

Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cưng Chiều Phi

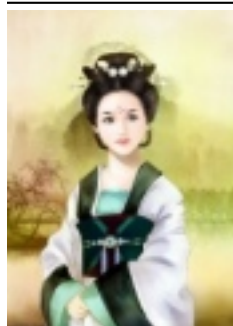
Contents

Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cưng Chiều Phi	3
1. Chương 1: Ba Nữ Tử Rơi Xuống Nước.	3
2. Chương 1: Ba Nữ Tử Rơi Xuống Nước	6
3. Chương 2: Hồng Y Lay Động Theo Chiều Gió.	9
4. Chương 2: Hồng Y Lay Động Theo Chiều Gió	12
5. Chương 3: Làm Nữ Nhân Của Ta.	14
6. Chương 3-0: Làm Nữ Nhân Của Ta (1)	16
7. Chương 4: Cổ Độc Sinh Tử.	17
8. Chương 3-1: Làm Nữ Nhân Của Ta (2)	19
9. Chương 5: Trộm Hương Thiết Ngọc.	20
10. Chương 4-1: Cổ Độc Sinh Tử (1)	23
11. Chương 6: Hủy Dung Mạo Của Nàng.	24
12. Chương 4-2: Cổ Độc Sinh Tử (2)	26
13. Chương 7: Mẹ Con Tô Gia.	27
14. Chương 5-1: Trộm Hương Thiết Ngọc	30
15. Chương 8: Mất Ngọc Không Ngủ.	31
16. Chương 5-2: Trộm Hương Thiết Ngọc	33
17. Chương 9: Phong Ba.	34
18. Chương 6: Hủy Dung Mạo Của Nàng	36
19. Chương 10: Phòng Ngọc Xa Xỉ.	38
20. Chương 7: Mẹ Con Tô Gia	41
21. Chương 11: Cho Một Cái Tát.	43
22. Chương 8: Mất Ngọc Không Ngủ	45
23. Chương 12: Suy Nghĩ Rối Loạn.	47
24. Chương 9: Phong Ba	50
25. Chương 13: Bắt Đầu Trả Thù.	52
26. Chương 10: Phòng Ngọc Xa Xỉ	54
27. Chương 14: Đứa Nhỏ Hiếu Thuận.	56
28. Chương 11: Cho Một Cái Tát	58
29. Chương 15: Nảy Sinh Thù Hận.	61
30. Chương 12: Suy Nghĩ Rối Loạn	63
31. Chương 16: Quân Sự Bất Quái.	65
32. Chương 13: Bắt Đầu Trả Thù	68
33. Chương 17: Tên Ăn Xin Nghịch Ngợm.	70
34. Chương 14: Đứa Nhỏ Hiếu Thuận	73
35. Chương 18: Tranh Thủ Đồng Tình.	75
36. Chương 15: Nảy Sinh Thù Hận	77
37. Chương 19: Động Tình Mới Bắt Đầu.	79
38. Chương 16: Quân Sự Bất Quái	82
39. Chương 20: Người Đẹp Hiếu Lâm.	84

40. Chương 17: Tên Ăn Xin Nghịch Ngợm	86
41. Chương 21: Khiêm Vương Thiên Hiếu.	89
42. Chương 18: Tranh Thủ Đồng Tình	91
43. Chương 22: Bạch Lê Tổ Tình.	93
44. Chương 19: Động Tình Mới Bắt Đầu	95
45. Chương 23: Bồi Dưỡng Tình Cảm	98
46. Chương 20: Người Đẹp Hiếu Lâm	100
47. Chương 24: Quận Chúa Hà Dương	102
48. Chương 21: Khiêm Vương Thiên Hiếu	104
49. Chương 25: Hồi Mộng	107
50. Chương 22: Bạch Lê Tổ Tình	109
51. Chương 26: Huỳnh Tỷ Quan Tâm	111
52. Chương 23: Bồi Dưỡng Tình Cảm	113
53. Chương 27: Tiểu Tứ Thiên Hoán	116
54. Chương 24: Quận Chúa Hà Dương	118
55. Chương 28	120
56. Chương 25: Hồi Mộng	120
57. Chương 29	123
58. Chương 26: Huỳnh Tỷ Quan Tâm	123
59. Chương 30	125
60. Chương 27: Tiểu Tứ Thiên Hoán	125
61. Chương 31: Chương 31	127
62. Chương 28: Mẫu Thân Bạch Lê	127
63. Chương 32: Kiều Diễm Như Hoa.	130
64. Chương 29: Tiểu Vũ Thông Suốt	132
65. Chương 33: Nghi Ngờ Tình Dịch.	135
66. Chương 30: Cảnh Hôn Xinh Đẹp	137
67. Chương 34: Hồ Ly Bạch Thuật.	139
68. Chương 31: Lệnh Bài Minh Vương	141
69. Chương 35: Tờ Giấy Ước Hẹn.	144
70. Chương 32: Kiều Diễm Như Hoa	146
71. Chương 36: Gặp Lại Khúc Ngâm	149
72. Chương 33: Nghi Ngờ Tình Dịch	151
73. Chương 37: Một Mảnh Hồn Loạn	154
74. Chương 34: Hồ Ly Bạch Thuật	156
75. Chương 38: Phụ Lòng Sẽ Chết.	158
76. Chương 35: Tờ Giấy Ước Hẹn	161
77. Chương 39: Ta Đồng Ý Gả Cho Người.	163
78. Chương 36: Gặp Lại Khúc Ngâm	166
79. Chương 40: Thiếu Chút Nửa Ăn Hết.	168
80. Chương 37: Một Mảnh Hồn Loạn	171
81. Chương 41: Tâm Sự.	173
82. Chương 38: Phụ Lòng Sẽ Chết	175
83. Chương 42: Khúc Ngâm Hôn Mê.	178
84. Chương 39: Ta Đồng Ý Gả Cho Người	180
85. Chương 43: Không Cho Phép Đi Vào.	183
86. Chương 40: Thiếu Chút Nửa Ăn Hết	185
87. Chương 44: Không Hạ Được Quyết Tâm.	187
88. Chương 41: Tâm Sự	189
89. Chương 45: Tay Hiền Phu Cầm Muôi	192
90. Chương 42: Khúc Ngâm Hôn Mê	192
91. Chương 46: Chương 46.1: Tiểu Hoán Kỳ Cục.	194
92. Chương 43: Không Cho Phép Đi Vào	194
93. Chương 47: Chương 46.2: Tiểu Hoán Kỳ Cục	197

94. Chương 44: Không Hạ Được Quyết Tâm	197
95. Chương 48: Chương 46.3: Tiểu Hoán Kỳ Cục	199
96. Chương 45: Tay Hiền Phu Cầm Muôi	199
97. Chương 49: Tiểu Hoán Kỳ Cục	201
98. Chương 46-1: Tiểu Hoán Kỳ Cục (1)	201
99. Chương 50: Tiểu Hoán Kỳ Cục(tt)	205
100. Chương 46-2: Tiểu Hoán Kỳ Cục (2)	205

Yêu Nghiệt Khuynh Thành: Minh Vương Độc Sủng Cung Chiêu Phi

Giới thiệu

Câu chuyện về hành trình đi tìm mẫu thân của nàng mặc cho mọi chuyện có xảy ra. . . Suốt năm nă

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-khuynh-thanh-minh-vuong-doc-sung-cung-chieu-phi>

1. Chương 1: Ba Nữ Tử Rơi Xuống Nước.

Đế đô Phong quốc, phía tây lừng thành đó là thủ phủ của Bạch gia, tài lực Bạch gia có thể nói là số một đất nước, hàng năm đưa vào quốc khố rất nhiều vàng bạc, có thể nâng cung cấp cuộc sống cho dân chúng ba năm sung túc, đương nhiệm gia chủ Bạch gia là Bạch Thuật, từ nhỏ yêu hoa thành si, không tiếc hao phí tiền bạc, đi khắp nơi trên đại lục tìm hoa cỏ quý hiếm về, cực kỳ chăm sóc, thường xuyên đi lại, dân chúng trong thành hay gọi là “Hoa phủ” thay vì gọi Bạch phủ.

Có lẽ là gia chủ Bạch gia năm nay tâm tình thật tốt, năm ngày trước phát thiệp mời rộng rãi, mời các tiểu thư gia thế lớn đến Bạch phủ ngắm hoa, bởi vậy các nữ tử đều hưng phấn một phen, toàn bộ trang điểm kỹ lưỡng làm sao cho mình trông hoàn mỹ nhất.

Bạch gia đúng là giàu có nhất giới thương nhân nhưng nếu chỉ vì thế các thiên kim đại tiểu thư sẽ không lo lắng như vậy, thế nhân đều biết, Bạch gia và hoàng thất quan hệ mật thiết, gia chủ đương nhiệm Bạch Thuật và hoàng đế Phong quốc có quan hệ cá nhân rất tốt, thân phận này thực sự tôn quý, không cần nói ai cũng biết, kết thân Bạch Thuật sẽ giống như có mối quan hệ với hoàng gia, mà bản thân Bạch Thuật dung mạo đẹp như phượng, khiến một đám cô nương động tâm không thôi.

Vì vậy, yến hội ngắm hoa của Bạch gia vô cùng náo nhiệt.

Tuy là đầu mùa xuân, nhưng khí hậu Phong quốc đã cực kỳ ấm áp, bên trong Bạch phủ, những bông hoa kiêu diễm đua nhau khoe sắc, mẫu đơn cao quý, cánh hoa non nớt khẽ run rẩy đung đưa trong gió giống như rặng mây đỏ, tranh nhau tỏa sáng, bạch lan thanh nhã, trên mặt cánh hoa giọt sương chưa khô hẳn, ả ả hiện hiện lộ ra ánh sáng nhàn nhạt dưới nắng, cực kỳ động lòng người... Hương hoa trong không khí

làm tăng thêm ngọt ngào, cơn mưa nhẹ đi qua lại càng khiến cho mọi thứ dung hợp làm một, để cho người ta đắm chìm nơi đây.

Các thiên kim tiểu thư đã tới Bạch phủ, từng người trang phục lồng lẩy, đều chờ mong mình có thể trở thành tiêu điểm giữa sân, được gia chủ Bạch gia ưu ái có thể tiến vào Bạch phủ, khiến cho người ta yêu thích ngưỡng mộ.

Bên trong Bạch phủ có hồ sen lớn, hoa sen chưa đến mùa nhưng trong hồ lá sen xanh biếc như ngọc, chân thực cho người ta yêu thích, nước hồ trong suốt, cá chép đỏ chột nhảy ra mặt nước, trên vây phản xạ ánh mặt trời càng thêm long lanh.

Bên cạnh hồ sen, đang có bốn nữ tử, nhìn từ xa, dường như là đang thong thả thưởng hoa, nhưng trên thực tế, sợ sẽ không phải như vậy.

Giữa bốn cô gái, một người trang phục xanh biếc, trên áo thêu lá sen tinh tế, với lá sen trong hồ rất tương xứng, hé ra khuôn mặt trái xoan tinh xảo, một đôi mắt đẹp ẩn tình như nước, do khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng nên lúc này hiện ra vẻ dịu dàng động lòng người, tươi mát lịch sự tao nhã, người này đúng là một trong những nữ tử xinh đẹp của lã thành Tô Nghệ Tuyền, đích nữ tướng quân phủ.

Giờ phút này vẻ mặt Tô Nghệ Tuyền không kiên nhẫn, nhìn dáng người nhỏ nhắn trước mắt, quần áo màu trắng mộc mạc, trong mắt khó tránh khỏi chán ghét “Tô Tiểu Vũ, ngươi tới đây làm gì?”

Đây là thứ nữ Tô phủ Tô Tiểu Vũ, mẹ nàng ta dụ dỗ phụ thân khiến phụ thân cưng chiều, ngay cả con nàng ta cũng được ưu ái, mẫu nàng tức giận không thôi, chỉ là tám năm trước nữ nhân kia mang Tô Tiểu Vũ chạy theo nam nhân, Tô Nghệ Tuyền nàng bởi vậy được phụ thân yêu thích, chân chính hưởng thụ vinh quang thuộc về đích nữ, nhưng mà ba năm sau, Tô Tiểu Vũ tìm trở về, trở về thì thế nào, mẹ nàng làm những việc kia, nàng có thể ở trong Tô phủ có cơm ăn, đã là vinh hạnh cho nàng ta lắm rồi!

Chỉ là tiện nhân này, làm sao có thể xuất hiện ở đây!

Bạch y nữ tử nghe vậy, thân mình run lên, nhu nhược khác thường, đầu càng thấp xuống, giọng nói nhỏ bé yếu ớt như muỗi kèm theo run sợ “Phụ thân để ta tới nói cho tỷ tỷ, biểu ca sẽ đến quý phủ trễ một chút.”

“A, đây không phải là nhị tiểu thư sao, ngươi thế nào lại là người truyền tin?” Phấn y nữ tử bên cạnh cười nhạo nói, nhìn đúng là người xinh đẹp, sắc mặt lộ vẻ cay nghiệt, người này là thiên kim lễ bộ thượng thư, Phùng Nhược Anh.

Chưa chờ Tô Tiểu Vũ trả lời, Phùng Nhược Anh làm như bưng tỉnh nhú mày, ảo não vỗ vỗ trán, nói hết sức chậm chạp “Ồi, ta như thế nào lại quên mất, nhị tiểu thư Tô phủ không phải bình thường, đây chính là cực tôn quý...hạ nhân đây mà!” Nàng nói hạ nhân vẫn còn là nể mặt nàng ta lắm rồi, Tô Tiểu Vũ ở Tô phủ, chỉ sợ địa vị không bằng nha hoàn!

Nói xong lời này, Phùng Nhược Anh đảo mắt nhìn Tô Nghệ Tuyền một chút, thấy vẻ mặt nàng vui vẻ, khe thở dài nhẹ nhõm một hơi, đắc ý nở nụ cười, phụ thân muốn tạo quan hệ tốt với Tô phủ, mà Tô tướng quân yêu thương nhất đó là Tô Nghệ Tuyền, Tô Nghệ Tuyền hận nhất điều gì, chính là Tô Tiểu Vũ, nàng làm nhục Tô Tiểu Vũ để cho trong lòng Tô Nghệ Tuyền sung sướng vui vẻ, như vậy không phải sẽ làm quan hệ hai nhà tốt hơn sao.

Bên cạnh là một vị nữ tử quan gia khác gương giọng phụ họa “Tô tỷ tỷ nên cách xa nàng ta một chút, người là kim chi ngọc điệp, dính phải người xúi quẩy này không tốt”

Thấy thân mình Tô Tiểu Vũ run rẩy, giống như bị đả kích thật lớn, Tô Nghệ Tuyền trong lòng thống khoái, nụ cười trên mặt thâm sâu thêm vài phần, lập tức lùi lại từng bước, như sợ bị một vật làm nhiễm bẩn.

“Nhược Anh nói lời này không đúng, Tiểu Vũ làm sao có thể là hạ nhân được, nàng là muội muội của ta đó!” Tô Nghệ Tuyền thể hiện một chút tức giận nói, đôi mắt đẹp hiện lên âm tàn, nàng sẽ không bỏ qua cơ hội khi nhục Tô Tiểu Vũ, ai bảo nàng nhiều năm đoạt sự sủng ái từ phụ thân như vậy! Mỗi khi thấy nàng thì sẽ nhớ tới thời gian phụ thân lạnh nhạt nàng còn Tô Tiểu Vũ thì được sủng ái, hừ, đây đều là nàng hoàn trả.

Phùng Nhược Anh sửng sốt, lập tức cười duyên ra tiếng, biểu tình kinh ngạc, dường như nghe thấy một chuyện gì đó thật đáng chê cười, khó tin chỉ vào Tô Tiểu Vũ nói “Nàng hạ tiện như vậy, Tuyền tỷ tỷ cho

liếm hài cũng không xứng, làm sao có thể xứng làm muối muối của người?”

“Ha ha...” Lời này vừa nói ra, ba nữ nhân liền cười châm biếm thành một đoàn, đáng tiếc cho ba người tuy tướng mạo xinh đẹp nhưng tâm lại độc như rắn rết.

Dường như Tô Tiểu Vũ chống đỡ không được vũ nhục này, thân thể run rẩy, mang theo tiếng khóc nức nở dịu dàng nói “Tỷ tỷ, nếu không còn việc gì, ta về phủ trước...”

Dứt lời, muốn xoay người dời đi, lại bị Tô Nghê Tuyền hung hăng bắt lấy cổ tay, kéo trở lại, thân mình nhỏ nhắn khẽ lão đảo một cái đến bên cạnh hồ nước, suýt nữa rơi vào trong hồ. Tô Tiểu Vũ kinh hoảng ngắc đầu, lộ ra ánh mắt hoảng hốt, tuy là tràn đầy sợ hãi, nhưng lại ẩn hiện đắc ý khác thường.

Nghĩ đến khuôn mặt nàng còn xinh đẹp hơn chính mình, ánh mắt ghen tị hiện lên, Tô Nghê Tuyền thoáng nhìn hồ nước cạnh Tô Tiểu Vũ, khóe môi hiện lên ý không tốt, trong tay dùng một chút sức, đẩy mạnh nàng vào trong hồ, Tô Tiểu Vũ thừa cơ lùi lại phía sau một bước, khiến cho Tô Nghê Tuyền ngã xuống nước, về mặt Tô Tiểu Vũ hiện lên sự luống cuống nhìn người đang chật vật trong hồ.

“A, người đâu cứu mạng!” Tô Nghê Tuyền ở trong nước vùng vẫy, dung nhan tinh xảo đã sớm bị hủy, hoàn toàn thay đổi, nhưng giờ phút này nàng chẳng quan tâm, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

“A, người tới, có người rơi xuống nước!” Phùng Nhược Anh ngu ngơ một lát mới kịp phản ứng, lập tức lớn tiếng kêu lên, nàng biết bơi nhưng bộ dáng hiện giờ là công lao cả một buổi sáng nàng chăm chút, làm sao có thể bị hủy bởi người này?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nàng tất cả đều là lo lắng.

Giờ phút này Tô Tiểu Vũ không biết phải làm sao, không ngừng mà lui về phía sau, Phùng Nhược Anh thấy vậy, trong mắt giận giữ, bắt nàng lại đây “Nhanh đi cứu Tuyền tỷ tỷ!” Dứt lời muốn quăng nàng vào trong nước.

Tô Tiểu Vũ thân thể cứng đờ, dường như sợ hãi, không ngừng lắc đầu nói “Không, ta không biết bơi...” Vừa nói, vừa lùi lại phía sau.

Phùng Nhược Anh làm sao cho phép nàng lùi về phía sau, trong tay dùng sức, đang muốn quăng nàng, lại đột nhiên cảm thấy dưới chân hụt đi, cả người ngã vào trong nước, trong cơn tức giận nhưng không dám bơi lên bờ, dù sao nàng vừa không xuống nước cứu người, vì thế chỉ có thể la theo Tô Nghê Tuyền kêu cứu.

“Phùng cô nương...” Quan gia tiểu thư hoảng hốt, dấu sao là người chưa bao giờ trải qua nguy hiểm, gặp hai người ngã xuống nước, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, đi đến bên cạnh ao, đột nhiên cảm thấy mất trọng tâm, tiếp theo ngã vào trong nước.

“A! cứu mạng a!”

“Cứu... Cứu mạng...”

“...”

Tiếng cầu cứu rất nhanh đưa hộ vệ Bạch phủ đến, một đám nháo nhào trong nước, cứu ba người lên, tình cảnh một mảng hỗn loạn, mà trong lúc này, không ai chú ý tới, bước chân Tô Tiểu Vũ dời đi, mà một trong ba tảng đá lớn trong hồ đã vỡ thành bột phấn, theo sóng nước cuốn đi, rất nhanh không thấy dấu vết.

Thừa lúc hỗn loạn Tô Tiểu Vũ đi đến phía sau, đến khi tiếng người dần dần nhỏ lại, cước bộ bơi rồi dừng lại, thay vào đó là bước đi tao nhã thanh nhàn, chiếc đầu luôn cúi thấp chậm rãi ngẩng lên, gió khẽ thổi nhẹ khuôn mặt luôn bị mái tóc dài che khuất lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Nếu nói mỹ nhân như tranh thì hình dung Tô Tiểu Vũ hoàn toàn thích hợp, lông mày tinh xảo, mũi cao thanh tú, đôi môi như cánh hoa đào, làn da như tuyết đầu mùa, khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm giống như dương chi bạch ngọc, mềm mại mà không mất đi vẻ rực rỡ, khuôn mặt thanh thuần hướng lên trời cao càng làm tôn lên khí chất xuất trần, con ngươi đen như ngọc, có những đốm sáng như sao trong màn đêm u linh, linh động lại thêm nét lạnh nhạt tĩnh mịch, đôi mắt khi chuyển động lộ ra chút lười biếng, không hề yếu đuối, một loại thần nhiên tùy ý tà tứ từ trong xương cốt mà ra. Đôi môi chậm rãi gọi lên một

độ cong nhàn nhạt, càng thêm mê hoặc lòng người, một thân áo trắng vô cùng đơn giản, vải rệt thực thô ráp giờ phút này không ảnh hưởng chút nào đến khí chất cao quý vốn có của nàng.

Vô cùng xuất trần đậm mực, lại hết sức linh động tùy ý.

Cước bộ nhẹ nhàng chậm rãi, giống như tiên tử từ bức tranh đi ra không nhiễm bụi trần, mái tóc đen như mực khẽ bay, lại giống như tinh linh của màn đêm huyền ảo, tưởng như mô thuần nhưng lại dung hợp hoàn mỹ một chỗ.

Nếu nói Tô Nghệ Tuyền là mỹ nhân, thì đứng ở trước mặt Tô Tiểu Vũ, chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Bất tri bất giác đi tới lê viên Bạch phủ, lúc này mùa lê đang ra hoa, ngàn vạn đóa hoa lê cành cao cành thấp đua nhau khoe sắc, trắng thanh như tuyết, đẹp dễ như băng cơ, màu trắng thanh nhã thuần khiết, tản ra mùi hương thơm ngát thấm vào lòng người.

“Hừ, một đám ngu ngốc...”

Âm thanh không giống như lúc đầu vô lực mảnh mai, tuy là thì thào tự nói, nhưng không che đậy được tiếng nói tuyệt mỹ, nhẹ nhàng thanh khiết như xuôi chảy, thanh thúy dễ nghe như tiếng ngọc, đan xen vài phần lười biếng.

Dừng bước lại, Tô Tiểu Vũ lười nhác dựa vào thân cây, có đến có chút châm chọc, tỷ tỷ tốt của nàng đúng là có hứng thú vũ nhục nàng, làm không biết mệt a, nhưng nàng là muội muội tốt, có thể làm cho tỷ tỷ vui sướng, nàng tự nhiên vui lòng phối hợp diễn trò, nàng khiến cho tỷ tỷ vui vẻ như vậy, ngẫu nhiên phải có một chút trừng phạt nho nhỏ, như dùng một loại thuốc chẳng hạn.

Dường như có tung tích của mẫu thân, nàng ngẫm lại, hẳn là nên lưu lại tướng quân phủ mấy ngày đi?

Giống như thực sự nghĩ đến chuyện không vui, lông mày Tô Tiểu Vũ khẽ nhíu lại, trong con ngươi giống như lưu ly lộ vẻ khó xử, dù sao ‘dưỡng dục’ nàng mấy năm, thật không thể quá tùy ý.

Đột nhiên, con ngươi đen hơi động, tựa như đang cười mà không phải cười nhìn bên trái đằng trước cây cổ thụ, đầu ngón tay mềm mại không biết khi nào đã thêm đóa hoa lê, không thấy động tác hái hoa của nàng khi nào, đóa hoa giống như lưỡi kiếm sắc bén bắn về phía cành lê, chỉ một thoáng, hoa lê rơi lộn xộn, hỗn loạn mất người.

Ngay sau đó, một bóng đen quỳ gối trước mặt Tô Tiểu Vũ.

“Chủ nhân...”

2. Chương 1: Ba Nữ Tử Rơi Xuống Nước

Đế đô Phong quốc, phía tây lăng thành đó là thủ phủ của Bạch gia, tài lực Bạch gia có thể nói là số một đất nước, hàng năm đưa vào quốc khố rất nhiều vàng bạc, có thể nâng cấp cuộc sống cho dân chúng ba năm sung túc, đương nhiệm gia chủ Bạch gia là Bạch Thuật, từ nhỏ yêu hoa thành si, không tiếc hao phí tiền bạc, đi khắp nơi trên đại lục tìm hoa cỏ quý hiếm về, cực kỳ chăm sóc, thường xuyên đi lại, dân chúng trong thành hay gọi là “Hoa phủ” thay vì gọi Bạch phủ.

Có lẽ là gia chủ Bạch gia năm nay tâm tình thật tốt, năm ngày trước phát thiệp mời rộng rãi, mời các tiểu thư gia thế lớn đến Bạch phủ ngắm hoa, bởi vậy các nữ tử đều hưng phấn một phen, toàn bộ trang điểm kỹ lưỡng làm sao cho mình trông hoàn mỹ nhất.

Bạch gia đúng là giàu có nhất giới thương nhân nhưng nếu chỉ vì thế các thiên kim đại tiểu thư sẽ không lo lắng như vậy, thế nhân đều biết, Bạch gia và hoàng thất quan hệ mật thiết, gia chủ đương nhiệm Bạch Thuật và hoàng đế Phong quốc có quan hệ cá nhân rất tốt, thân phận này thực sự tôn quý, không cần nói ai cũng biết, kết thân Bạch Thuật sẽ giống như có mối quan hệ với hoàng gia, mà bản thân Bạch Thuật dung mạo đẹp như phượng, khiến một đám cô nương động tâm không thôi. .

Vì vậy, yến hội ngắm hoa của Bạch gia vô cùng náo nhiệt.

Tuy là đầu mùa xuân, nhưng khí hậu Phong quốc đã cực kỳ ẩm áp, bên trong Bạch phủ, những bông hoa kiêu diễm đua nhau khoe sắc, mẫu đơn cao quý, cánh hoa non nớt khẽ run rẩy đung đưa trong gió giống như rừng mây đỏ, tranh nhau tỏa sáng, bạch lan thanh nhã, trên mặt cánh hoa giọt sương chưa khô hẳn, ẩn ẩn hiện hiện lộ ra ánh sáng nhàn nhạt dưới nắng, cực kỳ động lòng người... Hương hoa trong không khí làm tăng thêm ngọt ngào, cơn mưa nhẹ đi qua lại càng khiến cho mọi thứ dung hợp làm một, để cho người ta đắm chìm nơi đây.

Các thiên kim tiểu thư đã tới Bạch phủ, từng người trang phục lộng lẫy, đều chờ mong mình có thể trở thành tiêu điểm giữa sân, được gia chủ Bạch gia ưu ái có thể tiến vào Bạch phủ, khiến cho người ta yêu thích ngưỡng mộ.

Bên trong Bạch phủ có hồ sen lớn, hoa sen chưa đến mùa nhưng trong hồ lá sen xanh biếc như ngọc, chân thực cho người ta yêu thích, nước hồ trong suốt, cá chép đỏ chột nhảy ra mặt nước, trên vây phản xạ ánh mặt trời càng thêm lóng lánh.

Bên cạnh hồ sen, đang có bốn nữ tử, nhìn từ xa, dường như là đang thong thả thưởng hoa, nhưng trên thực tế, sợ sẽ không phải như vậy.

Giữa bốn cô gái, một người trang phục xanh biếc, trên áo thêu lá sen tinh tế, với lá sen trong hồ rất tương xứng, hé ra khuôn mặt trái xoan tinh xảo, một đôi mắt đẹp ẩn tình như nước, do khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng nên lúc này hiện ra vẻ dịu dàng động lòng người, tươi mát lịch sự tao nhã, người này đúng là một trong những nữ tử xinh đẹp của lăng thành Tô Nghệ Tuyền, đích nữ tướng quân phủ.

Giờ phút này vẻ mặt Tô Nghệ Tuyền không kiên nhẫn, nhìn dáng người nhỏ nhắn trước mắt, quần áo màu trắng mộc mạc, trong mắt khó tránh khỏi chán ghét “Tô Tiểu Vũ, ngươi tới đây làm gì?”

Đây là thứ nữ Tô phủ Tô Tiểu Vũ, mẹ nàng ta dụ dỗ phụ thân khiến phụ thân cưng chiều, ngay cả con nàng ta cũng được ưu ái, mẫu nàng tức giận không thôi, chỉ là tám năm trước nữ nhân kia mang Tô Tiểu Vũ chạy theo nam nhân, Tô Nghệ Tuyền nàng bởi vậy được phụ thân yêu thích, chân chính hưởng thụ vinh quang thuộc về đích nữ, nhưng mà ba năm sau, Tô Tiểu Vũ tìm trở về, trở về thì thế nào, mẹ nàng làm những việc kia, nàng có thể ở trong Tô phủ có cơm ăn, đã là vinh hạnh cho nàng ta lắm rồi! .

Chỉ là tiện nhân này, làm sao có thể xuất hiện ở đây!.

Bạch y nữ tử nghe vậy, thân mình run lên, nhu nhược khác thường, đầu càng thấp xuống, giọng nói nhỏ bé yếu ớt như muỗi kèm theo run sợ “Phụ thân để ta tới nói cho tỷ tỷ, biểu ca sẽ đến quý phủ trễ một chút.”

“A, đây không phải là nhị tiểu thư sao, ngươi thế nào lại là người truyền tin ?” Phấn y nữ tử bên cạnh cười nhạo nói, nhìn đúng là người xinh đẹp, sắc mặt lộ vẻ cay nghiệt, người này là thiên kim lễ bộ thượng thư, Phùng Nhược Anh.

Chưa chờ Tô Tiểu Vũ trả lời, Phùng Nhược Anh làm như bưng tỉnh nhú mày, ảo não vô võtrán, nói hết sức chậm chạp “Ồi, ta như thế nào lại quên mất, nhị tiểu thư Tô phủ không phải bình thường, đây chính là cực tôn quý...hạ nhân đây mà!” Nàng nói hạ nhân vẫn còn là nể mặt nàng ta lắm rồi, Tô Tiểu Vũ ở Tô phủ, chỉ sợ địa vị không bằng nha hoàn!

Nói xong lời này, Phùng Nhược Anh đảo mắt nhìn Tô Nghệ Tuyền một chút, thấy vẻ mặt nàng vui vẻ, khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, đắc ý nở nụ cười, phụ thân muốn tạo quan hệ tốt với Tô phủ, mà Tô tướng quân yêu thương nhất đó là Tô Nghệ Tuyền, Tô Nghệ Tuyền hận nhất điều gì, chính là Tô Tiểu Vũ, nàng làm nhục Tô Tiểu Vũ để cho trong lòng Tô Nghệ Tuyền sung sướng vui vẻ, như vậy không phải sẽ làm quan hệ hai nhà tốt hơn sao. .

Bên cạnh là một vị nữ tử quan gia khác gương giọng phụ họa “Tô tỷ tỷ nên cách xa nàng ta một chút, người là kim chi ngọc diệp, dính phải người xúi quẩy này không tốt”

Thấy thân mình Tô Tiểu Vũ run rẩy, giống như bị đả kích thật lớn, Tô Nghệ Tuyền trong lòng thống khoái, nụ cười trên mặt thâm sâu thêm vài phần, lập tức lùi lại từng bước, như sợ bị một vật làm nhiễm bẩn.

“Nhược Anh nói lời này không đúng, Tiểu Vũ làm sao có thể là hạ nhân được, nàng là muội muội của ta đó!” Tô Nghệ Tuyền thể hiện một chút tức giận nói, đôi mắt đẹp hiện lên âm tàn, nàng sẽ không bỏ qua cơ hội khi nhục Tô Tiểu Vũ, ai bảo nàng nhiều năm đoạt sự sủng ái từ phụ thân như vậy! Mỗi khi thấy nàng thì sẽ nhớ tới thời gian phụ thân lạnh nhạt nàng còn Tô Tiểu Vũ thì được sủng ái, hừ, đây đều là nàng hoàn trả.

Phùng Nhược Anh sững sốt, lập tức cười duyên ra tiếng, biểu tình kinh ngạc, dường như nghe thấy một chuyện gì đó thật đáng chê cười, khó tin chỉ vào Tô Tiểu Vũ nói “Nàng hạ tiện như vậy, Tuyền tỷ tỷ cho liêm hài cũng không xứng, làm sao có thể xứng làm muội muội của người?”

“Ha ha...” Lời này vừa nói ra, ba nữ nhân liền cười châm biếm thành một đoàn, đáng tiếc cho ba người tuy tướng mạo xinh đẹp nhưng tâm lại độc như rắn rết.

.

Dường như Tô Tiểu Vũ chống đỡ không được vũ nhục này, thân thể run rẩy, mang theo tiếng khóc nức nở dịu dàng nói “Tỷ tỷ, nếu không còn việc gì, ta về phủ trước...”

Dứt lời, muốn xoay người rời đi, lại bị Tô Nghệ Tuyền hung hăng bắt lấy cổ tay, kéo trở lại, thân mình nhỏ nhắn khẽ lảo đảo một cái đến bên cạnh hồ nước, suýt nữa rơi vào trong hồ. Tô Tiểu Vũ kinh hoàng ngẩng đầu, lộ ra ánh mắt hoảng hốt, tuy là tràn đầy sợ hãi, nhưng lại ẩn hiện đắc ý khác thường.

Nghĩ đến khuôn mặt nàng còn xinh đẹp hơn chính mình, ánh mắt ghen tị hiện lên, Tô Nghệ Tuyền thoáng nhìn hồ nước cạnh Tô Tiểu Vũ, khéo môi hiện lên ý không tốt, trong tay dùng một chút sức, đẩy mạnh nàng vào trong hồ, Tô Tiểu Vũ thừa cơ lùi lại phía sau một bước, khiến cho Tô Nghệ Tuyền ngã xuống nước, về mặt Tô Tiểu Vũ hiện lên sự luống cuống nhìn người đang chật vật trong hồ.

“A, người đâu cứu mạng!” Tô Nghệ Tuyền ở trong nước vùng vẫy, dung nhan tinh xảo đã sớm bị hủy, hoàn toàn thay đổi, nhưng giờ phút này nàng chẳng quan tâm, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

“A, người tới, có người rơi xuống nước!” Phùng Nhược Anh ngu ngơ một lát mới kịp phản ứng, lập tức lớn tiếng kêu lên, nàng biết bơi nhưng bộ dáng hiện giờ là công lao cả một buổi sáng nàng chăm chút, làm sao có thể bị hủy bởi người này?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nàng tất cả đều là lo lắng.

Giờ phút này Tô Tiểu Vũ không biết phải làm sao, không ngừng mà lui về phía sau, Phùng Nhược Anh thấy vậy, trong mắt giận giữ, bắt nàng lại đây “Nhanh đi cứu Tuyền tỷ tỷ!” Dứt lời muốn quăng nàng vào trong nước.

Tô Tiểu Vũ thân thể cứng đờ, dường như sợ hãi, không ngừng lắc đầu nói “Không, ta không biết bơi...” Vừa nói, vừa lùi lại phía sau.

Phùng Nhược Anh làm sao cho phép nàng lùi về phía sau, trong tay dùng sức, đang muốn quăng nàng, lại đột nhiên cảm thấy dưới chân hụt đi, cả người ngã vào trong nước, trong cơn tức giận nhưng không dám bơi lên bờ, dù sao nàng vừa không xuống nước cứu người, vì thế chỉ có thể la theo Tô Nghệ Tuyền kêu cứu.

“Phùng cô nương...” Quan gia tiểu thư hoảng hốt, dấu sao là người chưa bao giờ trải qua nguy hiểm, gặp hai người ngã xuống nước, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, đi đến bên cạnh ao, đột nhiên cảm thấy mất trọng tâm, tiếp theo ngã vào trong nước.

“A! cứu mạng a!”

“Cứu...Cứu mạng...”

“...”

Tiếng cầu cứu rất nhanh đưa hộ vệ Bạch phủ đến, một đám nháo nhào trong nước, cứu ba người lên, tình cảnh một mảng hỗn loạn, mà trong lúc này, không ai chú ý tới, bước chân Tô Tiểu Vũ rời đi, mà một trong ba tảng đá lớn trong hồ đã vỡ thành bột phấn, theo sóng nước cuốn đi, rất nhanh không thấy dấu vết.

Thừa lúc hỗn loạn Tô Tiểu Vũ đi đến phía sau, đến khi tiếng người dần dần nhỏ lại, cước bộ vội rời dừng lại, thay vào đó là bước đi tao nhã thanh nhàn, chiếc đầu luôn cúi thấp chậm rãi ngẩng lên, gió khẽ thổi nhẹ khuôn mặt luôn bị mái tóc dài che khuất lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Nếu nói mỹ nhân như tranh thì hình dung Tô Tiểu Vũ hoàn toàn thích hợp, lông mày tinh xảo, mũi cao thanh tú, đôi môi như cánh hoa đào, làn da như tuyết đầu mùa, khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm giống như dương chi bạch ngọc, mềm mại mà không mất đi vẻ rực rỡ, khuôn mặt thanh thuần hướng lên trời cao càng làm tôn lên khí chất xuất trần, con ngươi đen như ngọc, có những đốm sáng như sao trong màn đêm u linh, linh động lại thêm nét lạnh nhạt tĩnh mịch, đôi mắt khi chuyển động lộ ra chút lười biếng, không hề yếu đuối, một loại thần nhiên tùy ý tà tứ từ trong xương cốt mà ra. Đôi môi chậm rãi gợi lên một độ cong nhàn nhạt, càng thêm mê hoặc lòng người, một thân áo trắng vô cùng đơn giản, vải rệt thực thô ráp giờ phút này không ảnh hưởng chút nào đến khí chất cao quý vốn có của nàng. .

Vô cùng xuất trần đậm đặc, lại hết sức linh động tùy ý.

Cước bộ nhẹ nhàng chậm rãi, giống như tiên tử từ bức tranh đi ra không nhiễm bụi trần, mái tóc đen như mực khẽ bay, lại giống như tinh linh của màn đêm huyền ảo, tưởng như mê thuận nhưng lại dung hợp hoàn mỹ một chỗ.

Nếu nói Tô Nghệ Tuyền là mỹ nhân, thì đứng ở trước mặt Tô Tiểu Vũ, chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Bất tri bất giác đi tới lê viên Bạch phủ, lúc này mùa lê đang ra hoa, ngàn vạn đóa hoa lê cành cao cành thấp đua nhau khoe sắc, trắng thanh như tuyết, đẹp dễ như băng cơ, màu trắng thanh nhã thuần khiết, tản ra mùi hương thơm ngát thấm vào lòng người.

“Hừ, một đám ngu ngốc...”

Âm thanh không giống như lúc đầu vô lực mảnh mai, tuy là thì thào tự nói, nhưng không che giấu được tiếng nói tuyệt mỹ, nhẹ nhàng thanh khiết như xuôi chảy, thanh thúy dễ nghe như tiếng ngọc, đan xen vài phần lười biếng.

Dừng bước lại, Tô Tiểu Vũ lười nhác dựa vào thân cây, có đến có chút châm chọc, tỷ tỷ tốt của nàng đúng là có hứng thú vũ nhục nàng, làm không biết mệt a, nhưng nàng là muội muội tốt, có thể làm cho tỷ tỷ vui sướng, nàng tự nhiên vui lòng phối hợp diễn trò, nàng khiến cho tỷ tỷ vui vẻ như vậy, ngẫu nhiên phải có một chút trừng phạt nho nhỏ, như dùng một loại thuốc chẳng hạn.

Dường như có tung tích của mẫu thân, nàng ngẫm lại, hẳn là nên lưu lại tướng quân phủ mấy ngày đi? .

Giống như thực sự nghĩ đến chuyện không vui, lông mày Tô Tiểu Vũ khẽ nhíu lại, trong con ngươi giống như lưu ly lộ vẻ khó xử, dù sao ‘dưỡng dục’ nàng mấy năm, thật không thể quá tùy ý.

Đột nhiên, con ngươi đen hơi động, tựa như đang cười mà không phải cười nhìn bên trái đằng trước cây cổ thụ, đầu ngón tay mềm mại không biết khi nào đã thêm đóa hoa lê, không thấy động tác hái hoa của nàng khi nào, đóa hoa giống như lưỡi kiếm sắc bén bắn về phía cành lê, chỉ một thoáng, hoa lê rơi lộn xộn, hỗn loạn mất người.

Ngay sau đó, một bóng đen quỳ gối trước mặt Tô Tiểu Vũ.

“Chủ nhân...”

3. Chương 2: Hồng Y Lay Động Theo Chiều Gió.

“Chủ nhân.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, mặc dù giọng điệu lạnh lùng, nhưng tràn đầy tôn kính. Quỳ trên đất chính là một gã nam tử, mặt mang nửa chiếc mặt nạ màu bạc, nhưng từ thanh đao đã khắc lên nửa mặt còn lại, không khó nhận ra được là một nam tử tuấn mỹ.

“Hơi thở ẩn núp tốt hơn trước kia không ít, cầm, sẽ đột phá thêm một tầng.”

Tô Tiểu Vũ nhíu mày, ném một bình ngọc đến chỗ hắn, bên trong chứa viên thuốc điều chỉnh hơi thở, có cái này, công lực của Ngân Điện có thể tăng lên một tầng nữa.

“Tạ ơn chủ nhân!” Giọng nói Ngân Điện có chút bất ổn, người bên ngoài có lẽ không biết, viên thuốc này có bao nhiêu quý giá, nhưng bọn họ là thủ hạ của chủ nhân, vì vậy nhận được hết chỗ tốt của nó. Có viên

thuốc này, công lực của hắn mới có thể tiến bộ nhanh chóng. Không thể không nói, chủ nhân đối xử thủ hạ như bọn họ cực kì tốt, chưa bao giờ xem thường, bởi vậy bọn họ mỗi một người đều cam tâm tình nguyện vì nàng đánh đổi mạng sống.

“Ngân Diện, ta nói rồi, không cần tạ ơn, thủ hạ của ta không được là phế vật mà thôi.” Dứt lời, Tô Tiểu Vũ dừng một chút, tiếp tục hỏi: “Có thấy tung tích mẫu thân không?”

“Tây Vân truyền đến tin tức, tám năm trước bắt đi phu nhân là một lão giả, nửa năm trước xuất hiện tại thành Phong Tịch.” Ngân Diện nhanh chóng đáp, thấy Tô Tiểu Vũ tâm tình trong nháy mắt thay đổi, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Đôi mắt Tô Tiểu Vũ rũ xuống, lông mi thật dài che lại hai con mắt, màu đen càng thêm dày đặc, hình như có thứ tình cảm nồng đậm muốn dâng lên, cánh mũi phập phồng lớn hơn ngày thường trông như cánh ve, hô hấp càng thêm gấp gáp.

Một lát, nàng nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, một giọt lệ trong suốt theo khóe mắt rơi xuống, xuyên qua những cánh hoa thấm vào trong đất, tìm không ra chút dấu vết nào. Mà khuôn mặt đẹp đẽ kia, cũng bởi vì giọt nước mắt này, hiện nên vẻ bi thương nhàn nhạt. Nếu để người thấy, chỉ hận không thể lấy thứ tốt nhất trên đời đến để đổi lại một nụ cười của nàng.

Tám năm rồi, nàng cho là nàng đã quen ngày tháng không có mẫu thân, nhưng chưa từng nghĩ đến lần thứ hai nghe được tin tức mẫu thân, nàng còn kích động. Nàng dùng thời gian năm năm thành lập nên tình báo Vũ Các, hi vọng tìm thấy tung tích mẹ nàng. Rất cực, rất cực đã có tin tức...

Mẫu thân đang chờ nàng, nàng nhớ rõ ràng. Lúc nàng năm tuổi theo mẫu thân đi tới phủ tướng quân, hình như vì tránh né người nào, mẫu thân lấy đại tướng quân Tô Thanh Viễn, nhận lấy thân phận thiếp thất tiến vào Tô phủ. Nhưng nàng biết, mẫu thân cùng Tô Thanh Viễn không hề có một chút quan hệ, chỉ là Tô Thanh Viễn đơn phương yêu mến mẫu thân mà thôi. Hắn đối đãi với nàng rất tốt, nhưng cái tốt bên trong có mấy phần chân thành, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Nhưng tám năm trước, một lão nhân đột nhiên xuất hiện ở trong sân mẫu thân nàng, không để ý mẫu thân gào khóc, mang mẫu thân đi. Khi đó nàng vừa vặn từ bên ngoài trở về, trốn ở ngoài sân, lão nhân kia không phát hiện ra nàng, chính vì vậy nàng mới có thể bảo toàn cái mạng này.

Nàng vĩnh viễn nhớ tới lúc mẫu thân nhìn nàng lần cuối có yêu thương, đau khổ, bi thống. . .

Nàng trở mắt nhìn mẫu thân bị mang đi, lại không có cách nào cứu mẫu thân. Khi đó nàng quá nhỏ bé, yếu đuối như một con kiến. Chỉ sợ lão nhân kia nếu cứ tiếp tục phát ra khí lực tức giận, có thể ngay lập tức giết chết nàng.

Cảm giác vô lực khắc sâu vào trong lòng, gần như khiến cho nàng hít thở không thông, nàng nhớ tới khi đó, nàng căn bản là không có cách nào tiếp nhận hiện thực mẫu thân rời bỏ nàng đi, ngơ ngác ngác đi trên đường, cho đến khi gặp được lão nhân gia, hắn nói gần cốt nàng rất tốt, hỏi nàng có nguyện ý đi theo hắn không.

Tô Tiểu Vũ nhớ rõ, nàng gật đầu liên tục không chút do dự, nàng muốn mạnh mẽ, trở nên cường đại, nàng phải cứu mẫu thân của nàng, nàng muốn bảo hộ mẫu thân nàng!

Thế là, nàng theo lão nhân rời đi, thời gian ba năm, nàng gần như dùng phương thức tự ép mình tu luyện võ công lão nhân giao cho, mà nàng cũng xác thực đáp lại câu nói của lão nhân “Gần cốt rất tốt”, chỉ dùng thời gian ba năm, liền đạt đến cấp bậc mà rất nhiều người dù dùng cả một đời khó có thể mà đạt được.

Mẫu thân, Vũ nhi rất nhớ người...

Đột nhiên, trên mặt nhiều hơn một phần tiếp xúc ấm áp, trong nháy mắt lời suy nghĩ Tô Tiểu Vũ trở lại, thu hồi bi thương, muốn lui về phía sau, nhưng nhớ tới chính mình đang tựa vào trên cây, trong lòng kính hãi, nàng đã thất thần đến mức có người đứng trước mặt mình mà không cảm giác được sao? Hay là, người này võ công cao hơn nàng rất nhiều? Vừa nghĩ tới loại khả năng sau, sống lưng trở nên lạnh lẽo, võ công nàng đến trình độ nào, nàng biết, nhưng hơi thở nam tử này nàng không thể nhận ra, cảm giác e sợ...

Nếu đánh không lại, nàng chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi, Tô Tiểu Vũ từ từ mở mắt, đập vào mi mắt là một màu đỏ xinh đẹp, ngược mắt, lại bị cảnh sắc trước mắt làm dao động. Nàng cho rằng, nàng đã trưởng thành lên rất nhiều...

Chưa bao giờ nghĩ tới, một nam tử lại có thể mang diện mạo như thế. Hắn tựa như con cưng của trời, được trao cho tất cả những thứ hoàn mỹ nhất.

Mặt mày như thơ, mỗi một câu, đều là tuyệt cú có một không hai, khiến người ta thông thả dạo chơi trong đó, khó mà tự kiềm chế, càng không cách nào quên được.

Cánh môi mỏng như vẽ, mỗi một nét, đều là duy mỹ tuyệt luân, khiến người nhìn thấy mà thán phục, muốn vẽ, nhưng sợ vẽ không ra nửa phần tư thái của hắn.

Khí chất như yêu, mỗi một lần hô hấp, tất cả đều là mê hoặc vô tận. Tại kia một thân cẩm bào màu đỏ càng làm nổi bật nên vẻ đẹp, càng trên chọc người, bên môi nụ cười nhàn nhạt, dường có thể đầu độc mọi thứ, lại giống như quyến rũ mê hoặc, làm người ta biết rõ nguy hiểm, nhưng không quản được chính mình đi tới gần hắn...

Hắn rõ ràng là một nam nhân, nhưng lại để Tô Tiểu Vũ phải xấu hổ ngượng ngùng, trong lòng thầm hô một tiếng, yêu nghiệt!

Cũng không sống sờ quá lâu, trong nháy mắt Tô Tiểu Vũ liền phục hồi lại tinh thần, nhàn nhạt nhìn thẳng nam tử mặc áo đỏ, có đôi mắt màu hổ phách. Thấy hắn mỉm cười nhìn mình, có chút không hiểu được, trong lòng lại có một loại ý nghĩ, hắn sẽ không làm thương tổn chính mình!

Trời mới biết đáp án nàng mong là sai rồi, lại có loại suy nghĩ này.

Cầm nhận trên gương mặt cái cảm giác ấm áp còn chưa biến mất, nhú nhú mày lại, đưa tay, đánh vào bàn tay hắn đang vuốt ve trên mặt mình. Nhân thấy được rõ ràng khớp xương này là một bàn tay lớn, nàng không có thói quen cùng người khác có tiếp xúc, chứ đừng nói chỉ là nam nhân, nhưng nàng không biết cảm giác này là thế nào, nàng chỉ là cảm giác không dễ chịu, nhưng không có bất kỳ sự chán ghét nào.

“A.” Bị đánh, không giận vẫn nở nụ cười, nhưng mà vì nụ cười này, khiến hoa lê ở trong rừng đều ảm đạm phai mờ đi, loại xinh đẹp này, đã không có cách nào có thể để biểu đạt được.

Hồng y nam tử cười nhẹ một tiếng, chậm rãi để tay xuống, chỉ là cặp mắt kia, chưa từng rời đi khuôn mặt thanh thủy xinh đẹp của Tô Tiểu Vũ. Đến quý phủ Bạch Thuật uống rượu hắn vốn là không muốn, nhưng không ngăn nổi sự cầu xin của Bạch Thuật, đến đây, song chỉ có điều hắn hiện tại không hối hận khi đã đến.

Lần đầu khi gặp gỡ, hắn ở sau núi giả nhìn thấy nàng bị mấy người nữ tử khác làm nhục. Bộ dáng yếu đuối kia càng làm cho hắn bật cười, trong tiềm thức, cảm thấy đó là con vật nhỏ đang nguy trang, mà tất cả chuyện tiếp theo, vừa vặn xác nhận hắn thật tinh tường.

Chỉ một cước liền cho tảng đá hóa thành bột phấn, còn không cho bột phấn kia bay ra. Công lực cỡ này, đúng là kỳ tài, cũng ít có ai ở tuổi này mà đạt được tu vi cao như thế.

Nữ nhân tranh đấu đã thấy nhiều, nhưng khi nhìn thấy ba nữ nhân kia rơi xuống nước, lại muốn cười.

Sau đó, hắn đi theo nàng tới bên trong rừng hoa lê, nhìn nàng tháo bỏ nguy trang, lộ ra khuôn mặt khuynh thế động lòng người, còn có nụ cười lười biếng kia, tâm tư xưa nay không hề lay động đột nhiên chuyển biến, loại cảm giác này, có phải hay không gọi rung động?.

Sau đó, nam tử Ngân Diện kia cùng nàng trò chuyện đều lọt vào tai hắn, trong lòng đối với vật nhỏ này, lại càng hài lòng. Đối đãi thuộc hạ vô cùng tốt, lời nói của nàng như bao che khuyết điểm, thật đúng là hợp tâm ý hắn...

Vốn định lại ẩn giấu để tiếp tục nhìn, nhưng nhìn thấy nước mắt nàng rơi xuống, tâm tính thiện lương như bị chà đạp nắm chặt, sinh ra đau lòng, không tự chủ được đi ra, lau khô nước mắt cho nàng, không quan tâm liệu rằng mình có bị xem là kẻ xấu hay không?

Cả đời này hắn biết, sợ là lần đầu tiên, làm hành động như kẻ xấu vậy.

Hai người đối diện một lúc lâu, Tô Tiểu Vũ chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn càng ngày càng nhu hòa. Nàng rất kiên cường, nàng rất bình tĩnh, nhưng khó tránh khỏi bị hắn nhìn đến trong lòng thêm một ít cảm xúc. Đang muốn mở miệng, thì một câu nói của hắn chích xác làm cho nàng nhận lấy... Kinh hách...

” Vật nhỏ, làm nữ nhân của ta đi.”

4. Chương 2: Hồng Y Lay Động Theo Chiều Gió

Chương 2: Hồng y lay động theo chiều gió.

“Chủ nhân.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, mặc dù giọng điệu lạnh lùng, nhưng tràn đầy tôn kính. Quý trên đất chính là một gã nam tử, mặt mang nửa chiếc mặt nạ màu bạc, nhưng từ thanh đao đã khắc lên nửa mặt còn lại, không khó nhận ra được là một nam tử tuấn mỹ.

“Hơi thở ẩn núp tốt hơn trước kia không ít, cầm, sẽ đột phá thêm một tầng.”

Tô Tiểu Vũ nhú mày, ném một bình ngọc đến chỗ hắn, bên trong chứa viên thuốc điều chỉnh hơi thở, có cái này, công lực của Ngân Diện có thể tăng lên một tầng nữa.

“Tạ ơn chủ nhân!” Giọng nói Ngân Diện có chút bất ổn, người bên ngoài có lẽ không biết, viên thuốc này có bao nhiêu quý giá, nhưng bọn họ là thủ hạ của chủ nhân, vì vậy nhận được hết chỗ tốt của nó. Có viên thuốc này, công lực của hắn mới có thể tiến bộ nhanh chóng. Không thể không nói, chủ nhân đối xử thủ hạ như bọn họ cực kỳ tốt, chưa bao giờ xem thường, bởi vậy bọn họ mỗi một người đều cam tâm tình nguyện vì nàng đánh đổi mạng sống.

“Ngân Diện, ta nói rồi, không cần tạ ơn, thủ hạ của ta không được là phế vật mà thôi.” Dứt lời, Tô Tiểu Vũ dừng một chút, tiếp tục hỏi: “Có thấy tung tích mẫu thân không?”

“Tây Vân truyền đến tin tức, tám năm trước bắt đi phu nhân là một lão giả, nửa năm trước xuất hiện tại thành Phong Tịch.” Ngân Diện nhanh chóng đáp, thấy Tô Tiểu Vũ tâm tình trong nháy mắt thay đổi, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Đôi mắt Tô Tiểu Vũ rũ xuống, lông mi thật dài che lại hai con mắt, màu đen càng thêm dày đặc, hình như có thứ tình cảm nồng đậm muốn dâng lên, cánh mũi phập phồng lớn hơn ngày thường trông như cánh ve, hô hấp càng thêm gấp gáp.

Một lát, nàng nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, một giọt lệ trong suốt theo khóe mắt rơi xuống, xuyên qua những cánh hoa thấm vào trong đất, tìm không ra chút dấu vết nào. Mà khuôn mặt đẹp đẽ kia, cũng bởi vì giọt nước mắt này, hiện nên vẻ bi thương nhân nhật. Nếu để người thấy, chỉ hận không thể lấy thứ tốt nhất trên đời để đổi lại một nụ cười của nàng.

Tám năm rồi, nàng cho là nàng đã quen ngày tháng không có mẫu thân, nhưng chưa từng nghĩ đến lần thứ hai nghe được tin tức mẫu thân, nàng còn kích động. Nàng dùng thời gian năm năm thành lập nên tình báo Vũ Các, hi vọng tìm thấy tung tích mẹ nàng. Rất cực, rất cực đã có tin tức...

Mẫu thân đang chờ nàng, nàng nhớ rõ ràng. Lúc nàng năm tuổi theo mẫu thân đi tới phủ tướng quân, hình như vì tránh né người nào, mẫu thân lấy đại tướng quân Tô Thanh Viễn, nhận lấy thân phận thiếp thất tiến vào Tô phủ. Nhưng nàng biết, mẫu thân cùng Tô Thanh Viễn không hề có một chút quan hệ, chỉ là Tô Thanh Viễn đơn phương yêu mến mẫu thân mà thôi. Hắn đối đãi với nàng rất tốt, nhưng cái tốt bên trong có mấy phần chân thành, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Nhưng tám năm trước, một lão nhân đột nhiên xuất hiện ở trong sân mẫu thân nàng, không để ý mẫu thân gào khóc, mang mẫu thân đi. Khi đó nàng vừa vặn từ bên ngoài trở về, trốn ở ngoài sân, lão nhân kia không phát hiện ra nàng, chính vì vậy nàng mới có thể bảo toàn cái mạng này.

Nàng vĩnh viễn nhớ tới lúc mẫu thân nhìn nàng lần cuối có yêu thương, đau khổ, bi thống. . .

Nàng trở mắt nhìn mẫu thân bị mang đi, lại không có cách nào cứu mẫu thân. Khi đó nàng quá nhỏ bé, yếu đuối như một con kiến. Chỉ sợ lão nhân kia nếu cứ tiếp tục phát ra khí lực tức giận, có thể ngay lập tức giết chết nàng.

Cảm giác vô lực khắc sâu vào trong lòng, gần như khiến cho nàng hít thở không thông, nàng nhớ tới khi đó, nàng căn bản là không có cách nào tiếp nhận hiện thực mẫu thân rời bỏ nàng đi, ngơ ngác ngác đi trên đường, cho đến khi gặp được lão nhân gia, hắn nói gần cốt nàng rất tốt, hỏi nàng có nguyện ý đi theo hắn không.

Tô Tiểu Vũ nhớ rõ, nàng gật đầu liên tục không chút do dự, nàng muốn mạnh mẽ, trở nên cường đại, nàng phải cứu mẫu thân của nàng, nàng muốn bảo hộ mẫu thân nàng!.

Thế là, nàng theo lão nhân rời đi, thời gian ba năm, nàng gần như dùng phương thức tự ép mình tu luyện võ công lão nhân giao cho, mà nàng cũng xác thực đáp lại câu nói của lão nhân “Gần cốt rất tốt”, chỉ dùng thời gian ba năm, liền đạt đến cấp bậc mà rất nhiều người dù dùng cả một đời khó có thể mà đạt được.

Mẫu thân, Vũ nhi rất nhớ người...

Đột nhiên, trên mặt nhiều hơn một phần tiếp xúc ấm áp, trong nháy mắt lời suy nghĩ Tô Tiểu Vũ trở lại, thu hồi bi thương, muốn lui về phía sau, nhưng nhớ tới chính mình đang tựa vào trên cây, trong lòng kinh hãi, nàng đã thất thần đến mức có người đứng trước mặt mình mà không cảm giác được sao? Hay là, người này võ công cao hơn nàng rất nhiều? Vừa nghĩ tới loại khả năng sau, sống lưng trở nên lạnh lẽo, võ công nàng đến trình độ nào, nàng biết, nhưng hơi thở nam tử này nàng không thể nhận ra, cảm giác e sợ...

Nếu đánh không lại, nàng chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi, Tô Tiểu Vũ từ từ mở mắt, đập vào mi mắt là một màu đỏ xinh đẹp, ngược mắt, lại bị cảnh sắc trước mắt làm dao động. Nàng cho rằng, nàng đã trưởng thành lên rất nhiều...

Chưa bao giờ nghĩ tới, một nam tử lại có thể mang diện mạo như thế. Hắn tựa như con cưng của trời, được trao cho tất cả những thứ hoàn mỹ nhất.

Mặt mày như thơ, mỗi một câu, đều là tuyệt cú có một không hai, khiến người ta thông thả dạo chơi trong đó, khó mà tự kiềm chế, càng không cách nào quên được.

Cánh môi mỏng như vẽ, mỗi một nét, đều là duy mỹ tuyệt luân, khiến người nhìn thấy mà thần phục, muốn vẽ, nhưng sợ vẽ không ra nửa phần tư thái của hắn.

Khí chất như yêu, mỗi một lần hô hấp, tất cả đều là mê hoặc vô tận. Tại kia một thân cảm bào màu đỏ càng làm nổi bật nên vẻ đẹp, càng trên chọc người, bên môi nụ cười nhàn nhạt, dường có thể đầu độc mọi thứ, lại giống như quyến rũ mê hoặc, làm người ta biết rõ nguy hiểm, nhưng không quản được chính mình đi tới gần hắn...

Hắn rõ ràng là một nam nhân, nhưng lại để Tô Tiểu Vũ phải xấu hổ ngượng ngùng, trong lòng thầm hô một tiếng, yêu nghiệt!

Cũng không sống sờ quá lâu, trong nháy mắt Tô Tiểu Vũ liền phục hồi lại tinh thần, nhàn nhạt nhìn thẳng nam tử mặc áo đỏ, có đôi mắt màu hổ phách. Thấy hắn mỉm cười nhìn mình, có chút không hiểu được, trong lòng lại có một loại ý nghĩ, hắn sẽ không làm thương tổn chính mình!.

Trời mới biết đáp án nàng mong là sai rồi, lại có loại suy nghĩ này.

Cảm nhận trên gương mặt cái cảm giác ấm áp còn chưa biến mất, nhú nhú mày lại, đưa tay, đánh vào bàn tay hắn đang vuốt ve trên mặt mình. Nhân thấy được rõ ràng khớp xương này là một bàn tay lớn, nàng không có thói quen cùng người khác có tiếp xúc, chứ đừng nói chỉ là nam nhân, nhưng nàng không biết cảm giác này là thế nào, nàng chỉ là cảm giác không dễ chịu, nhưng không có bất kỳ sự chán ghét nào.

“A.” Bị đánh, không giận vẫn nở nụ cười, nhưng mà vì nụ cười này, khiến hoa lê ở trong rừng đều ảm đạm phai mờ đi, loại xinh đẹp này, đã không có cách nào có thể để biểu đạt được.

Hồng y nam tử cười nhẹ một tiếng, chậm rãi để tay xuống, chỉ lác đác mắt kia, chưa từng rời đi khuôn mặt thanh thủy xinh đẹp của Tô Tiểu Vũ. Đến quý phủ Bạch Thuật uống rượu hẳn vốn là không muốn, nhưng không ngăn nổi sự cầu xin của Bạch Thuật, đến đây, song chỉ có điều hẳn hiện tại không hối hận khi đã đến.

Lần đầu khi gặp gỡ, hẳn ở sau núi giả nhìn thấy nàng bị mấy người nữ tử khác làm nhục. Bộ dáng yếu đuối kia càng làm cho hẳn bật cười, trong tiềm thức, cảm thấy đó là con vật nhỏ đang nguy trang, mà tất cả chuyện tiếp theo, vừa vắn xác nhận hẳn thật tình tường.

Chỉ một cước liền cho tảng đá hóa thành bột phấn, còn không cho bột phấn kia bay ra. Công lực cỡ này, đúng là kỳ tài, cũng ít có ai ở tuổi này mà đạt được tu vi cao như thế.

Nữ nhân tranh đấu đã thấy nhiều, nhưng khi nhìn thấy ba nữ nhân kia rơi xuống nước, lại muốn cười.

Sau đó, hẳn đi theo nàng tới bên trong rừng hoa lê, nhìn nàng tháo bỏ nguy trang, lộ ra khuôn mặt khuynh thế động lòng người, còn có nụ cười lười biếng kia, tâm tư xưa nay không hề lay động đột nhiên chuyển biến, loại cảm giác này, có phải hay không gọi rung động?.

Sau đó, nam tử Ngân Diện kia cùng nàng trò chuyện đều lọt vào tai hẳn, trong lòng đối với vật nhỏ này, lại càng hài lòng. Đối đãi thuộc hạ vô cùng tốt, lời nói của nàng như bao che khuyết điểm, thật đúng là hợp tâm ý hẳn...

Vốn định lại ẩn giấu để tiếp tục nhìn, nhưng nhìn thấy nước mắt nàng rơi xuống, tâm tính thiện lương như bị chà đạp nắm chặt, sinh ra đau lòng, không tự chủ được đi ra, lau khô nước mắt cho nàng, không quan tâm liệu rằng mình có bị xem là kẻ xấu hay không?

Cả đời này hẳn biết, sợ là lần đầu tiên, làm hành động như kẻ xấu vậy.

Hai người đối diện một lúc lâu, Tô Tiểu Vũ chỉ cảm thấy ánh mắt của hẳn càng ngày càng nhu hòa. Nàng rất kiên cường, nàng rất bình tĩnh, nhưng khó tránh khỏi bị hẳn nhìn đến trong lòng thêm một ít cảm xúc. Đang muốn mở miệng, thì một câu nói của hẳn chính xác làm cho nàng nhận lấy... Kinh hách...

” Vật nhỏ, làm nữ nhân của ta đi.”

5. Chương 3: Làm Nữ Nhân Của Ta.

“Vật nhỏ, làm nữ nhân của ta đi” Ngữ khí mang theo vẻ đương nhiên, giọng nói hẳn trầm thấp mê người, nụ cười ôn nhu tà mị, vô cùng mê hoặc...

“Không có bệnh” Sống lưng Tô Tiểu Vũ cứng đờ, yên lặng đưa tay bắt mạch cho hồng y nam tử, thấy hẳn tất cả bình thường, nghi hoặc lắm bầm.

Không có bệnh, tại sao lại nói mê sảng, chẳng lẽ có bệnh không tiện nói ra vì vậy nàng xem không được? Nếu thật sự là như thế, thật đúng là đáng tiếc cho gương mặt này.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ hồng y nam tử dường như xuất hiện một vết nứt, hai tròng mắt nhắm lại mang theo nguy hiểm, con ngươi màu hổ phách phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đời này hẳn lần đầu tiên có hứng thú với một nữ nhân, lần đầu tiên đi theo lấy lòng một nữ nhân, phải người khác trong lòng sớm đã tràn đầy vui sướng, hận không thể lập tức lăn lên giường của hẳn? Nhưng nữ nhân này, nữ nhân này lại...

“ Khụ khụ, nếu người có bệnh kín đáo, có thể nói ra, y thuật của ta có thể giúp” Tô Tiểu Vũ theo bản năng mà hơi co vai lại, con người từ lúc sinh ra đã có khả năng nhận biết khi nguy hiểm xuất hiện, nàng là rõ ràng nhận ra được quanh thân nam nhân này phát ra cảm giác nguy hiểm lúc càng đậm, lặng lẽ ngậm miệng , đừng nói nàng không có nguyên tắc, nàng đánh không lại người này, nếu như hôm nay sẽ chết ở chỗ này, nàng làm sao đi tìm mẫu thân được?.

Không hổ là nữ nhân hẳn coi trọng, ha ha , bệnh không tiện nói ra, thật đúng là có bản lĩnh làm hẳn tức chết, xem ra tính khí hẳn rất tốt? Hồng y nam tử hít mắt nhìn Tô Tiểu Vũ, hơi cúi đầu, hơi thở ấm áp

phả trên mặt nàng, thấy nàng có chút co rúm lại ánh mắt dời đi chỗ khác, bực bội trong lòng vô thức tiêu tan hết sạch.

“Người sợ ta?” Hồng y nam tử cười nói, tuy là câu hỏi, nhưng lại có mười phần khẳng định, không sợ hãi, sẽ không không dám nhìn hắn, sẽ không đem lời nói hết, mới vừa còn nói hắn có bệnh không tiện nói ra, không phải là gan rất lớn sao, làm sao có thể coi là nhỏ được?.

“Ta đánh không lại người” Nàng là người thông minh, biết ánh mắt nam tử này có bao nhiêu sắc bén, vốn lười giải thích, ngẩng đầu lên nói thật, ta chính là muốn như vậy, người làm gì ta, bản thân nàng trông thấy như thế nào sẽ cảm giác được như vậy.

“Ha ha ha” Hồng y nam tử đột nhiên tựa vào vai nàng, cúi đầu nở nụ cười, ngay tiếp theo toàn bộ thân thể đều run lên, chưa từng thấy qua một người mâu thuẫn như vậy, nói nàng nhất gan, nhìn như thế nào mới có thể thấy được nàng nhất gan, nói nàng gan lớn, nàng lại sợ hãi, sợ hãi, là bởi vì đánh không lại? Hắn cảm thấy, ngày hôm nay hắn đã mang tất cả việc hai mươi năm qua không cười bù đắp lại hết rồi.

Tô Tiểu Vũ sắc mặt có chút biến thành màu đen, khóe mắt cũng không nhịn được giật giật, hai tay chống đỡ lên lồng ngực nam nhân, cảm giác hơi ấm này khiến cho trong lòng nàng khẽ động, ngẩn người, mới dùng lực đẩy hắn, nàng xác thực đánh không lại hắn, nhưng không có nghĩa là nàng có thể mặc hắn chiếm tiện nghi, cho dù nói một ít cũng không thể giải thích hết được, hiện tại càng quá đáng, hắn muốn gì, nàng Tô Tiểu Vũ khi nào nói qua nàng là quả hồng mềm?.

“Buông ra.” Giọng nói có phần lạnh lùng, rõ ràng mang theo không vui.

“Ách, tức giận rồi?” Tiếng cười ngừng lại, hồng y nam tử ngẩng đầu, trên mặt còn mang theo ửng đỏ vì cười nhiều mà nổi lên càng làm say lòng người vô cùng, thấy sắc mặt vật nhỏ không tốt, đôi mắt mang theo sắc lạnh, trong lòng biết nên có chừng mực.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt liếc hắn một cái, hừ lạnh “Nếu không có chuyện gì khác, ta đi” Nam nhân này luôn mang cho nàng cảm giác nguy hiểm, trong tiềm thức, nàng không muốn ở bên cạnh hắn, thấy hắn không nói chuyện, từ trong ngực hắn lưu loát thoát ra, chuẩn bị rời đi.

“Vũ Các chủ, vũ công tử, phong thái như tiên, phong thái tuyệt luân, không ngờ lại là một mỹ nhân” Hồng y nam tử không nhanh không chậm mở miệng, đi qua Tô Tiểu Vũ dựa vào bên cây, cười đến quỷ dị, hắn nhận ra được Ngân Diện nam tử kia, một trong tứ đại quân sư Vũ Các, hắn gọi vật nhỏ là chủ tử, không cần nói cũng biết thân phận, xem ra, vật nhỏ này còn thật nhiều bí mật.

Bước chân Tô Tiểu Vũ dừng lại một chút, nhưng chưa dừng hẳn.

“Vũ Các tra xét lâu như vậy mới tra được tin tức, mẹ ngươi bị bắt, sợ không phải người đơn giản, người xác định, người có thể cứu trở về?” Hồng y nam tử không gấp gáp, tiếp tục cười nói.

Vũ Các nhiều năm qua luôn tìm kiếm một nữ tử, mới vừa nghe Tô Tiểu Vũ và Ngân Diện đối thoại, “phu nhân” kia chính là mẫu thân của vật nhỏ, nhìn dáng vẻ vật nhỏ quan tâm mẫu thân như vậy, người nọ nhất định đối xử với nàng rất tốt, không thấy tìm thấy, chỉ có một nguyên nhân, chính là bị người bắt đi.

Vốn đoán một chút thôi, lại thấy Tô Tiểu Vũ đột nhiên quay đầu, trong mắt hiện lên sương lạnh, thần sắc nghiêm nghị, một cỗ khí tức lạnh như băng từ quanh thân nàng tản ra, là một loại lạnh lùng đến cực hạn.

“Người muốn chết.”

Tiếng nói dễ nghe, giờ phút này tràn đầy giá lạnh, rùng có vậy ngược, động vào sẽ chết ngay tức khắc, mẫu thân chính là vậy ngược của Tô Tiểu Vũ, mà trong lời nói của hồng y nam tử, hoàn toàn chọc giận Tô Tiểu Vũ, hắn có thể sàm sỡ nàng, bởi vì sức mạnh cách xa nhau, nàng nhẫn! Nhưng chạm đến mẹ nàng, dù là cá chết lưới rách, nàng sẽ không tha cho hắn.

Hồng y nam tử sửng sốt, sau khi hơi ngạc nhiên khi thấy đôi mắt nàng tràn đầy sự đau khổ, trong mắt hắn tràn ra đau lòng, xem ra vật nhỏ rất quan tâm tới mẫu thân của nàng, e rằng Vũ Các đã tìm nhiều năm, nhiều năm như vậy, vật nhỏ nhất định rất khổ sở, nghĩ tới đây, trong lòng hơi nhói đau, đã lớn như vậy, hôm nay hắn mới biết được, thì ra là hắn cũng biết đau lòng.

Lời nói lạnh lùng của nàng, hấn làm như không nghe, không thấy rõ động tác hồng y nam tử, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tô Tiểu Vũ, muốn đưa tay kéo nàng, nhưng không nghĩ nàng sẽ phản kháng, một chưởng đánh tới mang theo nội lực, bị hấn nhẹ nhàng tránh qua, sau lưng vang lên một tiếng thật lớn, một gốc cây cây lê to ngã xuống đất vang rầm.

Hồng y nam tử hí mắt, giọng nói mang theo chút bị thương, “Vật nhỏ, ngươi thật đúng là sẵn sàng đã thương ta.” Chưa nói xong, động tác không chậm nửa phần, né tránh công kích kế tiếp của Tô Tiểu Vũ.

Tô Tiểu Vũ không biết là đang làm sao, nàng rất ít nổi giận như vậy, cho dù là Tô Nghê Tuyền cùng mẫu thân nàng ta nhục mạ nàng, nàng chỉ ghi nhớ thù đó, sau này nàng sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần.

Nhiều năm như vậy, nàng đã sớm học được cách khống chế tâm tình của mình, nhưng không biết vì sao, vừa đụng phải người này, ẩn nhẫn của nàng đều biến mất không thấy tăm hơi, nghĩ đến điều này, trong lòng càng tức giận, chưởng phong càng thêm sắc bén, dù đánh không lại, cũng lăm thì, cá chết lưới rách.

Đã tám năm trôi qua, Tô Tiểu Vũ lần đầu tiên quên mất việc tìm mẫu thân, không để ý mọi thứ muốn phát tiết.

Hồng y nam tử nhìn ra được Tô Tiểu Vũ muốn phát tiết, trong mắt hiện lên ý cười, chỉ né tránh, không đánh lại, dường như muốn mặc cho nàng phát tiết, nhưng khi hấn nhìn thấy ống tay áo bị rách, rốt cục có chút kinh ngạc, hấn biết Tô Tiểu Vũ võ công lợi hại, nhưng không nghĩ đến có thể tiếp cận gần người hấn, phải biết rằng, hấn mặc dù không có phản kháng, nhưng tốc độ né tránh không có ý chậm lại.

Hơi cau mày, không để cho nàng làm liều, trong lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, trực tiếp hóa giải chưởng lực Tô Tiểu Vũ, cầm bàn tay non mềm của nàng, một cỗ lực lượng nhu hòa hóa giải lực đạo trong tay nàng, nàng kéo vào trong ngực.

“Liều lĩnh!”

6. Chương 3-0: Làm Nữ Nhân Của Ta (1)

“Vật nhỏ, làm nữ nhân của ta đi” Ngữ khí mang theo vẻ đương nhiên, giọng nói hấn trầm thấp mê người, nụ cười ôn nhu tà mị, vô cùng mê hoặc...

“Không có bệnh” Sống lưng Tô Tiểu Vũ cứng đờ, yên lặng đưa tay bắt mạch cho hồng y nam tử, thấy hấn tất cả bình thường, nghi hoặc lẩm bầm.

Không có bệnh, tại sao lại nói mê sảng, chẳng lẽ có bệnh không tiện nói ra vì vậy nàng xem không được? Nếu thật sự là như thế, thật đúng là đáng tiếc cho gương mặt này.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ hồng y nam tử dường như xuất hiện một vết nứt, hai tròng mắt nhắm lại mang theo nguy hiểm, con ngươi màu hổ phách phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đời này hấn lần đầu tiên có hứng thú với một nữ nhân, lần đầu tiên đi theo lấy lòng một nữ nhân, phải người khác trong lòng sớm đã tràn đầy vui sướng, hấn không thể lập tức lặn lên giường của hấn? Nhưng nữ nhân này, nữ nhân này lại...

“ Khụ khụ, nếu ngươi có bệnh kín đáo, có thể nói ra, y thuật của ta có thể giúp” Tô Tiểu Vũ theo bản năng mà hơi co vai lại, con người từ lúc sinh ra đã có khả năng nhận biết khi nguy hiểm xuất hiện, nàng là rõ ràng nhận ra được quanh thân nam nhân này phát ra cảm giác nguy hiểm lúc càng đậm, lặng lẽ ngậm miệng, đừng nói nàng không có nguyên tắc, nàng đánh không lại người này, nếu như hôm nay sẽ chết ở chỗ này, nàng làm sao đi tìm mẫu thân được?.

Không hổ là nữ nhân hấn coi trọng, ha ha, bệnh không tiện nói ra, thật đúng là có bản lĩnh làm hấn tức chết, xem ra tính khí hấn rất tốt? Hồng y nam tử hí mắt nhìn Tô Tiểu Vũ, hơi cúi đầu, hơi thở ấm áp phả trên mặt nàng, thấy nàng có chút co rúm lại ánh mắt dời đi chỗ khác, bực bội trong lòng vô thức tiêu tan hết sạch.

“Người sợ ta?” Hồng y nam tử cười nói, tuy là câu hỏi, nhưng lại có mười phần khẳng định, không sợ hấn, sẽ không không dám nhìn hấn, sẽ không đem lời nói hết, mới vừa còn nói hấn có bệnh không tiện nói ra, không phải lá gan rất lớn sao, làm sao có thể coi là nhỏ được?.

“Ta đánh không lại người” Nàng là người thông minh, biết ánh mắt nam tử này có bao nhiêu sắc bén, vốn lười giải thích, ngẩng đầu lên nói thật, ta chính là muốn như vậy, người làm gì ta, bản thân nàng trông thấy như thế nào sẽ cảm giác được như vậy.

“Ha ha ha” Hồng y nam tử đột nhiên tựa vào vai nàng, cúi đầu nở nụ cười, ngay tiếp theo toàn bộ thân thể đều run lên, chưa từng thấy qua một người mâu thuẫn như vậy, nói nàng nhất gan, nhìn như thế nào mới có thể thấy được nàng nhất gan, nói nàng gan lớn, nàng lại sợ hấn, sợ hấn, là bởi vì đánh không lại? Hấn cảm thấy, ngày hôm nay hấn đã mang tất cả việc hai mươi năm qua không cười bù đắp lại hết rồi.

Tô Tiểu Vũ sắc mặt có chút biến thành màu đen, khóe mắt cũng không nhịn được giật giật, hai tay chống đỡ lên lồng ngực nam nhân, cảm giác hơi ấm này khiến cho trong lòng nàng khẽ động, ngăn người, mới dùng lực đẩy hấn, nàng xác thực đánh không lại hấn, nhưng không có nghĩa là nàng có thể mặc hấn chiếm tiện nghi, cho dù nói một ít cũng không thể giải thích hết được, hiện tại càng quá đáng, hấn muốn gì, nàng Tô Tiểu Vũ khi nào nói qua nàng là quả hồng mềm?.

“Buông ra.” Giọng nói có phần lạnh lùng, rõ ràng mang theo không vui.

“Ách, tức giận rồi?” Tiếng cười ngừng lại, hồng y nam tử ngẩng đầu, trên mặt còn mang theo ửng đỏ vì cười nhiều mà nổi lên càng làm say lòng người vô cùng, thấy sắc mặt vật nhỏ không tốt, đôi mắt mang theo sắc lạnh, trong lòng biết nên có chừng mực.

7. Chương 4: Cổ Độc Sinh Tử.

“Liều lĩnh.” Hồng y nam tử cau mày, một nắm chặt tay nàng để ra sau lưng, khiến nàng giãy giụa không được, một cái tay khác nâng cằm nàng lên, tinh tế đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng, trong mắt đều là không đồng ý, giọng nói có chút không vui, “Muốn phát tiết thì phải biết chừng mực, toàn lực công kích như vậy, không sợ đả thương chính mình sao.”

Tô Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hấn, lạnh lẽo trên mặt lập tức biến mất, nàng đánh hấn, hấn tức giận là phải, nhưng lý do này, lý do này

“Làm nữ nhân của ta, mẫu thân người, ta cứu giúp người.” Hồng y nam tử thấy vẻ mặt nàng sững sờ, thật đúng là có chút dở khóc dở cười, bộ dáng nàng như vậy, có thể dựng lên Vũ các lớn như thế, thật đúng là kỳ tích, tâm không khỏi mềm nhũn ra, ôn nhu nói.

Nếu hấn Tô Tiểu Vũ biết suy nghĩ của hấn, nhất định sẽ tức giận đến chửi ầm lên, cái gì gọi là có thể dựng lên Vũ các lớn như thế đúng là kỳ tích, nàng không phải lúc nào cũng thất thường như vậy.

“Cứu mẫu thân về sao?” Tô Tiểu Vũ dù sao vẫn là Tô Tiểu Vũ, coi như là thất thường, nhưng có thể khôi phục rất nhanh, ở trong lòng nàng quan trọng nhất là tìm mẫu thân trở về, hấn có thể giúp nàng cứu mẫu thân về, nàng không có ý định phủ nhận, suy cho cùng hấn có thể thắng được nàng, rồi hiểu biết rất nhiều về người Vũ Các, nhất định không phải người có thân phận bình thường, nếu hấn giúp một tay, thật là không tệ, chẳng qua làm nữ nhân của hấn

Tô Tiểu Vũ chậm rãi buông lỏng người có chút cứng ngắc, ngửa đầu nhìn lại con người màu hổ phách của hấn, đồng tử đen càng ngày càng thâm thúy, bởi vì tất cả những cảm xúc đều không thể nhìn thấy được gì từ hồng y nam tử này như đá chìm đáy biển, không gặp nửa phần gợn sóng, môi chậm rãi nhếch lên, giống như trước đó, lười nhác đến cực điểm, lộ ra tà khí nhàn nhạt.

Hồng y nam tử tất nhiên chú ý tới biến hóa của nàng, trong mắt hiện lên hứng thú, xem ra vật nhỏ nháo đủ rồi, tính toán đùa thật, cúi người, môi mỏng tới gần lỗ tai của nàng, giọng nói trầm thấp mấy phần.

“Đúng, chỉ cần người đáp ứng làm nữ nhân của ta, ta sẽ cứu mẫu thân người trở về an toàn.” Chỉ cần nàng còn sống. Dĩ nhiên, lời này hẳn không dám nói.

“Ta là của chính ta, tại sao có thể là của người?” Tô Tiểu Vũ nhìn gò má hắn, khoảng cách hai người càng gần hơn, chỉ thấy nàng nháy đôi mắt to, bên trong sương mù mờ mờ, có chút hương vị ngây thơ, trong giọng điệu tràn đầy vẻ vô tội.

Nếu là người quen biết nàng liền biết, kế tiếp sẽ có người gặp phải xui xẻo.

Hồng y nam tử tà mị thiêu mi, chậm rãi buông cổ tay giam cầm nàng ra, ngược lại ôm hông nàng, dùng một chút lực, kéo nàng vào trong ngực, chớp mũi càng càn rỡ cọ nhẹ vào gò má nàng, nhất thời, bầu không khí giữa hai người trở nên hết sức mập mờ.

“Vật nhỏ muốn thế nào đây? Nếu không làm nữ nhân của ta, mẫu thân người có thể càng nguy hiểm hơn, nàng như vậy người sẽ đau” Nói đến đây, không rõ cảm dỗ hay là uy hiếp, lại tăng thêm mùi vị mập mờ.

“Vậy nếu như ta có biện pháp vẹn toàn đôi bên?” Tô Tiểu Vũ cong mắt cười ngây thơ, dung nhan tuyệt thế đặc biệt linh động, giọng nói thanh thúy trong trẻo.

Hồng y nam tử thấy dáng vẻ khả ái của nàng, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, vốn không muốn khinh bạc người của mình, nữ tử trong ngực lại vừa vặn mình yêu thích, nếu như không có động tác, có phải là quá tử tế không?

Cho nên, hắn không thể không thừa nhận mình là một nam nhân bình thường.

Vì vậy, hắn liền nghiêng đầu đến gần Tô Tiểu Vũ, nhẹ nhàng hôn một cái trên gương mặt nhẵn bóng của nàng, tuy là lướt qua rồi ngừng lại, nhưng tư vị trong đó, đủ để lại cho lòng hắn ngập tràn yêu thích.

Tô Tiểu Vũ bị hành vi càn rỡ của hắn làm cho đứng người, sống hơn mười năm, lần đầu tiên gặp được kẻ xấu xa đến cực điểm, nhưng nghĩ đến kế hoạch của nàng, không khỏi hít sâu một hơi, đè ép sát ý đang dâng lên.

Chẳng những không tức giận, ngược lại nụ cười càng thêm đơn thuần, hồng y nam tử thấy vậy, ý cười sâu hơn, hắn không bỏ qua ánh sáng lạnh trong mắt vật nhỏ, đây là hắn đang muốn tự tìm xui xẻo sao?

“Vật nhỏ, nói một chút suy nghĩ của người, hử?” Người nào đó dường như cho rằng không có phát sinh những thứ vừa nãy, nâng đầu lên, hơi mở to mắt, tò mò nhìn Tô Tiểu Vũ, dáng vẻ như ham học hỏi, ánh mắt đó đơn thuần không thua chút nào Tô Tiểu Vũ.

“Ý nghĩ của ta là”

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, nháy mắt một cái, nói từng chữ từng chữ, còn chưa nói xong, nhón chân lên, hôn hồng y nam tử.

Hồng y nam tử nghĩ tới trăm nghìn khả năng, duy chỉ có không nghĩ tới nàng sẽ chơi đùa kiểu yêu thương như thế này, sưng sờ chốc lát, tâm trạng cảnh giác, nhưng lười chẳng muốn đi phỏng đoán rốt cuộc nàng muốn làm gì, ý cười nhuộm đậm con người màu hổ phách, ôm chặt hông của nàng, từ bị động thành chủ động.

Hắn chưa từng hôn qua, nhưng bản năng nam nhân dẫn dắt tất cả động tác của hắn, nhẹ nhàng liếm cánh môi non mềm như nụ hoa đào của Tô Tiểu Vũ, trong lòng tràn đầy ấm áp, đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại, che lại say đắm trong đó.

“Ta tên Bạch Lê.” Thấp giọng nỉ non, ngay sau đó nhanh chóng cạy cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, hút lấy mật ngọt thơm ngát thuộc về nàng, tuy thoải mái nhưng không quên cảm thấy khó hiểu, vật nhỏ này vì sao phối hợp như vậy, không chờ hắn thắc mắc xong, thì đã có câu trả lời.

Trong cổ họng chợt lạnh, một viên thuốc lạnh như băng lăn vào trong miệng hắn, Tô Tiểu Vũ đúng lúc này hung hăng đẩy hắn ra.

Đề xuống khô nóng trên mặt, Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt liếc nhìn trong nháy mắt tản mát ra hơi thở nồng nặc nguy hiểm, hừ lạnh nói, “Người không phải muốn biết suy nghĩ của ta sao, chính là đây.”

“Hạ độc?” Hắn híp mắt mang theo nguy hiểm, tôn quý bá đạo không hề che giấu nữa, khí thế bức người, trong lòng không vui tới cực điểm, “Người vì hạ độc, có thể tùy tiện hôn nam nhân?”

Lời vừa ra khỏi miệng, giống như là trượng phu bắt được thê tử hồng hạnh xuất tường, có mùi chua như giấm, muốn che đi nhưng không thể che được.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy sững sốt, lập tức tức giận, đã chuẩn bị xong giải thích bây giờ toàn bộ đều quăng hết, không suy nghĩ nguyên nhân bộc phát khí chất lạnh lẽo, nghiêng rằng nghiêng lợi hừ lạnh, “Hạ độc? Đừng cho là ta không nghĩ thấy được trên người ngươi có mùi cổ Tuyết triết, ta hạ là cổ độc”

Cổ Tuyết triết cực kỳ quý hiếm, ăn hai gốc liền có thể điều dưỡng ra thể chất bách độc bất xâm, những thứ này nàng đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, làm sao nàng có thể phạm sai lầm đơn giản như vậy, cho nên, nàng hạ chính là cổ độc.

“Cái gì cổ độc?”

Nghe vậy, Bạch Lê không tức giận nữa, có phần cảm thấy hứng thú hỏi, không nhìn ra nửa phần sợ chết.

“Cổ độc sinh tử, sau này, ngươi chỉ có thể nghe ta.”

Về mặt Tô Tiểu Vũ trong trẻo lạnh lùng, trào phúng nhìn hắn một cái, xoay người rời đi, hắn không phải muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn sao, bây giờ trúng cổ độc sinh tử, xem ai mới là chủ trò chơi.

Bạch Lê nhìn bóng dáng nàng rời đi, không có đuổi theo, mà trầm thấp nở nụ cười, cặp mắt kia trong suốt, giờ phút này lộ vẻ tình thế bất buộc.

Cổ độc sinh tử, người trúng cổ và người hạ cổ sinh mạng sẽ gắn liền nhau, nếu người hạ cổ chết, người trúng cổ sẽ chết, ngược lại, sẽ không sao, hắn đúng là đã xem thường vật nhỏ này, y thuật và độc thuật đều rất lợi hại, không hổ nữ nhân hắn coi trọng.

Nhưng khiến cho hắn vui vẻ nhất, không phải là năng lực của Tô Tiểu Vũ, mà là ẩn ý trong lời nói kia, cổ độc sinh tử, một người cả đời chỉ có thể chứa được một viên, mà nàng đút viên kia cho hắn, mang ý nghĩa, nàng là một người hạ cổ hắn, chính là

Bạch Lê đứng thẳng người, thu hồi nụ cười, khí chất tà mị vô cùng, còn dư lại vẻ tôn quý tự nhiên và khí phách, ngưng mắt nhìn phương hướng Tô Tiểu Vũ rời đi, thật lâu không thu hồi ánh mắt, sau một lúc, cổ họng giật giật, dường như nuốt thứ gì xuống.

Cổ độc sinh tử sao? Ngược lại là một thứ tốt .

8. Chương 3-1: Làm Nữ Nhân Của Ta (2)

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt liếc hắn một cái, hừ lạnh “Nếu không có chuyện gì khác, ta đi” Nam nhân này luôn mang cho nàng cảm giác nguy hiểm, trong tiềm thức, nàng không muốn ở bên cạnh hắn, thấy hắn không nói chuyện, từ trong ngực hắn lưu loát thoát ra, chuẩn bị rời đi.

“Vũ Các chủ, vũ công tử, phong thái như tiên, phong thái tuyệt luân, không ngờ lại là một mỹ nhân”
Hồng y nam tử không nhanh không chậm mở miệng, đi qua Tô Tiểu Vũ dựa vào bên cây, cười đến quỷ dị, hắn nhận ra được Ngân Diện nam tử kia, một trong tứ đại quân sư Vũ Các, hắn gọi vật nhỏ là chủ tử, không cần nói cũng biết thân phận, xem ra , vật nhỏ này còn thật nhiều bí mật.

Bước chân Tô Tiểu Vũ dừng lại một chút, nhưng chưa dừng hẳn.

“Vũ Các tra xét lâu như vậy mới tra được tin tức, mẹ ngươi bị bắt, sợ không phải người đơn giản, ngươi xác định , ngươi có thể cứu trở về?” Hồng y nam tử không gấp gáp, tiếp tục cười nói .

Vũ Các nhiều năm qua luôn tìm kiếm một nữ tử, mới vừa nghe Tô Tiểu Vũ và Ngân Diện đối thoại, “phụ nhân” kia chính là mẫu thân của vật nhỏ, nhìn dáng vẻ vật nhỏ quan tâm mẫu thân như vậy, người nọ nhất định đối xử với nàng rất tốt, không thấy tìm thấy, chỉ có một nguyên nhân, chính là bị người bắt đi.

Vốn đoán một chút thôi, lại thấy Tô Tiểu Vũ đột nhiên quay đầu, trong mắt hiện lên sương lạnh, thần sắc nghiêm nghị, một cỗ khí tức lạnh như băng từ quanh thân nàng tản ra, là một loại lạnh lùng đến cực hạn.

“Người muốn chết.” Edit+Beta: LanhThienNhi255.

Tiếng nói dễ nghe, giờ phút này tràn đầy giá lạnh, rồng có vẩy ngược, động vào sẽ chết ngay tức khắc, mẫu thân chính là vẩy ngược của Tô Tiểu Vũ, mà trong lời nói của hồng y nam tử, hoàn toàn chọc giận Tô Tiểu Vũ, hắn có thể sàm sỡ nàng, bởi vì sức mạnh cách xa nhau, nàng nhẫn! Nhưng chạm đến mẹ nàng, dù là cá chết lưới rách, nàng sẽ không tha cho hắn.

Hồng y nam tử sững sờ, sau khi hơi ngạc nhiên khi thấy đôi mắt nàng tràn đầy sự đau khổ, trong mắt hắn tràn ra đau lòng, xem ra vật nhỏ rất quan tâm tới mẫu thân của nàng, e rằng Vũ Các đã tìm nhiều năm, nhiều năm như vậy, vật nhỏ nhất định rất khổ sở, nghĩ tới đây, trong lòng hơi nhói đau, đã lớn như vậy, hôm nay hắn mới biết được, thì ra là hắn cũng biết đau lòng.

Lời nói lạnh lùng của nàng, hắn làm như không nghe, không thấy rõ động tác hồng y nam tử, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tô Tiểu Vũ, muốn đưa tay kéo nàng, nhưng không nghĩ nàng sẽ phản kháng, một chưởng đánh tới mang theo nội lực, bị hắn nhẹ nhàng tránh qua, sau lưng vang lên một tiếng thật lớn, một gốc cây cây lê to ngã xuống đất vang rầm.

Hồng y nam tử hí hửng, giọng nói mang theo chút bị thương, “Vật nhỏ, người thật đúng là sẵn sàng dấn thương ta.” Chưa nói xong, động tác không chậm nửa phần, né tránh công kích kế tiếp của Tô Tiểu Vũ.

Tô Tiểu Vũ không biết là đang làm sao, nàng rất ít nổi giận như vậy, cho dù là Tô Nghệ Tuyền cùng mẫu thân nàng ta nhục mạ nàng, nàng chỉ ghi nhớ thù đó, sau này nàng sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần.

Nhiều năm như vậy, nàng đã sớm học được cách khống chế tâm tình của mình, nhưng không biết vì sao, vừa đụng phải người này, ẩn nhẫn của nàng đều biến mất không thấy tăm hơi, nghĩ đến điều này, trong lòng càng tức giận, chưởng phong càng thêm sắc bén, dù đánh không lại, cùng lắm thì, cá chết lưới rách. Edit+Beta: LanhThienNhi255.

Đã tám năm trôi qua, Tô Tiểu Vũ lần đầu tiên quên mất việc tìm mẫu thân, không để ý mọi thứ muốn phát tiết.

Hồng y nam tử nhìn ra được Tô Tiểu Vũ muốn phát tiết, trong mắt hiện lên ý cười, chỉ né tránh, không đánh lại, dường như muốn mặc cho nàng phát tiết, nhưng khi hắn nhìn thấy ống tay áo bị rách, rốt cục có chút kinh ngạc, hắn biết Tô Tiểu Vũ vô công lợi hại, nhưng không nghĩ đến có thể tiếp cận gần người hắn, phải biết rằng, hắn mặc dù không có phản kháng, nhưng tốc độ né tránh không có ý chậm lại.

Hơi cau mày, không để cho nàng làm liều, trong lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, trực tiếp hóa giải chưởng lực Tô Tiểu Vũ, cầm bàn tay non mềm của nàng, một cỗ lực lượng nhu hòa hóa giải lực đạo trong tay nàng, nàng kéo vào trong ngực.

“Liều lĩnh!”

9. Chương 5: Trộm Hương Thiết Ngọc.

“Bạch Lê, tổ tông của ta, người chạy tới nơi này làm gì?”

Bên trong rừng hoa lê, một nam tử áo đen đột nhiên chạy vào, trên cằm bào thù phong diệp màu đỏ sậm, bên hông là đai lưng nam ngọc, đôi mắt sáng, hắn được coi là một phong thần tuấn lãng, nhưng giờ phút này trên mặt hắn xuất hiện đầy vẻ lo lắng, lúc nhìn thấy Bạch Lê, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, người này chính là gia chủ Bạch gia Bạch Thuật.

“Thế nào?” Bạch Lê nhàn nhạt liếc hắt một cái, khí thế không giận mà uy, khiến cho tâm tình lo lắng của Bạch Thuật chậm rãi bình tĩnh lại, nhưng nghĩ đến chuyện kia, về mặt không khỏi ai oán.

“Bạch Lê, yển hội ngắm hoa này là đại tỷ người bảo ta làm mở ra cho người, tìm nữ nhân cho người, các thiên kim tiểu thư đã tới lâu như vậy, còn người thì ở chỗ này tản bộ một mình, muốn ta làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ đại tỷ người giao cho ta đây?”

Bạch Lê lười nhìn hắt, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) chạm vào môi mình, trong mắt xẹt qua một nụ cười, đi tới phía sau khu rừng.

“Ai, người đi đâu, các cô nương ở bên kia mà.” Bạch Thuật trợn mắt, suy nghĩ chắc chắn tám phần là hắt muốn chạy trốn, lập tức gấp gáp đến bắt hắt, đã thấy thân hình hắt chợt lóe, vọt đi, nhìn tay mình trống rỗng, quay qua bên phải đã thấy nam tử đứng cạnh hoa lê, sắc mặt lập tức giận đến đen kịt.

“Người cho rằng, ta muốn đi, người ngăn được?” Đường như tâm tình Bạch Lê rất tốt, không trực tiếp rời đi, ngược lại nổi lên ý định trêu chọc hắt.

“Người, người khốn khiếp!” Bạch Thuật đi tới hai ba bước, mở to hai mắt nhìn chăm chăm bạn tốt, hàm răng mài “kèn kẹt”, cả người lửa giận hừng hực, không cẩn thận có thể mang tai họa đến cho người bên cạnh.

Chỉ là, đường như Bạch Lê đã quen nhìn bộ dáng này của hắt, sắc mặt như cũ, lười biếng cười.

Bạch Thuật nhìn hắt lúc lâu, cuối cùng thua trận, nhắm lại mắt, lần nữa mở ra thì tất cả bên trong đã trở thành khẩn cầu “Tổ tông, ta cầu xin người, đi chọn nữ nhân đi, chọn một người, yêu thích càng tốt, không thích thì hai ngày nữa đuổi đi là được rồi”

Bạch Lê thiêu mi, trong mắt lộ vẻ trêu tức, trêu chọc nói “Lần này thưởng cho cái gì?”

Hắt biết tính tình đại tỷ nóng nảy, vì vấn đề nói dối tông đường, lợi dụng Bạch Thuật không phải lần một lần hai, chỉ là, lần này, hình như Bạch Thuật đặc biệt kiên quyết, xem ra có lợi không ít.

Bạch Thuật sững sốt, ngay sau đó sắc mặt hơi phấp phồng, ánh mắt có chút hoảng hốt, nhìn trái, nhìn phải, nhưng không dám nhìn Bạch Lê.

“Không nói?” Lòng mày Bạch Lê nhướng cao hơn, ra vẻ đáng tiếc nói, “Vậy liền không nói đi.” Dứt lời, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Lợi ích chính là, để cho người gọi ta một tiếng tỷ phụ.” Bạch Thuật thấy hắt muốn đi thật, lập tức khẩn trương, hạnh phúc cả đời là quan trọng nhất, không quản sau này Bạch Lê muốn cười hắt như thế nào, vừa dứt lời, lập tức cup mắt, không nhìn tới phản ứng người nào đó.

Sau một lúc lâu, đợi cười nhạo nhưng không thấy, Bạch Thuật kỳ quái ngẩng đầu, trước mắt xuất hiện một miếng ngọc bội, ngọc bội trắng muốt hình giọt nước, đặt dưới ánh mặt trời, có một tia máu ở trong đó chậm rãi di chuyển.

Cặp mắt Bạch Thuật sáng lên, lộ rõ bản chất thương nhân không thể nghi ngờ, ngọc tốt, trị giá liên thành.

Còn không chờ hắt đưa tay lấy đi, đối phương đã thu ngọc bội vào.

“Người muốn hối lộ ta khỏi ngọc này?” Bạch Thuật nhìn một loạt hành động của Bạch Lê, rút ra lời giải thích hợp lý.

“Ngu ngốc.” Bạch Lê lạnh nhạt nói, nhìn ngọc bội tinh xảo trong lòng bàn tay, trong mắt hiện lên âm áp.

“Ai, ta nói người” Cái gì, không làm gì mà còn bị mắng, hắt trêu ai chọc ai, Bạch Thuật chưa kịp mở miệng nhìn đến biểu cảm của Bạch Lê thì dừng lại, trên mặt hiện ra vẻ khiếp sợ, ôn, ôn nhu!?

Hắt quen biết Bạch Lê từ thuở nhỏ, hắt hiểu rõ Bạch Lê không thể không ít, thứ người như hắt nhìn qua chỉ có tà khí liêu linh, nhưng thật ra trong lòng lạnh lùng hơn ai khác, trừ với người nhà mình thì khác hơn chút, người khác thì mắt cũng chẳng thèm liếc.

Hắt biết cười, hắt sẽ dịu dàng, tuy nhiên những thứ này không chạm đến đáy mắt, nhưng lần này này bên trong lại phát ra dịu dàng. Có phải là hắt đã d’đ.l”q.d bỏ qua thứ gì không?

“Ta rất khỏe?” Bạch Lê lạnh lùng nhìn một cái, nhẹ nhàng nói tiếp câu “Nếu không muốn nhìn, thì đừng nhìn” ý tứ rất rõ.

Bạch Thuật giựt giựt khóe miệng, lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

“Tìm ra chủ nhân khối ngọc bội này.”

Bạch Lê thu ngọc bội về trong lòng, tính toán rồi đi.

“Hả?”

Đề tài đổi quá nhanh, hắn có chút phản ứng không kịp.

“Không muốn hoàn thành nhiệm vụ?”

Cuối cùng Bạch Lê liếc hắn một cái, thấy hắn theo bản năng lắc đầu, hài lòng gật đầu một cái, quay người đi, ngọc bội kia lấy ra từ trên người vật nhỏ, d’đ.l”q.d lường trước nàng sẽ không nói cho hắn biết tên, tự nhiên hắn phải lưu lại một chút bằng chứng đúng không?

Nghĩ đến vật nhỏ, trong lòng có chút kích động, bước chân biến thành nhẹ nhàng hơn rất nhiều, rất nhanh biến mất trong tầm mắt Bạch Thuật .

Bạch Thuật bị Bạch Lê xoay vòng có chút ít choáng, đột nhiên phát hiện hắn đã trốn, mặt lập tức tức tối lại, hạnh phúc của hắn a! Đang muốn mắng chửi người, lại đột nhiên nghĩ đến hành động quái dị kia.

Cho hắn nhìn ngọc bội, hỏi hắn có muốn làm nhiệm vụ đại tỷ giao cho hắn thành hôn không, để cho hắn đi tìm chủ nhân ngọc bội

Nếu không phải có đầu óc thông minh, thì Bạch gia sao có thể lớn mạnh như thế dưới tay Bạch Thuật này, d’đ.l”q.d ánh mắt lập tức sáng lên, tiểu tử này chẳng lẽ vừa ý với cô nương nhà nào, lại chỉ lưu lại ngọc bội!

Nhưng mà, rốt cuộc chuyện xảy ra lúc nào? Ánh mắt trong lúc vô tình quét qua cây lê bên cạnh ngã xuống, trái tim không khỏi giật mình, không cần nói hắn cũng biết, chuyện như vậy vừa mới xảy ra.

Bên này Bạch Lê bắt đầu kế hoạch tìm người, mà Tô Tiểu vũ bên kia, không có vui vẻ như vậy.

Tô Tiểu Vũ không lạnh nhạt như lúc rời đi, trên thực tế, đợi nàng trở lại trong phủ tướng quân, nàng về đến tiểu viện thì tim của nàng vẫn đập không có quy luật như cũ.

Dù là lúc đó tu tập gặp phải d’đ.l”q.d những người kia khiêu chiến, nàng có thể thần nhiên đối mặt, nhịp tim bình thường, nhưng vì sao chống lại Bạch Lê này, nàng bị bức đến như vậy?

Lại nghĩ đến vì hạ độc hắn, chủ động hôn, tai khê nóng lên, trên mặt cũng nổi phần hồng nhàn nhạt, hết sức đáng yêu.

Giơ tay đặt lên ngực của mình, chậm rãi vuốt nhịp tim, có cổ độc này, quan hệ giữa nàng và hắn thật sự là chém không đứt rồi, suy nghĩ một chút mình quả thật là quá xúc động.

Thu hồi suy nghĩ, đầu ngón d’đ.l”q.d tay trong lúc vô tình xẹt qua cổ, lại phát hiện nơi đó trống trải, sắc mặt lập tức trắng bệch, ngọc của nàng đâu? Khi đó đây là đồ duy nhất mẫu thân để lại cho nàng, làm sao lại không thấy!

Đột nhiên nghĩ đến, lúc nàng và Bạch Lê dây dưa, hắn hình như chạm qua cổ của nàng.

Đôi mắt đẹp nhú lại, một chút xấu hổ biến mất hầu như không còn, nụ cười chỉ còn lại ý lạnh, trong lòng lạnh lùng hừ ra hai chữ, Bạch Lê.

Đang suy nghĩ chạy về Bạch gia tìm người tính sổ, lại nghe thấy ngoài viện truyền đến một loạt d’đ.l”q.d tiếng bước chân, lập tức trong tròng mắt ý lạnh sâu hơn, chậm rãi cúi đầu, mặc cho gió thổi mái tóc nàng hỗn loạn, miễn cưỡng che kín mặt của nàng.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang một giọng nữ bén nhọn.

“Tiểu tiện nhân!”

10. Chương 4-1: Cổ Độc Sinh Tử (1)

“Liều lĩnh.” Hồng y nam tử cau mày, một nắm chặt tay nàng để ra sau lưng, khiến nàng giãy giụa không được, một cái tay khác nâng cằm nàng lên, tinh tế đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng, trong mắt đều là không đồng ý, giọng nói có chút không vui, “Muốn phát tiết thì phải biết chừng mực, toàn lực công kích như vậy, không sợ đả thương chính mình sao.”

Tô Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hắn, lạnh lẽo trên mặt lập tức biến mất, nàng đánh hắn, hắn tức giận là phải, nhưng lý do này, lý do này

“Làm nữ nhân của ta, mẫu thân ngươi, ta cứu giúp ngươi.” Hồng y nam tử thấy vẻ mặt nàng sững sờ, thật đúng là có chút dở khóc dở cười, bộ dáng nàng như vậy, có thể dựng lên Vũ các lớn như thế, thật đúng là kỳ tích, tâm không khỏi mềm nhũn ra, ôn nhu nói.

Nếu hắn Tô Tiểu Vũ biết suy nghĩ của hắn, nhất định sẽ tức giận đến chửi ầm lên, cái gì gọi là có thể dựng lên Vũ các lớn như thế đúng là kỳ tích, nàng không phải lúc nào cũng thất thường như vậy. .

“Cứu mẫu thân về sao?” Tô Tiểu Vũ dù sao vẫn là Tô Tiểu Vũ, coi như là thất thường, nhưng có thể khôi phục rất nhanh, ở trong lòng nàng quan trọng nhất là tìm mẫu thân trở về, hắn có thể giúp nàng cứu mẫu thân về, nàng không có ý định phủ nhận, suy cho cùng hắn có thể thắng được nàng, rồi hiểu biết rất nhiều về người Vũ Các, nhất định không phải người có thân phận bình thường, nếu hắn giúp một tay, thật là không tệ, chẳng qua làm nữ nhân của hắn

Tô Tiểu Vũ chậm rãi buông lỏng người có chút cứng ngắc, ngửa đầu nhìn lại con người màu hổ phách của hắn, đồng tử đen càng ngày càng thâm thúy, bởi vì tất cả những cảm xúc đều không thể nhìn thấy được gì từ hồng y nam tử này như đá chìm đáy biển, không gặp nửa phần gợn sóng, môi chậm rãi nhếch lên, giống như trước đó, lưỡi nhắc đến cực điểm, lộ ra tà khí nhàn nhạt.

Hồng y nam tử tất nhiên chú ý tới biến hóa của nàng, trong mắt hiện lên hứng thú, xem ra vật nhỏ nháo đủ rồi, tính toán đùa thật, cúi người, môi mỏng tới gần lỗ tai của nàng, giọng nói trầm thấp mấy phần.

“Đúng, chỉ cần ngươi đáp ứng làm nữ nhân của ta, ta sẽ cứu mẫu thân ngươi trở về an toàn.” Chỉ cần nàng còn sống. Dĩ nhiên, lời này hắn không dám nói.

“Ta là của chính ta, tại sao có thể là của ngươi?” Tô Tiểu Vũ nhìn gò má hắn, khoảng cách hai người càng gần hơn, chỉ thấy nàng nháy đôi mắt to, bên trong sương mù mỏng lung, có chút hương vị ngây thơ, trong giọng điệu tràn đầy vẻ vô tội.

Nếu là người quen biết nàng liền biết, kế tiếp sẽ có người gặp phải xui xẻo.

Hồng y nam tử tà mị thiêu mi, chậm rãi buông cổ tay giam cầm nàng ra, ngược lại ôm hông nàng, dùng một chút lực, kéo nàng vào trong ngực, chóp mũi càng gần bờ cõ nhẹ vào gò má nàng, nhất thời, bầu không khí giữa hai người trở nên hết sức mập mờ. .

“Vật nhỏ muốn thế nào đây? Nếu không làm nữ nhân của ta, mẫu thân ngươi có thể càng nguy hiểm hơn, nàng như vậy ngươi sẽ đau” Nói đến đây, không rõ cảm dỗ hay là uy hiếp, lại tăng thêm mùi vị mập mờ.

“Vậy nếu như ta có biện pháp vẹn toàn đôi bên?” Tô Tiểu Vũ cong mắt cười ngây thơ, dung nhan tuyệt thế đặc biệt linh động, giọng nói thanh thúy trong trẻo.

Hồng y nam tử thấy dáng vẻ khả ái của nàng, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, vốn không muốn khinh bạc người của mình, nữ tử trong ngực lại vừa vặn mình yêu thích, nếu như không có động tác, có phải là quá tử tế không? .

Cho nên, hắn không thể không thừa nhận mình là một nam nhân bình thường.

Vì vậy, hắn liền nghiêng đầu đến gần Tô Tiểu Vũ, nhẹ nhàng hôn một cái trên gương mặt nhẵn bóng của nàng, tuy là lướt qua rồi ngừng lại, nhưng tư vị trong đó, đủ để lại cho lòng hắn ngập tràn yêu thích. .

11. Chương 6: Hủy Dung Mạo Của Nàng.

“Tiểu tiện nhân!”

Một giọng nữ tiếng bén nhọn vang lên, Tô Tiểu Vũ thấy ở cửa sân xuất hiện một nhóm người, dẫn đầu đó chính là phu nhân Tô Thanh Viễn, Từ Thiển, mà đi theo phía sau nàng là Tô Nghệ Tuyền và biểu ca Từ Thành Ngọc, một thân áo xanh, tuy coi như tuấn mỹ, nhưng ánh mắt có chút vấn đục, chỉ sợ là hạng người lòng tham không đáy.

Không thể không nói, Tô Nghệ Tuyền có thể trở thành một trong hai mỹ nhân lăng thành, là do được thừa kế tướng mạo Từ Thiển, bốn mươi tuổi, bởi vì nhan sắc được bảo dưỡng, khóe mắt tuy có nếp nhăn, nhưng không dễ thấy, lại có thêm son phấn che giấu, càng thêm khó nhìn ra, nếu là ngồi yên, xác thực giống như người quý phụ xinh đẹp, nhưng bây giờ.

“Người, tiểu tiện nhân này, ta bảo người đi truyền lời nhắn cho Tuyền Nhi, ngược lại người, người đẩy nàng vào trong nước! Hiện tại Tuyền Nhi bị bệnh thương hàn, người lấy cái gì bồi?”

Từ Thiển vừa vào cửa liền chỉ vào Tô Tiểu Vũ tức giận mắng to, hình tượng quý phụ trở thành hư không, hình ảnh lúc này và phụ nữ bán rau trên đường không khác nhau bao nhiêu, nhưng đi theo phía sau nhà hoàn gia đình đều là của nàng người, tự nhiên sẽ không dám nói cái gì, huống chi đã quen rồi, họ đã sớm cúi đầu, mắt xem mũi, mũi xem tâm, tất cả trước mắt làm như không thấy.

“Không có, ta không có.” Tô Tiểu Vũ co ro bả vai, đáng thương mà lắc lắc đầu, “Là tỷ tỷ tự mình té xuống.”

“Người còn dám ngụy biện!” Trong đôi mắt đẹp Từ Thiển đều là lửa giận, khuôn mặt đẹp dễ hơi vụn vụn, vẻ già nua hiện rõ, tiểu tiện nhân này còn dám cãi lại, xem ra vài ngày không trừng trị nàng, thật đúng là không biết trời cao đất rộng!

Nghĩ đến đây, giơ tay lên tát, chân đi về phía trước một bước, vừa vịn đạp lên vùng đá vụn, thân thể lão đảo một cái, trọng tâm không vững liền ngã xuống chỗ Tô Tiểu Vũ.

Tô Tiểu Vũ sợ sệt hô nhỏ một tiếng, tiến lên tiếp được Từ Thiển, mọi người đuổi tới lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng, bởi vì thể trọng khác biệt, Từ Thiển đè qua nàng rồi ngã thẳng về phía sau, không có ai chú ý dưới chân Tô Tiểu Vũ khẽ đẩy ra, khiến Từ Thiển ngã sang bên phải, lúc tiếp xúc mặt đất, hơi dịch thân thể, mặc cho Từ Thiển “Bùm” một tiếng nặng nề ngã trên đất.

“Ôi, mặt của ta!” Đây đất đá vụn, ghim vào trong thịt nàng, càng thêm phá mặt của nàng, đau đớn và sợ hãi bị hủy dung khiến cho nàng hô to ra tiếng.

“Phu nhân. A.”

Hốt hoảng đứng dậy, Tô Tiểu Vũ muốn đi đỡ Từ Thiển, nàng lại bị đẩy ra, ngã ngồi ở bên cạnh, tóc theo động tác của nàng bay khỏi, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, nhìn qua mặc dù mặt mày xám tro, nhưng không thể che giấu được vẻ đẹp tinh khiết, cộng thêm bộ dáng nàng điềm đạm đáng yêu, càng thêm chọc người tâm thương.

Gia đình luống cuống tay chân đỡ Từ Thiển lên, thấy má trái của nàng là một vết vết máu, bị dọa cho mặt trắng bệch, phu nhân tính khí cực kém, nếu để nàng nhìn thấy mặt bị hủy, bọn họ cùng đi theo nhất định sẽ gặp nạn!

“Còn không mau đi gọi đại phu, gọi tới nơi này!” Sợi tóc xốc xếch, áo hư hại Từ Thiển cầm khăn lụa che vết thương, tức giận gầm nhẹ, phòng của đại phu cách nơi này gần đây, nàng phải kịp thời trị liệu, tránh trên mặt lưu sẹo!

Đám người ngu xuẩn, không có một chút nhân lực!

“Nhanh, nhanh đi gọi đại phu!” Nha hoàn cận thân của Từ Thiển co rúm lại, lớn tiếng kêu, đám người nhìn nhau, rất ăn ý bắt đầu từ chối trách nhiệm.

“Phu nhân ngài có khỏe không, đều do Nhị tiểu thư, làm sao có thể không đỡ được phu nhân?”

Những người khác nghe vậy, phụ họa theo, cố gắng khiến lửa giận của Từ Thiển dờ đi, tại lúc này nhìn thấy Tô Tiểu Vũ lộ ra khuôn mặt thì ngẩn ra.

Thật là đẹp, dù là Đại tiểu thư, cũng không hơn được nàng.

Cả đám gia đình nha hoàn trộn mắt há mồm nhìn Tô Tiểu Vũ, cho tới nay chỉ biết khi dễ “Tiểu thư” hữu danh vô thực này, chưa từng chú ý tới tướng mạo của nàng, không phải là không chú ý, chỉ là mỗi lần đều bị tóc của nàng che kín mặt, gần như không người nhìn thấy tướng mạo của nàng, hơn nữa dáng vẻ nàng vĩnh viễn hèn yếu, cảm giác tồn tại thấp hơn, nhưng hôm nay gặp mặt, giống như minh châu lộ ra trong đất bụi!

Nếu để người ngoài thấy, sợ rằng sẽ tranh đoạt lấy nàng về nhà, cho dù nàng không có thân phận địa vị, nhưng chỉ bằng tướng mạo này, nhất định có thể làm thị thiếp!

Cảm thấy ánh mắt bốn phía mãnh liệt, Tô Tiểu Vũ giống như xấu hổ cúi đầu, nhưng trong mắt lệ khí chợt lóe, không người nào nhìn thấy, trước kia che mặt, nhưng hôm nay người ta chú ý tới nàng, chỉ sợ phiền toái không ít, chỉ là, có phiền toái cũng tốt, nàng là người tốt, sẽ không vô duyên vô cớ đả thương người.

Mà người khác không biết bây giờ nàng suy nghĩ gì, chỉ coi là nàng đang xấu hổ, bộ dáng mảnh mai này, càng chọc người tâm thương.

Từ Thiển cảm thấy bốn phía an tĩnh không ít, lau khô nước mắt, nhịn đau ngẩng đầu lên, thấy mọi người ở đây đều nhìn Tô Tiểu Vũ, nhìn thấy mặt Tô Tiểu Vũ giống mẫu thân nàng thì trong mắt bộc phát ra nồng nặc hận ý.

“Ba!” Một tiếng bạt tai vang lên, Từ Thiển tát lên trên mặt gia đình gần nàng, đánh hấn hồi hồn, quả nhiên là nữ nhi của hồ ly, đi đến chỗ nào cũng quyến rũ người, hạ tiện!

“Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng!” Gia đình kia té quỵ xuống đất, không ngừng dập đầu, hấn cũng chỉ là nhất thời bị sắc đẹp mê muội, quên mất phu nhân tồn tại, hấn xong rồi.

“Hừ, người rất thích nàng? Nàng dù dễ tiện, vẫn là tiểu thư phủ tướng quân, người nô tài còn dám vọng tưởng?” Từ Thiển đè nén vết thương trên mặt, dù sao là xuất thân nhà võ, sự nhẫn nại đau đớn mạnh hơn người bình thường một chút, hơn nữa bị đổ kỹ choáng váng đầu óc, giờ phút này mắng người, hoàn toàn không cảm thấy trên mặt có vết thương, có thể nói tâm trạng là rất quan trọng.

Tiểu thư? Trong tâm Tô Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, cúi đầu không nói, không thể dễ dàng tha thứ vũ nhục của bọn họ, chỉ là những người này thật sự không có cấp bậc, nàng muốn phản bác một câu bọn họ đừng nghĩ sẽ nói được, dù sao không phải là ai cũng giống nam nhân đáng chết kia.

Đột nhiên ý thức được mình nghĩ cái gì, con người tối sầm lại, vẻ mặt có chút phức tạp, Bạch Lê có ảnh hưởng tới nàng, hình như có chút quá.

“Phu nhân, đại phu tới.” Không đợi Từ Thiển mắng xong người, đại phu râu bạc đã tới, nhìn thấy mặt của Từ Thiển, thấy vết thương hồng có chút khác thường, cho là đã nhiễm trùng, cau mày nói, “Phu nhân tốt nhất trở về phòng trước, lão phu bó thuốc cho người sau viết phương thuốc, nếu không trên mặt sẽ lưu lại vết sẹo.”

“Nhanh, trở về!” Không chờ đại phu nói xong, Từ Thiển đã không ngồi yên, trên mặt đột nhiên lại đau, càng làm cho nàng kinh hãi, mặt nàng không thể bị hủy, hiện tại mặc dù thanh xuân không còn, nhưng được bảo dưỡng, Tướng quân mỗi tháng còn có thể ở trong phòng nàng ngây ngô vài đêm, nhưng nếu mặt mũi này phá hủy, nàng sợ rằng vị trí chủ mẫu Tô phủ sẽ không bảo vệ được.

Oán hận nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, dẫn đoàn người nhanh chóng rời đi, trong lúc vô tình thấy Từ Thành Ngọc si mê nhìn Tô Tiểu Vũ, trong mắt kia dục niệm trần trụi không còn che giấu, nhử mảy có chút khinh thường, trong lòng càng ghen ghét Tô Tiểu Vũ.

“Người giống nhau nương người, đi đâu cũng quyến rũ đàn ông!”

Không nhận được, Từ Thiên đi qua bên cạnh nàng nhỏ một ngụm, trong lúc vô tình nói một câu, để cho ngày sau nàng hiểu ra cái gì gọi là biết vậy chẳng làm.

Tô Tiểu Vũ biến sắc, sát ý trong mắt chợt lóe lên, trong lòng bàn tay nhiều hơn một mảnh lá cây, lá cây rời tay, bắn thật nhanh về phía mọi người, lực đạo lá cây trở ngại một người đang bước chân, khiến cho hắn ngã nhào trên đất, ngay tiếp theo mọi người đi bên cạnh té ngã, mà đè người dưới cùng, chính là Từ Thiên.

“A! Các người, phé vật, phé. . . .” Đau nhức truyền đến, không đợi nàng mắng xong, liền hôn mê bất tỉnh.

Một nhóm người luống cuống tay chân nâng Từ Thiên lên, nhanh chóng rời khỏi chỗ ở Tô Tiểu Vũ, nghĩ kỹ lại, hình như mỗi lần tới nơi này bởi mồi, bị nhục nhả là nhị tiểu thư, nhưng cuối cùng xui xẻo đều là bọn họ, cái địa phương tồi tàn này thật đúng là tà môn!

Đội bọn hắn rời đi, trong sân khôi phục an tĩnh, Tô Tiểu vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, không che giấu sát ý. Từ Thiên!

12. Chương 4-2: Cổ Độc Sinh Tử (2)

Tô Tiểu Vũ bị hành vi càn rỡ của hắn làm cho đứng người, sống hơn mười năm, lần đầu tiên gặp được kẻ xấu xa đến cực điểm, nhưng nghĩ đến kế hoạch của nàng, không khỏi hít sâu một hơi, đè ép sát ý đang dâng lên.

Chẳng những không tức giận, ngược lại nụ cười càng thêm đơn thuần, hồng y nam tử thấy vậy, ý cười sâu hơn, hắn không bỏ qua ánh sáng lạnh trong mắt vật nhỏ, đây là hắn đang muốn tự tìm xui xẻo sao?

“Vật nhỏ, nói một chút suy nghĩ của ngươi, hử?” Người nào đó dường như cho rằng không có phát sinh những thứ vừa này, nâng đầu lên, hơi mở to mắt, tò mò nhìn Tô Tiểu Vũ, đáng vẻ như ham học hỏi, ánh mắt đó đơn thuần không thua chút nào Tô Tiểu Vũ.

“Ý nghĩ của ta là”

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, nháy mắt một cái, nói từng chữ từng chữ, còn chưa nói xong, nhón chân lên, hôn hồng y nam tử.

Hồng y nam tử nghĩ tới trăm nghìn khả năng, duy chỉ có không nghĩ tới nàng sẽ chơi đùa kiểu yêu thương như thế này, sững sờ chốc lát, tâm trạng cảnh giác, nhưng lười chẳng muốn đi phỏng đoán rốt cuộc nàng muốn làm gì, ý cười nhuộm đậm con ngươi màu hổ phách, ôm chặt hông của nàng, từ bị động thành chủ động.

Hắn chưa từng hôn qua, nhưng bản năng nam nhân dẫn dắt tất cả động tác của hắn, nhẹ nhàng liếm cánh môi non mềm như nụ hoa đào của Tô Tiểu Vũ, trong lòng tràn đầy ấm áp, đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại, che lại say đắm trong đó.

“Ta tên Bạch Lê.” Thấp giọng nữ non, ngay sau đó nhanh chóng cạy cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, hút lấy mật ngọt thơm ngát thuộc về nàng, tuy thoải mái nhưng không quên cảm thấy khó hiểu, vật nhỏ này vì sao phối hợp như vậy, không chờ hắn thắc mắc xong, thì đã có câu trả lời.

Trong cổ họng chợt lạnh, một viên thuốc lạnh như băng lăn vào trong miệng hắn, Tô Tiểu Vũ đúng lúc này hung hăng đẩy hắn ra.

Đề xuống khô nóng trên mặt, Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt liếc nhìn trong nháy mắt tản mát ra hơi thở nồng nặc nguy hiểm, hừ lạnh nói, “Ngươi không phải muốn biết suy nghĩ của ta sao, chính là đây.”

“Hạ độc?” Hắn hí mắt mang theo nguy hiểm, tôn quý bá đạo không hề che giấu nữa, khí thế bức người, trong lòng không vui tới cực điểm, “Ngươi vì hạ độc, có thể tùy tiện hôn nam nhân?”

Lời vừa ra khỏi miệng, giống như là trượng phu bắt được thê tử hồng hạnh xuất tường, có mùi chua như giấm, muốn che đi nhưng không thể che được.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy sững sốt, lập tức tức giận, đã chuẩn bị xong giải thích bây giờ toàn bộ đều quăng hết, không suy nghĩ nguyên nhân bộc phát khí chất lạnh lẽo, nghiêng rằng nghiêng lợi hừ lạnh, “Hạ độc? Đừng cho là ta không nghĩ thấy được trên người ngươi có mùi cỏ Tuyết triết, ta hạ là cỏ độc”

Cỏ Tuyết triết cực kỳ quý hiếm, ăn hai gốc liền có thể điều dưỡng ra thể chất bách độc bất xâm, những thứ này nàng đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, làm sao nàng có thể phạm sai lầm đơn giản như vậy, cho nên, nàng hạ chính là cỏ độc.

“Cái gì cỏ độc?”

Nghe vậy, Bạch Lê không tức giận nữa, có phần cảm thấy hứng thú hỏi, không nhìn ra nửa phần sợ chết.

“Cỏ độc sinh tử, sau này, ngươi chỉ có thể nghe ta.”

Về mặt Tô Tiểu Vũ trong trẻo lạnh lùng, trào phúng nhìn hắn một cái, xoay người rời đi, hắn không phải muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn sao, bây giờ trúng cỏ độc sinh tử, xem ai mới là chủ trò chơi.

Bạch Lê nhìn bóng dáng nàng rời đi, không có đuổi theo, mà trầm thấp nở nụ cười, cặp mắt kia trong suốt, giờ phút này lộ vẻ tình thế bất buộc.

Cỏ độc sinh tử, người trúng cỏ và người hạ cỏ sinh mạng sẽ gắn liền nhau, nếu người hạ cỏ chết, người trúng cỏ sẽ chết, ngược lại, sẽ không sao, hắn đúng là đã xem thường vật nhỏ này, y thuật và độc thuật đều rất lợi hại, không hổ nữ nhân hắn coi trọng.

Nhưng khiến cho hắn vui vẻ nhất, không phải là năng lực của Tô Tiểu Vũ, mà là ẩn ý trong lời nói kia, cỏ độc sinh tử, một người cả đời chỉ có thể chứa được một viên, mà nàng nuốt viên kia cho hắn, mang ý nghĩa, nàng là một người hạ cỏ hắn, chính là

Bạch Lê đứng thẳng người, thu hồi nụ cười, khí chất tà mị vô cùng, còn dư lại vẻ tôn quý tự nhiên và khí phách, ngưng mắt nhìn phương hướng Tô Tiểu Vũ rời đi, thật lâu không thu hồi ánh mắt, sau một lúc, cổ họng giật giật, dường như nuốt thứ gì xuống.

Cỏ độc sinh tử sao? Ngược lại là một thứ tốt .

13. Chương 7: Mẹ Con Tô Gia.

Chậm rãi đứng dậy, quanh thân Tô Tiểu Vũ sát ý không giảm mà lại tăng, lạnh lùng nhìn đá vụn trên đất một cái, mặt trên Từ Thiển còn lưu lại vết máu, bàn tay trắng nõn phát ra, hai lá cây đâm vào đá vụn dưới đất, sau một khắc, những đá vụn kia tất cả đều bị thành bột.

Vũ nhục nàng, nàng còn nể mặt cùng vui đùa một chút, nhưng nếu ai dám vũ nhục mẹ nàng, chỉ có chết.

Lúc Từ Thiển ngã nhào nàng liền rắc lên độc dược, mặc dù không cần mạng của nàng ta, nhưng hủy dung dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, Tô Tiểu Vũ chậm rãi nâng lên khóe môi, cười lạnh mang theo nồng đậm khát máu, mạnh mẽ về mẫu thân đã có, có thể lấy thêm tin tức từ Tô Thanh Viễn bộ, phủ tướng quân thiếu nợ nàng, sẽ phải trả.

Màn đêm hạ xuống, trong bầu trời đêm lấp lánh ánh sáng, không chói mắt, nhưng ánh trăng non tỏa mát bên cạnh, lại có vẻ lịch sự tao nhã, gió đêm nhẹ nhàng, lá cây xào xạc vang dội, thi thoảng có côn trùng kêu vang, phối hợp ăn ý.

Đã sớm thay một thân quần áo bản, đang muốn nằm xuống, nghĩ thấy một làn hương thơm lạ lùng truyền đến, Tô Tiểu Vũ sờ mũi một cái, nhận nhận nhìn phía ngoài cửa sổ, “Nguyệt nhi.”

“Chủ tử, ngươi luôn là người đầu tiên phát hiện ra ta, người ta một chút cảm giác thành tựu cũng không có á!” Cô gái bị gọi là Nguyệt nhi, đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa, mềm mại nói, chậm rãi đi vào trong nhà, đường cong mê người, dáng vẻ thướt tha mềm mại, gương mặt cực kì kiều mỹ, giờ phút này nàng đang buồn bã nhìn Tô Tiểu Vũ, đôi môi đỏ mọng bĩu.

Nhìn Liễu Nguyệt phong tình vạn chủng, Tô Tiểu Vũ lười biếng cười một tiếng, buông lỏng cả người, nghiêng dựa vào trên giường, tóc dài không búi mềm mại thả trước ngực, cả người có phong thái thanh thoi nhàn hạ, ánh trăng nhàn nhạt dịu dàng phân tán trên người nàng, vì nàng phủ lên một tầng trắng nhẹ, giống như đứa trẻ sơ sinh mới ra đời, lại như tiên nhân rơi xuống phạm trần, trong lúc nhất thời, Liễu Nguyệt nhìn ngây dại.

“Đẹp mắt?” Âm thanh nhàn nhạt mang theo hài hước, khiến Liễu Nguyệt lấy lại tinh thần khuôn mặt đỏ bừng, nhiều lúc nàng luôn nhìn chủ tử thành si, nhưng điều này không thể trách nàng, chủ tử lớn lên như vậy, căn bản là hại nước hại dân nha, cứ ngồi lẳng lặng như vậy đã làm cho người ta sinh ra động lòng, ngay cả nàng là nữ tử, cũng chạy không thoát.

“Chủ tử chọc ghẹo ta!” Liễu Nguyệt nũng nịu.

“A, ai kêu Nguyệt nhi đáng yêu nhất đây?” Tô Tiểu Vũ cười phát ra tà khí, Liễu Nguyệt không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nàng nhìn thấy chủ tử, chủ tử một thân trường bào xanh biếc, trang phục nam tử, tuấn tú phiêu dật, làm hại trái tim tâm hồn thiếu nữ của nàng, kết quả sau lại phát hiện, cái này căn bản ô Long, chủ tử là nữ nhân! (bé Nhi: tui chit với nàng Tiểu Vũ mất thui >.

Nhìn ra Liễu Nguyệt lại nghĩ tới chuyện lúc trước, Tô Tiểu Vũ bật cười, ho nhẹ một tiếng, mở miệng hỏi, “Tìm ta có chuyện gì?”

Nghe vậy, Liễu Nguyệt cũng thu hồi vẻ mặt, trên mặt kiều mỹ chỉ còn lại nghiêm túc, “Chủ tử, sau năm ngày, phòng đấu giá bán đấu giá Tử Hiệp thảo.”

“Ta sẽ đi.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói ra, chậm rãi nhắm mắt lại, nghe Liễu Nguyệt khê lên tiếng đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nói nói: “Đi điều tra một chút, Bạch Thuật là người phương nào.”

Liễu Nguyệt tuy có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh gạt đầu một cái, bọn họ làm thuộc hạ, chỉ để ý nghe mệnh lệnh chủ tử, chẳng qua chủ tử ít cùng Bạch gia lui tới, thế nhưng sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với Bạch Thuật?

Mang theo nghi ngờ, Liễu Nguyệt nhanh chóng rời khỏi tiểu viện.

Tô Tiểu Vũ xoa xoa mi tâm, nằm xuống giữa giường, Bạch Lê người này nàng chưa từng nghe nói qua, chỉ sợ dùng tên giả, muốn tra hấn, cũng chỉ có thể tra từ Bạch Thuật, hi vọng tốc độ Liễu Nguyệt có thể nhanh lên một chút, không có ngọc bội của mẹ, nàng có chút lo lắng.

Bên này Tô Tiểu Vũ từ từ ngủ, một chỗ khác phủ tướng quân, trong phòng bóng hình xinh đẹp của đại phu nhân là một mảnh hỗn loạn.

“Nương, ngươi làm sao?” Tô Nghê Tuyền còn chưa ngủ, liền nghe nói mẫu thân nàng đã bị hủy dung, lập tức vội vã chạy tới, thấy mặt Từ Thiển có vết thương màu xanh, sợ hãi bùm miệng lại.

“Đều do tiện nữ nhân Tô Tiểu Vũ đó!” Từ Thiển thấy nữ nhi tới, buông bàn tay nha hoàn, đôi mắt gần như phóng hỏa, mà Tô Tiểu Vũ chính là ngọn nguồn lửa giận!

Tô Nghê Tuyền nhíu mày, suy nghĩ một chút, hình như đã hiểu ra cái gì, trong lòng có chút áy náy, nàng nói là Tô Tiểu Vũ đẩy nàng vào nước trong ao, chỉ là muốn hành hạ Tô Tiểu Vũ.

“Nha đầu ngốc, nương không trách ngươi, trong Tô phủ này đại phu là lang băm, vết thương thông thường như vậy sẽ không lưu lại sẹo, đừng quá lo lắng.”

Nữ nhi do nàng sinh, đang suy nghĩ gì nàng tự nhiên biết, nhìn bộ dáng nàng khéo léo, Từ Thiển chỉ cảm thấy kiều ngạo, đây là con gái của nàng, đoan trang cao quý, tiện nhân kia sao mà vượt qua được.

Tô Tiểu Vũ hạ độc, độc này là nàng tự nghiên cứu, người khác không phân biệt được, trong phủ tướng quân này đại phu sẽ không có bản lĩnh lớn, chỉ có thể nói là bởi vì nhiễm trùng, tỷ lệ lưu sẹo rất lớn, Từ Thiển

nghe mơ mơ hồ hồ, tổng kết một chút chính là đại phu vô dụng, phải người đi đến Hồi Xuân đường mời người đến xem.

Người Hồi Xuân đường, cải tử hồi sinh, y thuật cao siêu, người tới chỗ bọn họ, nàng không cần lo lắng, chỉ tiếc là nàng nhất định phải thất vọng rồi.

“Khụ khụ, nương nghỉ ngơi thật tốt, Tuyền Nhi trở về phòng.” Tô Nghê Tuyền sáng sớm rơi xuống nước, mặc dù không bệnh thương hàn thực sự nghiêm trọng như vậy, nhưng vẫn có chút cảm lạnh, hiện tại hơi mệt mỏi chút.

“Mau trở về nghỉ ngơi, thân thể này rất quý giá không thể tổn hại, tương lai, phải gả vào hoàng thất đấy!” Từ Thiên thúc giục, nhắc tới hoàng thất, mặt mày đều vui vẻ, hoàng đế mới vừa lên ngôi không lâu, hậu cung không có nữ nhân, con gái nàng quốc sắc thiên hương, hơn nữa lão gia nhà nàng còn là một đại tướng quân, vào cung cũng không phải việc khó, không chừng còn có thể làm hoàng hậu, nếu như có thể, nàng được là mẫu thân hoàng hậu, người khác sẽ hâm mộ nàng không dứt!

Tô Nghê Tuyền sững sờ, nghĩ đến yến tiệc mùa thu lúc trước nàng ở xa xa gặp qua Hoàng đế, người phong tư trác tuyệt, nàng thường xuyên mơ thấy, nếu nàng có thể gả cho hắn, sẽ tôn quý đến cỡ nào, sẽ thực hạnh phúc, sắc mặt đỏ lên, nàng nhìn Từ Thiên xấu hổ một cái, khẽ nhún người, rời đi.

Từ Thiên hài lòng nhìn nữ nhi của mình, đột nhiên trên mặt đau xót, đau đến nước mắt chảy ròng, không khỏi thầm mắng bọn thủ hạ làm việc hiệu suất thấp, liếc xéo nha hoàn hồi, “Người Hồi Xuân đường làm sao còn chưa mời tới?”

“Nô tỳ sẽ đi thúc giục ngay.” Nha hoàn kia thân thể run lên, nhanh chóng rời đi, mặt nàng còn đau, không muốn bị thêm một cái tát.

Bóng dáng xinh đẹp của Tô Nghê Tuyền rời đi, nàng liền đi tới Tuyền Cơ các, trên đường đụng phải Từ Thành Ngọc, lạnh nhạt đúng mực hô, “Biểu ca.”

“À? A, thì ra là Tuyền biểu muội, nghe nói người bị cảm lạnh, người nên nghỉ ngơi nhiều một chút.” Từ Thành Ngọc khách sáo nói, trong mắt đều là quan tâm, lại không nhìn ra mấy phần chân thành.

“Đa tạ biểu ca quan tâm, vậy Tuyền Nhi rời đi trước.” Tô Nghê Tuyền nhẹ nhàng cười một tiếng, mang theo nha hoàn rời đi.

Mà Từ Thành Ngọc cũng nhanh chóng rời đi, không dừng lại nửa phần, thái độ này, khiến trong lòng Tô Nghê Tuyền có chút bất mãn, mặc dù biểu ca này tham tài háo sắc, nhưng dù sao vẫn là người quý dưới váy nàng, nhưng thái độ hôm nay, sao lạnh nhạt như vậy?

Nữ nhân là một loại sinh vật rất kỳ quái, thời điểm người khác thích người, người lại chán ghét, người ta không thích người, lại sinh lòng bất mãn, giống như tất cả mọi người trong thiên hạ, đều phải đi theo phía sau người, dĩ nhiên, không phải tất cả nữ nhân đều như vậy, nhưng Tô Nghê Tuyền nằm trong đó “Người nổi bật”.

Nghiêng đầu, có chút nghi ngờ hỏi nha hoàn, “Hôm nay biểu ca xảy ra chuyện gì sao?”

Nha hoàn kia suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ đến chuyện nha hoàn cạnh đại phu nhân nói, “Biểu thiếu gia giống như là nhìn thấy nhị tiểu thư vừa thấy đã yêu rồi.”

Vừa thấy đã yêu vẫn tính là uyển chuyển, trong lòng nha hoàn kia oán thầm, nghe nói lúc ấy nước miếng Biểu thiếu gia đều chảy ra!

Nghe vậy, trong đầu Tô Nghê Tuyền hiện lên gương mặt tuyệt mỹ, trong lòng sự ghen tỵ giống như chum nước bị phá vỡ, không ngừng xông ra, vừa vội vừa nhiều.

“Quả nhiên không dám đánh giá cao ánh mắt biểu ca.”

Nha hoàn đi phía sau, ngẩn người, trước kia Biểu thiếu gia thích là tiểu thư chứ, nàng thế nào chửi mình đây?

14. Chương 5-1: Trộm Hương Thiết Ngọc

“Bạch Lê, tổ tông của ta, người chạy tới nơi này làm gì?”

Bên trong rừng hoa lê, một nam tử áo đen đột nhiên chạy vào, trên cằm bào thù phong diệp màu đỏ sậm, bên hông là đai lưng nam ngọc, đôi mắt sáng, hẳn được coi là một phong thần tuần lã, nhưng giờ phút này trên mặt hắn xuất hiện đầy vẻ lo lắng, lúc nhìn thấy Bạch Lê, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, người này chính là gia chủ Bạch gia Bạch Thuật.

“Thế nào?” Bạch Lê nhàn nhạt liếc hắn một cái, khí thế không giận mà uy, khiến cho tâm tình lo lắng của Bạch Thuật chậm rãi bình tĩnh lại, nhưng nghĩ đến chuyện kia, vẻ mặt không khỏi ai oán.

“Bạch Lê, yện hội ngầm hoa này là đại tỷ người bảo ta làm mở ra cho người, tìm nữ nhân cho người, các thiên kim tiểu thư đã tới lâu như vậy, còn người thì ở chỗ này tản bộ một mình, muốn ta làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ đại tỷ người giao cho ta đây?”

Bạch Lê lười nhìn hắn, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) chạm vào môi mình, trong mắt xẹt qua một nụ cười, đi tới phía sau khu rừng.

“Ai, người đi đâu, các cô nương ở bên kia mà.” Bạch Thuật trợn mắt, suy nghĩ chắc chắn tám phần là hắn muốn chạy trốn, lập tức gấp gáp đến bắt hắn, đã thấy thân hình hắn chợt lóe, vọt đi, nhìn tay mình trống rỗng, quay qua bên phải đã thấy nam tử đứng cạnh hoa lê, sắc mặt lập tức giận đến đen kịt.

“Người cho rằng, ta muốn đi, người ngăn được?” Đường như tâm tình Bạch Lê rất tốt, không trực tiếp rời đi, ngược lại nổi lên ý định trêu chọc hắn.

“Người, người khốn khiếp!” Bạch Thuật đi tới hai ba bước, mở to hai mắt nhìn chăm chăm bạn tốt, hàm răng mài “kèn kẹt”, cả người lửa giận hừng hực, không cẩn thận có thể mang tai họa đến cho người bên cạnh.

Chỉ là, đường như Bạch Lê đã quen nhìn bộ dáng này của hắn, sắc mặt như cũ, lười biếng cười.

Bạch Thuật nhìn hắn lúc lâu, cuối cùng thua trận, nhắm lại mắt, lần nữa mở ra thì tất cả bên trong đã trở thành khẩn cầu “Tổ tông, ta cầu xin người, đi chọn nữ nhân đi, chọn một người, yêu thích càng tốt, không thích thì hai ngày nữa đuổi đi là được rồi.

Bạch Lê thiêu mi, trong mắt lộ vẻ trêu tức, trêu chọc nói “Lần này thưởng cho cái gì?”

Hắn biết tính tình đại tỷ nóng nảy, vì vấn đề nói dối tông đường, lợi dụng Bạch Thuật không phải lần một lần hai, chỉ là, lần này, hình như Bạch Thuật đặc biệt kiên quyết, xem ra có lợi không ít.

Bạch Thuật sững sốt, ngay sau đó sắc mặt hơi phấp hờng, ánh mắt có chút hoảng hốt, nhìn trái, nhìn phải, nhưng không dám nhìn Bạch Lê.

“Không nói?” Lòng mảy Bạch Lê nhướng cao hơn, ra vẻ đáng tiếc nói, “Vậy liền không nói đi.” Dứt lời, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Lợi ích chính là, để cho người gọi ta một tiếng tỷ phụ.” Bạch Thuật thấy hắn muốn đi thật, lập tức khẩn trương, hạnh phúc cả đời là quan trọng nhất, không quản sau này Bạch Lê muốn cười hắn như thế nào, vừa dứt lời, lập tức cup mắt, không nhìn tới phản ứng người nào đó.

Sau một lúc lâu, đợi cười nhạo nhưng không thấy, Bạch Thuật kỳ quái ngẩng đầu, trước mắt xuất hiện một miếng ngọc bội, ngọc bội trắng muốt hình giọt nước, đặt dưới ánh mặt trời, có một tia máu ở trong đó chậm rãi di chuyển. Edit+Beta: LanhThienNhi255.

Cặp mắt Bạch Thuật sáng lên, lộ rõ bản chất thương nhân không thể nghi ngờ, ngọc tốt, trị giá liền thành.

Còn không chờ hắn đưa tay lấy đi, đối phương đã thu ngọc bội vào.

“Người muốn hối lộ ta khỏi ngọc này?” Bạch Thuật nhìn một loạt hành động của Bạch Lê, rút ra lời giải thích hợp lý.

“Ngu ngốc.” Bạch Lê lạnh nhạt nói, nhìn ngọc bội tinh xảo trong lòng bàn tay, trong mắt hiện lên âm áp.

“Ai, ta nói người” Cái gì, không làm gì mà còn bị mắng, hấn trên ai chọc ai, Bạch Thuật chưa kịp mở miệng nhìn đến biểu cảm của Bạch Lê thì dừng lại, trên mặt hiện ra vẻ khiếp sợ, ôn, ôn nhu!?”

15. Chương 8: Mất Ngọc Không Ngủ.

Từ Thiển trong các, đại phu Hồi Xuân đường xem qua mặt của Từ Thiển, trong lòng nghi ngờ lại không biểu lộ ra, chỉ lưu lại toa thuốc, hấn không dám nói không xóa được hết sẹo, dù sao Từ Thiển này nổi danh khó dây dưa, hấn còn phải trở về cùng sự phụ thương lượng.

Nhìn đại phu rời đi, Từ Thiển an tâm, lệnh nha hoàn đi sắc thuốc, tính toán ngủ, lại nghe người truyền lời, “Phu nhân, Tướng quân trở lại.”

Từ Thiển lập tức ngồi dậy, nhìn bóng dáng phía ngoài cửa sổ, vui mừng như đóa mây, lão gia đến thăm nàng ư, bình thường hấn không trở về sớm như vậy, là bởi vì lo lắng nàng sao? Nghĩ đến đây, trong lòng vẫn có chút ngọt ngào, dù sao cũng là nam nhân nàng yêu cả đời.

Tô Thanh Viễn đi vào, liền thấy sắc mặt Từ Thiển trắng bệch, suy yếu tựa vào trên giường, nhúu mày, năm tháng không có lưu lại quá nhiều dấu vết trên mặt hấn, nếp nhăn gần như không có, chỉ có ngũ quan theo năm tháng lắng đọng, càng thành thực hơn.

“Chuyện gì xảy ra?” Tô Thanh Viễn ngồi xuống bên giường Từ Thiển, cau mày hỏi, hấn trở lại liền nghe nói một đôi mẹ con này xảy ra chuyện, lúc này mới tới xem một chút.

“Lão gia, người cần phải vì ta làm chủ nha.” Từ Thiển hai mắt rưng rưng, bộ dáng nhu nhược nào có nửa phần phách lối trước mặt người ngoài, phần này vừa thấy đã thương, đích xác khiến Tô Thanh Viễn có chút mềm lòng.

Tô Thanh Viễn đưa tay, ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi, “Nói đi.”

“Đều là Tô Tiểu Vũ cái đó. Nữ nhân, nàng sáng sớm đi Bạch phủ, ghen tỵ Tuyền Nhi có nhân duyên, liền đẩy nàng xuống nước, ta làm mẹ, đau lòng.” Từ Thiển nức nở, giọng nói dào dạt tình cảm, “Ta vì ta nữ nhi đi đòi công đạo, nàng còn đẩy ta, phá hủy mặt của ta.”

Nói đến đây, đã là khóc không thành tiếng.

Không thể không bội phục, Từ Thiển diễn quá đạt, lần này nói rõ, đã xem tất cả lỗi đổ lên đầu Tô Tiểu Vũ.

Nhưng Tô Thanh Viễn là ai, hấn có thể lên làm đại tướng quân, là do hấn từng bước từng bước tranh giành, làm sao có thể dễ lừa gạt, trong lòng hấn cũng biết, Tô Tiểu Vũ chỉ là một người thể tội, nhưng nghĩ đến mẹ Tô Tiểu Vũ dù là né ra cũng không có ý định cho hấn một cơ hội, trong lòng âm thầm tràn ngập bi phẫn, trong lời nói không khỏi nghiêng về Từ Thiển.

“Người tới, gọi nhị tiểu thư tới đây, bồi tội phu nhân!”

Giọng nói nghiêm nghị, vừa nghe là biết hấn đã tức giận.

“Không cần!” Từ Thiển lập tức hô, ngay sau đó ý thức được mình đang làm gì, chống lại ánh mắt nghi hoặc của Tô Thanh Viễn, cười gượng, “Lão gia, đứa nhỏ này hôm nay đã xin lỗi rồi, không cần phiền toái một lần nữa.”

Lão gia đã thật lâu chưa từng thấy qua Tô Tiểu Vũ, nếu để hấn nhìn thấy nàng ta có gương mặt tương tự nữ nhân kia, hấn còn có thể nhẫn tâm đối với nàng sao. Không thể bỏ mặc?

“Vậy thì được rồi, người nghỉ ngơi cho tốt.” Tô Thanh Viễn đỡ nàng nằm xuống, nhàn nhạt nhìn nàng, nói, “Chăm sóc Tuyền Nhi nhiều chút, không lâu nữa Hoàng thượng sẽ thiết yến, để cho nàng biểu hiện tốt một chút.”

Hắn mặc dù thân là đại tướng quân, nhưng trên tay binh quyền không lớn, nếu như Tuyền nhi có thể vào cung làm phi, địa vị của hắn liền cao hơn một tầng, ở trong triều càng có quyền phát ngôn, những đứa con gái khác, mặc dù cũng coi là xinh đẹp, nhưng lại không đủ để vào cung, duy chỉ Tuyền Nhi cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông.

“Dạ, thiếp thân nhớ.” Từ Thiển nghe, trên mặt dịu dàng đáp lời, trong lòng lại hồi hộp.

“Nghỉ ngơi thật tốt đi, ta đi trước.” Tô Thanh Viễn gật đầu một chút, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, quay người đi, khi ánh mắt thoáng qua vết thương trên mặt nàng thì chán ghét.

“Lão gia, không, không ở lại sao?” Từ Thiển không chú ý tới vẻ mặt Tô Thanh Viễn, vừa nghe hắn nói rồi đi, lập tức ngồi dậy, thật vất vả tới, thế nào.

“Không, ta còn có chuyện.” Không quay đầu lại, trực tiếp ra ngoài phòng, khiến Từ Thiển ở trên giường tức giận đỏ ngầu cả mắt.

Nàng là nữ nhân, tự nhiên nhìn ra được Tô Thanh Viễn đã càng ngày càng lạnh nhạt với nàng, dung nhan không còn nữa, nàng làm thế nào khóa được lòng của nam nhân, huống chi, là một nam nhân chưa bao giờ đặt nàng ở trong lòng, nàng cho là, những năm này nhìn trong phủ có thể thiếp xinh đẹp kia, tâm đã chết lặng, nhưng lại nhìn thấy hắn tuyệt tình, vẫn nhìn không được đau lòng.

Cũng may, nàng là nữ chủ nhân phủ tướng quân, mà nàng, có một nữ nhi không chịu thua kém ai.

Tô Thanh Viễn đi xa, chẳng có mục đích đi trong phủ tướng quân, bắt tri bắt giác đi tới chỗ viện Tô Tiểu Vũ ở, hình như một năm rồi hắn chưa từng thấy qua người con gái này, trước kia mỗi lần thấy nàng, cũng đều là nàng hỏi hắn chuyện mẫu thân nàng, cái này không khác nào rắc muối trên vết thương của hắn, không thường xuyên qua lại, hắn mắt không thấy, tâm không phiền.

Nghĩ đến nữ nhân kia, Tô Thanh Viễn vẫn sẽ đau lòng, đó là nữ nhân hắn yêu duy nhất, cho dù nàng mang đứa bé của người khác, hắn vẫn nguyện ý cưới nàng, hắn nói qua, chỉ cần nàng nguyện ý, nữ chủ nhân tướng quân này phủ chính là của nàng, nhưng khi nàng cùng hắn trở về, chỉ nói là cần một chỗ vắng vẻ an tĩnh.

Nàng mặc dù có tiếng là thiếp thất, nhưng lại chưa bao giờ để cho hắn gần nàng, hắn biết trong lòng nàng yêu người khác, nhưng hắn có thể đợi, hắn cố gắng lấy lòng nàng, liên đới sử Tô Tiểu Vũ như nữ nhi ruột thịt, hắn cho là hắn có thể cảm động nàng, lại không nghĩ rằng, hắn lần nữa tới viện thì không thấy mẹ con bọn họ.

Người làm nói, có người nhìn thấy nàng lên xe ngựa một người đàn ông, lúc đó hắn gần như tức giận đỏ mắt, hắn để cho tất cả tâm phúc toàn bộ đi ra ngoài tìm người, chính hắn cũng phát điên tìm kiếm khắp nơi, nhưng hắn không còn gặp được nàng, hắn đối đãi nàng như chân bảo, nhưng nàng đâu rồi, vứt bỏ như giày cũ!

Ba năm sau, Tô Tiểu Vũ trở lại, sợ là nữ nhân kia chê nàng làm phiền mới cho ra khỏi nhà, hắn vốn muốn ném nàng ra ngoài, lại thấy gương mặt nàng giống mẫu thân nàng y hệt, cuối cùng không đành lòng.

Đợi thu hồi suy nghĩ, người đã không biết vào viện từ lúc nào, nhú nhú mày, đột nhiên không muốn gặp Tô Tiểu Vũ, xoay người, bước nhanh rời đi.

Giờ phút này, Tô Tiểu Vũ vốn nên ngủ yên, chậm rãi mở mắt, nhàn nhạt nhìn phía ngoài cửa sổ, không khỏi suy nghĩ.

Yêu là cái gì? Tô Thanh Viễn yêu mẫu thân nàng, nàng không nghi ngờ, nhưng nếu yêu thương nàng, tại sao còn hoài nghi nàng, còn tin Từ Thiển nói lung tung?

Thật ra thì, Tô Thanh Viễn trước kia đối với nàng không có ác ý, nếu không làm cho nàng thấy những thứ đồ không sạch sẽ kia, tướng quân phủ này, nàng cũng không có ý định đi thu thập.

Tô Thanh Viễn ẩn ngược lại sẽ oán mẫu thân lạnh lùng, nhưng nếu không phải ban đầu hắn thiếu chút nữa cưỡng bức mẫu thân, làm hại mẫu thân lấy chết uy hiếp, đẩy chảy máu, mẫu thân như thế nào lại chán ghét hắn như vậy, có nàng chán ghét đi nữa, nhưng vì nàng, mẫu thân vẫn ở nơi đây, nhưng đến cuối cùng, cuối cùng không có tránh thoát những người đó.

Mẫu thân vẫn cho là nàng giấu giếm rất khá, nàng tự nhiên cũng có thể giả bộ như không biết nói.

“Mẹ.”

Tô Tiểu Vũ nhỏ giọng nỉ non, xoa không thấy có ngọc bội trong ngực, trong mắt chứa lạnh lẽo, đứng dậy, phủ thêm áo khoác, mũi chân nhẹ một chút, khinh công mở ra, một cước đạp lên ngọn cây trong sân, tung người nhảy một cái, cả người giống như chim bay, dáng người nhẹ nhàng, nhanh chóng biến mất giữa bầu trời đêm.

16. Chương 5-2: Trộm Hương Thiết Ngọc

Hắn quen biết Bạch Lê từ thuở nhỏ, hắn hiểu rõ Bạch Lê không thể không ít, thứ người như hắn nhìn qua chỉ có tà khí liêu linh, nhưng thật ra trong lòng lạnh lùng hơn ai khác, trừ với người nhà mình thì khá hơn chút, người khác thì mắt cũng chẳng thèm liếc.

Hắn biết cười, hắn sẽ dịu dàng, tuy nhiên những thứ này không chạm đến đáy mắt, nhưng lần này này bên trong lại phát ra dịu dàng. Có phải là hắn đã d’đ.l”q.d bỏ qua thứ gì không?

“Ta rất khỏe?” Bạch Lê lạnh lùng nhìn một cái, nhẹ nhàng nói tiếp câu “Nếu không muốn nhìn, thì đừng nhìn” ý tứ rất rõ.

Bạch Thuật giựt giựt khóe miệng, lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

“Tìm ra chủ nhân khối ngọc bội này.”

Bạch Lê thu ngọc bội về trong lòng, tính toán rồi đi.

“Hả?”

Đề tài đổi quá nhanh, hắn có chút phản ứng không kịp.

“Không muốn hoàn thành nhiệm vụ?”

Cuối cùng Bạch Lê liếc hắn một cái, thấy hắn theo bản năng lắc đầu, hài lòng gật đầu một cái, quay người đi, ngọc bội kia lấy ra từ trên người vật nhỏ, d’đ.l”q.d lường trước nàng sẽ không nói cho hắn biết tên, tự nhiên hắn phải lưu lại một chút bằng chứng đúng không?

Nghĩ đến vật nhỏ, trong lòng có chút kích động, bước chân biến thành nhẹ nhàng hơn rất nhiều, rất nhanh biến mất trong tầm mắt Bạch Thuật.

Bạch Thuật bị Bạch Lê xoay vòng có chút ít choáng, đột nhiên phát hiện hắn đã trốn, mặt lập tức tức tối lại, hạnh phúc của hắn a! Đang muốn mắng chửi người, lại đột nhiên nghĩ đến hành động quái dị kia.

Cho hắn nhìn ngọc bội, hỏi hắn có muốn làm nhiệm vụ đại tỷ giao cho hắn thành hôn không, để cho hắn đi tìm chủ nhân ngọc bội.

Nếu không phải có đầu óc thông minh, thì Bạch gia sao có thể lớn mạnh như thế dưới tay Bạch Thuật này, d’đ.l”q.d ánh mắt lập tức sáng lên, tiểu tử này chẳng lẽ vừa ý với cô nương nhà nào, lại chỉ lưu lại ngọc bội!

Nhưng mà, rốt cuộc chuyện xảy ra lúc nào? Ánh mắt trong lúc vô tình quét qua cây lê bên cạnh ngã xuống, trái tim không khỏi giật mình, không cần nói hắn cũng biết, chuyện như vậy vừa mới xảy ra.

Bên này Bạch Lê bắt đầu kế hoạch tìm người, mà Tô Tiểu vũ bên kia, không có vui vẻ như vậy.

Tô Tiểu Vũ không lạnh nhạt như lúc rời đi, trên thực tế, đợi nàng trở lại trong phủ tướng quân, nàng về đến tiểu viện thì tim của nàng vẫn đập không có quy luật như cũ.

Dù là lúc đó tu tập gặp phải d’đ.l”q.d những người kia khiêu chiến, nàng có thể thản nhiên đối mặt, nhịp tim bình thường, nhưng vì sao chóng lại Bạch Lê này, nàng bị bức đến như vậy?

Lại nghĩ đến vì hạ độc hần, chủ động hôn, tai khê nóng lên, trên mặt cũng nổi phần hồng nhàn nhạt, hết sức đáng yêu.

Giơ tay đặt lên ngực của mình, chậm rãi vuốt nhịp tim, có cổ độc này, quan hệ giữa nàng và hần thật sự là chém không đứt rồi, suy nghĩ một chút mình quả thật là quá xúc động.

Thu hồi suy nghĩ, đầu ngón d'đ.l"q.d tay trong lúc vô tình xẹt qua cổ, lại phát hiện nơi đó trống trải, sắc mặt lập tức trắng bệch, ngọc của nàng đâu? Khi đó đây là đồ duy nhất mẫu thân để lại cho nàng, làm sao lại không thấy!

Đột nhiên nghĩ đến, lúc nàng và Bạch Lê dây dưa, hần hình như chạm qua cổ của nàng.

Đôi mắt đẹp nhũn lại, một chút xấu hổ biến mất hầu như không còn, nụ cười chỉ còn lại ý lạnh, trong lòng lạnh lùng hừ ra hai chữ, Bạch Lê.

Đang suy nghĩ chạy về Bạch gia tìm người tính sổ, lại nghe thấy ngoài viện truyền đến một loạt d'đ.l"q.d tiếng bước chân, lập tức trong lòng ý lạnh sâu hơn, chậm rãi cúi đầu, mặc cho gió thổi mái tóc nàng hỗn loạn, miễn cưỡng che kín mặt của nàng.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang một giọng nữ bén nhọn.

“Tiểu tiện nhân!”

17. Chương 9: Phong Ba.

Lăng thành là trung tâm chính trị văn hóa, sự phồn vinh kia không cần nói cũng biết, hai bên đều là phố lớn quán nhỏ, cái gì cũng có bán, tiếng la của người bán hàng rong và trên tiếng cười đùa trên đường không ngừng.

Ngọc Mãn Đường là quán rượu lớn nhất lăng thành, là sản nghiệp của Bạch gia, quán rượu phục vụ chu đáo, nhưng giá tiền cũng rất đắt, người dám đến nơi này thân phận cũng sẽ không thấp.

Ngọc Mãn Đường nhà gian lầu hai, tiểu nhị từ bên trong ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, đi hai bước, vẫn là nhìn không được quay đầu lại tìm hiểu xem, người tới Ngọc Mãn Đường bọn họ, không giàu cũng quý, bộ dạng xinh đẹp cũng không ít, nhưng anh tuấn giống như thiếu gia trong gian phòng trang nhã này, chưa từng thấy qua.

Trong gian phòng trang nhã, một tên nam tử nửa tựa vào trên giường êm, nhắm mắt nghỉ ngơi, cầm bảo trên người hần màu lam nhạt, cầm bảo thêu tường văn bạc, tóc buộc lên cao, hợp với gương mặt như bạch ngọc, quả nhiên là thế giai công tử, cũng khó trách tiểu nhị kia cảm thán.

Bên cạnh hần là một nữ tử non nớt, trên khuôn mặt hồng hào là một cặp mắt thật to, sáng ngời như ngôi sao, dưới mũi chiếc mũi thẳng là đôi môi hồng, đáng yêu linh động, lúc này nàng đang đặt một tay nâng cằm lên, gương mặt nhìn công tử áo lam.

“Chủ tử Tiểu Vũ.” Nữ tử bất mãn chu môi kêu, âm thanh mềm mại, kết hợp với bộ dạng nàng liếc mày, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Tây Vân rất buồn bực, thật sự rất buồn bực, chủ tử Tiểu Vũ là tới tham gia buổi đấu giá, nàng thích náo nhiệt, cho nên mới cùng Liễu Nguyệt trao đổi, nàng đi theo, nhưng còn bây giờ thì sao, buổi đấu giá sắp bắt đầu, chủ tử còn đang ngủ!

“Thế nào?” Giọng nói sạch sẽ như suối, không phân biệt nam nữ, nghe rất hay, nam tử áo lam chậm rãi mở mắt, nghiêng mặt qua, lưỡi biếng nhếch môi, trong mắt còn mang sự mơ màng mới tỉnh, chủ tử Tiểu Vũ trong miệng Tây Vân, chính là nàng Tô Tiểu Vũ.

“Chủ tử, buổi đấu giá sắp bắt đầu!” Tây Vân thấy nàng tỉnh lại, vui mừng nhường mày, chớp mắt to, nhào tới.

Đưa tay ngăn lại thân thể mềm mại đánh tới, Tô Tiểu Vũ có chút bất đắc dĩ cười nói, “Ta nhớ, còn một canh giờ mà?”

Tây Vân sững sờ, nịnh lọt đứng thẳng, làm nũng với Tô Tiểu Vũ, “Chủ tử Tiểu Vũ, người hiểu ta nhất, chúng ta đi sớm một chút nha.”

Vẫn thích tham gia náo nhiệt như vậy, nha đầu này còn lớn hơn nàng một tuổi nha.

Tô Tiểu Vũ day day huyết thái dương, thật đúng là không có cách nào cự tuyệt nha đầu đáng yêu như vậy, đứng dậy, nhàn nhạt nhìn Tây Vân một cái.

Tây Vân chớp mắt một cái, nhảy lên tại chỗ, chạy đến sau lưng Tô Tiểu Vũ, đè lên bả vai nàng, cũng không đợi nàng phản ứng, một thối bạc ném lên bàn, liền chạy ra bên ngoài.

Tô Tiểu Vũ cúi đầu nở nụ cười, cúi đầu phỉ phỉ quần áo, lấy chiếc quạt trên bàn, đi theo Tây Vân, hai người một trước một sau đi ra ngoài, hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi, nữ tử hoạt bát động lòng người, nam tử phiêu dật tuấn tú, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Hai người đi khá nhanh, rất nhanh đã tới phòng đấu giá của Bạch gia, phòng đấu giá của Bạch gia khác với phòng đấu giá bình thường, là một viện rất lớn, viện môn là hai tỳ hưu cẩm thạch, mà cặp mắt tỳ hưu là bốn viên phi thủy màu lục, dưới ánh mặt trời phát sáng rạng rỡ, mà trên tấm bảng có ba chữ ngọc to “Phòng đấu giá”, càng thêm lộ ra tôn quý và tài phú.

Cửa sơn son chính mở rộng ra, hai hàng hộ vệ chỉnh tề xếp hàng hai bên trong cửa, mặt không biểu tình, khí thế bức người, chỉ liếc mắt một cái, Tô Tiểu Vũ liền có thể nhìn ra người bọn họ không có chỗ nào mà không mang tuyệt kỹ, khó trách, phòng đấu giá ngày mai ra ra vào vào nhiều bảo bối như vậy, lại không có người nào dám tới quấy rối.

Khẽ nhếch môi, Tô Tiểu Vũ một tay để sau lưng, một tay nắm ngọc phiến, cất bước bước vào cửa chính, Tây Vân liền theo sát phía sau, cười híp mắt nhìn hai hàng người trước mắt.

“Công tử, mời tới bên này.” Một gã sai vặt khuôn mặt tuấn tú tiến đến, cười ôn hòa, dẫn đường cho Tô Tiểu Vũ.

“Đa tạ.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt cười, cất bước đi theo.

Đường hành lang, hàng trúc xanh biếc, núi giả từ ngọc, suối nước bao quanh núi giả, đi qua hành lang thật dài, chính là một đường đá, mỗi một cục đá lớn nhỏ như nhau sáng bóng, có thể nhìn ra được, những thứ này đều trải qua tỉ mỉ chọn lựa, khảm nạm, không hổ là nhà giàu nhất lăng thành.

“Ồ, đây là cô nương nhà ai xinh đẹp như vậy?” Tây Vân xem đến nhập thần, đột nhiên phát hiện cách chủ tử Tiểu Vũ một đoạn khá xa, sau một lúc bực tức, đang chuẩn bị đuổi theo, trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một tên nam tử, dáng dấp bình thường, nhưng ăn mặc cũng rất cao quý, trên đầu cài trâm tóc thượng hạng Dương Chi Ngọc, trường bào màu trắng là gấm vóc Du Châu sản xuất, phía trên có hoa văn do rất nhiều kim tuyến thêu thành, trên chân giày cũng đầy kim tuyến, cả người nhìn qua.

“Tục không chịu được.” Tây Vân âm thầm oán thán, chống lại cơn mắt đắm đuối của hắn, chỉ cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một lúc, ánh mắt lạnh lãnh, không thèm quan tâm đến lý lẽ đi đến phía trước.

“Tiểu tiện nhân, người thế nhưng không nhìn ta!” Tiễn Tuấn Kiệt mặt tối sầm, đưa tay muốn bắt Tây Vân, Tây Vân híp mắt một cái, quay thân tránh ra, tay liền muốn giết hắn, nhưng nghĩ tới không thể gây ra phiền toái cho chủ tử Tiểu Vũ, gắng gượng đưa tay trở lại, nội lực mạnh mẽ thu hồi khiến thân thể nàng cứng đờ, cũng chính là một cái chớp mắt này, Tiễn Tuấn Kiệt không cam lòng lần nữa đưa tay, lại không nghĩ rằng Tây Vân trốn một chút không tránh, trong nội tâm vui vẻ, liền tóm lấy nàng tay.

“Được bản công tử coi trọng, là phúc khí của người, hừ, người tốt nhất đừng rượu mời không uống uống rượu phạt.” Tiễn Tuấn Kiệt cười hả hê, Tiễn gia bọn họ gia tài vạn triệu, nữ nhân kia có thể chống cự được sao?

“Buông ta ra!” Tây Vân mặt tối sầm, dùng sức hất tay Tiễn Tuấn Kiệt ra, chán ghét lau chùi trên quần áo, trong lòng càng nghĩ càng ghê tởm, chủ tử Tiểu Vũ đã dạy nàng, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa, bây giờ nàng không có cách nào nhịn!

“Tiện nhân, người biết ta là ai. A!” Tiền Tuấn Kiệt tự nhiên nhìn thấy trên mặt Tây Vân chán ghét, tức giận không chịu nổi, tiếng mắng còn chưa xuất khẩu, liền bị Tây Vân bóp trụ cổ, cổ truyền tới đau đớn khiến hắn hoảng sợ trợn to hai mắt, hắn là người tham tài háo sắc, nhưng hắn càng sợ chết.

Tây Vân hừ lạnh một tiếng, tay hơi dùng sức, hài lòng nhìn hai mắt hắn đỏ bừng, sắc mặt tím lại, một khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đáng yêu, nhưng ai đoán được, nàng có thể chỉ một tay lấy tánh mạng người ta như Tu La?

“Cứu, cứu mạng.”

Tiền Tuấn Kiệt hô hấp trở nên khó khăn, khó khăn từ trong cổ họng nặn ra lời, hắn không muốn chết, hắn không muốn chết!

“Dám cợt nhả bản cô nương, người không muốn sống?” Tây Vân hừ lạnh, nàng có dáng dấp đáng yêu, nhưng trên thực tế nàng là một trong bốn đại quân sư Vũ các tính khí kém nhất, hôm nay xú nam nhân này đụng nàng, đừng trách nàng độc ác.

“Lớn mật, bên trong phòng đấu giá há có thể cho phép người càn rỡ!” Hộ vệ tuần tra phòng đấu giá chạy tới, trợn mắt nhìn Tây Vân, “Cô nương xin buông tay, chớ để bọn ta động thủ.”

Tây Vân đang nổi nóng, nơi nào nghe lời hắn, tay dùng thêm sức, Tiền Tuấn Kiệt kia trực tiếp ngất đi.

Hộ vệ thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, rút kiếm ra, đâm về Tây Vân, nội lực cường đại che kín thân kiếm, Tây Vân biến sắc, ném Tiền Tuấn Kiệt ra, lắc mình né tránh trường kiếm của hắn, tay mò về eo, chuẩn bị rút nhuyễn kiếm ra, lại nghe “đùng” một tiếng, trường kiếm của hộ vệ đứt đoạn, mà hộ vệ kia cũng ngã nhào trên đất, che tim, không thể tin nhìn chăm chăm sau lưng Tây Vân.

Bọn họ là hộ vệ Bạch phủ tất cả đều võ công cao cường, một chiêu liền đánh ngã hắn, người này rốt cuộc là ai?

18. Chương 6: Hủy Dung Mạo Của Nàng

“Tiểu tiện nhân!”

Một giọng nữ tiếng bén nhọn vang lên, Tô Tiểu Vũ thấy ở cửa sân xuất hiện một nhóm người, dẫn đầu đó chính là phu nhân Tô Thanh Viễn, Từ Thiển, mà đi theo phía sau nàng là Tô Nghệ Tuyền và biểu ca Từ Thành Ngọc, một thân áo xanh, tuy coi như tuấn mỹ, nhưng ánh mắt có chút vẫn đục, chỉ sợ là hạng người lòng tham không đáy.

Không thể không nói, Tô Nghệ Tuyền có thể trở thành một trong hai mỹ nhân lừng thành, là do được thừa kế tướng mạo Từ Thiển, 11.qq;đã bốn mươi tuổi, bởi vì nhan sắc được bảo dưỡng, khéo mắt tuy có nếp nhăn, nhưng không dễ thấy, lại có thêm son phấn che giấu, càng thêm khó nhìn ra, nếu là ngồi yên, xác thực giống như người quý phụ xinh đẹp, nhưng bây giờ.

“Người, tiểu tiện nhân này, ta bảo người đi truyền lời nhắn cho Tuyền Nhi, ngược lại người, người đẩy nàng vào trong nước! Hiện tại Tuyền Nhi bị bệnh thương hàn, người lấy cái gì bồi?”

Từ Thiển vừa vào cửa liền chỉ vào Tô Tiểu Vũ tức giận mắng to, hình tượng quý phụ trở thành hư không, hình ảnh lúc này và phụ nữ bán rau trên đường không khác nhau bao nhiêu, nhưng đi theo phía sau nha hoàn gia đình đều là của nàng người, tự nhiên sẽ không dám nói cái gì, huống chi đã quen rồi, họ đã sớm cúi đầu, mắt xem mũi, mũi xem tâm, tất cả trước mắt làm như không thấy.

“Không có, ta không có.” Tô Tiểu Vũ co ro bả vai, đáng thương mà lắc lắc đầu, “Là tỷ tỷ tự mình té xuống.”

“Người còn dám ngụy biện!” Trong đôi mắt đẹp Từ Thiển đều là lửa giận, khuôn mặt đẹp dễ hơi vụn vụn, vẻ già nua hiện rõ, 11.qq;đã tiểu tiện nhân này còn dám cãi lại, xem ra vài ngày không trừng trị nàng, thật đúng là không biết trời cao đất rộng!

Nghĩ đến đây, giơ tay lên tát, chân đi về phía trước một bước, vừa vịn đạp lên vùng đá vụn, thân thể lão đảo một cái, trọng tâm không vững liền ngã xuống chỗ Tô Tiểu Vũ.

Tô Tiểu Vũ sợ sệt hô nhỏ một tiếng, tiến lên tiếp được Từ Thiển, mọi người đuổi tới lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng, bởi vì thể trọng khác biệt, Từ Thiển đè qua nàng rồi ngã thẳng về phía sau, không có ai chú ý dưới chân Tô Tiểu Vũ khẽ đẩy ra, khiến Từ Thiển ngã sang bên phải, lúc tiếp xúc mặt đất, hơi dịch thân thể, mặc cho Từ Thiển “Bùm” một tiếng nặng nề ngã trên đất.

“Ôi, mặt của ta!” Đầy đất đá vụn, ghim vào trong thịt nàng, càng thêm phá mặt của nàng, đau đớn và sợ hãi bị hủy dung khiến cho nàng hô to ra tiếng.

“Phu nhân. A.”

Hốt hoảng đứng dậy, Tô Tiểu Vũ muốn đi đỡ Từ Thiển, nàng lại bị đẩy ra, ngã ngồi ở bên cạnh, tóc theo động tác của nàng bay khỏi, lộ ra gương mặt tuyết mỹ, nhìn qua mặc dù mặt mày xám tro, nhưng không thể l. qq; đđ che giấu được vẻ đẹp tinh khiết, cộng thêm bộ dáng nàng diễm đam đáng yêu, càng thêm chọc người tâm thương.

Gia đình luống cuống tay chân đỡ Từ Thiển lên, thấy má trái của nàng là một vết vết máu, bị dọa cho mặt trắng bệch, phu nhân tính khí cực kém, nếu để nàng nhìn thấy mặt bị hủy, bọn họ cùng đi theo nhất định sẽ gặp nạn!

“Còn không mau đi gọi đại phu, gọi tới nơi này!” Sợi tóc xốc xếch, áo hư hại Từ Thiển cầm khăn lụa che vết thương, tức giận gầm nhẹ, phòng của đại phu cách nơi này gần đây, nàng phải kịp thời trị liệu, tránh trên mặt lưu sẹo!

Đám người ngu xuẩn, không có một chút nhân lực!

“Nhanh, nhanh đi gọi đại phu!” Nha hoàn cận thân của Từ Thiển co rúm lại, lớn tiếng kêu, đám người nhìn nhau, rất ăn ý bắt đầu từ chối trách nhiệm.

“Phu nhân ngài có khỏe không, đều do Nhị tiểu thư, làm sao có thể không đỡ được phu nhân?”

Những người khác nghe vậy, l. qq; đđ phụ họa theo, cố gắng khiến lửa giận của Từ Thiển dờ đi, tại lúc này nhìn thấy Tô Tiểu Vũ lộ ra khuôn mặt thì ngẩn ra.

Thật là đẹp, dù là Đại tiểu thư, cũng không hơn được nàng.

Cả đám gia đình nha hoàn trọn mắt há mồm nhìn Tô Tiểu Vũ, cho tới nay chỉ biết khi dễ “Tiểu thư” hữu danh vô thực này, chưa từng chú ý tới tướng mạo của nàng, không phải là không chú ý, chỉ là mỗi lần đều bị tóc của nàng che kín mặt, gần như không người nhìn thấy tướng mạo của nàng, hơn nữa dáng vẻ nàng vĩnh viễn hèn yếu, cảm giác tồn tại thấp hơn, nhưng hôm nay gặp mặt, giống như minh châu lộ ra trong đất bụi!

Nếu để người ngoài thấy, sợ rằng sẽ tranh đoạt lấy nàng về nhà, cho dù nàng không có thân phận địa vị, nhưng chỉ bằng tướng mạo này, nhất định có thể làm thị thiếp!

Cảm thấy ánh mắt bốn phía mãnh liệt, Tô Tiểu Vũ giống như xấu hổ cúi đầu, nhưng trong mắt lệ khí chột lóe, không người nào nhìn thấy, trước kia che mặt, nhưng hôm nay người ta chú ý tới nàng, chỉ sợ phiền toái không ít, chỉ là, có phiền toái cũng tốt, nàng là người tốt, sẽ không vô duyên vô cớ đả thương người.

Mà người khác không biết bây giờ nàng suy nghĩ gì, chỉ coi là nàng đang xấu hổ, bộ dáng mảnh mai này, càng chọc người tâm thương.

Từ Thiển cảm thấy bốn phía an tĩnh không ít, lau khô nước mắt, nhin đau ngẩng đầu lên, thấy mọi người ở đây đều nhìn Tô Tiểu Vũ, nhìn thấy mặt Tô Tiểu Vũ giống mẫu thân nàng thì trong mắt bộc phát ra nồng nặc hận ý.

“Ba!” Một tiếng bạt tai vang lên, Từ Thiển tát lên trên mặt gia đình gần nàng, đánh hấn hồi hồn, quả nhiên là nữ nhi của hô ly, đi đến chỗ nào cũng quyền rũ người, hạ tiện!

“Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng!” ll.qq;đđ Gia đình kia té quỵ xuống đất, không ngừng dập đầu, hấn cũng chỉ là nhất thời bị sắc đẹp mê muội, quên mất phu nhân tồn tại, hấn xong rồi.

“Hừ, người rất thích nàng? Nàng dù dè tiện, vẫn là tiểu thư phủ tướng quân, người nô tài còn dám vọng tưởng?” Từ Thiển dè nén vết thương trên mặt, dù sao là xuất thân nhà võ, sự nhẫn nại đau đớn mạnh hơn người bình thường một chút, hơn nữa bị đổ kỵ choáng váng đầu óc, giờ phút này mắng người, hoàn toàn không cảm thấy trên mặt có vết thương, có thể nói tâm trạng là rất quan trọng.

Tiểu thư? Trong tâm Tô Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, cúi đầu không nói, không thể dễ dàng tha thứ vũ nhục của bọn họ, chỉ là những người này thật sự không có cấp bậc, nàng muốn phản bác một câu bọn họ đừng nghĩ sẽ nói được, dù sao không phải là ai cũng giống nam nhân đáng chết kia.

Đột nhiên ý thức được mình nghĩ cái gì, con người tối sầm lại, vẻ mặt có chút phức tạp, Bạch Lê có ảnh hưởng tới nàng, hình như có chút quá.

“Phu nhân, đại phu tới.” Không đợi Từ Thiển mắng xong người, đại phu râu bạc đã tới, nhìn thấy mặt của Từ Thiển, thấy vết thương hồng có chút khác thường, cho là đã nhiễm trùng, cau mày nói, “Phu nhân tốt nhất trở về phòng trước, lão phu bó thuốc cho người sau viết phương thuốc, nếu không trên mặt sẽ lưu lại vết sẹo.”

“Nhanh, trở về!” Không chờ đại phu nói xong, Từ Thiển đã không ngồi yên, trên mặt đột nhiên lại đau, càng làm cho nàng kinh hãi, mặt nàng không thể bị hủy, hiện tại mặc dù thanh xuân không còn, nhưng được bảo dưỡng, ll.qq;đđ Tướng quân mỗi tháng còn có thể ở trong phòng nàng ngủ vài đêm, nhưng nếu mặt mũi này phá hủy, nàng sợ rằng vị trí chủ mẫu Tô phủ sẽ không bảo vệ được.

Oán hận nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, dẫn đoàn người nhanh chóng rời đi, trong lúc vô tình thấy Từ Thành Ngọc si mê nhìn Tô Tiểu Vũ, trong mắt kia dục niệm trần trụi không còn che giấu, nhú mày có chút khinh thường, trong lòng càng ghen ghét Tô Tiểu Vũ.

“Người giống nhau nương người, đi đâu cũng quyến rũ đàn ông!”

Không nhận được, Từ Thiển đi qua bên cạnh nàng nhổ một ngụm, trong lúc vô tình nói một câu, để cho ngày sau nàng hiểu ra cái gì gọi là biết vậy chẳng làm.

Tô Tiểu Vũ biến sắc, sát ý trong mắt chợt lóe lên, trong lòng bàn tay nhiều hơn một mảnh lá cây, lá cây rời tay, bắn thật nhanh về phía mọi người, lực đạo lá cây trở ngại một người đang bước chân, khiến cho hấn ngã nhào trên đất, ngay tiếp theo mọi người đi bên cạnh té ngã, mà dè người dưới cùng, chính là Từ Thiển.

“A! Các người, phế vật, phế.” Đau nhức truyền đến, không đợi nàng mắng xong, liền hôn mê bất tỉnh.

Một nhóm người luống cuống tay chân nâng ll.qq;đđ Từ Thiển lên, nhanh chóng rời khỏi chỗ ở Tô Tiểu Vũ, nghĩ kỹ lại, hình như mỗi lần tới nơi này bởi móc, bị nhục nhã là nhị tiểu thư, nhưng cuối cùng xui xẻo đều là bọn họ, cái địa phương tồi tàn này thật đúng là tà môn!

Đợi bọn hấn rời đi, trong sân khôi phục an tĩnh, Tô Tiểu vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, không che giấu sát ý. Từ Thiển!

19. Chương 10: Phòng Ngọc Xa Xỉ.

“Người của ta, không ai được phép khi dễ.”

Tô Tiểu Vũ chậm rãi đi trở về, nhàn nhạt nhìn qua hộ vệ một cái, hàn ý trong đó, khiến hộ vệ kia không tự chủ được rung mình, sợ hãi dâng lên từ đáy lòng, hấn cũng không biết, tại sao lại e ngại thiếu niên thoát nhìn như vô hại này.

“Chủ tử Tiểu Vũ, thật xin lỗi.” Tây Vân đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ, trong lòng biết mình gây họa, ủy ủy khuất khuất, không dám ngẩng đầu.

Tô Tiểu Vũ không lên tiếng, chỉ xoay người chuẩn bị đi, lại bị người ta ngăn lại.

“Phòng đấu giá Bạch gia há là nơi có thể cho bọn người quấy rối! Đứng lại cho ta!” Người tới mặc áo bào màu đen, nhìn qua giống như là thủ lĩnh hộ vệ, hắc lạnh lùng nhìn Tô Tiểu Vũ, trong tay nắm chặt trường kiếm, thực lực thiếu niên này hắc vừa mới chứng kiến, hắc biết mình không phải là đối thủ của hắc, nhưng phòng đấu giá tôn nghiêm không thể để cho chà đạp, dù là hắc chết!

“Người ngăn được ta?” Tô Tiểu Vũ cười, mắt cong cong, lông mi thật dài như cánh bướm run rẩy, nụ cười này, giống như Tuyết Liên nở rộ, thanh diễm tuyệt trần.

Thủ lĩnh hộ vệ kia ngơ ngẩn hồi lâu, cuối cùng nhìn thấy đáy mắt nàng là châm chọc khinh miệt liền tỉnh táo lại.

Nụ cười này rất đẹp, nhưng mà, Tây Vân biết rõ tính tình Tô Tiểu Vũ, toát ra mồ hôi lạnh, chủ tử Tiểu Vũ bình thường sẽ không cười như vậy, nếu cười như thế, tức là đã chọc giận nàng “Cười”, sẽ không có kết quả tốt.

Chủ tử Tiểu Vũ là chủ tử tốt nhất thiên hạ, nhưng nàng rất bao che, không cho phép người khác khi dễ người mình; tính khí chủ tử Tiểu Vũ rất tốt, nhưng mà nàng có một kiêng kỵ, đó chính là không thích người khác ra lệnh cho nàng.

Cho nên, chủ tử Tiểu Vũ hôm nay sẽ tức giận.

Tây Vân lặng lẽ lui về phía sau, cúi đầu, nói nhiều sai nhiều, cho nên nàng hiện tại giữ yên lặng.

“Người!” Lời Tô Tiểu Vũ nói, trong mắt khinh miệt, trực tiếp khiêu chiến tự ái thủ lĩnh kia, nhiều năm qua, hắc dựa vào một thân võ công trong phòng đấu giá địa vị coi như cao, sao có thể cho phép người khác xem thường mình như vậy? Đưa tay rút kiếm, nội lực lưu chuyển, khí thế hung hăng chờ Tô Tiểu Vũ.

“Sàn sạt.”

Bốn phía đột nhiên vang lên tiếng ma sát của cây cối, trong mắt Tô Tiểu Vũ tràn ngập lười biếng, khóe môi tươi cười không giảm mà lại tăng, thể nhưng mái tóc màu đen đã bay lên, thanh kiếm giấu ở trong tay áo tay cũng nhẹ nhàng hiện ra.

Thủ lĩnh kia có chút kỳ quái nhìn cây cối phía sau nàng kêu sào sạc, có chút kỳ quái, trong lòng càng thêm cảnh giác, tay cầm kiếm cũng chặt một phần.

Hai người đang định ra tay, người dẫn đường lúc ban đầu cho Tô Tiểu Vũ vội vàng vàng chạy trở lại, đi theo phía sau hắc là nam tử cả người áo đen, hai người có vẻ nôn nóng.

“Vũ thiếu gia xin hạ thủ lưu tình!” Nam tử áo đen kia vận khởi khinh công, trên không trung lật một cái, rơi xuống trước mặt Tô Tiểu Vũ, mặt lộ xấu hổ.

Nếu không phải hắc tới chậm, cũng sẽ không khiến vị quý khách kia bị khinh bỉ.

“Người là ai?” Tây Vân nhảy ra, nghi ngờ hỏi, chủ tử Tiểu Vũ của nàng không có giao tình cùng người Bạch gia, người này không cần tôn kính chủ tử mới đúng, dung mạo của nàng ngây thơ, nhưng không ngốc.

“Khụ khụ, cô nương.” Nam tử áo đen bị vẻ mặt của nàng đề phòng giống như cướp khiến hắc rất lúng túng, đang muốn mở miệng, lại bị Tô Tiểu Vũ cắt đứt.

“Đi thôi.” Tô Tiểu Vũ lạnh nhạt nói, thu tay, sau lưng cây cũng ngừng vang.

“Ha ha, ta là quản gia Bạch phủ Bạch Ngọc, công tử mời tới bên này, ta đã vì công tử chuẩn bị xong số phòng số 13, mời công tử đi.” Nam tử áo đen ôm quyền, đi ở phía trước dẫn đường, âm thầm ra dấu tay cho thủ lĩnh kia, để cho hắc rời đi.

Người nọ thấy vậy, kinh ngạc trừng lớn mắt, hắc mới vừa đắc tội ai, phòng số 13, là phòng dành riêng cho người nọ, thế nào thế nào.

Phòng đầu giá Bạch phủ phân ba tầng, hai ba tầng có phòng ngăn cách, một tầng là cho bách tính bình thường, tầng hai dành cho người có thân phận phú quý một chút, trong đó tầng thứ ba gian phòng số 13, chỉ cấp cho một người vào, người kia thân phận đặc biệt, không người kia thân phận gì.

Tô Tiểu Vũ rời đi thật lâu, thủ lĩnh kia vẫn đứng tại chỗ, nghi hoặc không thôi, cho đến khi những hộ vệ khác gọi hắn rời đi.

“Công tử xin mời.” Bạch Ngọc mang Tô Tiểu Vũ lên lầu ba, đi tới phòng số 13, cười ôn hòa, “Kính xin công tử tự mình mở cửa.”

“Ah? Ta còn nói người người này theo dọc đường đi phục vụ thật chu đáo, như vậy tới nơi này lại không chu đáo rồi hả ?” Tây Vân kỳ quái hỏi, hắn theo dọc con đường này rất cung kính, cũng không thể không mở nổi cửa.

“Cô nương có điều không biết, không phải Bạch Ngọc phục vụ không chu đáo, chỉ là, cánh cửa này, Bạch Ngọc không có tư cách mở.” Nụ cười Bạch Ngọc ôn hòa không giảm, chậm rãi lui ra.

Tây Vân kỳ quái nhíu mày, không có tư cách? Vậy nàng có tư cách không? Nghĩ tới đây, đưa tay, muốn đụng vào tay cầm cửa, không nghĩ đến một đôi tay đôi bạch ngọc thon dài trắng nõn trước nàng một bước đè xuống tay cầm của cửa.

“Chủ tử Tiểu Vũ?” Tây Vân kinh ngạc ngẩng đầu, nàng nhớ rõ chủ tử đứng phía sau, cũng chỉ là một cánh cửa, làm sao phải cần chủ tử động tới?

“Ken két.” Một tiếng, Tô Tiểu Vũ sắc mặt như thường đẩy cửa ra, đi vào, quay đầu lại nhàn nhạt nghi ngờ nhìn Tây Vân, chậm rãi nhếch môi, “Còn không đi vào?”

“À? Ồ!” Tây Vân ngẩn người, chạy vào đi theo.

“Trời ạ, đây là chỗ nào?” Tây Vân kinh ngạc nhìn tất cả trước mắt, cây cột bạch ngọc, bệ cửa sổ bạch ngọc, giường êm bạch ngọc, bàn ghế cái ly bạch ngọc, tản ra ánh sáng óng ánh thanh nhã, các mặt khác toàn bộ rèm cửa do gấm vóc màu đen phối trí mà thành, cao quý trang nhã, làm cho người ta sợ than phục.

“Phòng 13.” Mặt không đổi sắc, Tô Tiểu Vũ nghiêng dựa vào trên giường êm, da hắc hổ ở phía trên, mềm mại thoải mái, làm nàng không nhận được cảm thán chủ nhân gian phòng này biết cách hưởng thụ.

“Ta...ta biết đây là phòng 13, nhưng, nhưng không khỏi quá xa xỉ đi, đều là bạch ngọc nha!” Tây Vân đưa tay sờ sờ bàn ghế, con mắt tròn to bây giờ còn chưa khôi phục như cũ, có tiền, rất có tiền, chuyện này nàng tới thật không phí, thêm kiến thức, chủ tử biết là ai sao?

“Không phải muốn nhìn đầu giá sao? Bắt đầu.” Tô Tiểu Vũ hai mắt chậm rãi nhắm nghiền, theo bản năng ở trên giường nệm cọ xát, mấy ngày nay không có ngọc bội của mẹ, nàng không ngủ được, hiếm có khi buồn ngủ, nghỉ ngơi trước đã.

“Đến cỏ tử hiệp, đánh thức ta.”

“A, nhưng chủ tử Tiểu Vũ, người không xem sao.” Tây Vân nhìn tình cảnh náo nhiệt ngoài cửa sổ, đôi mắt sáng lấp lánh, nghe được Tô Tiểu Vũ nói, xoay đầu lại thấy nàng hô hấp trở nên đều đặn, lại ngủ thiếp đi, không khỏi rất kỳ quái, lại đột nhiên phát hiện gian phòng rất an tĩnh, mắt tròng càng lớn, này, nàng này rõ ràng nhìn thấy người phía dưới đều gào thét ở đây, sao thế nào.

Đưa tay sờ sờ trên cửa sổ có mỏng một tầng sa, vật này không trở ngại tầm mắt của nàng, lại có thể ngăn trở âm thanh bên ngoài? Này, vật này phải bỏ ra số tiền lớn đi, có, có tiền!

Tây Vân cảm thấy, hôm nay, ánh mắt của nàng muốn mở lớn hơn nữa rồi, mà dự liệu của nàng rất đúng, bởi vì. Nàng lúc này không động được!

Mặc dù võ công nàng không phải đỉnh cao, nhưng được chủ tử bồi dưỡng, cảm giác bén nhạy khác thường, là ai, có thể khiến nàng không có chút cảm giác nào dưới tình huống này điểm huyết của nàng?

Người tới võ công rất mạnh, làm cho sống lưng nàng toát ra trận mồ hôi lạnh.

Chủ tử, chủ tử vẫn còn ở bên cạnh!

20. Chương 7: Mẹ Con Tô Gia

Chậm rãi đứng dậy, quanh thân Tô Tiểu Vũ sát ý không giảm mà lại tăng, lạnh lùng nhìn đá vụn trên đất một cái, mặt trên Từ Thiển còn lưu lại vết máu, bàn tay trắng nõn phất ra, hai lá cây đâm vào đá vụn dưới đất, sau một khắc, những đá vụn kia tất cả đều bị thành bột.

Vũ nhục nàng, nàng còn nể mặt cùng vui đùa một chút, nhưng nếu ai dám vũ nhục mẹ nàng, chỉ có chết.

Lúc Từ Thiển ngã nhào nàng liền rắc lên độc dược, mặc dù không cần mạng của nàng ta, nhưng hủy dung để như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, Tô Tiểu Vũ chậm rãi nâng lên khóe môi, cười lạnh mang theo nồng đậm khát máu, mạnh mẽ về mẫu thân đã có, có thể lấy thêm tin tức từ Tô Thanh Viên bộ, phủ tướng quân thiếu nợ nàng, sẽ phải trả.

Màn đêm hạ xuống, trong bầu trời đêm lấp lánh ánh sáng, không chói mắt, nhưng anh trăng non tỏa mát bên cạnh, lại có vẻ lịch sự tao nhã, gió đêm nhẹ nhàng, lá cây xào xạc vang dội, thi thoảng có côn trùng kêu vang, phối hợp ăn ý.

Đã sớm thay một thân quần áo bản, đang muốn nằm xuống, ngửi thấy một làn hương thơm lạ lùng truyền đến, Tô Tiểu Vũ sờ mũi một cái, nhàn nhạt nhìn phía ngoài cửa sổ, “Nguyệt nhi.”

“Chủ tử, người luôn là người đầu tiên phát hiện ra ta, người ta một chút cảm giác thành tựu cũng không có á!” Cô gái bị gọi là Nguyệt nhi, đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa, mềm mại nói, chậm rãi đi vào trong nhà, đường cong mê người, dáng vẻ thướt tha mềm mại, gương mặt cực kì kiều mỹ, giờ phút này nàng đang buồn bã nhìn Tô Tiểu Vũ, đôi môi đỏ mọng bĩu.

Nhìn Liễu Nguyệt phong tình vạn chủng, Tô Tiểu Vũ lười biếng cười một tiếng, buông lỏng cả người, nghiêng dựa vào trên giường, tóc dài không búi mềm mại thả trước ngực, cả người có phong thái thanh thoi nhàn hạ, ánh trăng nhàn nhạt dịu dàng phân tán trên người nàng, vì nàng phủ lên một tầng trắng nhẹ, giống như đứa trẻ sơ sinh mới ra đời, lại như tiên nhân rơi xuống phạm trần, trong lúc nhất thời, Liễu Nguyệt nhìn ngây dại.

“Đẹp mắt?” Âm thanh nhàn nhạt mang theo hài hước, khiến Liễu Nguyệt lấy lại tinh thần khuôn mặt đỏ bừng, nhiều lúc nàng luôn nhìn chủ tử thành si, nhưng điều này không thể trách nàng, chủ tử lớn lên như vậy, căn bản là hại nước hại dân nha, cứ ngồi lẳng lặng như vậy đã làm cho người ta sinh ra động lòng, ngay cả nàng là nữ tử, cũng chạy không thoát.

“Chủ tử chọc ghẹo ta!” Liễu Nguyệt nũng nịu.

“A, ai kêu Nguyệt nhi đáng yêu nhất đây?” Tô Tiểu Vũ cười phát ra tà khí, Liễu Nguyệt không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nàng nhìn thấy chủ tử, chủ tử một thân trường bào xanh biếc, trang phục nam tử, tuấn tú phiêu dật, làm hại trái tim tâm hồn thiếu nữ của nàng, kết quả sau lại phát hiện, cái này căn bản ô Long, chủ tử là nữ nhân! (bé Nhi: tui chít với nàng Tiểu Vũ mất thui >.< câu=“” này=“” thường=“” thấy=“” dành=“” cho=“” nam=“” chủ=“” nói=“”>

Nhìn ra Liễu Nguyệt lại nghĩ tới chuyện lúc trước, Tô Tiểu Vũ bật cười, ho nhẹ một tiếng, mở miệng hỏi, “Tìm ta có chuyện gì?”

Nghe vậy, Liễu Nguyệt cũng thu hồi vẻ mặt, trên mặt kiều mỹ chỉ còn lại nghiêm túc, “Chủ tử, sau năm ngày, phòng đấu giá bán đấu giá Tử Hiệp thảo.”

“Ta sẽ đi.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói ra, chậm rãi nhắm mắt lại, nghe Liễu Nguyệt khẽ lên tiếng đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nói nói: “Đi điều tra một chút, Bạch Thuật là người phương nào.”

Liễu Nguyệt tuy có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh gạt đầu một cái, bọn họ làm thuộc hạ, chỉ để ý nghe mệnh lệnh chủ tử, chẳng qua chủ tử ít cùng Bạch gia lui tới, thế nhưng sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với Bạch Thuật?

Mang theo nghi ngờ, Liễu Nguyệt nhanh chóng rời khỏi tiểu viện.

Tô Tiểu Vũ xoa xoa mi tâm, nằm xuống giữa giường, Bạch Lê người này nàng chưa từng nghe nói qua, chỉ sợ dùng tên giả, muốn tra hấn, cũng chỉ có thể tra từ Bạch Thuật, hi vọng tốc độ Liễu Nguyệt có thể nhanh lên một chút, không có ngọc bội của mẹ, nàng có chút lo lắng.

Bên này Tô Tiểu Vũ từ từ ngủ, một chỗ khác phủ tướng quân, trong phòng bóng hình xinh đẹp của đại phu nhân là một mảnh hỗn loạn.

“Nương, người làm sao?” Tô Nghệ Tuyền còn chưa ngủ, liền nghe nói mẫu thân nàng đã bị hủy dung, lập tức vội vã chạy tới, thấy mặt Từ Thiển có vết thương màu xanh, sợ hãi bùm miệng lại.

“Đều do tiện nữ nhân Tô Tiểu Vũ đó!” Từ Thiển thấy nữ nhi tới, buông bàn tay nha hoàn, đôi mắt gần như phóng hỏa, mà Tô Tiểu Vũ chính là ngọn nguồn lửa giận!

Tô Nghệ Tuyền nhú mày, suy nghĩ một chút, hình như đã hiểu ra cái gì, trong lòng có chút áy náy, nàng nói là Tô Tiểu Vũ đẩy nàng vào nước trong ao, chỉ là muốn hành hạ Tô Tiểu Vũ.

“Nha đầu ngốc, nương không trách người, trong Tô phủ này đại phu là lang băm, vết thương thông thường như vậy sẽ không lưu lại sẹo, đừng quá lo lắng.”

Nữ nhi do nàng sinh, đang suy nghĩ gì nàng tự nhiên biết, nhìn bộ dáng nàng khéo léo, Từ Thiển chỉ cảm thấy kiêu ngạo, đây là con gái của nàng, đoan trang cao quý, tiện nhân kia sao mà vượt qua được.

Tô Tiểu Vũ hạ độc, độc này là nàng tự nghiên cứu, người khác không phân biệt được, trong phủ tướng quân này đại phu sẽ không có bản lĩnh lớn, chỉ có thể nói là bởi vì nhiễm trùng, tỷ lệ lưu sẹo rất lớn, Từ Thiển nghe mơ mơ hồ hồ, tổng kết một chút chính là đại phu vô dụng, phái người đi đến Hồi Xuân đường mời người đến xem.

Người Hồi Xuân đường, cải tử hồi sinh, y thuật cao siêu, người tới chỗ bọn họ, nàng không cần lo lắng, chỉ tiếc là nàng nhất định phải thất vọng rồi.

“Khụ khụ, nương nghỉ ngơi thật tốt, Tuyền Nhi trở về phòng.” Tô Nghệ Tuyền sáng sớm rơi xuống nước, mặc dù không bệnh thương hàn thực sự nghiêm trọng như vậy, nhưng vẫn có chút cảm lạnh, hiện tại hơi mệt mỏi chút.

“Mau trở về nghỉ ngơi, thân thể này rất quý giá không thể tổn hại, tương lai, phải gả vào hoàng thất đấy!” Từ Thiển thúc giục, nhắc tới hoàng thất, mặt mày đều vui vẻ, hoàng đế mới vừa lên ngôi không lâu, hậu cung không có nữ nhân, con gái nàng quốc sắc thiên hương, hơn nữa lão gia nhà nàng còn là một đại tướng quân, vào cung cũng không phải việc khó, không chừng còn có thể làm hoàng hậu, nếu như có thể, nàng được là mẫu thân hoàng hậu, người khác sẽ hâm mộ nàng không dứt!

Tô Nghệ Tuyền sững sờ, nghĩ đến yến tiệc mùa thu lúc trước nàng ở xa xa gặp qua Hoàng đế, người phong tư trác tuyệt, nàng thường xuyên mơ thấy, nếu nàng có thể gả cho hắn, sẽ tôn quý đến cỡ nào, sẽ thực hạnh phúc, sắc mặt đỏ lên, nàng nhìn Từ Thiển xấu hổ một cái, khẽ nhún người, rời đi.

Từ Thiển hài lòng nhìn nữ nhi của mình, đột nhiên trên mặt đau xót, đau đến nước mắt chảy ròng, không khỏi thầm mắng bọn thủ hạ làm việc hiệu suất thấp, liếc xéo nha hoàn hỏi, “Người Hồi Xuân đường làm sao còn chưa mời tới?”

“Nô tỳ sẽ đi thúc giục ngay.” Nha hoàn kia thân thể run lên, nhanh chóng rời đi, mặt nàng còn đau, không muốn bị thêm một cái tát.

Bóng dáng xinh đẹp của Tô Nghệ Tuyền rời đi, nàng liền đi tới Tuyền Cơ các, trên đường đụng phải Từ Thành Ngọc, lạnh nhạt đứng mực hô, “Biểu ca.”

“À? A, thì ra là Tuyền biểu muội, nghe nói người bị cảm lạnh, người nên nghỉ ngơi nhiều một chút.” Từ Thành Ngọc khách sáo nói, trong mắt đều là quan tâm, lại không nhìn ra mấy phần chân thành.

“Đa tạ biểu ca quan tâm, vậy Tuyền Nhi rời đi trước.” Tô Nghệ Tuyền nhẹ nhàng cười một tiếng, mang theo nha hoàn rời đi.

Mà Từ Thành Ngọc cũng nhanh chóng rời đi, không dừng lại nửa phần, thái độ này, khiến trong lòng Tô Nghệ Tuyền có chút bất mãn, mặc dù biểu ca này tham tài hảo sắc, nhưng dù sao vẫn là người quý dưới váy nàng, nhưng thái độ hôm nay, sao lạnh nhạt như vậy?

Nữ nhân là một loại sinh vật rất kỳ quái, thời điểm người khác thích người, người lại chán ghét, người ta không thích người, lại sinh lòng bất mãn, giống như tất cả mọi người trong thiên hạ, đều phải đi theo phía sau người, dĩ nhiên, không phải tất cả nữ nhân đều như vậy, nhưng Tô Nghệ Tuyền nằm trong đó “Người nổi bật”.

Nghiêng đầu, có chút nghi ngờ hỏi nha hoàn, “Hôm nay biểu ca xảy ra chuyện gì sao?”

Nha hoàn kia suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ đến chuyện nha hoàn cạnh đại phu nhân nói, “Biểu thiếu gia giống như là nhìn thấy nhị tiểu thư vừa thấy đã yêu rồi.”

Vừa thấy đã yêu vẫn tính là uyển chuyển, trong lòng nha hoàn kia oán thăm, nghe nói lúc ấy nước miếng Biểu thiếu gia đều chảy ra!

Nghe vậy, trong đầu Tô Nghệ Tuyền hiện lên gương mặt tuyệt mỹ, trong lòng sự ghen tỵ giống như chum nước bị phá vỡ, không ngừng xông ra, vừa vội vừa nhiều.

“Quả nhiên không dám đánh giá cao ánh mắt biểu ca.”

Nha hoàn đi phía sau, ngẩn người, trước kia Biểu thiếu gia thích là tiểu thư chứ, nàng thế nào chửi mình đây?

21. Chương 11: Cho Một Cái Tát.

Có lẽ là giường này quá êm làm cho nàng thoải mái, có lẽ là trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, giấc ngủ Tô Tiểu Vũ rất sâu, Tây Vân bị mang đi, sang gian phòng khác, nàng hoàn toàn không cảm thấy được chút nào, vẫn ngủ sâu như cũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bỏ đi tất cả vẻ mặt, chỉ còn lại vẻ điềm tĩnh khi ngủ say, hàng lông mi dày che một chút ánh sáng, lưu lại hai bóng mờ nhàn nhạt, cái mũi xinh xắn bởi vì hô hấp, cánh mũi nhẹ nhàng lay động, làn da mịn màng, giống như đứa bé ra đời, nhu thuận đáng yêu.

Toàn thân Bạch Lê áo trắng không dính bụi trần, ống tay áo có một vòng đỏ, tóc đen như mực được buộc lên cao, nổi bật lên thân hình thon dài của hắn, hào hoa phong nhã, khí chất đó, tăng giảm nửa phần cũng sẽ phá hư vẻ đẹp hoàn mỹ vốn có, mặt như bạch ngọc, mày kiếm thon dài, lông mi thật dài bởi vì tròng mắt hắn nhìn Tô Tiểu Vũ mà có hình ảnh nhàn nhạt phản chiếu trong đó, nửa che đi con ngươi màu hổ phách của hắn, nhưng có thể nhìn ra bên trong tràn đầy dịu dàng, giống như ánh mắt tỷ mỹ, mềm mại không thể tin được, môi mỏng nâng lên, nụ cười này, giống như tia sáng đầu tiên của mặt trời, cũng không lóng lánh, lại ấm áp xuyên thẳng thẳm sâu lòng người.

Chậm rãi ngồi xuống ở bên người nàng, nằm xuống tư thế giống nàng, nghiêng đầu qua, lẳng lặng nhìn nàng.

Chưa bao giờ biết rằng, hắn cũng sẽ có ngày nhớ một người nhiều đến vậy, kể từ ngày đó tách ra, kế hoạch hôm nay cũng đã hình, người của Vũ các đang tìm Tử Hiệp thảo, nhất định là nàng cần, Tử Hiệp thảo này đối với người luyện võ mà nói, tuy thật sự là thuốc bổ tốt, nhưng không coi là cực phẩm, chỉ là nàng muốn, vậy thì hắn cho nàng, tin tức muốn bán đấu giá Tử Hiệp thảo này, là hắn cho Bạch Thuật lan rộng ra ngoài.

Trên danh nghĩa là nữ nhi Tô Thanh Viễn, thực tế là hơn mười năm trước tướng quân phủ mang vào một nữ tử xinh đẹp, tám năm trước, mẫu thân của nàng không biết tung tích, nàng, cũng mất đi tin tức, ba năm sau trở lại, bên ngoài nổi tiếng là thứ nữ vô năng của Tô gia, bị mọi người khi dễ, nhưng âm thầm lại thành lập Vũ các, tứ đại quân sự Tây Vân, Ngân Diện, Liễu Nguyệt, Thừa Phong.

Về phần nàng mất tích ba năm này, hắn cũng không tra được nửa phần, chỉ là không sao, chờ vật nhỏ tự nguyện nói, hắn tự nhiên biết.

Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Vũ khê cong lên môi hồng, ướt át trong xuốt, ngọt ngào như trái cây, có người hái, ánh mắt Bạch Lê tối sầm lại, tim đập nhanh không dứt, có chút khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, quyết định không hề làm khó mình nữa, chậm rãi cúi mình xuống, hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn kia, sức lực êm ái, giống như hôn trên bảo, cẩn thận từng ly từng tý.

Cho dù là đơn giản môi đụng môi, hân cũng cảm thấy hài lòng.

“Ba!”

Bạch Lê ngẩng đầu, nhúu mày nhìn người đã ngồi thẳng Tô Tiểu Vũ, đưa tay sờ sờ má trái đang đau, âm thầm thở ra một hơi, hân không có lòng phòng bị với vật nhỏ coi như xong, nàng thật đúng là xuống tay được.

“Trả ngọc bội cho ta.” Giọng nói Tô Tiểu Vũ rất lạnh nhạt, ánh mắt nhìn hân tất cả đều là xa cách, nhưng tay sau lưng, lại hơi nắm chặt.

“Ta nói không cho, ngươi có thể làm gì ta?” Bạch Lê nhúu mày, cười híp mắt nhìn nàng, trên mặt là vẻ vô lại.

Tô Tiểu Vũ giận đến cắn răng, mắt to nhúu lại, biến sắc, giơ tay lên đưa ra hai ngón tay, lấy ngón tay làm kiếm, tràn đầy nội lực, trực tiếp gác trên cổ hân.

“Ngươi đánh không lại ta.” Trong mắt Bạch Lê xẹt qua kinh ngạc, vật nhỏ biết rõ đánh không lại hân, tại sao lại còn cử động như vậy?

“Ta biết rõ.” Tô Tiểu Vũ hừ nhẹ, không cần thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng bây giờ rất yếu, nhưng chỗ ngón tay vẫn đặt trên cổ hân không thu hồi.

Lạ nha, biết rõ rồi mà còn cố phạm phải? Trong mắt Bạch Lê tất cả đều là hứng thú, hân thật sự rất mong đợi kế tiếp nàng muốn làm chuyện gì.

“Vậy ngươi nói một chút, nghĩ thế nào đối phó ta?” Bộ dáng thỉnh giáo kia, nếu như không phải là thời điểm không đúng lúc, nàng thật đúng muốn cười cho hân xem.

“Ta không muốn đối phó ngươi.” Tô Tiểu Vũ lười biếng cười, tiến lên trước một chút, cười híp mắt nhìn hân, mắt to cong cong, rất là đáng yêu.

“Hả?” Bạch Lê cũng cười gian, lại gần một chút, không chút nào kiêng kỵ ngón tay trên cổ vẫn còn uy hiếp tính mạng mình, tay không an phận đưa đến mặt của Tô Tiểu Vũ.

Chỉ là, lần này, Tô Tiểu Vũ không để hân như ý nguyện, ngã ngựa người về phía sau, tránh khỏi bàn tay hân, mà ngón tay của nàng, cũng nhanh chóng từ cổ Bạch Lê, chuyển qua trên cổ của mình.

“Ngươi làm gì đấy.” Ánh mắt Bạch Lê run lên, tay giữa không trung cảm thành quyền, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

“Sinh tử cổ, ta chết ngươi cũng phải chết, ta đánh không lại ngươi, mà ta có thể lấy mạng của ngươi.” Nụ cười Tô Tiểu Vũ không giảm, trên tay phát lực, trên cổ trắng nõn lập tức nhiều hơn một vết máu, màu sắc đỏ tươi, rất bắt mắt.

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Bạch Lê giống như bị vết máu kia làm cho đau đớn, lệ khí nồng đậm trút xuống, Tô Tiểu Vũ gần như không biết hân động thủ như thế nào, sau một khắc, người đã đến trong ngực của hân, đôi tay bị khóa, vết thương trên cổ cũng bị người che.

“Ngươi.”

“Câm miệng.” Chưa bao giờ nói giọng lạnh lẽo, trong lòng Tô Tiểu Vũ chợt lạnh, gương mắt nhìn nam nhân không biểu tình, dù chưa có động tác gì, thế nhưng khí chất giống như hoàng đế, nàng suýt nữa không chống đỡ được, đây, mới thật sự là hân, không khỏi liên nghĩ như vậy.

Chỉ là, bị hân rống như vậy, trong lòng có chút phát giác bị uất ức, bị thương là nàng, hân tức cái gì, tức giận coi như xong, hân rống làm gì?

Cổ chợt lạnh, Tô Tiểu Vũ không nhịn được rụt cổ một cái.

“Đừng động.” Giọng nói lạnh lẽo như cũ, nhưng động tác bôi thuốc cho nàng, rất nhẹ nhàng.

“Động gì chứ?” Trong lòng cực kỳ buồn bực, Tô Tiểu Vũ quay đầu lại, nhìn chăm chăm Bạch Lê, mơ hồ yếu ớt như tiểu nữ, trong mắt hiện ra tia sáng không hiểu.

“Về sau đừng lấy chính thân thể mình nói giỡn nữa.” Không để ý tới câu hỏi của nàng, giọng nói bên trong Bạch Lê nhàn nhạt cường thế không cho cãi lại, động thủ bế nàng, để tránh cho động tác của nàng nghiêng đầu làm vết thương ra máu.

“Ta sẽ không chết, không cần phải lo lắng tính mạng của người.” Tô Tiểu Vũ thu lại tâm tình kỳ quái, khẽ rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói, trong lòng không hiểu có gì mất mát.

Cảm giác đột nhiên tay ngang hông nắm chặt lại, thít lại làm nàng có chút đau, lông mày thanh tú cau lại, lại biết nếu phản kháng, rất không sáng suốt, mím mím môi, không nói được lời nào.

“Người cho rằng, ta lo lắng vì chuyện đó.” Bạch Lê hơi híp mắt, tình cảm trong mắt rất phức tạp, phức tạp khiến Tô Tiểu Vũ sợ.

Tô Tiểu Vũ khẽ tránh ánh mắt, giữ yên lặng.

“Nói!” Bạch Lê không cho phép nàng trốn tránh, đưa tay nâng mặt nàng trở lại, màu sắc đôi mắt trở nên thâm thúy, khóa chặt ánh mắt trên nàng, như muốn nàng trả lời rõ ràng.

Trong nội tâm Tô Tiểu Vũ không bình tĩnh, mỗi một lần nhìn thấy nam nhân này, tâm trạng rất khó ổn định, lại nghe rõ ràng là giọng điệu ra lệnh, trong lòng phiền muộn, lời nói ra phần lớn không có suy nghĩ.

“Đúng, là người thì sẽ sợ chết, người vì cái gì sẽ không, nếu không có sinh tử cổ, ta chết, người sợ là cũng không thoát được.”

Tô Tiểu Vũ đẩy hăn ra, đứng lên, trên mặt là nụ cười yêu kiều, trong lời nói tràn đầy châm chọc.

Bạch Lê chậm rãi thở ra một hơi, lạnh lẽo trên mặt rút đi, phong thái yêu nghiệt trở về trên người hăn, nằm về sau một cái, một tay đỡ đầu, tư thái mê người.

“Không phải muốn ngọc bội sao? Ở trên người ta, tự mình tìm.”

Môi mỏng tà khí khẽ nhếch, nụ cười vui vẻ, đôi mắt không hề chớp nhìn Tô Tiểu Vũ cười dịu dàng, thiếu đi dịu dàng hoặc lạnh lẽo lúc trước, tuy là đang cười, kì thực lạnh như băng.

Trong lòng có chút không thoải mái, trong tay áo Tô Tiểu Vũ nắm tay thật chặt, chậm rãi buông ra, trên mặt không còn nửa điểm gợn sóng, không nhanh không chậm mà đi đến bên giường, nửa cúi người, đưa tay lục lọi trên người Bạch Lê, cái gì cũng không có, hơi híp mắt lại, tay chuyển một cái, kéo đai lưng hăn xuống, tởm lạo áo bào, lập tức chảy xuống, lộ ra xương quai xanh tinh xảo và lồng ngực bóng loáng xinh đẹp.

Hơi mất hồn, Tô Tiểu Vũ chuẩn bị tháo xiêm áo của hăn, nhưng mở chân ra lại cảm giác giường bị hạ xuống, thân thể không vững, ngã về phía trước, đúng lúc đặt ngay tại trên người của Bạch Lê, dây cột tóc cũng đột nhiên rơi xuống, tóc dài tán lác như thác nước trên người hăn, tay Bạch Lê cũng vì vịn nàng, vừa lúc nắm vai của nàng.

Bạch ngọc trong phòng, một mảnh mập mờ.

“Tiểu, Tiểu Vũ chủ tử.”

22. Chương 8: Mất Ngọc Không Ngủ

Từ Thiển trong các đại phu Hồi Xuân đường xem qua mặt của Từ Thiển, trong lòng nghi ngờ lại không biểu lộ ra, chỉ lưu lại toa thuốc, hăn không dám nói không xóa được hết sẹo, dù sao Từ Thiển này nổi danh khó dây dưa, hăn còn phải trở về cùng sư phụ thương lượng.

Nhìn đại phu rời đi, Từ Thiển an tâm, lệnh nha hoàn đi sắc thuốc, tính toán ngủ, lại nghe người truyền lời, “Phu nhân, Tướng quân trở lại.”

Từ Thiển lập tức ngồi dậy, nhìn bóng dáng phía ngoài cửa sổ, vui mừng nhướng mày, lão gia đến thăm nàng ư, bình thường hẳn không trở về sớm như vậy, là bởi vì lo lắng nàng sao? Nghĩ đến đây, trong lòng vẫn có chút ngọt ngào, dù sao cũng là nam nhân nàng yêu cả đời.

Tô Thanh Viễn đi vào, liền thấy sắc mặt Từ Thiển trắng bệch, suy yếu tựa vào trên giường, nhúu mày, năm tháng không có lưu lại quá nhiều dấu vết trên mặt hắn, nếp nhăn gần như không có, chỉ có ngũ quan theo năm tháng lắng đọng, càng thành thực hơn.

“Chuyện gì xảy ra?” Tô Thanh Viễn ngồi xuống bên giường Từ Thiển, cau mày hỏi, hắn trở lại liền nghe nói một đôi mẹ con này xảy ra chuyện, lúc này mới tới xem một chút.

“Lão gia, người cần phải vì ta làm chủ nha.” Từ Thiển hai mắt rưng rưng, bộ dáng nhu nhược nào có nửa phần phách lối trước mặt người ngoài, phần này vừa thấy đã thương, đích xác khiến Tô Thanh Viễn có chút mềm lòng.

Tô Thanh Viễn đưa tay, ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi, “Nói đi.”

“Đều là Tô Tiểu Vũ cái đó. Nữ nhân, nàng sáng sớm đi Bạch phủ, ghen tỵ Tuyền Nhi có nhân duyên, liền đẩy nàng xuống nước, ta làm mẹ, đau lòng.” Từ Thiển nức nở, giọng nói dào dạt tình cảm, “Ta vì ta nữ nhi đi đòi công đạo, nàng còn đẩy ta, phá hủy mặt của ta.”

Nói đến đây, đã là khóc không thành tiếng.

Không thể không bội phục, Từ Thiển diễn quá đạt, lần này nói rõ, đã xem tất cả lỗi đổ lên đầu Tô Tiểu Vũ.

Nhưng Tô Thanh Viễn là ai, hắn có thể lên làm đại tướng quân, là do hắn từng bước từng bước tranh giành, làm sao có thể dễ lừa gạt, trong lòng hắn cũng biết, Tô Tiểu Vũ chỉ là một người thế tội, nhưng nghĩ đến mẹ Tô Tiểu Vũ dù là né ra cũng không có ý định cho hắn một cơ hội, trong lòng âm thầm tràn ngập bi phẫn, trong lời nói không khỏi nghiêng về Từ Thiển.

“Người tới, gọi nhị tiểu thư tới đây, bồi tội phu nhân!”

Giọng nói nghiêm nghị, vừa nghe là biết hắn đã tức giận.

“Không cần!” Từ Thiển lập tức hô, ngay sau đó ý thức được mình đang làm gì, chống lại ánh mắt nghi hoặc của Tô Thanh Viễn, cười gượng, “Lão gia, đứa nhỏ này hôm nay đã xin lỗi rồi, không cần phiền toái một lần nữa.”

Lão gia đã thật lâu chưa từng thấy qua Tô Tiểu Vũ, nếu để hắn nhìn thấy nàng ta có gương mặt tương tự nữ nhân kia, hẳn còn có thể nhẫn tâm đối với nàng sao. Không thể bỏ mặc?

“Vậy thì được rồi, người nghỉ ngơi cho tốt.” Tô Thanh Viễn đỡ nàng nằm xong, nhàn nhạt nhìn nàng, nói, “Chăm sóc Tuyền Nhi nhiều chút, không lâu nữa Hoàng thượng sẽ thiết yến, để cho nàng biểu hiện tốt một chút.”

Hắn mặc dù thân là đại tướng quân, nhưng trên tay binh quyền không lớn, nếu như Tuyền nhi có thể vào cung làm phi, địa vị của hắn liền cao hơn một tầng, ở trong triều càng có quyền phát ngôn, những đứa con gái khác, mặc dù cũng coi là xinh đẹp, nhưng lại không đủ để vào cung, duy chỉ Tuyền Nhi cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông.

“Dạ, thiếp thân nhớ.” Từ Thiển nghe, trên mặt dịu dàng đáp lời, trong lòng lại hồi hộp.

“Nghỉ ngơi thật tốt đi, ta đi trước.” Tô Thanh Viễn gạt đầu một chút, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, quay người đi, khi ánh mắt thoáng qua vết thương trên mặt nàng thì chán ghét.

“Lão gia, không, không ở lại sao?” Từ Thiển không chú ý tới vẻ mặt Tô Thanh Viễn, vừa nghe hắn nói rồi đi, lập tức ngồi dậy, thật vất vả tới, thế nào.

“Không, ta còn có chuyện.” Không quay đầu lại, trực tiếp ra ngoài phòng, khiến Từ Thiển ở trên giường tức giận đỏ ngầu cả mắt.

Nàng là nữ nhân, tự nhiên nhìn ra được Tô Thanh Viễn đã càng ngày càng lạnh nhạt với nàng, dung nhan không còn nữa, nàng làm thế nào khóa được lòng của nam nhân, huống chi, là một nam nhân chưa bao giờ đặt nàng ở trong lòng, nàng cho là, những năm này nhìn trong phủ có thể thiếp xinh đẹp kia, tâm đã chết lặng, nhưng lại nhìn thấy hần tuyệt tình, vẫn nhìn không được đau lòng.

Cũng may, nàng là nữ chủ nhân phủ tướng quân, mà nàng, có một nữ nhi không chịu thua kém ai.

Tô Thanh Viễn đi xa, chẳng có mục đích đi trong phủ tướng quân, bắt tri bắt giác đi tới chỗ viện Tô Tiểu Vũ ở, hình như một năm rồi hần chưa từng thấy qua người con gái này, trước kia mỗi lần thấy nàng, cũng đều là nàng hỏi hần chuyện mẫu thân nàng, cái này không khác nào rắc muối trên vết thương của hần, không thường xuyên qua lại, hần mắt không thấy, tâm không phiền.

Nghĩ đến nữ nhân kia, Tô Thanh Viễn vẫn sẽ đau lòng, đó là nữ nhân hần yêu duy nhất, cho dù nàng mang đứa bé của người khác, hần vẫn nguyện ý cưới nàng, hần nói qua, chỉ cần nàng nguyện ý, nữ chủ nhân tướng quân này phủ chính là của nàng, nhưng khi nàng cùng hần trở về, chỉ nói là cần một chỗ vắng vẻ an tĩnh.

Nàng mặc dù có tiếng là thiếp thất, nhưng lại chưa bao giờ để cho hần gần nàng, hần biết trong lòng nàng yêu người khác, nhưng hần có thể đợi, hần cố gắng lấy lòng nàng, liền đối xử Tô Tiểu Vũ như nữ nhi ruột thịt, hần cho là hần có thể cảm động nàng, lại không nghĩ rằng, hần lần nữa tới viện thì không thấy mẹ con bọn họ.

Người làm nói, có người nhìn thấy nàng lên xe ngựa một người đàn ông, lúc đó hần gần như tức giận đỏ mắt, hần để cho tất cả tâm phúc toàn bộ đi ra ngoài tìm người, chính hần cũng phát điên tìm kiếm khắp nơi, nhưng hần không còn gặp được nàng, hần đối đãi nàng như chân bảo, nhưng nàng đâu rồi, vứt bỏ như giày cũ!

Ba năm sau, Tô Tiểu Vũ trở lại, sợ là nữ nhân kia chê nàng làm phiền mới cho ra khỏi nhà, hần vốn muốn ném nàng ra ngoài, lại thấy gương mặt nàng giống mẫu thân nàng y hệt, cuối cùng không đành lòng.

Đợi thu hồi suy nghĩ, người đã không biết vào viện từ lúc nào, nhú nhú mày, đột nhiên không muốn gặp Tô Tiểu Vũ, xoay người, bước nhanh rời đi.

Giờ phút này, Tô Tiểu Vũ vốn nên ngủ yên, chậm rãi mở mắt, nhàn nhạt nhìn phía ngoài cửa sổ, không khỏi suy nghĩ.

Yêu là cái gì? Tô Thanh Viễn yêu mẫu thân nàng, nàng không nghi ngờ, nhưng nếu yêu thương nàng, tại sao còn hoài nghi nàng, còn tin Từ Thiện nói lung tung?

Thật ra thì, Tô Thanh Viễn trước kia đối với nàng không có ác ý, nếu không làm cho nàng thấy những thứ đồ không sạch sẽ kia, tướng quân phủ này, nàng cũng không có ý định đi thu thập.

Tô Thanh Viễn ẩn ngược lại sẽ oán mẫu thân lạnh lùng, nhưng nếu không phải ban đầu hần thiếu chút nữa cưỡng bức mẫu thân, làm hại mẫu thân lấy chết uy hiếp, đẩy chảy đầy máu, mẫu thân như thế nào lại chán ghét hần như vậy, có nàng chán ghét đi nữa, nhưng vì nàng, mẫu thân vẫn ở nơi đây, nhưng đến cuối cùng, cuối cùng không có tránh thoát những người đó.

Mẫu thân vẫn cho là nàng giấu giếm rất khá, nàng tự nhiên cũng có thể giả bộ như không biết nói.

“Mẹ.”

Tô Tiểu Vũ nhỏ giọng nỉ non, xoa không thấy có ngọc bội trong ngực, trong mắt chứa lạnh lẽo, đứng dậy, phủ thêm áo khoác, mũi chân nhẹ một chút, khinh công mở ra, một cước đạp lên ngọn cây trong sân, tung người nhảy một cái, cả người giống như chim bay, dáng người nhẹ nhàng, nhanh chóng biến mất giữa bầu trời đêm.

23. Chương 12: Suy Nghĩ Rối Loạn.

“Tiểu, Tiểu Vũ chủ tử.”

Tây Vân vội vã chạy vào trong nhà, thấy được một màn trước mắt, cặp mắt không khỏi tròn tròn, tất cả không thể tin, chủ tử Tiểu Vũ nàng tóc tai rối bời, đè một nam nhân quần áo xốc xếch, trên người, cũng quá, quá. Điều này sao có thể!

“Khụ khụ, đã nói người đừng xông loạn rồi, xem đi, cắt đứt chuyện tốt của người khác, thật không có đạo đức a.” Bạch Thuật chậm rãi từ phía sau đi vào, hài hước nhìn hai người giằng co giờ không nhúc nhích, rất hiền lành lần nữa điểm huyết đạo Tây Vân, nhắc nàng đi ra ngoài.

“Ngọc bội!” Kiên nhẫn dùng hết, Tô Tiểu Vũ không nghĩ đè nén lửa giận nữa, “Ba” một tiếng vỗ vào trên ngực Bạch Lê, da thịt lập tức nổi lên một dấu hồng hồng của chưởng lực.

Ôm nàng đứng dậy, để cho nàng ngồi trên chân mình, trong lòng Bạch Lê mặc dù không thoải mái, nhưng nhìn nàng không hề nguy trang nữa, cặp mắt lần nữa hiện lên nụ cười âm âm, cũng không chỉnh lại y phục.

Tô Tiểu Vũ muốn kéo tay của hắn ra, nhưng không lay chuyển được, ở phương diện sức lực giữa nam nhân và nữ nhân, cuối cùng vẫn có chênh lệch.

“Đừng làm rộn, ngoan một chút, liên cho người.” Bạch Lê thấy thân thể nàng cứng ngoắc, sắc mặt nguy hiểm thêm một phần.

Tô Tiểu Vũ tự nhiên cũng nhìn thấy sắc mặt của hắn không tốt, chẳng muốn náo loạn nữa, dứt khoát áp vào trong ngực hắn, hai mắt nhắm lại, giải quyết duy nhất, bót về sau bận rộn!

Đột nhiên cảm thấy trên cổ mát lạnh, Tô Tiểu Vũ chợt mở hai mắt ra, cúi đầu liền nhìn thấy một đôi khớp xương bàn tay, đang cầm một dây chuyền xuyên từ những hạt ngọc mà thành, phía trên, Tô Tiểu Vũ thấy khối ngọc bội kia hình giọt nước.

“Ngọc này và dây chuyền, ngọc này giống ngọc của ta, dùng các vị thuốc ngâm qua giúp giấc ngủ ngon, về sau, sẽ không mất ngủ.” Bạch Lê nhàn nhạt cười, khẽ vuốt ve ngọc bội của nàng, sắc mặt vật nhỏ trắng bệch, không phải dinh dưỡng không đầy đủ mà chính là giấc ngủ không tốt, nàng là vũ Cúc chủ, sẽ không phải không được ăn ngon, do vậy vấn đề chính là giấc ngủ.

Cảm thấy thân thể trong ngực cứng đờ, Bạch Lê bật cười, đẩy nàng rời khỏi ngực, hai mắt nhắm lại, nghiêng người đưa lưng về phía nàng nằm xuống, hình như là mệt mỏi, nhìn qua tấm lưng kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng cô đơn.

Thần sắc Tô Tiểu Vũ phức tạp nhìn Bạch Lê, há miệng, không nói ra được lời gì, nhắm mắt lại, lần nữa mở ra đã đè xuống tất cả cảm xúc, gờ tay lên xoay người rời đi.

Tây Vân bị điểm huyết, giờ phút này ngồi ở cửa phòng kế, nhìn thấy chủ tử nhà mình ra ngoài, nháy mắt một cái.

Tô Tiểu Vũ híp mắt, nguy hiểm quét Bạch Thuật một cái, lắc mình tới bên cạnh Tây Vân, hai ngón tay nhẹ nhàng điểm huyết vị ở hõm vai của nàng.

Tây Vân thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy đến sau lưng Tô Tiểu Vũ, hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Thuật.

Bạch Thuật rất vô tội vuốt mũi, không muốn nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Tô Tiểu Vũ, cô nương này thật đúng là không hổ nữ nhân tiểu tử thú kia thích, tính tình rất giống hắn!

Tô Tiểu Vũ thu hồi ánh mắt, lôi kéo Tây Vân chậm rãi rời đi, đợi đi tới ngoài cửa, Tây Vân mới kêu nàng, “Chủ tử Tiểu Vũ, người muốn tử hiệp thảo.”

Vừa nghĩ tới hôm nay bị trời đi hai lần, Tây Vân cảm giác mình quá yếu, đang muốn lấy tử hiệp thảo lại bị cái người Bạch gia kia trời đi, chỉ là, nói lại, chủ tử và nam nhân kia có quan hệ như thế nào, vừa nãy nàng đã thấy tất cả.

Giương mắt, cẩn thận từng li từng tí nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, thấy sắc mặt nàng như thường, không tức không giận, trong lòng có chút hốt hoảng.

Tô Tiểu Vũ nhận lấy hộp gỗ, từ từ mở ra, lấy ra tử hiệp thảo bên trong, nhét vào trong miệng hung hăng nhai, dùng sức nuốt xuống, giống như là đang nuốt sống kẻ thù của nàng, sau đó, “Bùm” một tiếng, ném

cái hộp trên trên đất, tiếp tục đi đến phía trước, bước chân kia lại dùng lực rất lớn, cũng giống như là đang dẫm nát kẻ thù.

Tây Vân theo phía sau kinh hồn bạt vía, gãi gãi đầu, bước nhanh theo, hôm nay chủ tử Tiểu Vũ thật đúng là kỳ quái.

Trong phòng kế.

“Ta nhớ, trước kia ta xin người cho ta nằm giường này, người không cho? A, ta nhớ ra rồi, người nói, nếu như mà ta biến thành quý, muốn nằm bao lâu cũng được, thật đúng là tuyệt tình.”

Bạch Thuật ngồi ở trên ghế, uống trà, nhạo báng.

Nam nhân này thích sạch sẽ đến mức nghiêm trọng, nhưng hẳn biết, hôm nay tốt hơn mọi khi, chẳng những cho người ta lên cái giường này, ngủ hơn nửa ngày, hẳn thật đúng là, đồ kị. Ghen. A. . . .

“Người là nam nhân, nàng là nữ nhân.” Bạch Lê lạnh lạnh nói, vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn nằm, mắt cũng không mở ra.

“Vậy đại tỷ người? Nàng không phải nữ nhân à, chẳng lẽ người không coi nàng là nữ nhân?” Bạch Thuật nghe xong lời này, một ngụm trà trực tiếp phun ra ngoài, nhìn trên đất một vũng nước đọng, lập tức cảm thấy khí lạnh bức người.

“Lau sạch sẽ, cút.” Giọng nói đã không phải lãnh lẽo đơn giản.

Bạch Thuật cười gượng hai tiếng, quả thật móc khăn ra ném xuống, nhưng không có thật sự đi lau, suy nghĩ một chút, quyết định vẫn lưu lại tiếp tục hỏi, “Ta nói nhỏ.”

“Ai cho phép người để người hầu kia vào?” Bạch Lê ngồi dậy, híp mắt nhìn Bạch Thuật, hẳn nhớ rõ hắn đã từng nói qua, phải đợi hắn đi ra trước.

Nếu không phải đột nhiên xông tới, vật nhỏ sẽ không xấu hổ, cũng sẽ không ngây ngốc.

“Khụ khụ, ta sợ các người ngây ngốc lâu sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới quan tâm, quan tâm quan tâm.” Bạch Thuật toét miệng cười, mùi vị nhỉnh hót không cần nói cũng biết, hẳn chết cũng sẽ không thừa nhận mình muốn đi vào xem náo nhiệt.

“Gặp chuyện không may? Gặp chuyện không may sao?” Bạch Lê cười nhạo, lạnh lùng hừ, đại tỷ hẳn ước gì hắn nhanh tìm nữ nhân “Gặp chuyện không may” , cho nhà, nổi đời tông đường!

“Này, người không cần.” Bạch Thuật trừng mắt, đang muốn cãi lại, đột nhiên phát hiện trên mặt Bạch Lê có dấu tay, còn trước ngực hắn cũng có, trong đầu nhanh chóng hiện ra rất nhiều hình ảnh, sau đó, lặng lẽ đứng lên, lui đến cửa.

“Bạch, Bạch Lê, người... mặt của người.”

“Bằng” Một tiếng, một cỗ chuông phong đánh Bạch Thuật ra ngoài cửa, cửa ngọc thạch lần nữa đóng lại.

“Mẹ kiếp, người trọng sắc khinh bạn tiểu tử thú!” Bạch Thuật không để ý hình tượng, tức miệng mắng to, trên mặt anh tuần tất cả đều là oán giận, ngay sau đó nghĩ tới đây là ở bên ngoài, nhìn chung quanh một chút, không có ai, chân lại đạp cửa một cái, lúc này mới chạy ra.

Nhìn Bạch Lê xấu mặt, hắn suy nghĩ nên đi ra ngoài trốn mười ngày nửa tháng rồi.

Chờ Bạch Thuật rời đi, Bạch Lê lần nữa nằm xuống, nghĩ tới tiểu nữ nhân lạnh lùng và khuôn mặt nhỏ nhắn cười đùa, cuối cùng trong lòng hết giận.

Đời trước hắn nhất định thiếu nàng, cho nên đời này nhất định phải bị nàng khi dễ!

Nàng muốn tử hiệp thảo, hẳn tìm cho nàng; nàng mất ngủ, hẳn cho nàng bảo bối ngọc bội ngâm được; nàng đả thương mình, đau lòng là hắn, cuối cùng còn bị nói là sợ chết!

Tô Tiểu Vũ, người tốt nhất nhớ kỹ cho ta, khoản nợ này, về sau chậm rãi trả.

Bạch Lê nhắm mắt lại, trong lòng tức giận không có chỗ phát, kìm nén đến khó chịu, khó được trong lòng oán trách, chỉ là khoản nợ này muốn nàng trả lại cho hắn, sợ vẫn phải đợi đến khi lòng tiểu nữ cam tình nguyện yêu mình a.

Đưa tay đặt lên chỗ mình bị đánh, Bạch Lê có chút tuyệt vọng, hắn tựa hồ cảm giác một tát này không nhờ được rồi.

24. Chương 9: Phong Ba

Lăng thành là trung tâm chính trị văn hóa, sự phồn vinh kia không cần nói cũng biết, hai bên đều là phố lớn quán nhỏ, cái gì cũng có bán, tiếng la của người bán hàng rong và trên tiếng cười đùa trên đường không ngừng.

Ngọc Mãn Đường là quán rượu lớn nhất lăng thành, là sản nghiệp của Bạch gia, quán rượu phục vụ chu đáo, nhưng giá tiền cũng rất đắt, người dám đến nơi này thân phận cũng sẽ không thấp.

Ngọc Mãn Đường nhả gian lầu hai, tiểu nhị từ bên trong ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, đi hai bước, vẫn là nhìn không được quay đầu lại tìm hiểu xem, người tới Ngọc Mãn Đường bọn họ, không giàu cũng quý, bộ dạng xinh đẹp cũng không ít, nhưng anh tuấn giống như thiếu gia trong gian phòng trang nhã này, chưa từng thấy qua.

Trong gian phòng trang nhã, một tên nam tử nửa tựa vào trên giường êm, nhắm mắt nghỉ ngơi, cầm bảo trên người hắn màu lam nhạt, cầm bảo thêu tường vân bạc, tóc buộc lên cao, hợp với gương mặt như bạch ngọc, quả nhiên là thể giai công tử, cũng khó trách tiểu nhị kia cảm thán.

Bên cạnh hắn là một nữ tử non nớt, trên khuôn mặt hồng hào là một cặp mắt thật to, sáng ngời như ngôi sao, dưới mũi chiếc mũi thẳng là đôi môi hồng, đáng yêu linh động, lúc này nàng đang đặt một tay nâng cằm lên, gương mặt nhìn công tử áo lam.

“Chủ tử Tiểu Vũ.” Nữ tử bất mãn chu môi kêu, âm thanh mềm mại, kết hợp với bộ dạng nàng liếc mày, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Tây Vân rất buồn bực, thật sự rất buồn bực, chủ tử Tiểu Vũ là tới tham gia buổi đấu giá, nàng thích náo nhiệt, cho nên mới cùng Liễu Nguyệt trao đổi, nàng đi theo, nhưng còn bây giờ thì sao, buổi đấu giá sắp bắt đầu, chủ tử còn đang ngủ!

“Thế nào?” Giọng nói sạch sẽ như suối, không phân biệt nam nữ, nghe rất hay, nam tử áo lam chậm rãi mở mắt, nghiêng mặt qua, lưỡi biếng nhếch môi, trong mắt còn mang sự mơ màng mới tỉnh, chủ tử Tiểu Vũ trong miệng Tây Vân, chính là nàng Tô Tiểu Vũ.

“Chủ tử, buổi đấu giá sắp bắt đầu!” Tây Vân thấy nàng tỉnh lại, vui mừng nhượng mày, chớp mắt to, nhào tới.

Đưa tay ngăn lại thân thể mềm mại đánh tới, Tô Tiểu Vũ có chút bất đắc dĩ cười nói, “Ta nhớ, còn một canh giờ mà?”

Tây Vân sững sờ, nịnh lọt đứng thẳng, làm nũng với Tô Tiểu Vũ, “Chủ tử Tiểu Vũ, người hiểu ta nhất, chúng ta đi sớm một chút nha.”

Vẫn thích tham gia náo nhiệt như vậy, nha đầu này còn lớn hơn nàng một tuổi nha.

Tô Tiểu Vũ day day huyệt thái dương, thật đúng là không có cách nào cự tuyệt nha đầu đáng yêu như vậy, đứng dậy, nhàn nhạt nhìn Tây Vân một cái.

Tây Vân chớp mắt một cái, nhảy lên tại chỗ, chạy đến sau lưng Tô Tiểu Vũ, đè lên bả vai nàng, cũng không đợi nàng phản ứng, một thổi bạc ném lên bàn, liền chạy ra bên ngoài.

Tô Tiểu Vũ cúi đầu nở nụ cười, cúi đầu phúi phúi quần áo, lấy chiếc quạt trên bàn, đi theo Tây Vân, hai người một trước một sau đi ra ngoài, hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi, nữ tử hoạt bát động lòng người, nam tử phiêu dật tuấn tú, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Hai người đi khá nhanh, rất nhanh đã tới phòng đấu giá của Bạch gia, phòng đấu giá của Bạch gia khác với phòng đấu giá bình thường, là một viện rất lớn, viện môn là hai tỳ hưu cẩm thạch, mà cặp mắt tỳ hưu là bốn viên phi thúy màu lục, dưới ánh mặt trời phát sáng rạng rỡ, mà trên tấm bảng có ba chữ ngọc to “Phòng đấu giá”, càng thêm lộ ra tôn quý và tài phú.

Cửa sơn son chính mở rộng ra, hai hàng hộ vệ chỉnh tề xếp hàng hai bên trong cửa, mặt không biểu tình, khí thế bức người, chỉ liếc mắt một cái, Tô Tiểu Vũ liền có thể nhìn ra người bọn họ không có chỗ nào mà không mang tuyệt kỹ, khó trách, phòng đấu giá ngày mai ra ra vào vào nhiều bảo bối như vậy, lại không có người nào dám tới quấy rối.

Khẽ nhếch môi, Tô Tiểu Vũ một tay để sau lưng, một tay nắm ngọc phiến, cất bước bước vào cửa chính, Tây Vân liền theo sát phía sau, cười híp mắt nhìn hai hàng người trước mắt.

“Công tử, mời tới bên này.” Một gã sai vặt khuôn mặt tuấn tú tiến đến, cười ôn hòa, dẫn đường cho Tô Tiểu Vũ.

“Đa tạ.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt cười, cất bước đi theo.

Đường hành lang, hàng trục xanh biếc, núi giả từ ngọc, suối nước bao quanh núi giả, đi qua hành lang thật dài, chính là một đường đá, mỗi một cục đá lớn nhỏ như nhau sáng bóng, có thể nhìn ra được, những thứ này đều trải qua tỉ mỉ chọn lựa, khảm nạm, không hổ là nhà giàu nhất lăng thành.

“Ồ, đây là cô nương nhà ai xinh đẹp như vậy?” Tây Vân xem đến nhập thần, đột nhiên phát hiện cách chủ tử Tiểu Vũ một đoạn khá xa, sau một lúc bực tức, đang chuẩn bị đuổi theo, trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một tên nam tử, dáng dấp bình thường, nhưng ăn mặc cũng rất cao quý, trên đầu cài trâm tóc thượng hạng Dương Chi Ngọc, trường bào màu trắng là gấm vóc Du Châu sản xuất, phía trên có hoa văn do rất nhiều kim tuyến thêu thành, trên chân giày cũng đầy kim tuyến, cả người nhìn qua.

“Tục không chịu được.” Tây Vân âm thầm oán thán, chống lại con mắt đăm chiêu của hắn, chỉ cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một lúc, ánh mắt lạnh lạnh, không thèm quan tâm đến lý lẽ đi đến phía trước.

“Tiểu tiện nhân, ngươi thế nhưng không nhìn ta!” Tiễn Tuấn Kiệt mặt tối sầm, đưa tay muốn bắt Tây Vân, Tây Vân híp mắt một cái, quay thân tránh ra, tay liền muốn giết hắn, nhưng nghĩ tới không thể gây ra phiền toái cho chủ tử Tiểu Vũ, gắng gượng đưa tay trở lại, nội lực mạnh mẽ thu hồi khiến thân thể nàng cứng đờ, cũng chính là một cái chớp mắt này, Tiễn Tuấn Kiệt không cam lòng lần nữa đưa tay, lại không nghĩ rằng Tây Vân trốn một chút không tránh, trong nội tâm vui vẻ, liền tóm lấy nàng tay.

“Được bản công tử coi trọng, là phúc khí của ngươi, hừ, ngươi tốt nhất đừng rượu mời không uống uống rượu phạt.” Tiễn Tuấn Kiệt cười hả hê, Tiễn gia bọn họ gia tài vạn triệu, nữ nhân kia có thể chống cự được sao?

“Buông ta ra!” Tây Vân mặt tối sầm, dùng sức hất tay Tiễn Tuấn Kiệt ra, chán ghét lau chùi trên quần áo, trong lòng càng nghĩ càng ghê tởm, chủ tử Tiểu Vũ đã dạy nàng, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa, bây giờ nàng không có cách nào nhịn!

“Tiện nhân, ngươi biết ta là ai. A!” Tiễn Tuấn Kiệt tự nhiên nhìn thấy trên mặt Tây Vân chán ghét, tức giận không chịu nổi, tiếng mắng còn chưa xuất khẩu, liền bị Tây Vân bóp trụ cổ, cổ truyền tới đau đớn khiến hắn hoảng sợ trợn to hai mắt, hắn là người tham tài háo sắc, nhưng hắn càng sợ chết.

Tây Vân hừ lạnh một tiếng, tay hơi dùng sức, hài lòng nhìn hai mắt hắn đỏ bừng, sắc mặt tím lại, một khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đáng yêu, nhưng ai đoán được, nàng có thể chỉ một tay lấy tánh mạng người ta như Tu La?

“Cứu, cứu mạng.”

Tiễn Tuấn Kiệt hô hấp trở nên khó khăn, khó khăn từ trong cổ họng nặn ra lời, hắn không muốn chết, hắn không muốn chết!

“Dám cợt nhả bản cô nương, người không muốn sống?” Tây Vân hừ lạnh, nàng có dáng dấp đáng yêu, nhưng trên thực tế nàng là một trong bốn đại quân sư Vũ các tính khí kém nhất, hôm nay xú nam nhân này đụng nàng, đừng trách nàng độc ác.

“Lớn mật, bên trong phòng đấu giá há có thể cho phép người càn rỡ!” Hộ vệ tuần tra phòng đấu giá chạy tới, trợn mắt nhìn Tây Vân, “Cô nương xin buông tay, chớ để bọn ta động thủ.”

Tây Vân đang nổi nóng, nơi nào nghe lời hắn, tay dùng thêm sức, Tiền Tuấn Kiệt kia trực tiếp ngất đi.

Hộ vệ thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, rút kiếm ra, đâm về Tây Vân, nội lực cường đại che kín thân kiếm, Tây Vân biến sắc, ném Tiền Tuấn Kiệt ra, lắc mình né tránh trường kiếm của hắn, tay mò về eo, chuẩn bị rút nhuyễn kiếm ra, lại nghe “đùng” một tiếng, trường kiếm của hộ vệ đứt đoạn, mà hộ vệ kia cũng ngã nhào trên đất, che tim, không thể tin nhìn chăm chăm sau lưng Tây Vân.

Bọn họ là hộ vệ Bạch phủ tất cả đều võ công cao cường, một chiêu liền đánh ngã hắn, người này rốt cuộc là ai?

25. Chương 13: Bắt Đầu Trả Thù.

Sáng sớm Từ Thành ngọc liền ăn mặc đẹp, đi đến tiểu viện của Tô Tiểu Vũ ở, kể từ hôm đó vừa thấy, nửa đêm mộng hồi, Tô Tiểu Vũ luôn xuất hiện trong giấc mộng của hắn, để cho lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, không có một chút niềm vui thú với những nữ nhân khác.

Trước hắn cũng mê luyến qua Tô Nghê Tuyền, nhưng nàng là dòng chính nữ của Tô phủ, hắn chỉ thấy được, không ăn được, nhưng Tô Tiểu Vũ này lại khác, đẹp hơn mê người hơn Tô Nghê Tuyền, lại là địa vị thứ nữ người không có thân phận, hôm qua cùng bác nhắc tới chuyện này, bác đồng ý gả Tô Tiểu Vũ cho hắn làm vợ kế.

Từ Thành ngọc vừa nghĩ tới hôm đó Tô Tiểu Vũ lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, ánh mắt kia long lanh như nước, cổ trắng nõn. Cặp mắt lộ ra ánh sáng tham lam, dưới chân tăng tốc, đi rất nhanh vào viện Tô Tiểu Vũ, lòng tràn đầy hy vọng tìm một lần, lại phát hiện bên trong viện không có một bóng người, giường đệm lạnh, hiển nhiên là cả đêm không về, lập tức giận tái mặt .

Thì ra là Tô Tiểu Vũ nhìn qua thì thanh thuần, thực chất bên trong phóng đảng như vậy, một đêm này không biết nằm trong ngực người nam nhân nào rồi, xem ra ngày sau không cần yêu thương nàng nhiều.

“Người ở đây làm gì.” Giọng nói lạnh lẽo từ phía sau truyền đến, giống như đến từ tu la địa ngục, làm Từ Thành Ngọc sợ đến mức co lại, xoay người sang chỗ khác, lại thấy được lạnh như tuyết, nhưng gương mặt đẹp như thiên tiên.

Tô Tiểu Vũ ở Vũ các một đêm, trong lòng rất loạn, cả đêm không ngủ, đầu có chút đau, đang nghĩ trở lại ngủ bù, lại thấy Từ Thành Ngọc ở trên giường nàng sờ tới sờ lui, tâm tình nín nhịn một đêm rất phức tạp tất cả đều biến thành lửa giận.

“Tiểu, Tiểu Vũ.” Từ Thành Ngọc căn bản không dám nhìn ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy một đôi mắt đẹp từ trong hằm băng mang ra ngoài, khí lạnh bức người khiến cho trong lòng hắn run sợ, sắc mặt trắng bệch.

“Tên của ta, không phải người có thể gọi.” Sắc mặt Tô Tiểu Vũ càng lạnh hơn một phần, đi thêm một bước đến chỗ Từ Thành Ngọc, một bước chậm rãi, lộ ra uy áp không thể nghi ngờ.

Từ Thành Ngọc mặc dù sợ, nhưng trong giọng điệu của Tô Tiểu Vũ thật sự quá miệt thị, khơi dậy một chút tự ái nam nhân duy nhất của hắn, lập tức hung dữ nhìn Tô Tiểu Vũ, “Không thể gọi? Ta không thể gọi ai có thể gọi? Bác đã gả người cho ta, ta chính là phu quân tương lai của người! Vốn định hảo hảo yêu thương người, lại không nghĩ rằng là một đêm phụ đêm không về ngủ, hừ, gọi tên người, đáng đánh, đáng.”

“A! Người làm gì ta. A. Cái gì.”

Nói còn chưa dứt lời, lại cảm thấy đầu gối đau xót, “Bùm” một tiếng ngã nhào trên đất, châm ám sát đâm đau nhức truyền khắp toàn thân, máu tươi từ đầu gối phun ra, đau đến nỗi khiến hần lặn lộn trên đất.

“Tìm chết.” Tô Tiểu Vũ đã sớm không hề ngại trang nữa, quanh thân tràn ngập sát ý càng lúc càng nồng nặc, loại sát ý này phải trải qua tắm máu tươi mới có, người bình thường sao có thể chịu được.

Từ Thành Ngọc nhất gan sợ chết, đã sớm bị khí thế của nàng hạ gục cả người run run, đau đớn trên đùi cũng làm cho đầu hần từng đợt choáng váng, Tô Tiểu Vũ từng bước tiến tới gần, hần liền lặn một vòng về phía sau, trong lúc vô tình đối mặt với cặp mắt không chút cảm tình nào, sợ tới mức cả người run rẩy.

“Hừ.”

Theo tiếng hừ lạnh, cây cối bốn phía “sàn sạt” vang dội, những cây đó hình như bị khống chế, cùng nhau bắn về phía Từ Thành Ngọc.

“Tha cho, tha, rồi, ta.”

Từ Thành Ngọc ngu nữa cũng ý thức được Tô Tiểu Vũ trước kia lấy mềm yếu làm ngại trang, cũng ý thức được mình chọc tới người nào, nhìn trời đầy lá cây, bị sợ đến toát mồ hôi lạnh, mặt hoảng sợ, hần giãy giụa lui về phía sau, mặt đất có máu tươi, nhiều thêm một vũng nước, sợ tới mức tè ra quần rồi.

Nhưng mà, chọc giận Tô Tiểu Vũ, cầu xin tha thứ sao có thể giải quyết được?

“A a, a!” Vô số lá cây nhanh chóng xẹt qua thân thể Từ Thành Ngọc, trong chớp lát, cả người hần hiện đầy vết thương lớn nhỏ, máu phun chảy ra, đau đến khiến hần la to, theo huyết dịch chảy ra, tiếng la của hần cũng càng ngày càng nhỏ.

Đợi Tô Tiểu Vũ kết thúc tấn công, người trên đất co giật máu me khắp người, trên mặt huyết nhục mơ hồ, tất cả trên đất đều là vết máu, nếu những cây đó nếu thực sự ám sát, hồn Từ Thành Ngọc đã về tây thiên rồi, nhưng hết lần này tới lần khác mỗi lá cây đều có lực đạo vừa phải, làm cho hần trọng thương đổ máu, nhưng lại giữ lại một hơi thở không cho hần chết, sống mà cảm thụ đau đớn.

Tô Tiểu Vũ nhìn người trên đất căn bản không có thể gọi là người, nhìn về phía cửa, Từ Thiên đã nghĩ tới giả nàng ra ngoài, nàng nếu không hảo hảo hỏi báo một chút, không khỏi sẽ bị nói thành bất hiếu?

Bên tai truyền tới tiếng bước chân, Tô Tiểu Vũ chậm rãi nhếch môi, trong mắt hiện ra tinh quang, tóc đen khẽ bay, cằm bảo màu xanh nhạt, theo gió nhẹ nhàng đung đưa, khí thế bẩm sinh cao quý ngạo nghễ kinh sợ đến tất cả mọi người.

Nhàn nhạt nhìn một cái, liền khiến Từ Thiên khiếp sợ đến tột đỉnh, dường như căn bản không biết nàng giống lúc bình thường, Tô Tiểu Vũ không phải mềm yếu vô năng, là một phế vật mặc cho người ta chèn ép sao? Như vậy sao lại có loại khí thế này?

Thật giống tiên nhân kia, đúng là một dạng, ban đầu lão gia mang nàng trở về phủ, nàng nghĩ đi dạy dỗ nàng, nàng ta nhìn nàng cũng như vậy, nhàn nhạt nhìn một cái, lại khiến nàng sợ.

“Tiểu Tiệp.” Mặt của Từ Thiên đỏ kị nhãn nhỏ, tay run run, chỉ vào Tô Tiểu Vũ.

“Từ Thiên, ngươi rất thích Tô Thanh Xa đúng không?” Tô Tiểu Vũ cười như không cười nhìn nàng, mắt quét qua tay kia đang chỉ nàng, đáy mắt thoáng qua ý lạnh, lại nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng thì thu hồi lạnh lẽo.

Từ Thiên bị nàng nhìn tê dại da đầu, nắm quyền một cái, đôi mắt đẹp nhú lại, cố ý phóng đại âm thanh, giống như là đang tăng lên can đảm, “Không sai, lão gia là phu quân của ta, ta đương nhiên thương hần!”

“Chỉ sợ ngươi không phải yêu.” Tô Tiểu Vũ cười sâu hơn, ánh mắt lại hiện hàn ý.

Từ Thiên sững sờ, trong lòng có dự cảm không tốt, Tô Tiểu Vũ giống như đã thoát khỏi bị nàng nắm trong tay, nhưng nghĩ đến dáng vẻ nàng trước kia hèn yếu, trong lòng sinh ra một chút dũng khí, ngẩng đầu lên, không tìm được người Từ Thành Ngọc, có chút nghi ngờ, “Phu quân ngươi đâu?”

“Phu, quân.” Tô Tiểu Vũ cúi đầu cười, khóe mắt cũng cười ra nước mắt, cười đến lúc cả người Từ Thiên toát ra mồ hôi lạnh, lúc này mới chậm rãi dừng lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn Từ Thiên, “Phu quân? Ai là phu quân của ta?”

“Dĩ nhiên là cháu của ta, Từ Thành Ngọc, thế nào, hần không tới tìm ngươi sao?” Từ Thiên cố trấn định, lạnh lùng cười, Từ Thành Ngọc là người không có học vấn không nghề nghiệp, nghe nói hần còn thích ngược đãi nữ nhân của mình, hôm qua hần tìm đến nàng muốn Tô Tiểu Vũ, nàng không suy nghĩ liền đồng ý, tiện nhân kia xứng đáng với đứa cháu phế vật của nàng, rất đẹp đôi, không phải sao?

“Từ Thành Ngọc?” Trong tay Tô Tiểu Vũ không biết lúc nào thì nhiều hơn một sợi tơ, giờ tay, sợi tơ bay vào bên trong nhà, kéo ra một cái ghế, phủi quần áo, chậm rãi ngồi xuống, ngay sau đó cười trào phúng, “Dĩ nhiên là tới.”

Từ Thiên khiếp sợ nhìn thủ pháp của nàng, lại thấy lúc Tô Tiểu Vũ ngồi xuống quần áo đựng đưa lưu thủy, đây chính là gấm vóc giá trị ngàn vàng, nàng, nàng tại sao có thể có?

Quá mức khiếp sợ, khiến Từ Thiên không có nghe được quỷ dị trong giọng nói Tô Tiểu vũ, ngơ ngác hỏi, “Vậy hần đâu?”

Tô Tiểu Vũ thấy nàng rốt cuộc đã hỏi tới điểm mấu chốt, cười thiên chân vô tà, “Ồ đó.” Ngón tay chỉ góc tường bên phải Từ Thiên.

Từ Thiên và nha hoàn giống như là bị đầu độc, cùng nhau quay đầu, nhìn đến một đồng trong góc thì con người trong nháy mắt co rút lại.

“A a a a!”

26. Chương 10: Phòng Ngọc Xa Xi

“Người của ta, không ai được phép khi dễ.”

Tô Tiểu Vũ chậm rãi đi trở về, nhàn nhạt nhìn qua hộ vệ một cái, hàn ý trong đó, khiến hộ vệ kia không tự chủ được rung mình, sợ hãi dâng lên từ đáy lòng, hần cũng không biết, tại sao lại e ngại thiếu niên thoát nhìn như vô hại này.

“Chủ tử Tiểu Vũ, thật xin lỗi.” Tây Vân đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ, trong lòng biết mình gây họa, ủy ủy khuất khuất, không dám ngẩng đầu.

Tô Tiểu Vũ không lên tiếng, chỉ xoay người chuẩn bị đi, lại bị người ta ngăn lại.

“Phòng đầu giá Bạch gia há là nơi có thể cho bọn ngươi quấy rối! Dừng lại cho ta!” Người tới mặc áo bào màu đen, nhìn qua giống như là thủ lĩnh hộ vệ, hần lạnh lùng nhìn Tô Tiểu Vũ, trong tay nắm chặt trường kiếm, thực lực thiếu niên này hần vừa mới chứng kiến, hần biết mình không phải là đối thủ của hần, nhưng phòng đầu giá tôn nghiêm không thể để cho chà đạp, dù là hần chết!

“Ngươi ngăn được ta?” Tô Tiểu Vũ cười, mắt cong cong, lông mi thật dài như cánh bướm run rẩy, nụ cười này, giống như Tuyết Liên nở rộ, thanh diễm tuyệt trần.

Thủ lĩnh hộ vệ kia ngơ ngẩn hồi lâu, cuối cùng nhìn thấy đáy mắt nàng là châm chọc khinh miệt liền tỉnh táo lại.

Nụ cười này rất đẹp, nhưng mà, Tây Vân biết rõ tính tình Tô Tiểu Vũ, toát ra mồ hôi lạnh, chủ tử Tiểu Vũ bình thường sẽ không cười như vậy, nếu cười như thế, tức là đã chọc giận nàng “Cười”, sẽ không có kết quả tốt.

Chủ tử Tiểu Vũ là chủ tử tốt nhất thiên hạ, nhưng nàng rất bao che, không cho phép người khác khi dễ người mình; tính khí chủ tử Tiểu Vũ rất tốt, nhưng mà nàng có một kiêng kỵ, đó chính là không thích người khác ra lệnh cho nàng.

Cho nên, chủ tử Tiểu Vũ hôm nay sẽ tức giận.

Tây Vân lặng lẽ lui về phía sau, cúi đầu, nói nhiều sai nhiều, cho nên nàng hiện tại giữ yên lặng.

“Người!” Lời Tô Tiểu Vũ nói, trong mắt khinh miệt, trực tiếp khiêu chiến tự ái thủ lĩnh kia, nhiều năm qua, hẳn dựa vào một thân võ công trong phòng đấu giá địa vị coi như cao, sao có thể cho phép người khác xem thường mình như vậy? Đưa tay rút kiếm, nội lực lưu chuyển, khí thế hung hăng chờ Tô Tiểu Vũ.

“Sàn sạt.”

Bốn phía đột nhiên vang lên tiếng ma sát của cây cối, trong mắt Tô Tiểu Vũ tràn ngập lười biếng, khóe môi tươi cười không giảm mà lại tăng, thế nhưng mái tóc màu đen đã bay lên, thanh kiếm giấu ở trong tay áo tay cũng nhẹ nhàng hiện ra.

Thủ lĩnh kia có chút kỳ quái nhìn cây cối phía sau nàng kêu sào sạc, có chút kỳ quái, trong lòng càng thêm cảnh giác, tay cầm kiếm cũng chặt một phần.

Hai người đang định ra tay, người dẫn đường lúc ban đầu cho Tô Tiểu Vũ vội vội vàng vàng chạy trở lại, đi theo phía sau hẳn là nam tử cả người áo đen, hai người có vẻ nôn nóng.

“Vũ thiếu gia xin hạ thủ lưu tình!” Nam tử áo đen kia vận khởi khinh công, trên không trung lật một cái, rơi xuống trước mặt Tô Tiểu Vũ, mặt lộ xấu hổ.

Nếu không phải hắn tới chậm, cũng sẽ không khiến vị quý khách kia bị khinh bỉ.

“Người là ai?” Tây Vân nhảy ra, nghi ngờ hỏi, chủ tử Tiểu Vũ của nàng không có giao tình cùng người Bạch gia, người này không cần tôn kính chủ tử mới đúng, dung mạo của nàng ngây thơ, nhưng không ngốc.

“Khụ khụ, cô nương.” Nam tử áo đen bị vẻ mặt của nàng đề phòng giống như cướp khiến hắn rất lúng túng, đang muốn mở miệng, lại bị Tô Tiểu Vũ cắt đứt.

“Đi thôi.” Tô Tiểu Vũ lạnh nhạt nói, thu tay, sau lưng cây cối cũng ngừng vang.

“Ha ha, ta là quản gia Bạch phủ Bạch Ngọc, công tử mời tới bên này, ta đã vì công tử chuẩn bị xong số phòng số 13, mời công tử đi.” Nam tử áo đen ôm quyền, đi ở phía trước dẫn đường, âm thầm ra dấu tay cho thủ lĩnh kia, để cho hắn rời đi.

Người nọ thấy vậy, kinh ngạc trừng lớn mắt, hẳn mới vừa đắc tội ai, phòng số 13, là phòng dành riêng cho người nọ, thế nào thế nào.

Phòng đấu giá Bạch phủ phân ba tầng, hai ba tầng có phòng ngăn cách, một tầng là cho bách tính bình thường, tầng hai dành cho người có thân phận phú quý một chút, trong đó tầng thứ ba gian phòng số 13, chỉ cấp cho một người vào, người kia thân phận đặc biệt, không người kia thân phận gì.

Tô Tiểu Vũ rời đi thật lâu, thủ lĩnh kia vẫn đứng tại chỗ, nghi hoặc không thôi, cho đến khi những hộ vệ khác gọi hắn rời đi.

“Công tử xin mời.” Bạch Ngọc mang Tô Tiểu Vũ lên lầu ba, đi tới phòng số 13, cười ôn hòa, “Kính xin công tử tự mình mở cửa.”

“Ah? Ta còn nói người người này theo dọc đường đi phục vụ thật chu đáo, như vậy tới nơi này lại không chu đáo rồi hả?” Tây Vân kỳ quái hỏi, hẳn theo dọc con đường này rất cung kính, cũng không thể không mở nổi cửa.

“Cô nương có điều không biết, không phải Bạch Ngọc phục vụ không chu đáo, chỉ là, cánh cửa này, Bạch Ngọc không có tư cách mở.” Nụ cười Bạch Ngọc ôn hòa không giảm, chậm rãi lui ra.

Tây Vân kỳ quái nhíu mày, không có tư cách? Vậy nàng có tư cách không? Nghĩ tới đây, đưa tay, muốn đụng vào tay cầm cửa, không nghĩ đến một đôi tay đôi bạch ngọc thon dài trắng nõn trước nàng một bước đè xuống tay cầm của cửa.

“Chủ tử Tiểu Vũ?” Tây Vân kinh ngạc ngẩng đầu, nàng nhớ rõ chủ tử đứng phía sau, cũng chỉ là một cánh cửa, làm sao phải cần chủ tử động tới?

“Ken két.” Một tiếng, Tô Tiểu Vũ sắc mặt như thường đẩy cửa ra, đi vào, quay đầu lại nhàn nhạt nghỉ ngơi nhìn Tây Vân, chậm rãi nhếch môi, “Còn không đi vào?”

“À? Ồ!” Tây Vân ngẩn người, chạy vào đi theo.

“Trời ạ, đây là chỗ nào?” Tây Vân kinh ngạc nhìn tất cả trước mắt, cây cột bạch ngọc, bệ cửa sổ bạch ngọc, giường êm bạch ngọc, bàn ghế cái ly bạch ngọc, tản ra ánh sáng óng ánh thanh nhã, các mặt khác toàn bộ rèm cửa do gấm vóc màu đen phối trí mà thành, cao quý trang nhã, làm cho người ta sợ than phục.

“Phòng 13.” Mặt không đổi sắc, Tô Tiểu Vũ nghiêng dựa vào trên giường êm, da hắc hổ ở phía trên, mềm mại thoải mái, làm nàng không nhịn được cảm thán chủ nhân gian phòng này biết cách hưởng thụ.

“Ta...ta biết đây là phòng 13, nhưng, nhưng không khỏi quá xa xỉ đi, đều là bạch ngọc nha!” Tây Vân đưa tay sờ sờ bàn ghế, con mắt tròn to bây giờ còn chưa khôi phục như cũ, có tiền, rất có tiền, chuyện này nàng tới thật không phí, thêm kiến thức, chủ tử biết là ai sao!

“Không phải muốn nhìn đầu giá sao? Bắt đầu.” Tô Tiểu Vũ hai mắt chậm rãi nhắm nghiền, theo bản năng ở trên giường nệm cọ xát, mấy ngày nay không có ngọc bội của mẹ, nàng không ngủ được, hiếm có khi buồn ngủ, nghỉ ngơi trước đã.

“Đến cỡ tử hiệp, đánh thức ta.”

“A, nhưng chủ tử Tiểu Vũ, người không xem sao.” Tây Vân nhìn tình cảnh náo nhiệt ngoài cửa sổ, đôi mắt sáng lấp lánh, nghe được Tô Tiểu Vũ nói, xoay đầu lại thấy nàng hô hấp trở nên đều đặn, lại ngủ thiếp đi, không khỏi rất kỳ quái, lại đột nhiên phát hiện gian phòng rất an tĩnh, mắt trừng càng lớn, này, nàng này rõ ràng nhìn thấy người phía dưới đều gào thét ở đây, sao thế nào.

Đưa tay sờ sờ trên cửa sổ có mỏng một tầng sa, vật này không trở ngại tầm mắt của nàng, lại có thể ngăn trở âm thanh bên ngoài? Đây, vật này phải bỏ ra số tiền lớn đi, có, có tiền!

Tây Vân cảm thấy, hôm nay, ánh mắt của nàng muốn mở lớn hơn nữa rồi, mà dự liệu của nàng rất đúng, bởi vì. Nàng lúc này không động được!

Mặc dù võ công nàng không phải đỉnh cao, nhưng được chủ tử bồi dưỡng, cảm giác bén nhạy khác thường, là ai, có thể khiến nàng không có chút cảm giác nào dưới tình huống này điểm huyết của nàng?

Người tới võ công rất mạnh, làm cho sống lưng nàng toát ra trận mồ hôi lạnh.

Chủ tử, chủ tử vẫn còn ở bên cạnh!

27. Chương 14: Đứa Nhỏ Hiếu Thuận.

“A a a a!”

Nha hoàn người làm nhìn thấy một vũng máu me nhầy nhụa, vẫn còn co giật, bị sợ đến thét lên, có người ngay tại chỗ nôn mửa, cuống quýt muốn chạy, lại trật chân té, ngã ngồi trên mặt đất.

Từ Thiển là người an tĩnh nhất, dù là một nha hoàn đặt trên người nàng, cũng không giống như bình thường, mắng to nha hoàn kia, cặp mắt nàng nhìn chăm chú chỗ này, có chút trống rỗng vô hồn, sắc mặt tái nhợt không thấy một tia huyết sắc.

“Là người làm sao?”

Từ Thiển được người hầu giúp đỡ, lão đảo đứng lên, quay đầu, ngơ ngác hỏi Tô Tiểu Vũ, người sau lưng nghe vậy, rồi rít bị sợ lui về phía sau.

Tô Tiểu Vũ nhú mày, hình như rất hài lòng về biểu hiện của bọn họ, cũng không nói, chỉ là vô tội nháy mắt mấy cái, rồi sau đó, gạt đầu.

Sau khi mọi người ở đây thấy nàng gật đầu, lập tức tán loạn, Từ Thiển lần nữa ngã ngồi trên mặt đất, tái mặt, nhỏ giọng nói, “Người phế vật tay trời gà không chặt, không, không thể nào. . . .”

“Ta có nói qua ta là phế vật sao?” Tô Tiểu Vũ thấy mọi người chạy hết, đứng dậy, đi tới bên cạnh Từ Thiển, chạm rãi ngồi xuống, vô tội hỏi.

“Người là phế vật.” Từ Thiển run rẩy thân thể, không ngừng lắc đầu, Tô Tiểu Vũ thấy gương mặt nàng trong mắt, căn bản là ác ma kinh khủng nhất, “Đúng, đúng phế vật. . . .”

“Ta ở lại chỗ này, là muốn tìm tung tích mẫu thân, không làm phế vật, thì phiền toái rất nhiều đó?” Tô Tiểu Vũ bên cạnh, rất là nghiêm túc giải thích.

“Ma, ma quỷ. . . .” Từ Thiển giãy giụa lui về phía sau, không ngừng lắc đầu, tại sao có thể biến người thành cái dạng kia, người trước mắt căn bản là ma quỷ

“Ma quỷ thù rất dai.” Tô Tiểu Vũ mắt to khê cong, cười tủm tỉm nhìn Từ Thiển, thấy nàng sợ, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn người tới ngọt ngào hô một tiếng, “Phụ thân.”

Lão gia? Đúng, lão gia có thể cứu nàng, có thể cứu nàng! Từ Thiển vội vàng nhìn về phía Tô Thanh Viễn tới, lại phát hiện, Tô Thanh Viễn nhìn chằm chằm Tô Tiểu Vũ, ánh sáng trong mắt kia nóng bỏng, giống như có thể đốt cháy nàng, thân thể đột nhiên hết sức, Từ Thiển cũng không chịu được nữa, té xỉu.

“Tiểu, Tiểu Vũ.” Tô Thanh Viễn sững sờ nhìn Tô Tiểu Vũ, mặt của nàng rất giống mẫu thân nàng, phần khí chất thoát tục kia, hình như ánh mắt thông qua nàng nhìn thấy một người khác, trong mắt từ từ nổi lên si mê.

“Phụ thân đang nhớ mẫu thân rồi hả?” Tô Tiểu Vũ đứng dậy, nhàn nhạt cười, chống lại mắt Tô Thanh Viễn.

Tô Thanh Viễn cứ điên rồ gật đầu như vậy, ngay sau đó trong mắt lộ ra phần hận, “Không, ta không nhớ nàng, nàng là một tiện nhân, nàng chạy trốn cùng nam nhân khác!”

Tròng mắt, trong mắt che lại sát ý, lần nữa giương mắt thì tất cả đều thành uất ức, bĩu môi, trong mắt Tô Tiểu Vũ dâng lên sương mù, miệng cũng hơi nhếch, cái loại đó vừa thấy đã thương, khiến Tô Thanh Viễn không nhịn được mềm lòng.

“Thế nào?” Tô Thanh Viễn cau mày, lòng không đành.

“Không có gì, chỉ là vì nương cảm thấy không đáng giá.” Tô Tiểu Vũ cười một tiếng thê lương, mê mang nhìn phía chân trời.

Tô Thanh Viễn chỉ cảm thấy tâm nín chặt, nắm thật chặt quả đấm, hơi khó hiểu mở miệng mà hỏi, “Vì sao không đáng giá.”

“Phụ thân có biết, mẫu thân, chưa bao giờ cùng nam nhân chạy trốn, nàng mặc dù không thương phụ thân, nhưng nàng đã là tiểu thiếp của người, vậy thì nhất định sẽ không phản bội người.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Tô Thanh Viễn, thấy trong mắt hắn có chút động tâm, âm thầm hừ một tiếng, tiếp tục nói, “Phụ thân có biết, ta mất tích ba năm, là đi đâu không?”

Tô Thanh Viễn còn chưa lấy lại tinh thần từ trong lời của nàng, nghe được nàng tiếp tục nói chuyện, không tự chủ khẩn cấp hỏi, “Nơi nào?”

“Nữ nhi, đi bá tử học nghệ.” Tô Tiểu Vũ nghĩ đến ba năm này, ánh mắt có chút phức tạp, xem trong mắt Tô Thanh Viễn, chỉ có đau lòng, một tiểu nữ nhi một thân một mình bá tử học nghệ, thật là gian khổ.

“Người có thể trở về phủ tướng quân.”

Tô Thanh Viễn mới vừa nói xong, vẻ mặt Tô Tiểu Vũ lập tức trở nên bi thương, trong mắt tràn đầy nước mắt, run giọng nói, “Phụ thân, ban đầu mẫu thân là bị người ta cướp đi, nàng vốn dĩ không phải tự mình rời đi, nhưng người tin tưởng lời đại nương nói, nhận định mẫu thân phản bội người, ta làm sao dám trở lại!”

Bi thống này, khiến Tô Thanh Viễn hận không tát mình một cái được, thì ra là, chân tướng ban đầu như vậy sao?

“Chính ta ở nơi này, không mẫu thân trông nom, chịu hết khuất nhục, nhưng phụ thân không nghe không hỏi, thời điểm đã lâu, ta nản lòng thoái chí, nhưng vì lấy được một chút tin tức của nương, chỉ có thể lưu lại, cho nên mỗi lần ta nói chuyện cùng với phụ thân, đều chỉ hỏi chuyện nương.”

“Thật xin lỗi, là phụ thân không tốt.” Tô Thanh Viễn đau lòng cực kỳ, biết nàng bị người bắt đi, trong lòng oán hận đã biến mất, nhìn lại Tô Tiểu Vũ thì chỉ còn thương tiếc, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, lập tức vội la lên, “Vậy người có biết vị trí mẫu thân người không?”

“Phụ thân không biết, nữ nhi làm sao biết?” Tô Tiểu Vũ lắc đầu một cái, “Nữ nhi vốn là muốn bỏ qua, mấy ngày nữa liền rời khỏi phủ tướng quân, tiếp tục cuộc sống lần nữa, nhưng hôm nay, Từ Thành Ngọc lại đến trong viện ta, làm nhục ta, nói là đại nương đã gả ta cho hắn!”

Nói nơi này, Tô Tiểu Vũ đã có chút sụp đổ, bộ dáng kia, rõ ràng là chịu hết khuất nhục, giống như bộ dáng nữ tử tuyệt vọng.

“Lớn mật, nữ nhi của Tô Thanh Viễn ta sao có thể gả cho loại vô dụng này.” Tô Thanh Viễn vừa nghe, bên ngoài đau lòng càng thêm tức giận, cúi đầu, nhìn Từ Thiên té xỉu, trong mắt đều là ý lạnh, Tiểu Vũ cho dù không phải nữ nhi ruột thịt của hắn, nhưng nàng xuất sắc như thế, sao có thể gả cho cái loại côn đồ đó, tức giận vô cùng, đi về phía Từ Thành Ngọc ra một kiếm, trực tiếp kết thúc tính mạng hắn.

“Người tới, đưa phu nhân trở về.” Tô Thanh Viễn lạnh giọng nói, đi tới trước mặt của Tô Tiểu Vũ, cười ôn hòa, dáng vẻ phụ thân tốt, “Tiểu Vũ, trước kia là phụ thân không tốt, phụ thân sẽ bồi thường cho người, từ hôm nay, người liền vào ở Khanh Ngọc các, đó là lầu các ta vì nương người chuẩn bị, chỉ là.”

Tiểu Vũ chẳng những có dung mạo của mẫu thân nàng, vừa nhìn bộ dạng Từ Thành Ngọc bị thương, e rằng nàng một thân võ nghệ cao cường, bên trong trẻ tuổi, tuyệt đối là người nổi bật, lúc này nghe nàng nói muốn rời khỏi phủ tướng quân, vậy làm sao có thể?

Theo ý hắn, Tô Tiểu Vũ tàn nhẫn như vậy, đều là bởi vì hắn nhiều năm chẳng quan tâm, nếu hắn đối xử với nàng tốt chút, có thể sử dụng cho bản thân, nữ nhi này mang đi ra ngoài, nhị mỹ lãng thành cũng không tính là gì, dù sao việc lớn của đất nước là ở trên lưng ngựa, võ nghệ càng hữu dụng so với cầm kỳ thư họa.

“Phụ thân không cần nhiều lời, nữ nhi hiểu, nữ nhi biết phụ thân vẫn ái nữ nhi, vậy liền đủ rồi, nữ nhi sẽ không rời đi.”

“Được, được, nữ nhi tốt của ta, phụ thân nhất định sẽ tìm được nương người, về sau chúng ta vui vẻ ở chung một chỗ.” Tô Thanh Viễn vui vẻ cười to, cười đến ôn hòa, thị vệ đột nhiên đi vào ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

Về mặt Tô Thanh Viễn nghiêm túc, nửa tỉ mỉ khai báo mấy câu, thấy vẻ mặt Tô Tiểu Vũ nhu thuận, trong lòng càng thêm yêu thích cực kỳ, gật đầu một cái, quay người đi.

Chờ hắn rời đi, Tô Tiểu Vũ mới chậm rãi thu hồi vẻ mặt, giơ tay lên lau khóe mắt lệ biến mất, lười biếng ngoắc môi, trong mắt đều là châm chọc, trước kia coi trọng dung mạo nương nàng, bây giờ nhìn thấy võ công của nàng, tính toán rất tốt, nàng là đứa nhỏ hiểu thuận vậy thì theo hắn chơi.

28. Chương 11: Cho Một Cái Tát

Có lẽ là giường này quá êm làm cho nàng thoải mái, có lẽ là trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, giấc ngủ Tô Tiểu Vũ rất sâu, Tây Vân bị mang đi, sang gian phòng khác, nàng hoàn toàn không cảm thấy được chút nào, vẫn ngủ sâu như cũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bỏ đi tất cả vẻ mặt, chỉ còn lại vẻ điềm tĩnh khi ngủ say, hàng lông mi dày che một chút ánh sáng, lưu lại hai bóng mờ nhàn nhạt, cái mũi xinh xắn bởi vì hô hấp, cánh mũi nhẹ nhàng lay động, làn da mịn màng, giống như đứa bé ra đời, nhu thuận đáng yêu.

Toàn thân Bạch Lê áo trắng không dính bụi trần, ống tay áo có một vòng đỏ, tóc đen như mực được buộc lên cao, nổi bật lên thân hình thon dài của hắn, hào hoa phong nhã, khí chất đó, tăng giảm nửa phần cũng sẽ phá hư vẻ đẹp hoàn mỹ vốn có, mặt như bạch ngọc, mày kiếm thon dài, lông mi thật dài bởi vì trông mắt hắn nhìn Tô Tiểu Vũ mà có hình ảnh nhàn nhạt phản chiếu trong đó, nửa che đi con ngươi màu hổ phách của hắn, nhưng có thể nhìn ra bên trong tràn đầy dịu dàng, giống như ánh mắt tỷ mỹ, mềm mại không thể tin được, môi mỏng nâng lên, nụ cười này, giống như tia sáng đầu tiên của mặt trời, cũng không lóng lánh, lại ấm áp xuyên thẳng thắm thấu lòng người.

Chậm rãi ngồi xuống ở bên người nàng, nằm xuống tư thế giống nàng, nghiêng đầu qua, lẳng lẳng nhìn nàng.

Chưa bao giờ biết rằng, hắn cũng sẽ có ngày nhớ một người nhiều đến vậy, kể từ ngày đó tách ra, kế hoạch hôm nay cũng đã hình, người của Vũ các đang tìm Tử Hiệp thảo, nhất định là nàng cần, Tử Hiệp thảo này đối với người luyện võ mà nói, tuy thật sự là thuốc bổ tốt, nhưng không coi là cực phẩm, chỉ là nàng muốn, vậy thì hắn cho nàng, tin tức muốn bán đấu giá Tử Hiệp thảo này, là hắn cho Bạch Thuật lan rộng ra ngoài.

Trên danh nghĩa là nữ nhi Tô Thanh Viễn, thực tế là hơn mười năm trước tướng quân phủ mang vào một nữ tử xinh đẹp, tám năm trước, mẫu thân của nàng không biết tung tích, nàng, cũng mất đi tin tức, ba năm sau trở lại, bên ngoài nổi tiếng là thứ nữ vô năng của Tô gia, bị mọi người khi dễ, nhưng âm thầm lại thành lập Vũ các, tứ đại quân sự Tây Ván, Ngân Điện, Liễu Nguyệt, Thừa Phong.

Về phần nàng mất tích ba năm này, hắn cũng không tra được nửa phần, chỉ là không sao, chờ vật nhỏ tự nguyện nói, hắn tự nhiên biết.

Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Vũ khẽ cong lên môi hồng, ướm át trong xuốt, ngọt ngào như trái cây, có người hái, ánh mắt Bạch Lê tối sầm lại, tim đập nhanh không dứt, có chút khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, quyết định không hề làm khó mình nữa, chậm rãi cúi mình xuống, hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn kia, sức lực êm ái, giống như hôn trên bảo, cẩn thận từng ly từng tý.

Cho dù là đơn giản môi đụng môi, hắn cũng cảm thấy hài lòng.

“Ba!”

Bạch Lê ngẩng đầu, nhíu mày nhìn người đã ngồi thẳng Tô Tiểu Vũ, đưa tay sờ sờ má trái đang đau, âm thầm thở ra một hơi, hắn không có lòng phòng bị với vật nhỏ coi như xong, nàng thật đúng là xuống tay được.

“Trả ngọc bội cho ta.” Giọng nói Tô Tiểu Vũ rất lạnh nhạt, ánh mắt nhìn hắn tất cả đều là xa cách, nhưng tay sau lưng, lại hơi nắm chặt.

“Ta nói không cho, ngươi có thể làm gì ta?” Bạch Lê nhíu mày, cười híp mắt nhìn nàng, trên mặt là vẻ vô lại.

Tô Tiểu Vũ giận đến cắn răng, mắt to nhíu lại, biến sắc, giơ tay lên đưa ra hai ngón tay, lấy ngón tay làm kiếm, tràn đầy nội lực, trực tiếp gác trên cổ hắn.

“Ngươi đánh không lại ta.” Trong mắt Bạch Lê xẹt qua kinh ngạc, vật nhỏ biết rõ đánh không lại hắn, tại sao lại còn cử động như vậy?

“Ta biết rõ.” Tô Tiểu Vũ hừ nhẹ, không cần thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng bây giờ rất yếu, nhưng chỗ ngón tay vẫn đặt trên cổ hắn không thu hồi.

Lạ nha, biết rõ rồi mà còn cố phạm phải? Trong mắt Bạch Lê tất cả đều là hứng thú, hắn thật sự rất mong đợi kẻ tiếp nàng muốn làm chuyện gì.

“Vậy ngươi nói một chút, nghĩ thế nào đối phó ta?” Bộ dáng thính giáo kia, nếu như không phải là thời điểm không đúng lúc, nàng thật đúng muốn cười cho hắn xem.

“Ta không muốn đối phó ngươi.” Tô Tiểu Vũ lười biếng cười, tiến lên trước một chút, cười híp mắt nhìn hắn, mắt to cong cong, rất là đáng yêu.

“Hả?” Bạch Lê cũng cười gian, lại gần một chút, không chút nào kiêng kỵ ngón tay trên cổ vẫn còn uy hiếp tính mạng mình, tay không an phận đưa đến mặt của Tô Tiểu Vũ.

Chỉ là, lần này, Tô Tiểu Vũ không để hấn như ý nguyện, ngã ngửa người về phía sau, tránh khỏi bàn tay hấn, mà ngón tay của nàng, cũng nhanh chóng từ cổ Bạch Lê, chuyển qua trên cổ của mình.

“Người làm gì đấy.” Ánh mắt Bạch Lê run lên, tay giữa không trung cầm thành quyền, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

“Sinh tử cổ, ta chết người cũng phải chết, ta đánh không lại người, mà ta có thể lấy mạng của người.” Nụ cười Tô Tiểu Vũ không giảm, trên tay phát lực, trên cổ trắng nõn lập tức nhiều hơn một vết máu, màu sắc đỏ tươi, rất bắt mắt.

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Bạch Lê giống như bị vết máu kia làm cho đau đớn, lệ khí nồng đậm trút xuống, Tô Tiểu Vũ gần như không biết hấn động thủ như thế nào, sau một khắc, người đã đến trong ngực của hấn, đôi tay bị khóa, vết thương trên cổ cũng bị người che.

“Người.”

“Câm miệng.” Chưa bao giờ nói giọng lạnh lẽo, trong lòng Tô Tiểu Vũ chợt lạnh, gương mặt nhìn nam nhân không biểu tình, dù chưa có động tác gì, thế nhưng khí chất giống như hoàng đế, nàng suýt nữa không chống đỡ được, đây, mới thật sự là hấn, không khỏi liên nghĩ như vậy.

Chỉ là, bị hấn rống như vậy, trong lòng có chút phát giác bị uất ức, bị thương là nàng, hấn tức cái gì, tức giận coi như xong, hấn rống làm gì?

Cổ chợt lạnh, Tô Tiểu Vũ không nhịn được rụt cổ một cái.

“Đừng động.” Giọng nói lạnh lẽo như cũ, nhưng động tác bôi thuốc cho nàng, rất nhẹ nhàng.

“Động gì chứ?” Trong lòng cực kỳ buồn bực, Tô Tiểu Vũ quay đầu lại, nhìn chăm chăm Bạch Lê, mơ hồ yếu ớt như tiểu nữ, trong mắt hiện ra tia sáng không hiểu.

“Về sau đừng lấy chính thân thể mình nói giỡn nữa.” Không để ý tới câu hỏi của nàng, giọng nói bên trong Bạch Lê nhàn nhạt cường thế không cho cãi lại, động thủ bế nàng, để tránh cho động tác của nàng nghiêng đầu làm vết thương ra máu.

“Ta sẽ không chết, không cần phải lo lắng tính mạng của người.” Tô Tiểu Vũ thu lại tâm tình kỳ quái, khê rữ mắt xuống, lạnh nhạt nói, trong lòng không hiểu có gì mất mát.

Cảm giác đột nhiên tay ngang hông nắm chặt lại, thít lại làm nàng có chút đau, lông mày thanh tú cau lại, lại biết nếu phản kháng, rất không sáng suốt, mím mím môi, không nói được lời nào.

“Người cho rằng, ta lo lắng vì chuyện đó.” Bạch Lê hơi híp mắt, tình cảm trong mắt rất phức tạp, phức tạp khiến Tô Tiểu Vũ sợ.

Tô Tiểu Vũ khê tránh ánh mắt, giữ yên lặng.

“Nói!” Bạch Lê không cho phép nàng trốn tránh, đưa tay nâng mặt nàng trở lại, màu sắc đôi mắt trở nên thâm thúy, khóa chặt ánh mắt trên nàng, như muốn nàng trả lời rõ ràng.

Trong nội tâm Tô Tiểu Vũ không bình tĩnh, mỗi một lần nhìn thấy nam nhân này, tâm trạng rất khó ổn định, lại nghe rõ ràng là giọng điệu ra lệnh, trong lòng phiền muộn, lời nói ra phần lớn không có suy nghĩ.

“Đúng, là người thì sẽ sợ chết, người vì cái gì sẽ không, nếu không có sinh tử cổ, ta chết, người sợ là cũng không thoát được.”

Tô Tiểu Vũ đẩy hấn ra, đứng lên, trên mặt là nụ cười yêu kiều, trong lời nói tràn đầy châm chọc.

Bạch Lê chậm rãi thở ra một hơi, lạnh lẽo trên mặt rút đi, phong thái yêu nghiệt trở về trên người hấn, nằm về sau một cái, một tay đỡ đầu, tư thái mê người.

“Không phải muốn ngọc bội sao? Ở trên người ta, tự mình tìm.”

Môi mỏng tà khí khê nhếch, nụ cười vui vẻ, đôi mắt không hề chớp nhìn Tô Tiểu Vũ cười dịu dàng, thiếu đi dịu dàng hoặc lạnh lẽo lúc trước, tuy là đang cười, kì thực lạnh như băng.

Trong lòng có chút không thoải mái, trong tay áo Tô Tiểu Vũ nắm tay thật chặt, chậm rãi buông ra, trên mặt không còn nửa điểm gợn sóng, không nhanh không chậm mà đi đến bên giường, nửa cúi người, đưa tay lục lọi trên người Bạch Lê, cái gì cũng không có, hơi híp mắt lại, tay chuyển một cái, kéo đai lưng hắn xuống, tơ lụa áo bào, lập tức chảy xuống, lộ ra xương quai xanh tinh xảo và lồng ngực bóng loáng xinh đẹp.

Hơi mất hồn, Tô Tiểu Vũ chuẩn bị tháo xiêm áo của hắn, nhưng mở chân ra lại cảm giác giường bị hạ xuống, thân thể không vững, ngã về phía trước, đúng lúc đặt ngay tại trên người của Bạch Lê, dây cột tóc cũng đột nhiên rơi xuống, tóc dài tán lác như thác nước trên người hắn, tay Bạch Lê cũng vì vịn nàng, vừa lúc nắm vai của nàng.

Bạch ngọc trong phòng, một mảnh mập mờ.

“Tiểu, Tiểu Vũ chủ tử.”

29. Chương 15: Nảy Sinh Thù Hận.

Đêm ấy không trăng không sao, tấm màn đen bao phủ trời đất, tràn đầy sự đè nén.

Thiên Ảnh các, nha hoàn người làm tất cả đều bị đuổi ra khỏi lý viện, từng cái một không dám thở mạnh một tiếng, trong sân an tĩnh đáng sợ.

Tướng quân mặt đen đi vào đã rất lâu rồi, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bóng hình xinh đẹp trong các, Từ Thiên không thể tưởng tượng được nhìn Tô Thanh Viễn, tất cả trong mắt là tuyệt vọng, “Người tin nàng?”

“Tiểu Vũ khéo léo hiểu chuyện, không tin nàng, chẳng lẽ tin tưởng người nữ nhân ác độc?” Vừa nghĩ tới năm đó nàng lừa mình, hại hắn bỏ lỡ thời gian tốt nhất cứu mẫu thân Tiểu Vũ về, trong lòng Tô Thanh Viễn muốn ngừng lửa giận cũng không ngừng được.

“Khéo léo hiểu chuyện? Người không nhìn thấy nàng làm sao giết cháu của ta sao?” Từ Thiên khiếp sợ nhìn hắn, chẳng lẽ Tô Tiểu Vũ hủy thi diệt tích?

Tô Thanh Viễn tự nhiên nhìn thấu suy nghĩ trong mắt Từ Thiên, hừ lạnh nói, “Loại chất nhi như vậy còn muốn lấy nữ nhi của ta, chết cũng đáng đời.”

Vừa nghĩ tới võ công của Tô Tiểu Vũ, trong lòng hắn vẫn còn có chút kinh ngạc, hắn đã kiểm tra thi thể, đều là lá cây gây thương tích, còn nhỏ tuổi liền có thể điều khiển lá cây đả thương người, thành tựu ngày sau, sợ là hắn không đuổi kịp, nghĩ tới đây, không khỏi có chút sợ, nếu hắn vẫn như cũ đối xử chẳng quan tâm tới nàng, mặc cho đôi mẫu tử này khi dễ nàng, để cho nàng chạy, hắn sẽ tổn thất, nếu khiến nàng hận mình, vậy.

“Lão gia, người sao có thể tuyệt tình như thế?” Từ Thiên nhìn Tô Thanh Viễn, đột nhiên cảm thấy hắn thật xa lạ.

“Đời ta chỉ yêu một người nữ nhân, người để cho ta hiểu lầm nàng nhiều năm như vậy, ta không dứt tình, chẳng lẽ muốn nâng niu người trong tay?” Tô Thanh Viễn châm chọc cười, thấy nàng còn muốn nói điều gì, gờ tay tát một cái.

“Ba” Một tiếng, Từ Thiên bị đánh ngã trên mặt đất, mặt có lưu vết sẹo, thêm một dấu tay hồng hồng đang trước, sợi tóc xóc xếch, cặp mắt sưng đỏ, lệ rơi không ngừng, vốn là quý phụ, hôm nay lại biến thành như vậy, nam nhân, quả thật làm tổn thương người.

“Tốt với Tiểu Vũ một chút, nữ chủ nhân Tô phủ này vẫn là người.” Cùng là vợ chồng, nhìn nàng như vậy, Tô Thanh Viễn thở dài một cái, lạnh nhạt nói, liền xoay người rời đi.

Từ Thiển cười, nước mắt rơi xuống đất đập nát thành tuyệt vọng, yêu hấn cả đời, kết quả lấy được cũng chỉ có thể, nàng còn có thể thể nói?

Đối xử tốt với Tô Tiểu Vũ? Nàng hận không thể giết chết nàng!

Nhưng địa vị bây giờ của nàng, còn phải dựa vào nàng mới có thể tiếp tục, châm chọc, quá châm chọc!

“Mẫu thân!”

Tô Nghê Tuyền cũng nghe nói chuyện ngày hôm nay, khiếp sợ nhanh chóng chạy tới, thấy bộ dáng Từ Thiển lúc này, tức giận trợn tròn mắt.

“Nương người không sao chứ?” Tô Nghê Tuyền đỡ nàng dậy, mắt lập tức đỏ, trong mắt to xinh đẹp không thể tin, “Phụ thân tại sao có thể làm vậy với người, người là thê tử của.”

“Thê tử? Ha ha, hần lúc nào thì coi ta như thê tử?” Từ Thiển bi thương cười, ôm Tô Nghê Tuyền vào trong ngực, trong mắt khô cạn đột nhiên có tia tức giận, “Tuyền Nhi, Tuyền Nhi, hai mẹ con chúng ta hiện tại cái gì cũng không có, chỉ có thể dựa vào mình, chỉ có mình, biết không?”

“Nương, người có ý gì?” Trong lòng Tô Nghê Tuyền cả kinh, mơ hồ có dự cảm xấu.

“Tuyền Nhi, phụ thân người sẽ không thương người nữa.” Từ Thiển vô lực nói, Tô Thanh Viễn đã để Tô Tiểu Vũ tiến vào viện tốt nhất Tô phủ, Khanh Ngọc các, Khanh Ngọc. Khanh Ngọc. Giai Khanh như ngọc.

Nàng tranh giành nửa đời, vẫn không thắng nổi nữ nhân kia.

“Nương, người nói như vậy là có ý gì?” Mặt Tô Nghê Tuyền trắng bệch, gấp gấp hỏi.

Từ Thiển lau nước mắt, từ từ bình tĩnh lại, trong mắt dần dần hiện lên âm ngoan, “Phụ thân người đã để Tô Tiểu Vũ vào ở Khanh Ngọc các, nàng, lại được cưng chiều, phụ thân người sẽ không bao giờ quan tâm chúng ta nữa.” Giống tám năm trước.

Tô Nghê Tuyền nghĩ đến tám năm trước, nàng là tiểu thư con vợ cả, nửa phần không bằng tiện nhân kia, tại sao có thể, tại sao sau khi nàng có thể lấy được sự tôn quý, lại muốn đánh nàng xuống địa ngục!

“Nương, muốn ta làm sao?” Tô Nghê Tuyền khổ sở nhắm mắt lại, mặc dù nàng điêu ngoa tùy hứng, nhưng đây đều tạo lên từ thương yêu của phụ thân, nếu không có điều này, cái gì nàng cũng không có, những quan gia tiểu thư kia sẽ xem thường nàng, những người kia sẽ chế nhạo nàng, nàng không muốn!

Trong lòng sinh ra nòng nặc hận ý, tại sao, Tô Tiểu Vũ tại sao không thể vĩnh viễn là phế vật, nàng tại sao lại được phụ thân thương yêu!

“Tuyền Nhi, phụ thân người coi như hận ta, nhưng sẽ không làm khó người, hần còn trông cậy người vào hoàng thất, cho hần về vang.” Từ Thiển chê cười, yên lặng nhìn Tô Nghê Tuyền, nói tiếp, “Mặc kệ phụ thân người đối xử với người thế nào, người phải chịu đựng, chờ gả vào hoàng thất, lần nữa báo thù Tô Tiểu Vũ.”

“Nữ nhi hiểu.” Tô Nghê Tuyền âm thầm nhớ kỹ, lấy ra khăn tay, lau mặt cho Từ Thiển, sau đó đắp chăn lên cho nàng.

“Nương, người phải nghỉ ngơi thật tốt, nữ nhi chỉ có người.”

“Con ngoan.” Từ Thiển lộ ra một nụ cười thật lòng, cũng có chút mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tô Nghê Tuyền nhìn mẫu thân nàng già hơn rất nhiều, nhắm mắt lại, lau nước mắt, lần nữa mở mắt thì trong mắt tất cả đều là ác độc.

Tô Tiểu Vũ, ta Tô Nghê Tuyền thề, đời này, chỉ cần ta còn một ngày, nhất định sẽ không để cho người sung sướng.

Đợi Từ Thiển ngủ say, Tô Nghê Tuyền chậm rãi đi ra ngoài Thiển Ảnh các, đi không bao lâu, liền nhìn thấy bên cạnh hồ sen có bóng dáng lại có lưu quang nhân nhật, mắt chợt trợn to, đây là gấm lưu thái!

Gấm lưu thái giá trị ngàn vàng, phụ thân bởi vì công trận cũng chỉ được Hoàng đế thưởng một cuộn, ban đầu nàng hết lời cầu khẩn phụ thân, mới được nửa cuộn, nữ nhân này làm sao có?

Tô Tiểu Vũ cảm thấy tầm mắt sau lưng, nhúu mày, xoay người sang chỗ khác, khuôn mặt như vẽ, dáng người nhẹ nhàng linh động, một thân gấm lưu thủy không giống người phàm, càng giống như tiên tử trên cung trăng.

Tô Nghệ Tuyền kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Vũ, là nàng, thật sự là nàng.

“Người làm sao có gấm lưu thủy!” Tô Nghệ Tuyền đi tới hai ba bước, đôi mắt đẹp trợn tròn, trần đầy kinh ngạc và tức giận. ừ

“Tại sao ta không thể có?” Tô Tiểu Vũ nhúu mày, vô tội cười, cúi đầu lặng lẽ nhìn xiêm y của mình, trừ đất một chút, không có gì đặc biệt cả.

Nếu người khác biết trong lòng nàng có suy nghĩ này, sợ là thổ máu tam thăng, nghìn vàng chẳng qua chỉ đất một chút!?

“Phụ thân, phụ thân đưa cho người?” Tô Nghệ Tuyền run giọng hỏi, trong mắt kia có một tia không hiểu.

Nghe đến đó, Tô Tiểu Vũ coi như đã hiểu, có chút uất ức, “Đúng nha tỷ tỷ, đây là phụ thân cho ta, mà ta không hiểu, tại sao chỉ có một kiện, thật đẹp mắt, ta còn muốn muốn thêm một màu tím nữa.”

“Đủ rồi!” Tô Nghệ Tuyền đỏ kị đỏ ngầu cả mắt, gầm nhẹ một tiếng, đôi tay nắm thành quyền, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Nếu lúc trước Tô Nghệ Tuyền vẫn ôm lấy một tia hi vọng với Tô Thanh Viễn, thì bây giờ, chỉ còn lại tuyệt vọng.

Trong lòng thù hận nồng nặc không tan được, Tô Nghệ Tuyền hung ác nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, xoay người rời đi.

Tô Tiểu Vũ nhếch môi, cúi đầu kéo váy trên người mình, Tây Vân chê nàng mặc vải quá thô, sáng nay len lén đổi một cái, làm nàng thật đau đầu, thật đúng là không có chú ý, không ngờ có thể làm Tô Nghệ Tuyền tức giận.

Ừ, có thưởng!

30. Chương 12: Suy Nghĩ Rối Loạn

“Tiểu, Tiểu Vũ chủ tử.”

Tây Vân vội vã chạy vào trong nhà, thấy được một màn trước mắt, cặp mắt không khỏi trợn tròn, tất cả không thể tin, chủ tử Tiểu Vũ nàng tóc tai rối bời, đề một nam nhân quần áo xốc xếch, trên người, cũng quá, quá. Điều này sao có thể!

“Khụ khụ, đã nói người đừng xông loạn rồi, xem đi, cắt đứt chuyện tốt của người khác, thật không có đạo đức a.” Bạch Thuật chậm rãi từ phía sau đi vào, hài hước nhìn hai người giằng co giờ không nhúc nhích, rất hiển lạnh lùng nửa điểm huyết đạo Tây Vân, nhắc nàng đi ra ngoài.

“Ngọc bội!” Kiên nhẫn dùng hết, Tô Tiểu Vũ không nghĩ đề nén lửa giận nữa, “Ba” một tiếng vỗ vào trên ngực Bạch Lê, da thịt lập tức nổi lên một dấu hồng hồng của chưởng lực.

Ôm nàng đứng dậy, để cho nàng ngồi trên chân mình, trong lòng Bạch Lê mặc dù không thoải mái, nhưng nhìn nàng không hề nguy trang nữa, cặp mắt lần nữa hiện lên nụ cười âm ẩm, cũng không chỉnh lại y phục.

Tô Tiểu Vũ muốn kéo tay của hắn ra, nhưng không lay chuyển được, ở phương diện sức lực giữa nam nhân và nữ nhân, cuối cùng vẫn có chênh lệch.

“Đừng làm rộn, ngoan một chút, liền cho người.” Bạch Lê thấy thân thể nàng cứng ngoắc, sắc mặt nguy hiểm thêm một phần.

Tô Tiểu Vũ tự nhiên cũng nhìn thấy sắc mặt của hắn không tốt, chẳng muốn náo loạn nữa, dứt khoát áp vào trong ngực hắn, hai mắt nhắm lại, giải quyết duy nhất, bót về sau bận rộn!

Đột nhiên cảm thấy trên cổ mát lạnh, Tô Tiểu Vũ chợt mở hai mắt ra, cúi đầu liền nhìn thấy một đôi khớp xương bàn tay, đang cầm một dây chuyền xuyên từ những hạt ngọc mà thành, phía trên, Tô Tiểu Vũ thấy khối ngọc bội kia hình giọt nước.

“Ngọc này và dây chuyền, ngọc này giống ngọc của ta, dùng các vị thuốc ngâm qua giúp giấc ngủ ngon, về sau, sẽ không mất ngủ.” Bạch Lê nhàn nhạt cười, khẽ vuốt ve ngọc bội của nàng, sắc mặt vật nhỏ trắng bệch, không phải dinh dưỡng không đầy đủ mà chính là giấc ngủ không tốt, nàng là vũ Cúc chủ, sẽ không phải không được ăn ngon, do vậy vấn đề chính là giấc ngủ.

Cảm thấy thân thể trong ngực cứng đờ, Bạch Lê bật cười, đẩy nàng rời khỏi ngực, hai mắt nhắm lại, nghiêng người đưa lưng về phía nàng nằm xuống, hình như là mệt mỏi, nhìn qua tấm lưng kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng cô đơn.

Thần sắc Tô Tiểu Vũ phức tạp nhìn Bạch Lê, há miệng, không nói ra được lời gì, nhắm mắt lại, lần nữa mở ra đã đờ xuống tất cả cảm xúc, giờ tay lên xoay người rời đi.

Tây Vân bị điểm huyết, giờ phút này ngồi ở cửa phòng kế, nhìn thấy chủ tử nhà mình ra ngoài, nháy mắt một cái.

Tô Tiểu Vũ híp mắt, nguy hiểm quét Bạch Thuật một cái, lắc mình tới bên cạnh Tây Vân, hai ngón tay nhẹ nhàng điểm huyết vị ở hõm vai của nàng.

Tây Vân thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy đến sau lưng Tô Tiểu Vũ, hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Thuật.

Bạch Thuật rất vô tội vuốt mũi, không muốn nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Tô Tiểu Vũ, cô nương này thật đúng là không hổ nữ nhân tiểu tử thú kia thích, tính tình rất giống hắn!

Tô Tiểu Vũ thu hồi ánh mắt, lôi kéo Tây Vân chậm rãi rời đi, đợi đi tới ngoài cửa, Tây Vân mới kêu nàng, “Chủ tử Tiểu Vũ, người muốn tử hiệp thảo.”

Vừa nghĩ tới hôm nay bị trói đi hai lần, Tây Vân cảm giác mình quá yếu, đang muốn lấy tử hiệp thảo lại bị cái người Bạch gia kia trói đi, chỉ là, nói lại, chủ tử và nam nhân kia có quan hệ như thế nào, vừa nãy nàng đã thấy tất cả.

Giương mắt, cẩn thận từng li từng tí nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, thấy sắc mặt nàng như thường, không tiếc không giận, trong lòng có chút hốt hoảng.

Tô Tiểu Vũ nhận lấy hộp gỗ, từ từ mở ra, lấy ra tử hiệp thảo bên trong, nhét vào trong miệng hung hăng nhai, dùng sức nuốt xuống, giống như là đang nuốt sống kẻ thù của nàng, sau đó, “Bùm” một tiếng, ném cái hộp trên trên đất, tiếp tục đi đến phía trước, bước chân kia lại dùng lực rất lớn, cũng giống như là đang dẫm nát kẻ thù.

Tây Vân theo phía sau kinh hồn bạt vía, gãi gãi đầu, bước nhanh theo, hôm nay chủ tử Tiểu Vũ thật đúng là kỳ quái.

Trong phòng kế.

“Ta nhớ, trước kia ta xin người cho ta nằm giường này, người không cho? A, ta nhớ ra rồi, người nói, nếu như mà ta biến thành quỷ, muốn nằm bao lâu cũng được, thật đúng là tuyệt tình.”

Bạch Thuật ngồi ở trên ghế, uống trà, nhạo báng.

Nam nhân này thích sạch sẽ đến mức nghiêm trọng, nhưng hắn biết, hôm nay tốt hơn mọi khi, chẳng những cho người ta lên cái giường này, ngủ hơn nửa ngày, hắn thật đúng là, đồ kị. Ghen. A.

“Người là nam nhân, nàng là nữ nhân.” Bạch Lê lạnh lạnh nói, vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn nằm, mắt cũng không mở ra.

“Vậy đại tỷ người? Nàng không phải nữ nhân à, chẳng lẽ người không coi nàng là nữ nhân?” Bạch Thuật nghe xong lời này, một ngụm trà trực tiếp phun ra ngoài, nhìn trên đất một vũng nước đọng, lập tức cảm thấy khí lạnh bức người.

“Lau sạch sẽ, cút.” Giọng nói đã không phải lãnh lẽo đơn giản.

Bạch Thuật cười gượng hai tiếng, quả thật móc khăn ra ném xuống, nhưng không có thật sự đi lau, suy nghĩ một chút, quyết định vẫn lưu lại tiếp tục hỏi, “Ta nói nhỏ. . . .”

“Ai cho phép người để người hầu kia vào?” Bạch Lê ngồi dậy, híp mắt nhìn Bạch Thuật, hẳn nhớ rõ hẳn đã từng nói qua, phải đợi hẳn đi ra trước.

Nếu không phải đột nhiên xông tới, vật nhỏ sẽ không xấu hổ, cũng sẽ không ngây ngốc.

“Khụ khụ, ta sợ các người ngây ngốc lâu sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới quan tâm, quan tâm quan tâm.” Bạch Thuật toét miệng cười, mùi vị nịnh hót không cần nói cũng biết, hẳn chết cũng sẽ không thừa nhận mình muốn đi vào xem náo nhiệt.

“Gặp chuyện không may? Gặp chuyện không may sao?” Bạch Lê cười nhạt, lạnh lùng hừ, đại tỷ hẳn ước gì hẳn nhanh tìm nữ nhân “Gặp chuyện không may” , cho nhà, nói dối tông đường!

“Này, người không cần. . . .” Bạch Thuật trừng mắt, đang muốn cãi lại, đột nhiên phát hiện trên mặt Bạch Lê có dấu tay, còn trước ngực hẳn cũng có, trong đầu nhanh chóng hiện ra rất nhiều hình ảnh, sau đó, lặng lẽ đứng lên, lui đến cửa.

“Bạch, Bạch Lê, người... mặt của người. . . .”

“Bằng” Một tiếng, một cổ chướng phong đánh Bạch Thuật ra ngoài cửa, cửa ngọc thạch lần nữa đóng lại.

“Mẹ kiếp, người trọng sắc khinh bạn tiểu tử thú!” Bạch Thuật không để ý hình tượng, tức miệng mắng to, trên mặt anh tuần tất cả đều là oán giận, ngay sau đó nghĩ tới đây là ở bên ngoài, nhìn chung quanh một chút, không có ai, chân lại đạp cửa một cái, lúc này mới chạy ra.

Nhìn Bạch Lê xấu mặt, hẳn suy nghĩ nên đi ra ngoài trốn mười ngày nửa tháng rồi.

Chờ Bạch Thuật rời đi, Bạch Lê lần nữa nằm xuống, nghĩ tới tiểu nữ nhân lạnh lùng và khuôn mặt nhỏ nhắn cười đùa, cuối cùng trong lòng hết giận.

Đời trước hẳn nhất định thiếu nàng, cho nên đời này nhất định phải bị nàng khi dễ!

Nàng muốn tử hiệp thảo, hẳn tìm cho nàng; nàng mất ngủ, hẳn cho nàng bảo bối ngọc bội ngâm được; nàng đả thương mình, đau lòng là hẳn, cuối cùng còn bị nói là sợ chết!

Tô Tiểu Vũ, người tốt nhất nhớ kỹ cho ta, khoản nợ này, về sau chậm rãi trả.

Bạch Lê nhắm mắt lại, trong lòng tức giận không có chỗ phát, kìm nén đến khó chịu, khó được trong lòng oán trách, chỉ là khoản nợ này muốn nàng trả lại cho hẳn, sợ vẫn phải đợi đến khi lòng tiểu nữ cam tình nguyện yêu mình a.

Đưa tay đặt lên chỗ mình bị đánh, Bạch Lê có chút tuyệt vọng, hẳn tựa hồ cảm giác một tát này không nhờ được rồi.

31. Chương 16: Quản Sự Bát Quái.

Chỉ ngắn ngủn ba ngày, tin tức thứ nữ phủ tướng quân bị lãnh bạc bảy tám năm lần nữa lấy được sủng ái của tướng quân truyền khắp cả lăng thành, khiến người lăng thành không khỏi cảm thán, thế đạo hay thay đổi.

Khanh Ngọc các, khóm trúc tươi tốt, mát mẻ lịch sự tao nhã, không nhiều màu sắc, lại làm cho người ta sinh lòng yêu thích.

“Tiểu thư, ngài mặc xiêm y nào? Đỏ, hay trắng.” Cả người áo xanh, nữ tử trang phục nha hoàn giòng già nói, nàng đứng sau lưng Tô Tiểu Vũ, cầm trong tay hai kiện y phục khoa tay múa chân trên người nàng.

Mà giờ phút này gương mặt Tô Tiểu Vũ lạnh lẽo trừng mắt trước nữ nhân đang lộn xộn, âm thầm cắn răng. Nửa giờ, nữ nhân này xong chưa!

“Tây Vân.”

Tô Tiểu Vũ khoe miệng co rút, trực tiếp đưa tay đoạt lấy hai xiêm áo, chỉ nháy mắt, liền hóa thành vải vụn đầy trời.

Nha hoàn áo xanh này chính là Tây Vân, nàng lúng túng nhìn tay mình trống trơn, gãi gãi đầu, yên lặng lui về phía sau một bước.

Vừa nghe nói chủ tử Tiểu Vũ bên này bắt đầu hành động, nàng liền xung phong nhận việc tới đây làm nha hoàn thân cận, trước kia chủ tử Tiểu Vũ muốn giả bộ nhu nhược, không có biện pháp mới chuẩn bị cho nàng một ít vải rách, nhưng bây giờ “đã hết cơn khổ, đến ngày sung sướng” rồi nha, dĩ nhiên là muốn chủ tử Tiểu Vũ ăn mặc thật xinh đẹp rồi.

Chỉ là. Chủ tử Tiểu Vũ nhà nàng hình như không có kiên nhẫn.

” Chủ tử Tiểu Vũ, chủ tử, ta.” Tây Vân lấy lòng cười cười.

“Mặc cái này.” Tô Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, tiện tay từ phía sau kéo ra một xiêm áo, vứt trước mặt Tây Vân.

Ánh mắt Tây Vân sáng lên, lập tức cầm lên nhìn, trong chốc lát quyết định kiểu tóc gì xứng với y phục, lúc đang cầm lên trong nháy mắt, nụ cười cứng ngắt.

Nam, nam trang!

Tô Tiểu Vũ thấy dáng vẻ Tây Vân bị đả kích, không khỏi dở khóc dở cười, người bị dày vò nửa canh giờ là nàng có được hay không?

Ngọc Mãn Đường nhả gian lâu hai.

Tô Tiểu Vũ, Tây Vân, Ngân Diện, Liễu Nguyệt, Thừa Phong một thân áo trắng vây quanh ngồi xuống, bốn người nhìn chăm chăm Tô Tiểu Vũ.

“Làm gì nhìn ta như vậy?”

Tô Tiểu Vũ bị mấy người nhìn không giải thích được, để ly xuống, lạnh nhạt nói.

Bốn người nhìn nhau một cái, cuối cùng do Liễu Nguyệt mở miệng, “Chủ tử, chúng ta nghe nói, thời gian trước người ở buổi đấu giá, đi một chỗ rất xa xỉ, sau đó gặp một vô cùng.”

“Tây Vân.” Tô Tiểu Vũ chậm rãi hí mắt, nhìn về phía Tây Vân, ly trà cầm tay vô thức nắm chặt.

“Tiểu, chủ tử Tiểu Vũ.” Tây Vân thi triển khinh công, chợt nhảy ra, đồng thời ly trà rời tay, đánh vào trên ghế, “Bang” một tiếng, bể.

“Chủ tử xuống tay lưu tình.” Ngân Diện vì Tây Vân cầu cạnh, hôm đó thấy chủ tử trở lại, vẻ mặt có chút không đúng, ba người bọn họ mới tìm đến Tây Vân, uy hiếp dụ dỗ nửa ngày mới moi ra được, chủ tử tức giận, tự nhiên không thể cho nàng một mình gánh chịu.

“Chuyện mẫu thân, có tin tức mới rồi hả?” Tô Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi, hỏi.

Bốn người âm thầm thở nhẹ một hơi, bọn họ tra xét rất nhiều lần đều không có kết quả, lúc này mới cả gan hỏi, ai biết chủ tử thiếu chút nữa thật sự nổi giận.

Thừa Phong tao nhã lịch sự cười nói: “Chủ tử, ta đã nghe được, Phong Tịch thành hai tháng sau có một đại hội đoạt bảo, bảo vật gì thì chưa biết, nhưng lão nhân nhất định tới vì cái này.”

Con mắt tối sầm lại, tình cảm nồng đậm gần như không đè nén được, Tô Tiểu Vũ gật đầu, chậm rãi nhếch môi, mặc dù đang cười, nhưng cực kỳ có uy nghiêm, “Cho các người trong thời gian 1 tháng chuẩn bị, an bài xong chuyện Vũ các, một tháng sau, lên đường đi Phong Tịch thành.”

“Vâng” bốn người cùng nhau đáp.

“Chủ nhân người kia, phủ tướng quân người muốn xử trí như thế nào?” Phủ tướng quân mặc dù không ngại, nhưng trong thời gian 1 tháng liền muốn giải quyết, hình như có chút khó khăn.

“Ta vốn muốn trực tiếp đem những vật kia ra, trực tiếp mang vốn liếng của Tô Thanh Viễn đi.” Tô Tiểu Vũ cười gian, trong mắt đều là đùa giỡn, “Chỉ là, ta nghĩ được cách chơi mới.”

“Vậy, vậy là cái gì?” Tây Vân rốt cuộc không nhịn được tâm tình bát quái, lặng lẽ đi lên, để lộ khuôn mặt tươi cười hỏi.

“Từ từ đi.” Tô Tiểu Vũ khó nổi lên hứng thú chơi đùa, nhìn ánh mắt bọn họ rõ ràng rất đè nén tò mò, muốn biết chỗ hấp dẫn.

Mắt Liễu Nguyệt nhíu lại, cắn răng nghiêng lợi đọc nhấn rõ từng chữ, “Chủ tử, người biến thành xấu!”

“Có sao, rất tốt.” Tô Tiểu Vũ lại đổi lại dáng vẻ vô tội, nháy mắt, khiến bốn người mềm lòng.

A, nàng vẫn thích nhìn chủ tử uy nghiêm hơn.

Tây Vân nâng trán.

“Không có chuyện gì, giải tán thôi.” Trầm mặc một hồi lâu, Tô Tiểu Vũ đứng dậy đi ra ngoài cửa, không quên quay đầu lại nói.

“Chủ tử Tiểu Vũ, người đi đâu, chờ ta một chút!” Tây Vân lấy một khối bánh ngọt nhét vào trong miệng, lập tức đi theo.

“Các người nói, chủ tử có phải thích nam nhân kia không?” Liễu Nguyệt chờ Tô Tiểu Vũ đi về, mới yên tâm lớn mật hỏi.

Ngân Diện sững sờ, giương mắt nhìn Thừa Phong, “Thừa Phong, người nói.”

“Khụ, Làm sao ta biết!” Thừa Phong sắc hóp trà, nhìn Ngân Diện ngu ngốc một lúc, “Cả nam nhân là ai ta cũng không biết, ta nói cái gì.”

“Rất thần bí, Bạch gia, chủ nhân phòng đấu giá số 13.” Về mặt Liễu Nguyệt bị kích lên ý chí chiến đấu khiến hai người nam nhân này kinh hãi, chỉ là nhắc tới cũng lạ, trong Vũ các, Ngân Diện phụ trách ám sát, Thừa Phong phụ trách buôn bán, Tây Vân chuyên đi Tô Tiểu Vũ cung cấp, Liễu Nguyệt phụ trách tình báo, chỉ cần Liễu Nguyệt muốn tra, sẽ tra được, nhưng lúc này nàng coi như là đụng vách tường.

“Chủ tử đã đi, chúng ta vẫn ngồi ở nơi này làm gì?” Sau hi Thừa Phong uống hết năm ly trà, nói.

“Ăn cơm.” Ngân Diện tháo mặt nạ xuống, hắn mới hết nhiệm vụ, thấy chủ tử lưu lại tin tức, vội vã chạy tới, lúc này đã đói bụng lâu rồi.

Quả quyết không nhìn về mặt hai người kinh ngạc khinh bỉ, Ngân Diện bình tĩnh gọi tiểu nhị tới, kêu một bàn món ăn.

Liễu Nguyệt và Thừa Phong khóe mắt giựt giựt, rất ăn ý cảm thấy, Ngân Diện đi theo chủ tử đã lâu, cũng biến thành bình tĩnh.

Lại nói, Tô Tiểu Vũ đang chậm rãi đi, vẻ mặt thanh đạm không biết đang nghĩ cái gì, khiến Tây Vân nghĩ suy đoán không được.

Thật ra thì, Tô Tiểu Vũ chưa nghĩ ra muốn đi nơi nào, thời điểm trước kia giả bộ không có tác dụng, chạy hai đầu từ Vũ các đến Tô phủ; hiện tại Tô Thanh Viễn biết nàng giả bộ, nàng cũng không cần luôn luôn trở về Tô phủ, chuyện của nương cũng có đầu mối, Vũ các cũng không cần trở về.

“Người tên ăn xin thôi, đứng lại cho ta!” Đột nhiên, trên đường lao ra bốn năm người mặc quần áo gia đình giống nhau, bọn họ đuổi theo một tên ăn xin vóc người nhỏ nhắn, này tên ăn xin một quần áo rách tung rưới không nhìn ra màu sắc quần áo, bị đuổi rất nhếch nhác, lão đảo nghiêng ngã.

“Tránh ra, tránh ra!”

Trên đường mọi người thấy vậy, rồi rít tránh ra.

“Những người kia là ai?” Tô Tiểu Vũ nhìn đám người đuổi theo cách đó không xa, ánh mắt dừng ở trên người tên tiểu khất cái kia, trong mắt thoáng qua tinh quang.

“A, đó là gia đình Tướng phủ.” Tây Vân nhìn y phục những gia đình kia một cái, nói.

“Vậy người có biết, tại sao bọn họ muốn đuổi theo tên tiểu khất cái kia không?” Tô Tiểu Vũ cầm cây quạt nâng cầm lên, nhúu mày hỏi.

“Chủ tử Tiểu Vũ, ta rất thông minh, nhưng ta không phải là tiên tri.” Con mắt co lại, Tây Vân phát hiện mình không hiểu chủ tử chút nào.

“Nhưng ta muốn biết rõ làm sao giờ?” Tô Tiểu Vũ lười biếng cười, nhìn Tây Vân trong mắt, chỉ cảm thấy quỷ dị.

“Không biết.” Tây Vân mắt xem mũi, mũi xem tâm, đã không muốn trả lời.

“Muốn biết a.” Tô Tiểu Vũ tà khí mà cười, nhỏ giọng nỉ non, ánh mắt nhìn tên tiểu ăn mày bọc phát đùa giỡn, “Cho nên, cứu người thôi...!”

Dứt lời, bên cạnh Tây Vân đã không thấy bóng dáng của Tô Tiểu Vũ.

32. Chương 13: Bắt Đầu Trả Thù

Sáng sớm Từ Thành ngọc liền ăn mặc đẹp, đi đến tiểu viện của Tô Tiểu Vũ ở, kể từ hôm đó vừa thấy, nửa đêm mộng hồi, Tô Tiểu Vũ luôn xuất hiện trong giấc mộng của hắn, để cho lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, không có một chút niềm vui thú với những nữ nhân khác.

Trước hắn cũng mê luyến qua Tô Nghệ Tuyền, nhưng nàng là dòng chính nữ của Tô phủ, hắn chỉ thấy được, không ăn được, nhưng Tô Tiểu Vũ này lại khác, đẹp hơn mê người hơn Tô Nghệ Tuyền, lại là địa vị thứ nữ người không có thân phận, hôm qua cùng bác nhắc tới chuyện này, bác đồng ý gả Tô Tiểu Vũ cho hắn làm vợ kế.

Từ Thành ngọc vừa nghĩ tới hôm đó Tô Tiểu Vũ lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, ánh mắt kia long lanh như nước, cổ trắng nõn. Cặp mắt lộ ra ánh sáng tham lam, dưới chân tăng tốc, đi rất nhanh vào viện Tô Tiểu Vũ, lòng tràn đầy hy vọng tìm một lần, lại phát hiện bên trong viện không có một bóng người, giường đệm lạnh, hiển nhiên là cả đêm không về, lập tức giận tái mặt .

Thì ra là Tô Tiểu Vũ nhìn qua thì thanh thuần, thực chất bên trong phóng đảng như vậy, một đêm này không biết nằm trong ngực người nam nhân nào rồi, xem ra ngày sau không cần yêu thương nàng nhiều.

“Người ở đây làm gì.” Giọng nói lạnh lẽo từ phía sau truyền đến, giống như đến từ tu la địa ngục, làm Từ Thành Ngọc sợ đến mức co lại, xoay người sang chỗ khác, lại thấy được lạnh như tuyết, nhưng gương mặt đẹp như thiên tiên.

Tô Tiểu Vũ ở Vũ các một đêm, trong lòng rất loạn, cả đêm không ngủ, đầu có chút đau, đang nghĩ trở lại ngủ bù, lại thấy Từ Thành Ngọc ở trên giường nàng sờ tới sờ lui, tâm tình nín nhịn một đêm rất phức tạp tất cả đều biến thành lửa giận.

“Tiểu, Tiểu Vũ.” Từ Thành Ngọc căn bản không dám nhìn ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy một đôi mắt đẹp từ trong hầm băng mang ra ngoài, khí lạnh bức người khiến cho trong lòng hần run sợ, sắc mặt trắng bệch.

“Tên của ta, không phải người có thể gọi.” Sắc mặt Tô Tiểu Vũ càng lạnh hơn một phần, đi thêm một bước đến chỗ Từ Thành Ngọc, một bước chậm rãi, lộ ra uy áp không thể nghi ngờ.

Từ Thành Ngọc mặc dù sợ, nhưng trong giọng điệu của Tô Tiểu Vũ thật sự quá miệt thị, khơi dậy một chút tự ái nam nhân duy nhất của hắn, lập tức hung dữ nhìn Tô Tiểu Vũ, “Không thể gọi? Ta không thể gọi ai có thể gọi? Bác đã gả người cho ta, ta chính là phu quân tương lai của ngươi! Vốn định hảo hảo yêu thương ngươi, lại không nghĩ rằng là một dâm phụ đêm không về ngủ, hừ, gọi tên ngươi, đáng đánh, đáng.”

“A! Người làm gì ta. A. Cái gì.”

Nói còn chưa dứt lời, lại cảm thấy đầu gối đau xót, “Bùm” một tiếng ngã nhào trên đất, châm ám sát đâm đau nhức truyền khắp toàn thân, máu tươi từ đầu gối phun ra, đau đến nỗi khiến hần lăn lộn trên đất.

“Tìm chết.” Tô Tiểu Vũ đã sớm không hề ngại trang nữa, quanh thân tràn ngập sát ý càng lúc càng nồng nặc, loại sát ý này phải trải qua tắm máu tươi mới có, người bình thường sao có thể chịu được.

Từ Thành Ngọc nhát gan sợ chết, đã sớm bị khí thế của nàng hạ gục cả người run run, đau đớn trên đùi cũng làm cho đầu hần từng đợt choáng váng, Tô Tiểu Vũ từng bước tiến tới gần, hần liền lăn một vòng về phía sau, trong lúc vô tình đối mặt với cặp mắt không chút cảm tình nào, sợ tới mức cả người run rẩy.

“Hừ.”

Theo tiếng hừ lạnh, cây cối bốn phía “sàn sạt” vang dội, những cây đó hình như bị khống chế, cùng nhau bắn về phía Từ Thành Ngọc.

“Tha cho, tha, rồi, ta.”

Từ Thành Ngọc ngu nữa cũng ý thức được Tô Tiểu Vũ trước kia lấy mềm yếu làm ngại trang, cũng ý thức được mình chọc tới người nào, nhìn trời đầy lá cây, bị sợ đến toát mồ hôi lạnh, mặt hoảng sợ, hần giẫy giụa lui về phía sau, mặt đất có máu tươi, nhiều thêm một vũng nước, sợ tới mức tè ra quần rồi.

Nhưng mà, chọc giận Tô Tiểu Vũ, cầu xin tha thứ sao có thể giải quyết được?

“A a, a!” Vô số lá cây nhanh chóng xẹt qua thân thể Từ Thành Ngọc, trong chốc lát, cả người hần hiện đầy vết thương lớn nhỏ, máu phun chảy ra, đau đến khiến hần la to, theo huyết dịch chảy ra, tiếng la của hần cũng càng ngày càng nhỏ.

Đội Tô Tiểu Vũ kết thúc tấn công, người trên đất co giật máu me khắp người, trên mặt huyết nhục mơ hồ, tất cả trên đất đều là vết máu, nếu những cây đó nếu thực sự ám sát, hồn Từ Thành Ngọc đã về tây thiên rồi, nhưng hết lần này tới lần khác mỗi lá cây đều có lực đạo vừa phải, làm cho hần trọng thương đổ máu, nhưng lại giữ lại một hơi thở không cho hần chết, sống mà cảm thụ đau đớn.

Tô Tiểu Vũ nhìn người trên đất căn bản không có thể gọi là người, nhìn về phía cửa, Từ Thiên đã nghĩ tới gả nàng ra ngoài, nàng nếu không hảo hảo hồi báo một chút, không khỏi sẽ bị nói thành bất hiếu?

Bên tai truyền tới tiếng bước chân, Tô Tiểu Vũ chậm rãi nhếch môi, trong mắt hiện ra tinh quang, tóc đen khẽ bay, cầm bào màu xanh nhạt, theo gió nhẹ nhàng đưa, khí thế bẩm sinh cao quý ngạo nghễ kinh sợ đến tất cả mọi người.

Nhàn nhạt nhìn một cái, liền khiến Từ Thiên khiếp sợ đến tột đỉnh, dường như căn bản không biết nàng giống lúc bình thường, Tô Tiểu Vũ không phải mềm yếu vô năng, là một phế vật mặc cho người ta chèn ép sao? Như vậy sao lại có loại khí thế này?

Thật giống tiên nhân kia, đúng là một dạng, ban đầu lão gia mang nàng trở về phủ, nàng nghĩ đi dạy dỗ nàng, nàng ta nhìn nàng cũng như vậy, nhàn nhạt nhìn một cái, lại khiến nàng sợ.

“Tiểu Tiện.” Mặt của Từ Thiên đổ lệ nhăn nhó, tay run run, chỉ vào Tô Tiểu Vũ.

“Từ Thiển, người rất thích Tô Thanh Xa đúng không?” Tô Tiểu Vũ cười như không cười nhìn nàng, mắt quét qua tay kia đang chỉ nàng, đáy mắt thoáng qua ý lạnh, lại nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng thì thu hồi lạnh lẽo.

Từ Thiển bị nàng nhìn tê dại da đầu, nắm quyền một cái, đôi mắt đẹp nhú lại, cố ý phóng đại âm thanh, giống như là đang tăng lên can đảm, “Không sai, lão gia là phu quân của ta, ta đương nhiên thương hân!”

“Chỉ sợ người không phải yêu.” Tô Tiểu Vũ cười sâu hơn, ánh mắt lại hiện hàn ý.

Từ Thiển sững sờ, trong lòng có dự cảm không tốt, Tô Tiểu Vũ giống như đã thoát khỏi bị nàng nắm trong tay, nhưng nghĩ đến dáng vẻ nàng trước kia hèn yếu, trong lòng sinh ra một chút dừng khí, ngẩng đầu lên, không tìm được người Từ Thành Ngọc, có chút nghi ngờ, “Phu quân người đâu?”

“Phu, quân.” Tô Tiểu Vũ cúi đầu cười, khóe mắt cũng cười ra nước mắt, cười đến lúc cả người Từ Thiển toát ra mồ hôi lạnh, lúc này mới chậm rãi dừng lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn Từ Thiển, “Phu quân? Ai là phu quân của ta?”

“Dĩ nhiên là cháu của ta, Từ Thành Ngọc, thế nào, hân không tới tìm người sao?” Từ Thiển cố trấn định, lạnh lùng cười, Từ Thành Ngọc là người không có học vấn không nghề nghiệp, nghe nói hân còn thích ngược đãi nữ nhân của mình, hôm qua hân tìm đến nàng muốn Tô Tiểu Vũ, nàng không suy nghĩ liền đồng ý, tiện nhân kia xứng đáng với đứa cháu phế vật của nàng, rất đẹp đôi, không phải sao?

“Từ Thành Ngọc?” Trong tay Tô Tiểu Vũ không biết lúc nào thì nhiều hơn một sợi tơ, giơ tay, sợi tơ bay vào bên trong nhà, kéo ra một cái ghế, phủi quần áo, chậm rãi ngồi xuống, ngay sau đó cười trào phúng, “Dĩ nhiên là tới.”

Từ Thiển khiếp sợ nhìn thủ pháp của nàng, lại thấy lúc Tô Tiểu Vũ ngồi xuống quần áo đựng đưa lưu thải, đây chính là gấm vóc giá trị ngàn vàng, nàng, nàng tại sao có thể có?

Quá mức khiếp sợ, khiến Từ Thiển không có nghe được quỷ dị trong giọng nói Tô Tiểu vũ, ngơ ngác hỏi, “VẬY HÂN ĐÂU?”

Tô Tiểu Vũ thấy nàng rốt cuộc đã hỏi tới điểm mấu chốt, cười thiên chân vô tà, “Ồ đó.” Ngón tay chỉ góc tường bên phải Từ Thiển.

Từ Thiển và nha hoàn giống như là bị đầu độc, cùng nhau quay đầu, nhìn đến một đồng trong góc thì con người trong nháy mắt co rút lại.

“A a a a a!”

33. Chương 17: Tên Ăn Xin Nghịch Ngợm.

Mọi người chỉ cảm thấy ra mặt một có cơn gió thổi qua, trên đường không còn bóng dáng của tiểu ăn xin, những tên gia đình kia hai mặt nhìn nhau, hoảng sợ nhìn bốn phía, nếu không phải ban ngày, bọn họ nhất định sẽ cho là thấy quỷ, nếu không tại sao cái tên ăn xin tại sao sẽ đột nhiên biến mất?

Tây Vân nhúc nhích đầu vể trán một cái, nàng tốt nhất nên trở về phủ tướng quân, chủ tử Tiểu Vũ không biết đi đâu.

“Tiểu nhị, ta muốn một gian phòng khách, chuẩn bị xong nước nóng.” Tô Tiểu Vũ mang theo tiểu ăn xin đi vào khách trọ gần đây, nhân nhạ phân phó nói.

Tiểu nhị sững sờ, thấy người tới quần áo cao quý, vội vàng cười nịnh nói, “Được, khách quan trước đi theo tiểu nhân, sau đó nước nóng liền đến.”

Tô Tiểu Vũ “Ừ” một tiếng, xách theo tiểu ăn xin lên lầu.

Lầu dưới một đám thực khách thấy vậy, nghị luận âm ỉ, dù sao thì người nào thấy một quý công tử mang theo tiểu ăn xin bần thủ, đều sẽ cảm thấy kỳ quái.

Đóng cửa phòng, Tô Tiểu Vũ đặt tiểu ăn xin lên giường, mình tìm cái ghế ngồi xuống, sau đó, cười khanh khách nhìn tên ăn xin.

Tiểu ăn xin này mặt bần thủ, không thấy rõ mặt mũi, thế nhưng đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng, cực kỳ sáng.

“Tại sao muốn cứu ta?” Tiểu ăn xin nhìn Tô Tiểu Vũ, cười híp mắt nói, âm thanh trong trẻo yếu ớt, nghiêm nhiên là một cô nương.

Tô Tiểu Vũ nhún vai, ngọc phiến chỉ ngoài cửa, “Tắm rửa trước.”

“Tốt.” Tiểu ăn xin đồng ý, chờ tiểu nhị kia mang nước nóng lên, cũng không quản trước mặt còn nam nhân ngồi, liền bắt đầu cởi áo nới dây lưng.

“Ta còn ở đây, ngươi cũng thực có can đảm cởi.” Tô Tiểu Vũ nhíu mày, ngay từ đầu cứu nàng là vì vật kia, hiện tại thật sự hứng thú rồi.

Tiểu ăn xin cởi áo, nhảy vào trong thùng nước, “Rầm rầm” nước tràn ra một vũng lớn, nếu không phải Tô Tiểu Vũ nhanh tay, sợ một thân áo đã sớm ướt.

“Một nữ oa oa, còn giả bộ nam nhân.” Tiểu ăn xin đùa bốn nước, hừ nói.

Tô Tiểu Vũ lần này thật sự tò mò, đưa tay sờ yết hầu giả trên cổ một cái, tùy ý xé xuống, “Yết hầu quá giả?”

“Là hương nữ nhân.” Tiểu ăn xin từ trong nước ló đầu ra, bần thủ trên mặt đã rửa sạch, khuôn mặt trắng noãn xinh xắn dễ thương, một đôi mắt hạnh nhẹ nhàng động lòng người, mũi dọc dừa đôi môi, không nói tuyệt thế, cũng có thể khuynh thành.

Tô Tiểu Vũ thấy bộ dáng nàng, hài lòng gật đầu một cái, ánh mắt của nàng cũng không tệ lắm, mới vừa nhìn đã cảm thấy nàng là một mỹ nữ, quả nhiên.

“Ta thấy ngươi giả trang nam cực kỳ giống, nếu như không phải quá gần ngươi, thấy một chút xú mùi thơm của nữ nhân, ta thật sự không phân được.” Tiểu ăn xin nằm ở thùng nước, hai cánh tay trắng bóng để trên thành thùng nước, chớp mắt to, bội phục nói.

“Đa tạ khích lệ.” Tô Tiểu Vũ gật đầu một cái, ném yết hầu giả lên bàn, thân thể dựa vào phía sau, lười biếng nhếch môi, “Ngươi trộm ở Lưu Phàm Vũ cái gì?”

“Ha ha ha, nữ oa oa ngươi thật đúng là đáng yêu, rõ ràng biết, còn hỏi.” Tiểu ăn xin cười lớn, nàng cứu nàng không phải là vì món đồ kia sao.

Bị một nữ nhân không lớn hơn bao nhiêu gọi con nít, Tô Tiểu Vũ không thích bấu môi, cũng lười cùng nàng nước đục thả câu, “Ta muốn ngọc thiên, ngươi muốn cái gì?”

Ngọc thiên ở Lưu Phàm Vũ là tiên đế ban thưởng, tự tạo thành tới nay vẫn ngâm mình ở trong nước thuốc, nếu mài thành bụi phấn, ăn thêm tử hiệp thảo vào người, có tác dụng cực lớn cho việc luyện võ luyện đến bình cảnh.

“Ngươi gặp được bình cảnh.” Tiểu ăn xin nhíu mày, từ trên xuống dưới quét một vòng, “Làm sao ngươi biết ngọc thiên ở tay ta?” Người tướng phủ đều không biết, chỉ coi nàng là tên dói trộm đồ.

“Đoán được.” Tô Tiểu Vũ cười nói, nàng tương đối mẫn cảm với vật có được, không phải người thường có thể biết, lúc này tên tiểu ăn xin ở chỗ thuận hướng gió, nàng trong lúc vô tình ngửi thấy được, mới cứu nàng.

Lần này tiểu ăn xin hoàn toàn kinh ngạc, móc ra ngọc thiên ngửi một cái, một cỗ mùi vị nhàn nhạt, xa như vậy cũng ngửi được? Mũi chó cũng không sánh bằng.

Lười giải thích, đưa tay chop một cái, ngọc thiên liền đến trên tay của nàng, vừa dùng lực, ngọc thiên biến thành bột, Tô Tiểu Vũ cho thẳng vào miệng, nhất thời, một cảm giác ấm áp từ đan điền dâng lên.

“Trắng trợn cướp đoạt.” Tiểu ăn xin bĩu môi, “Cầm bộ xiêm áo đến.” Giọng điệu vui đùa, lại có một loại bầm sinh uy nghiêm, dứt lời, liền tiếp được xiêm áo bay về phía mình.

Chờ nước chảy, trong khách trọ đã không thấy tung tích Tô Tiểu Vũ.

“Có ý tứ.” Tiểu ăn xin sửa sang lại áo, mặc dù chỗ nên che kín cũng đã che, nhưng vẫn không ra cửa, nàng đoán chắc sẽ có người đến nhận nàng đúng không?

“Có ý tứ, có ý tứ cái rắm, tháng trước còn là thần thám, hôm nay thành tên ăn xin rồi hả?” Cửa phòng đóng mở, một nam tử áo đen chậm rãi đi vào, hắn là Bạch Thuật.

Bạch Thuật bất đắc dĩ nhìn nữ tử trước mắt, đáy mắt là dịu dàng, tay sau lưng lấy ra một bộ kim sắc lông lầy.

“Chơi thật vui chứ sao.” Tiểu ăn xin bĩu môi, cười híp mắt nhìn Bạch Thuật, nhảy tới trước mặt Bạch Thuật, hai cánh tay mở ra, ý bảo hắn thay quần áo cho nàng.

Người này nói nàng tùy hứng cũng được, nói nàng nhàm chán cũng được, không có yêu thích khác, rất thích khiêu chiến nhân vật khác nhau, hiện tại đến tên ăn xin nàng cũng thử qua, giờ không có mục tiêu rồi.

“Chanh nhi, ta là nam nhân.” Bạch Thuật tức giận trừng nàng, nhưng hắn là nam nhân có tâm huyết, nàng để cho hắn thay quần áo, không sợ hắn ăn luôn nàng sao?

Tuy nói như vậy, nhưng thủ pháp rất lưu loát, nhanh chóng đổi xong y phục cho nàng, tiểu ăn xin biến thành thiếu nữ tôn quý bức người.

“Nhưng ngươi cũng là tướng công tương lai của ta không phải sao!” Tư Thiên Chanh chu môi, tiến vào trong ngực Bạch Thuật, yếu ớt cọ.

Bạch Thuật than thở, đưa tay nâng cằm của nàng lên, cúi người hôn, đây là nữ nhân hắn yêu, không cứng chiều sao được?

“Bạch, Bạch Thuật.” Tư Thiên Chanh mắc cỡ đỏ bừng mặt, gương mặt nhìn hắn một chút, ôm lấy eo cường tráng của hắn.

Một hồi lâu, chờ Bạch Thuật hết hưng, ôm Tư Thiên Chanh ngồi trên ghế, cười như không cười nhìn chăm chăm gương mặt đỏ bừng của nàng hỏi, “Chanh nhi có biết, nàng kia là ai?”

“Là một mỹ nữ.” Tư Thiên Chanh toét miệng cười, bộ dáng tiểu khả ái chọc cho Bạch Thuật thiếu chút nữa lại không cầm được, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ xuống đầu của nàng.

“Là Tô Tiểu Vũ.”

“Ngươi...ngươi nói gì?” Tư Thiên Chanh chợt ngẩng đầu lên, trừng cặp mắt lớn, cái nha đầu kia chính là Tô Tiểu Vũ? A, rất xứng đôi với tiểu tử thú kia, quan trọng nhất là, nàng thích!

“Không trách được hắn tùy ý nhắc tới ngọc thiên, thì ra là. Tính toán ta!”

Tư Thiên Chanh nhảy xuống đất, đôi mắt đẹp tròn tròn, tức giận, “Bang” một tiếng về phía cái bàn, trực tiếp ném cái chén ở trên bàn xuống đất.

“Chỉ người dễ gạt.” Bạch Thuật bật cười, kéo nàng về trong lòng, đau lòng xoa tay cho nàng, kể từ ngày đó đưa tử hiệp thảo cho Tô Tiểu Vũ, hắn nghĩ, khi nào hắn ra tay đi lấy ngọc thiên, lại không nghĩ rằng hắn cho Chanh nhi đi lấy, nếu sớm biết trước hắn làm, làm hại Chanh nhi lặn một thân bùn.

“Không sao, ta sẽ trở về.”

Tư Thiên Chanh cười quỷ dị, trong mắt toàn là tính toán.

34. Chương 14: Đứa Nhỏ Hiếu Thuận

“A a a a!”

Nha hoàn người làm nhìn thấy một vũng máu me nhầy nhụa, vẫn còn co giật, bị sợ đến thét lên, có người ngay tại chỗ nôn mửa, cuống quýt muốn chạy, lại trật chân té, ngã ngồi trên mặt đất.

Từ Thiển là người an tĩnh nhất, dù là một nha hoàn đặt trên người nàng, cũng không giống như bình thường, mắng to nha hoàn kia, cặp mắt nàng nhìn chăm chú chỗ này, có chút trống rỗng vô hồn, sắc mặt tái nhợt không thấy một tia huyết sắc.

“Là người làm sao?”

Từ Thiển được người hầu giúp đỡ, lão đảo đứng lên, quay đầu, ngơ ngác hỏi Tô Tiểu Vũ, người sau lưng nghe vậy, rồi rít bị sợ lui về phía sau.

Tô Tiểu Vũ nhíu mày, hình như rất hài lòng về biểu hiện của bọn họ, cũng không nói, chỉ là vô tội nháy mắt mấy cái, rồi sau đó, gật đầu.

Sau khi mọi người ở đây thấy nàng gật đầu, lập tức tán loạn, Từ Thiển lần nữa ngã ngồi trên mặt đất, tái mặt, nhỏ giọng nói, “Người phế vật tay trời gà không chặt, không, không thể nào. . . .”

“Ta có nói qua ta là phế vật sao?” Tô Tiểu Vũ thấy mọi người chạy hết, đứng dậy, đi tới bên cạnh Từ Thiển, chậm rãi ngồi xuống, vô tội hỏi.

“Người là phế vật.” Từ Thiển run rẩy thân thể, không ngừng lắc đầu, Tô Tiểu Vũ thấy gương mặt nàng trong mắt, căn bản là ác ma kinh khủng nhất, “Đúng, đúng phế vật. . . .”

“Ta ở lại chỗ này, là muốn tìm tung tích mẫu thân, không làm phế vật, thì phiền toái rất nhiều đó?” Tô Tiểu Vũ bên cạnh, rất là nghiêm túc giải thích.

“Ma, ma quỷ. . . .” Từ Thiển giãy giụa lui về phía sau, không ngừng lắc đầu, tại sao có thể biến người thành cái dạng kia, người trước mắt căn bản là ma quỷ

“Ma quỷ thù rất dai.” Tô Tiểu Vũ mắt to khê cong, cười tủm tỉm nhìn Từ Thiển, thấy nàng sợ, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn người tới ngọt ngào hô một tiếng, “Phụ thân.”

Lão gia? Đúng, lão gia có thể cứu nàng, có thể cứu nàng! Từ Thiển vội vàng nhìn về phía Tô Thanh Viễn tới, lại phát hiện, Tô Thanh Viễn nhìn chăm chăm Tô Tiểu Vũ, ánh sáng trong mắt kia nóng bỏng, giống như có thể đốt cháy nàng, thân thể đột nhiên hết sức, Từ Thiển cũng không chịu được nữa, té xỉu.

“Tiểu, Tiểu Vũ.” Tô Thanh Viễn sững sờ nhìn Tô Tiểu Vũ, mặt của nàng rất giống mẫu thân nàng, phần khí chất thoát tục kia, hình như ánh mắt thông qua nàng nhìn thấy một người khác, trong mắt từ từ nổi lên si mê.

“Phụ thân đang nhớ mẫu thân rồi hả?” Tô Tiểu Vũ đứng dậy, nhàn nhạt cười, chống lại mắt Tô Thanh Viễn.

Tô Thanh Viễn cứ điên rồ gật đầu như vậy, ngay sau đó trong mắt lộ ra phần hận, “Không, ta không nhớ nàng, nàng là một tiện nhân, nàng chạy trốn cùng nam nhân khác!”

Tròng mắt, trong mắt che lại sát ý, lần nữa giương mắt thì tất cả đều thành uất ức, bĩu môi, trong mắt Tô Tiểu Vũ dâng lên sương mù, miệng cũng hơi nhếch, cái loại đó vừa thấy đã thương, khiến Tô Thanh Viễn không nhịn được mềm lòng.

“Thế nào?” Tô Thanh Viễn cau mày, lòng không đành.

“Không có gì, chỉ là vì nương cảm thấy không đáng giá.” Tô Tiểu Vũ cười một tiếng thê lương, mê mang nhìn phía chân trời.

Tô Thanh Viễn chỉ cảm thấy tâm nín chặt, nắm thật chặt quả đấm, hơi khó hiểu mở miệng mà hỏi, “Vì sao không đáng giá.”

“Phụ thân có biết, mẫu thân, chưa bao giờ cùng nam nhân chạy chốn, nàng mặc dù không thương phụ thân, nhưng nàng đã là tiểu thiếp của người, vậy thì nhất định sẽ không phản bội người.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Tô Thanh Viễn, thấy trong mắt hắn có chút động tâm, âm thầm hừ một tiếng, tiếp tục nói, “Phụ thân có biết, ta mất tích ba năm, là đi đâu không?”

Tô Thanh Viễn còn chưa lấy lại tinh thần từ trong lời của nàng, nghe được nàng tiếp tục nói chuyện, không tự chủ khản cập hỏi, “Nơi nào?”

“Nữ nhi, đi bá tử học nghệ.” Tô Tiểu Vũ nghĩ đến ba năm này, ánh mắt có chút phức tạp, xem trong mắt Tô Thanh Viễn, chỉ có đau lòng, một tiểu nữ nhi một thân một mình bá tử học nghệ, thật là gian khổ.

“Người có thể trở về phủ tướng quân.”

Tô Thanh Viễn mới vừa nói xong, vẻ mặt Tô Tiểu Vũ lập tức trở nên bi thương, trong mắt tràn đầy nước mắt, run giọng nói, “Phụ thân, ban đầu mẫu thân là bị người ta cướp đi, nàng vốn dĩ không phải tự mình rời đi, nhưng người tin tưởng lời đại nương nói, nhận định mẫu thân phản bội người, ta làm sao dám trở lại!”

Bi thống này, khiến Tô Thanh Viễn hận không tát mình một cái được, thì ra là, chân tướng ban đầu như vậy sao?

“Chính ta ở nơi này, không mẫu thân trông nom, chịu hết khuất nhục, nhưng phụ thân không nghe không hỏi, thời điểm đã lâu, ta nản lòng thoái chí, nhưng vì lấy được một chút tin tức của nương, chỉ có thể lưu lại, cho nên mỗi lần ta nói chuyện cùng với phụ thân, đều chỉ hỏi chuyện nương.”

“Thật xin lỗi, là phụ thân không tốt.” Tô Thanh Viễn đau lòng cực kỳ, biết nàng bị người bắt đi, trong lòng oán hận đã biến mất, nhìn lại Tô Tiểu Vũ thì chỉ còn thương tiếc, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, lập tức vội la lên, “Vậy người có biết vị trí mẫu thân người không?”

“Phụ thân không biết, nữ nhi làm sao biết?” Tô Tiểu Vũ lắc đầu một cái, “Nữ nhi vốn là muốn bỏ qua, mấy ngày nữa liền rời khỏi phủ tướng quân, tiếp tục cuộc sống lần nữa, nhưng hôm nay, Từ Thành Ngọc lại đến trong viện ta, làm nhục ta, nói là đại nương đã gả ta cho hắn!”

Nói nơi này, Tô Tiểu Vũ đã có chút sụp đổ, bộ dáng kia, rõ ràng là chịu hết khuất nhục, giống như bộ dáng nữ tử tuyệt vọng.

“Lớn mật, nữ nhi của Tô Thanh Viễn ta sao có thể gả cho loại vô dụng này.” Tô Thanh Viễn vừa nghe, bên ngoài đau lòng càng thêm tức giận, cúi đầu, nhìn Từ Thiên té xỉu, trong mắt đều là ý lạnh, Tiểu Vũ cho dù không phải nữ nhi ruột thịt của hắn, nhưng nàng xuất sắc như thế, sao có thể gả cho cái loại côn đồ đó, tức giận vô cùng, đi về phía Từ Thành Ngọc ra một kiếm, trực tiếp kết thúc tính mạng hắn.

“Người tới, đưa phu nhân trở về.” Tô Thanh Viễn lạnh giọng nói, đi tới trước mặt của Tô Tiểu Vũ, cười ôn hòa, dáng vẻ phụ thân tốt, “Tiểu Vũ, trước kia là phụ thân không tốt, phụ thân sẽ bồi thường cho người, từ hôm nay, người liền vào ở Khanh Ngọc các, đó là lầu các ta vì nương người chuẩn bị, chỉ là.”

Tiểu Vũ chẳng những có dung mạo của mẫu thân nàng, vừa nhìn bộ dạng Từ Thành Ngọc bị thương, e rằng nàng một thân võ nghệ cao cường, bên trong trẻ tuổi, tuyệt đối là người nổi bật, lúc này nghe nàng nói muốn rời khỏi phủ tướng quân, vậy làm sao có thể?

Theo ý hắn, Tô Tiểu Vũ tàn nhẫn như vậy, đều là bởi vì hắn nhiều năm chẳng quan tâm, nếu hắn đối xử với nàng tốt chút, có thể sử dụng cho bản thân, nữ nhi này mang đi ra ngoài, nhị mỹ lãng thành cũng không tính là gì, dù sao việc lớn của đất nước là ở trên lưng ngựa, võ nghệ càng hữu dụng so với cầm kỳ thư họa.

“Phụ thân không cần nhiều lời, nữ nhi hiểu, nữ nhi biết phụ thân vẫn ái nữ nhi, vậy liền đủ rồi, nữ nhi sẽ không rời đi.”

“Được, được, nữ nhi tốt của ta, phụ thân nhất định sẽ tìm được nương người, về sau chúng ta vui vẻ ở chung một chỗ.” Tô Thanh Viễn vui vẻ cười to, cười đến ôn hòa, thị vệ đột nhiên đi vào ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

Về mặt Tô Thanh Viễn nghiêm túc, nửa tỉ mỉ khai báo mấy câu, thấy vẻ mặt Tô Tiểu Vũ nhu thuận, trong lòng càng thêm yêu thích cực kỳ, gật đầu một cái, quay người đi.

Chờ hắn rời đi, Tô Tiểu Vũ mới chậm rãi thu hồi vẻ mặt, giơ tay lên lau khóe mắt lệ biến mất, lười biếng ngoắc môi, trong mắt đều là châm chọc, trước kia coi trọng dung mạo nương nàng, bây giờ nhìn thấy võ công của nàng, tính toán rất tốt, nàng là đứa nhỏ hiểu thuận vậy thì theo hắn chơi.

35. Chương 18: Tranh Thủ Đồng Tình.

Có được tử hiệp thảo và ngọc thiên, Tô Tiểu Vũ phải tìm một chỗ tốt tiêu hóa, nếu như có thể đột phá, võ công của nàng liền tăng thêm một tầng, cách mục tiêu cũng gần hơn một chút.

Vốn muốn tìm quán trọ, lại phát hiện người đã đi tới phòng đấu giá Bạch gia, trong lòng không hiểu, quỷ thần xui khiến đi thẳng tới phòng kế số mười ba.

Lầu ba hộ vệ vừa thấy Tô Tiểu Vũ, liền lập tức tránh ra, cung kính cúi người chào, quản gia Bạch cho bọn hắn xem qua bức họa, người này trực tiếp mang đến phòng kế số 13.

Tô Tiểu Vũ nhú mày, hắn làm sao lại khẳng định như vậy, nàng còn có thể đến?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng bước chân không ngừng, đến trước cửa phòng kế số 13, không chút suy nghĩ liền đẩy cửa đi vào, phát hiện Bạch Lê không có ở đây, hài lòng gật đầu một cái, có thể lặng yên luyện công, không còn gì tốt hơn.

Tô Tiểu Vũ ở trên giường nệm ngồi xếp bằng, vận công điều khí, lúc đột phá, tốt nhất không nên có gì trời buột, cho nên cởi giày vớ xuống, nói lỏng áo.

Nhưng nàng lại không ý thức được, nàng căn bản không đề phòng Bạch Lê.

Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Vũ khẽ toát ra từng sợi khói trắng, trong mắt còn có ánh sáng màu đỏ xẹt qua, tốc độ cực nhanh, không lâu lắm, nàng liền mở hai mắt ra, hai tròng mắt đen nhánh có vui sướng nhàn nhạt, thời điểm nàng luyện công, rất ít khi có thể tập chung, hôm nay trạng thái ngược lại không tệ.

Giật giạt thân, chỉ cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi, dính như hồ, bĩu môi, thất lại đai lưng, xuống giường êm, lười biếng duỗi lưng một cái, toàn thân thư giãn, thoải mái nàng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

“Trời đã tối rồi, còn đi sao?” Dễ nghe giọng nam từ phía sau truyền đến, sau một khắc, người đã đến trước mặt Tô Tiểu Vũ.

Bạch Lê dịu dàng cười, hôm nay tâm tình của hắn không tệ, hoặc nói là, là rất vui mừng, hắn biết vật nhỏ hôm nay sẽ tìm một chỗ luyện công, lại không nghĩ rằng, sẽ chọn phòng ngọc của hắn.

“Da hắc hỏ kia ta làm bẩn rồi, ngày mai sẽ cho người trả lại ngươi.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hắn, nói, nàng vừa ra không ít mồ hôi.

“Của ta chính là của ngươi, tại sao còn chưa nhận thức điều này?” Bạch Lê cau mày, giơ tay lên nghĩ gõ đầu của nàng, lại bị nàng nhanh chóng né tránh, nhưng nếu Bạch Lê muốn bắt một người, như thế nào lại không bắt được, cổ tay khẽ đảo đánh úp tới bả vai của nàng.

Tô Tiểu Vũ trong mắt lóe lên tinh quang, thân hình vừa động, mau né đi, sau đó chủ động xuất kích, đánh tới ngực Bạch Lê, người sau cũng nhanh chóng né tránh.

Hai người rất nhanh đấu một trận, chiêu thức nhanh đến lỗi làm cho người ta hoa mắt, người bình thường căn bản là không phân biệt được.

“Đùng đùng” Tiếng ngọc nát vang lên, bình ngọc bể, cái ghế ngọc bể.

Bạch Lê lắc mình đến trước tháp ngọc, sau đó Tô Tiểu Vũ công kích tới, Bạch Lê nhìn sang giường sau lưng, bật cười, nội lực cường đại mở ra, trực tiếp đẩy lui Tô Tiểu Vũ mấy bước.

“Vũ nhi, những thứ khác vỡ nát coi như xong, muốn cái giường này bể, ngươi để ta ngủ nơi nào?” Thân thể Bạch Lê ngửa lên, nửa tựa vào trên giường ngọc nhỏ, lông hổ màu đen nổi bật lên da thịt như ngọc của hắn.

“Người không có chỗ khác ngủ à?” Tô Tiểu Vũ cười khê, thả gác hang động, nam nhân này sao có thể không có một chỗ đặt chân.

“Người tâm tình rất tốt.” Bạch Lê nhú mày, hẳn chưa từng thấy qua vật nhỏ cười thật sự vui vẻ, mặt mày giương nhẹ, khiến người động lòng.

Tô Tiểu Vũ gơ tay áo lau mồ hôi, nghe vậy, gạt đầu một cái, “Đánh với người rất thoải mái.” Thật lâu không có loại cảm giác này, vừa bắt đầu chỉ là muốn khiến Bạch Lê ăn chiêu của nàng, để cảm nhận được chiêu thức một chút, đến cuối cùng biến thành độ sức chính thức rồi, mặc dù không có vận dụng lực lượng kia, nhưng vẫn rất thoải mái, ngay tiếp theo, tâm tình cũng khá lên nhiều.

“A.” Bạch Lê cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười khàn khàn, làm cho lòng người ngứa ngáy, con người màu hổ phách nhìn chằm chằm Tô Tiểu Vũ, ở trong đó tham muốn giữ lấy thấy khiến Tô Tiểu Vũ kinh hãi.

Nhàn nhạt liếc hẳn một cái, Tô Tiểu Vũ xoay người tính toán rồi đi, “Hôm nay tổn thất tính cho ta, cho người đi Vũ các lấy bạc.”

“Một thân mồ hôi, vô cùng vất vả, không biết xấu hổ đi ra ngoài sao?” Giọng nói Bạch Lê đột nhiên xuất hiện phía sau nàng, nàng không kịp tránh né vòng tay rắn chắc đã trụ hông của nàng.

“Trên người ta bẩn, cho nên, thả tay ra!” Tô Tiểu Vũ cắn môi, tức giận nhìn chằm chằm bàn tay ngang hông.

“Ngọc nơi này, đều là tự tay ta mài, ngâm, như vậy trả?” Cầm Bạch Lê chống lên vai Tô Tiểu Vũ, cười hỏi.

“Vậy thì không trả.” Tô Tiểu Vũ hừ lạnh, mới vừa thấy tốt bụng bây giờ liền thừa rồi, nàng không ngu đến mức tin tưởng, công tử nhà giàu có cơ hội tự thân động thủ sao.

“Không lừa người.” Bạch Lê biết nàng không tin, bất đắc dĩ thở dài, Tô Tiểu Vũ không thấy được, con người màu hổ phách dâng lên sương mù mờ mịt, “Mẹ ta luôn ngủ không ngon, cho nên ta tìm đến loại ngọc này có thể yên giấc, sau đó lại ngâm trong nước thuốc, tự tay mài, bố trí, ta bỏ ra một năm, nhưng nàng không đợi được ngày đó.”

Thân thể cứng đờ, Tô Tiểu Vũ hơi kinh ngạc mở mắt, nàng không hoài nghi lời của hắn, người như hắn, căn bản khinh thường với nói dối, nghĩ đến mẫu thân dịu dàng, trong lòng đau xót, gơ tay lên chậm rãi đặt lên tay của hắn.

Bạch Lê cảm thấy trên mu bàn tay ấm áp, sương mù trong mắt tan hết, chỉ còn lại vui mừng, cẩn thận từng li từng tí nhìn gò má của nàng, khóe miệng gợn lên, mặc dù bó ra vết sẹo thương thể của mình cảm giác không tốt, nhưng có thể được vật nhỏ đồng tình một chút, trong lòng giống như không thấy đau như trước.

Hai người đều không nói chuyện, lặng yên ngây ngẩn một hồi, cho đến lúc Tô Tiểu Vũ hoàn hồn, nhìn đến bản thân không biết từ lúc nào đặt tay trên tay Bạch Lê, trong lòng cả kinh, tay buông lui về phía sau, đẩy Bạch Lê ra.

“Khụ, người muốn cái gì?” Tô Tiểu Vũ thở ra một hơi, ổn định hỏi.

Thấy ánh mắt vật nhỏ nhìn tới, nhưng không nhìn mình, nụ cười trong mắt Bạch Lê càng sâu, nghe được câu nàng hỏi, giật mình, khóe môi tà tà nâng lên.

“Ta từ nhỏ đến lớn, còn chưa có cùng nữ nhân chung giường chung gối qua, không bằng.”

Lời còn chưa nói hết, nụ cười Tô Tiểu Vũ đã đen lại, nàng không biết từ lúc nào thì nàng nghèo túng đến nỗi phải bởi nam nhân ngủ để trả khoản nợ!

“Bạch Lê, đánh nhau không chỉ một mình ta.” Tô Tiểu Vũ tức cười.

“Xác thực, đánh nhau là hai người chúng ta, chỉ là, nội lực của ta không đựng phải những thứ đồ này, tất cả, đều là người đánh nát.”

Bạch Lê cười, cười giống như hồ ly, tính toán trong mắt không chút nào che giấu.

Nghe vậy, Tô Tiểu Vũ tỉ mỉ suy nghĩ một chút, càng nghĩ mặt càng đen, xem ra, xú nam nhân này bắt đầu tính toán nàng, nàng còn ngây ngốc nhảy vào trong hố, nàng vừa uống lộn thuốc mới có thể cảm thấy hân đáng thương!

“Đừng tức giận, chọc tức thân thể, đau lòng là ta.” Bạch Lê nhanh tay gõ cái trán của nàng, tốc độ cực nhanh nhảy tới phía sau, mà chỗ hân vừa đứng, xuất hiện một vết nứt.

“Trả lại? Vũ nhi cảm thấy một đêm không đủ, nghĩ lại thêm sao?”

“Bạch Lê!” Tô Tiểu Vũ gầm nhẹ, đôi tay nắm quyền, hơn mười năm bình tĩnh vào giờ khắc này tan thành mây khói, nàng chưa từng gặp qua người vô sỉ như vậy!

“Tốt lắm tốt lắm, ta không đùa ngươi, đi tắm rồi hãy nói.” Bạch Lê biết rõ nếu không có chừng có mực, sợ rằng về sau vật nhỏ sẽ thật sự không để ý tới hân.

Tô Tiểu Vũ đứng bất động, phòng bị nhìn hân.

“Ngoan ngoan tắm, đồ vật không cần bồi thường.” Bạch Lê nâng trán, xem ra thật sự dọa nàng sợ.

“Đi chỗ nào tắm?” Tô Tiểu Vũ vừa nghe thấy lời ấy, sắc mặt hòa hoãn, không phải nàng không bỏ được tiền, chỉ là vật này có ý nghĩa như vậy, thì không phải tiền bạc có thể giải quyết, không cần bồi là tốt nhất, huống chi, nàng một thân mồ hôi rất khó chịu.

Bạch Lê cảm giác mình ăn trộm gà không được, còn mất nắm gạo, bắt đắc dĩ cười cười, giơ tay lên, một lực đạo nhẹ đẩy ngọc thạch hình tròn ra phía bên phải tường ngọc.

Tiếng tảng đá ma sát vang lên, tường ngọc dời đi, lộ ra một gian khác giữa phòng ngọc, bên trong hồ tắm đủ cho mười người, khói trắng lượn lờ, như gặp tiên cảnh.

36. Chương 15: Nảy Sinh Thù Hận

Đêm ấy không trăng không sao, tấm màn đen bao phủ trời đất, tràn đầy sự đè nén.

Thiên Ảnh các, nha hoàn người làm tất cả đều bị đuổi ra khỏi lý viện, từng cái một không dám thở mạnh một tiếng, trong sân an tĩnh đáng sợ.

Tướng quân mặt đen đi vào đã rất lâu rồi, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bóng hình xinh đẹp trong các, Từ Thiên không thể tưởng tượng được nhìn Tô Thanh Viễn, tất cả trong mắt là tuyệt vọng, “Ngươi tin nàng?”

“Tiểu Vũ khéo léo hiểu chuyện, không tin nàng, chẳng lẽ tin tướng người nữ nhân ác độc?” Vừa nghĩ tới năm đó nàng lừa mình, hại hân bỏ lỡ thời gian tốt nhất cứu mẫu thân Tiểu Vũ về, trong lòng Tô Thanh Viễn muốn ngừng lửa giận cũng không ngừng được.

“Khéo léo hiểu chuyện? Ngươi không nhìn thấy nàng làm sao giết cháu của ta sao?” Từ Thiên khiếp sợ nhìn hân, chẳng lẽ Tô Tiểu Vũ hủy thi diệt tích?

Tô Thanh Viễn tự nhiên nhìn thấu suy nghĩ trong mắt Từ Thiên, hừ lạnh nói, “Loại chất nhi như vậy còn muốn lấy nữ nhi của ta, chết cũng đáng đời.”

Vừa nghĩ tới võ công của Tô Tiểu Vũ, trong lòng hân vẫn còn có chút kinh ngạc, hân đã kiểm tra thi thể, đều là lá cây gây thương tích, còn nhỏ tuổi liền có thể điều khiển lá cây đá thương người, thành tựu ngày sau, sợ là hân không đuổi kịp, nghĩ tới đây, không khỏi có chút sợ, nếu hân vẫn như cũ đối xử chẳng quan tâm tới nàng, mặc cho đôi mẫu tử này khi dễ nàng, để cho nàng chạy, hân sẽ tổn thất, nếu khiến nàng hận mình, vậy.

“Lão gia, ngươi sao có thể tuyệt tình như thế?” Từ Thiên nhìn Tô Thanh Viễn, đột nhiên cảm thấy hân thật xa lạ.

“Đời ta chỉ yêu một người nữ nhân, người để cho ta hiểu lắm nàng nhiều năm như vậy, ta không dứt tình, chẳng lẽ muốn nâng niu người trong tay?” Tô Thanh Viễn châm chọc cười, thấy nàng còn muốn nói điều gì, giờ tay tát một cái.

“Ba” Một tiếng, Từ Thiển bị đánh ngã trên mặt đất, mặt có lưu vết sẹo, thêm một dấu tay hồng hồng đang trước, sợi tóc xốc xếch, cặp mắt sưng đỏ, lệ rơi không ngừng, vốn là quý phụ, hôm nay lại biến thành như vậy, nam nhân, quả thật làm tổn thương người.

“Tốt với Tiểu Vũ một chút, nữ chủ nhân Tô phủ này vẫn là người.” Cùng là vợ chồng, nhìn nàng như vậy, Tô Thanh Viễn thở dài một cái, lạnh nhạt nói, liền xoay người rời đi.

Từ Thiển cười, nước mắt rơi xuống đất đập nát thành tuyết vọng, yêu hấn cả đời, kết quả lấy được cũng chỉ có thế, nàng còn có thể thế nói?

Đối xử tốt với Tô Tiểu Vũ? Nàng hận không thể giết chết nàng!

Nhưng địa vị bây giờ của nàng, còn phải dựa vào nàng mới có thể tiếp tục, châm chọc, quá châm chọc!

“Mẫu thân!”

Tô Nghê Tuyền cũng nghe nói chuyện ngày hôm nay, khiếp sợ nhanh chóng chạy tới, thấy bộ dáng Từ Thiển lúc này, tức giận tròn mắt.

“Nương người không sao chứ?” Tô Nghê Tuyền đỡ nàng dậy, mắt lập tức đỏ, trong mắt to xinh đẹp không thể tin, “Phụ thân tại sao có thể làm vậy với người, người là thê tử của.”

“Thê tử? Ha ha, hấn lúc nào thì coi ta như thê tử?” Từ Thiển bi thương cười, ôm Tô Nghê Tuyền vào trong ngực, trong mắt khô cạn đột nhiên có tia tức giận, “Tuyền Nhi, Tuyền Nhi, hai mẹ con chúng ta hiện tại cái gì cũng không có, chỉ có thể dựa vào mình, chỉ có mình, biết không?”

“Nương, người có ý gì?” Trong lòng Tô Nghê Tuyền cả kinh, mơ hồ có dự cảm xấu.

“Tuyền Nhi, phụ thân người sẽ không thương người nữa.” Từ Thiển vô lực nói, Tô Thanh Viễn đã để Tô Tiểu Vũ tiến vào viện tốt nhất Tô phủ, Khanh Ngọc các, Khanh Ngọc. Khanh Ngọc. Giai Khanh như ngọc.

Nàng tranh giành nửa đời, vẫn không thắng nổi nữ nhân kia.

“Nương, người nói như vậy là có ý gì?” Mặt Tô Nghê Tuyền trắng bệch, gấp gáp hỏi.

Từ Thiển lau nước mắt, từ từ bình tĩnh lại, trong mắt dần dần hiện lên âm ngoan, “Phụ thân người đã để Tô Tiểu Vũ vào ở Khanh Ngọc các, nàng, lại được cưng chiều, phụ thân người sẽ không bao giờ quan tâm chúng ta nữa.” Giống tám năm trước.

Tô Nghê Tuyền nghĩ đến tám năm trước, nàng là tiểu thư con vợ cả, nửa phần không bằng tiện nhân kia, tại sao có thể, tại sao sau khi nàng có thể lấy được sự tôn quý, lại muốn đánh nàng xuống địa ngục!

“Nương, muốn ta làm sao?” Tô Nghê Tuyền khổ sở nhắm mắt lại, mặc dù nàng điều ngoa tùy hứng, nhưng đây đều tạo lên từ thương yêu của phụ thân, nếu không có điều này, cái gì nàng cũng không có, những quan gia tiểu thư kia sẽ xem thường nàng, những người kia sẽ chế nhạo nàng, nàng không muốn!

Trong lòng sinh ra nòng nặc hận ý, tại sao, Tô Tiểu Vũ tại sao không thể vĩnh viễn là phế vật, nàng tại sao lại được phụ thân thương yêu!

“Tuyền Nhi, phụ thân người coi như hận ta, nhưng sẽ không làm khó người, hấn còn trông cậy người vào hoàng thất, cho hấn về vang.” Từ Thiển chê cười, yên lặng nhìn Tô Nghê Tuyền, nói tiếp, “Mặc kệ phụ thân người đối xử với người thế nào, người phải chịu đựng, chờ gả vào hoàng thất, lần nữa báo thù Tô Tiểu Vũ.”

“Nữ nhi hiểu.” Tô Nghê Tuyền âm thầm nhớ kỹ, lấy ra khăn tay, lau mặt cho Từ Thiển, sau đó đắp chăn lên cho nàng.

“Nương, người phải nghỉ ngơi thật tốt, nữ nhi chỉ có người.”

“Con ngoan.” Từ Thiển lộ ra một nụ cười thật lòng, cũng có chút mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tô Nghệ Tuyền nhìn mẫu thân nàng già hơn rất nhiều, nhắm mắt lại, lau nước mắt, lần nữa mở mắt thì trong mắt tất cả đều là ác độc.

Tô Tiểu Vũ, ta Tô Nghệ Tuyền thề, đời này, chỉ cần ta còn một ngày, nhất định sẽ không để cho người sung sướng.

Đợi Từ Thiển ngủ say, Tô Nghệ Tuyền chậm rãi đi ra ngoài Thiển Ảnh các, đi không bao lâu, liền nhìn thấy bên cạnh hồ sen có bóng dáng lại có lưu quang nhàn nhạt, mắt chợt trợn to, đây là gấm lưu thủy!

Gấm lưu thủy giá trị ngàn vàng, phụ thân bởi vì công trận cũng chỉ được Hoàng đế thưởng một cuộn, ban đầu nàng hết lời cầu khẩn phụ thân, mới được nửa cuộn, nữ nhân này làm sao có?

Tô Tiểu Vũ cảm thấy tâm mất sau lưng, nhúu mày, xoay người sang chỗ khác, khuôn mặt như vẽ, dáng người nhẹ nhàng linh động, một thân gấm lưu thủy không giống người phàm, càng giống như tiên tử trên cung trăng.

Tô Nghệ Tuyền kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Vũ, là nàng, thật sự là nàng.

“Người làm sao có gấm lưu thủy!” Tô Nghệ Tuyền đi tới hai ba bước, đôi mắt đẹp trợn tròn, tràn đầy kinh ngạc và tức giận. ừ

“Tại sao ta không thể có?” Tô Tiểu Vũ nhúu mày, vô tội cười, cúi đầu lặng lẽ nhìn xiêm y của mình, trừ đất một chút, không có gì đặc biệt cả.

Nếu người khác biết trong lòng nàng có suy nghĩ này, sợ là thổ máu tam thăng, nghìn vàng chẳng qua chỉ đất một chút!?

“Phụ thân, phụ thân đưa cho người?” Tô Nghệ Tuyền run giọng hỏi, trong mắt kia có một tia không hiểu.

Nghe đến đó, Tô Tiểu Vũ coi như đã hiểu, có chút uất ức, “Đúng nha tỷ tỷ, đây là phụ thân cho ta, mà ta không hiểu, tại sao chỉ có một kiện, thật đẹp mắt, ta còn muốn muốn thêm một màu tím nữa.”

“Đủ rồi!” Tô Nghệ Tuyền đỏ kị đỏ ngầu cả mặt, gầm nhẹ một tiếng, đôi tay nắm thành quyền, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Nếu lúc trước Tô Nghệ Tuyền vẫn ôm lấy một tia hi vọng với Tô Thanh Viễn, thì bây giờ, chỉ còn lại tuyệt vọng.

Trong lòng thù hận nồng nặc không tan được, Tô Nghệ Tuyền hung ác nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, xoay người rời đi.

Tô Tiểu Vũ nhếch môi, cúi đầu kéo váy trên người mình, Tây Vân chê nàng mặc vải quá thô, sáng nay len lén đổi một cái, làm nàng thật đau đầu, thật đúng là không có chú ý, không ngờ có thể làm Tô Nghệ Tuyền tức giận.

Ừ, có thưởng!

37. Chương 19: Động Tình Mới Bắt Đầu.

Tô Tiểu Vũ vẫn cảm thấy mình là người rất biết hưởng thụ, nhưng vừa nhìn thấy hồ tắm này, nàng hoàn toàn nhận thua, đây chỉ là một phòng tắm giá, cũng đã thoải mái như vậy, nếu là phủ đệ của hân, e rằng càng làm cho người ta sợ hãi than.

“Vũ nhi thích? Ngày khác ta bảo Bạch Thuật đưa đến Vũ các cho người.” Bạch Lê cười híp mắt nói, lười biếng nằm trên giường ngọc nhỏ.

“Người thật đúng là hào phóng.” Tô Tiểu Vũ vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đi vào phòng tắm, trước khi đóng cửa không quên nhấn lại, “Đừng gọi ta Vũ nhi, ghê tởm.”

Ác, ghê tởm?

Nụ cười Bạch Lê cứng lại trên mặt, nhìn chăm chăm cửa phòng tắm mắt hận không thể làm cửa kia ra thành cái hố, chê hần ghê tởm, vậy hần nhất định ghê tởm chết nàng!

Trong bồn tắm, Tô Tiểu Vũ ngâm dưới nước, nước ấm rất thích hợp, làm cho nàng không khỏi buông lỏng cả người, nghĩ đến Bạch Lê, trên mặt có chút hoảng hốt.

Cộng thêm hôm nay, nàng gặp qua Bạch Lê ba lượt, chung đụng càng không tới mười hai canh giờ, nhưng mỗi một lần đi cùng với hần, nàng sẽ trở nên không giống mình, nàng tỉnh táo, nàng nhạy cảm, chỉ cần Bạch Lê vừa xuất hiện, sẽ biến mất vô ảnh.

Thật ra thì, nếu không có Bạch Lê trợ giúp, chính nàng cũng có thể cứu mẫu thân; nếu nàng đem hết toàn lực đối kháng, Bạch Lê cũng không thể tới gần người nàng; ngày hôm nay, nàng đã có thể rời đi, nhưng nàng lưu lại ở nơi đây.

Hần nói nàng, hình như là người đặc biệt, nhưng chẳng qua tên thật hần cũng không cho biết.

Coi như từ nhỏ trải qua tôi luyện, Tô Tiểu Vũ cũng chỉ có tâm trí kiên cường hơn hần, nhưng phương diện tình cảm, còn là rất non, hay nói là, căn bản không hiểu tình cảm, điều này đã nói trước, Tô Tiểu Vũ thích nam nhân, sẽ có một phen giằng co.

Ở trong nước ngâm người thật lâu, Tô Tiểu Vũ có chút mệt, chớp mắt nhìn, chậm rãi từ trong nước ra ngoài, đi tới trước y phục, lại thấy phía trên trống không, không khỏi ngăn người tại chỗ.

Trong ba năm kia, không có một ngày nào trên người nàng không bị mồ hôi ướt đầm, bắn thiu, nàng ghét ba năm này, vì vậy cũng không thích cảm giác bị mồ hôi thấm ướt y phục, nếu là mồ hôi ướt y phục, nàng sẽ không lưu lại, trước khi tắm rửa sẽ thuận tay phá hủy nó. [Nhi: Hoang phí (n___n) ước gì ta cũng có điều kiện như vậy..hic.ông trời bắt công]

Hôm nay nàng đánh nhau cùng Bạch Lê rất thoải mái, y phục dĩ nhiên là ướt đầm, theo thói quen bình thường, trước khi nàng tắm, sẽ làm hồng y phục, cúi đầu, nhìn vải rách đầy đất, cảm thấy vô lực, trước kia Tây Vân còn khen ngợi quá đáng nàng hủy y phục, nói là như vậy mới không làm thất vọng Thừa Phong kiếm bạc, nhưng bây giờ, nàng thật hận chết cái cổ quái này rồi.

Chui về trong nước, Tô Tiểu Vũ khóc không ra nước mắt, tiết hận vỗ vỗ nước, quay đầu lại, vô lực nhìn cửa ngọc.

Bạch Lê vừa dọn dẹp sạch sẽ phòng, thay cho ngọc tháp một tầng da hổ trắng, đang định nghỉ ngơi một chút, đột nhiên nghe loáng thoáng phía sau cửa ngọc truyền đến giọng nói Tô Tiểu Vũ, cảm thấy kinh ngạc, đến gần cửa ngọc xác định, Tô Tiểu Vũ là đang gọi hần.

“Làm sao vậy?” Bạch Lê nhướng mày, nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói chính bản thân hần cũng không phát hiện ra lo lắng.

“Y phục, y phục.” Tô Tiểu Vũ thất bại trả lời, quần bách không xong, bên tai đỏ bừng.

Bạch Lê nghe rõ Tô Tiểu Vũ nói, khẽ sững sờ trong chốc lát, lưu lại một câu “Chờ” , xoay người rời đi, trở về lần nữa thì trong tay đã nhiều hơn một nam trang màu đỏ.

“Khụ khụ, ta đã mang tới.” Bạch Lê gõ cửa ngọc một cái, thật ra thì hần muốn đi vào, chỉ là, hần sợ vật nhỏ.

“Đi vào.” Không đợi hần nghĩ xong, bên trong truyền tới lời nói để cho hần vào khiến trong lòng hần tim đập mạnh, không thể tin hỏi, “Người cho ta vào đây?”

“Nhanh lên một chút!” Tô Tiểu Vũ đã không chỉ còn đỏ tai, cả khuôn mặt đều đỏ, hần lúc nào thì đông dài như vậy rồi, nàng không muốn ở chỗ này nán lại một khắc, nán lại một khắc, quần bách hơn một phần.

Cửa ngọc mở ra, Bạch Lê chậm rãi đi vào, thấy một ít vải rách, trong bụng sáng tỏ, rơi vào ánh mắt chỉ lộ ra một ít phần đầu, bất đắc dĩ cười, không cần phải giấu kín như vậy.

“Tốt rồi, đứng lên mặc.” Dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng trong lúc vô tình thấy vai nàng nổi trên mặt nước, trong thân thể không giải thích được vọt qua một luồng nhiệt, bước chân tăng nhanh, nhanh chóng rời khỏi phòng tắm.

Chờ Bạch Lê sau khi rời đi, Tô Tiểu Vũ rút cuộc thở dài một hơi, ngẩng mặt lên đã không còn đỏ như nãy nữa, nhưng vẫn có màu hồng nhàn nhạt, kiểu mỹ động lòng người.

Đưa tay chộp một cái, hồng bào bay về phía hồ tắm, Tô Tiểu Vũ tung người nhảy một cái, nhảy ra mặt nước, bọt nước không rơi, trên người nàng nước đã bốc khô, mặc y phục vào, chậm rãi rơi trên đất.

“Giày cũng đã bẩn, đi ra đi, sẽ có giày sạch sẽ.” Bạch Lê không lo lắng uống trà, nghe được động tĩnh bên trong, nhàn nhạt mà nói ra, vật nhỏ kia hình như có một chút thích sạch sẽ.

Tô Tiểu Vũ nâng chân lên, chậm rãi thu hồi lại, nắm y phục có chút to lớn, từ từ đi ra ngoài.

Da như tuyết, xương như ngọc, dung mạo xinh đẹp như hoa, như ánh trăng thần kì phát sáng, suối tóc đen như mây, hồng y kinh diễm, Tô Tiểu Vũ cúi đầu chú ý đường, miễn cho bị trường bào làm chân trật té, chân nhỏ bạch ngọc giẫm trên đất, giống như cang nhu hòa hơn.

Bạch Lê cứ như vậy chăm chú nhìn vào nàng, ánh sáng trong mắt bộc phát nóng bỏng, giống như sau một khắc liền muốn cắn nuốt nàng, hẳn biết vật nhỏ rất đẹp, nhưng giờ khắc này mới thật sự hiểu rõ vẻ đẹp của nàng, đột nhiên thật muốn thu nàng vào trong rương, giấu đi, ai cũng không cho nhìn.

“Bạch công tử đều nhìn chằm chằm nữ nhân như vậy sao?” Tô Tiểu Vũ ngồi xuống trên ngọc tháp, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt Bạch Lê nóng bỏng, thân thể cứng đờ, cong mắt cười vô tội.

Thấy nàng cười, trong lòng vừa động, khẽ thở dài một cái, Bạch Lê đi tới trước mặt nàng ngồi xổm xuống, từ trong ngực lấy ra một đôi giày thêu, hoa văn đơn giản, cũng là vải vóc thượng hạng, thợ làm tinh xảo, đưa tay nhẹ nhàng cầm gót chân bạch ngọc nhỏ, động tác dịu dàng đi giày cho nàng.

Tô Tiểu Vũ mím môi, cúi đầu nhìn vẻ mặt hắn nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy hắn an tĩnh lại, đẹp mắt không thể tin được, nam nhân đều không thể dùng đẹp hình dung, nhưng hắn vẫn đẹp đồng thời không mất đi khí khái nam nhi.

“Về sau, không cho phép thường ngày mặc đồ đỏ.” Bạch Lê không biết từ lúc nào đi giày cho nàng xong, đứng dậy ngồi xuống ở bên người nàng, lạnh nhạt nói.

Tô Tiểu Vũ không thích người khác ra lệnh nàng, nghe xong lời này, ngoài kinh ngạc có chút không vui, “Ta cứ mặc thì người làm thế nào?”

“Người mặc một cái, ta hủy một cái.” Ánh mắt Bạch Lê liếc nàng, đột nhiên lật người đè nàng xuống giường, cười đến yêu dị.

“Người đứng lên.” Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, vô cùng khó chịu khi trên người của mình có nam nhân.

“Người đánh cũng không thắng ta, nói cũng không nói lại ta, nếu như ta không đứng dậy, người cũng không còn biện pháp phải không?” Một tay Bạch Lê chống lên đầu, một cái tay khác nhẹ nhàng vuốt xương quai xanh của Tô Tiểu Vũ, hình như có khả năng tăng nhiệt.

“Cẩn lưỡi tự sát.” Tô Tiểu Vũ giận quá hóa cười, cắn răng nghiêng lợi nói.

Bạch Lê vừa nghe, sắc mặt trầm xuống, nàng cứ như vậy không chú trọng mạng mình sao?

Tô Tiểu Vũ xoay mặt đi, thất bại thoáng qua trong mắt, rõ ràng người nam nhân này nguy hiểm mình không thể đối kháng được, vừa nãy nếu đáp ứng lời của hắn, có lẽ bây giờ nàng đã đi khỏi đây rồi, nàng Tô Tiểu Vũ co được dân được, làm gì phải giận hờn.

Bạch Lê rất tức giận, nhưng nhìn bộ dáng nàng quật cường, cũng chỉ có nhận tội.

“Khuya lắm rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai hãy đi.”

Dứt lời, Bạch Lê liền đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài phòng ngọc.

Tô Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn bóng lưng hắn rời đi, đột nhiên có chút khó chịu.

38. Chương 16: Quân Sự Bát Quái

Chỉ ngần ngừ ba ngày, tin tức thứ nữ phủ tướng quân bị lãnh bạc bảy tám năm lần nữa lấy được sủng ái của tướng quân truyền khắp cả lăng thành, khiến người lăng thành không khỏi cảm thán, thế đạo hay thay đổi.

Khanh Ngọc các, khóm trúc tươi tốt, mát mẻ lịch sự tao nhã, không nhiều màu sắc, lại làm cho người ta sinh lòng yêu thích.

“Tiểu thư, ngài mặc xiêm y nào? Đỏ, hay trắng.” Cả người áo xanh, nữ tử trang phục nha hoàn giòn giã nói, nàng đứng sau lưng Tô Tiểu Vũ, cầm trong tay hai kiện y phục khoa tay múa chân trên người nàng.

Mà giờ phút này gương mặt Tô Tiểu Vũ lạnh lẽo trùng mắt trước nữ nhân đang lộn xộn, âm thầm cắn răng.

Nửa giờ, nữ nhân này xong chưa!

“Tây Vân.”

Tô Tiểu Vũ khoe miệng co rút, trực tiếp đưa tay đoạt lấy hai xiêm áo, chỉ nháy mắt, liền hóa thành vải vụn đầy trời.

Nha hoàn áo xanh này chính là Tây Vân, nàng lúng túng nhìn tay mình trống trơn, gãi gãi đầu, yên lặng lui về phía sau một bước.

Vừa nghe nói chủ tử Tiểu Vũ bên này bắt đầu hành động, nàng liền xung phong nhận việc tới đây làm nha hoàn thân cận, trước kia chủ tử Tiểu Vũ muốn giả bộ nhu nhược, không có biện pháp mới chuẩn bị cho nàng một ít vải rách, nhưng bây giờ “đã hết cơn khổ, đến ngày sung sướng” rồi nha, dĩ nhiên là muốn chủ tử Tiểu Vũ ăn mặc thật xinh đẹp rồi.

Chỉ là. Chủ tử Tiểu Vũ nhà nàng hình như không có kiên nhẫn.

” Chủ tử Tiểu Vũ, chủ tử, ta.” Tây Vân lấy lòng cười cười.

“Mặc cái này.” Tô Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, tiện tay từ phía sau kéo ra một xiêm áo, vứt trước mặt Tây Vân.

Ánh mắt Tây Vân sáng lên, lập tức cầm lên nhìn, trong chốc lát quyết định kiểu tóc gì xứng với y phục, lúc đang cầm lên trong nháy mắt, nụ cười cứng ngắt.

Nam, nam trang!

Tô Tiểu Vũ thấy đáng về Tây Vân bị đả kích, không khỏi dở khóc dở cười, người bị dày vò nửa canh giờ là nàng có được hay không?

Ngọc Mãn Đường nhả gian lâu hai.

Tô Tiểu Vũ, Tây Vân, Ngân Điện, Liễu Nguyệt, Thừa Phong một thân áo trắng vây quanh ngồi xuống, bốn người nhìn chăm chăm Tô Tiểu Vũ.

“Làm gì nhìn ta như vậy?”

Tô Tiểu Vũ bị mấy người nhìn không giải thích được, để ly xuống, lạnh nhạt nói.

Bốn người nhìn nhau một cái, cuối cùng do Liễu Nguyệt mở miệng, “Chủ tử, chúng ta nghe nói, thời gian trước người ở buổi đấu giá, đi một chỗ rất xa xỉ, sau đó gặp một vô cùng.”

“Tây Vân.” Tô Tiểu Vũ chậm rãi hí mắt, nhìn về phía Tây Vân, ly trà cầm tay vô thức nắm chặt.

“Tiểu, chủ tử Tiểu Vũ.” Tây Vân thi triển khinh công, chợt nhảy ra, đồng thời ly trà rời tay, đánh vào trên ghế, “Bang” một tiếng, bẽ.

“Chủ tử xuống tay lưu tình.” Ngân Diện vì Tây Vân cầu cạnh, hôm đó thấy chủ tử trở lại, vẻ mặt có chút không đúng, ba người bọn họ mới tìm đến Tây Vân, uy hiếp dụ dỗ nửa ngày mới moi ra được, chủ tử tức giận, tự nhiên không thể cho nàng một mình gánh chịu.

“Chuyện mẫu thân, có tin tức mới rồi hả?” Tô Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi, hỏi.

Bốn người âm thầm thở nhẹ một hơi, bọn họ tra xét rất nhiều lần đều không có kết quả, lúc này mới cả gan hỏi, ai biết chủ tử thiếu chút nữa thật sự nổi giận.

Thừa Phong tao nhã lịch sự cười nói: “Chủ tử, ta đã nghe được, Phong Tịch thành hai tháng sau có một đại hội đoạt bảo, bảo vật gì thì chưa biết, nhưng lão nhân nhất định tới vì cái này.”

Con mắt tối sầm lại, tình cảm nồng đậm gần như không đè nén được, Tô Tiểu Vũ gật đầu, chậm rãi nhíu môi, mặc dù đang cười, nhưng cực kỳ có uy nghiêm, “Cho các người trong thời gian 1 tháng chuẩn bị, an bài xong chuyện Vũ các, một tháng sau, lên đường đi Phong Tịch thành.”

“Vâng” bốn người cùng nhau đáp.

“Chủ nhân người kia, phủ tướng quân người muốn xử trí như thế nào?” Phủ tướng quân mặc dù không ngại, nhưng trong thời gian 1 tháng liền muốn giải quyết, hình như có chút khó khăn.

“Ta vốn muốn trực tiếp đem những vật kia ra, trực tiếp mang vốn liếng của Tô Thanh Viễn đi.” Tô Tiểu Vũ cười gian, trong mắt đều là đùa giỡn, “Chỉ là, ta nghĩ được cách chơi mới.”

“Vậy, vậy là cái gì?” Tây Vân rốt cuộc không nhịn được tâm tình bát quái, lặng lẽ đi lên, để lộ khuôn mặt tươi cười hỏi.

“Từ từ đi.” Tô Tiểu Vũ khó nổi lên hứng thú chơi đùa, nhìn ánh mắt bọn họ rõ ràng rất đè nén tò mò, muốn biết chỗ hấp dẫn.

Mắt Liễu Nguyệt nhíu lại, cắn răng nghiêng lợi đọc nhấn rõ từng chữ, “Chủ tử, người biến thành xấu!”

“Có sao, rất tốt.” Tô Tiểu Vũ lại đổi lại dáng vẻ vô tội, nháy mắt, khiến bốn người mềm lòng.

A, nàng vẫn thích nhìn chủ tử uy nghiêm hơn.

Tây Vân nâng trán.

“Không có chuyện gì, giải tán thôi.” Trầm mặc một hồi lâu, Tô Tiểu Vũ đứng dậy đi ra ngoài cửa, không quên quay đầu lại nói.

“Chủ tử Tiểu Vũ, người đi đâu, chờ ta một chút!” Tây Vân lấy một khối bánh ngọt nhét vào trong miệng, lập tức đi theo.

“Các người nói, chủ tử có phải thích nam nhân kia không?” Liễu Nguyệt chờ Tô Tiểu Vũ đi về, mới yên tâm lớn mật hỏi.

Ngân Diện sững sờ, gương mặt nhìn Thừa Phong, “Thừa Phong, người nói.”

“Khụ, Làm sao ta biết!” Thừa Phong sắc hóp trà, nhìn Ngân Diện ngu ngốc một lúc, “Cả nam nhân là ai ta cũng không biết, ta nói cái gì.”

“Rất thần bí, Bạch gia, chủ nhân phòng đấu giá số 13.” Vẻ mặt Liễu Nguyệt bị kích lên ý chí chiến đấu khiến hai người nam nhân này kinh hãi, chỉ là nhắc tới cũng lạ, trong Vũ các, Ngân Diện phụ trách ám sát, Thừa Phong phụ trách buôn bán, Tây Vân chuyên đi Tô Tiểu Vũ cung cấp, Liễu Nguyệt phụ trách tình báo, chỉ cần Liễu Nguyệt muốn tra, sẽ tra được, nhưng lúc này nàng coi như là đụng vách tường.

“Chủ tử đã đi, chúng ta vẫn ngồi ở nơi này làm gì?” Sau hi Thừa Phong uống hết năm ly trà, nói.

“Ăn cơm.” Ngân Diện tháo mặt nạ xuống, hắn mới hết nhiệm vụ, thấy chủ tử lưu lại tin tức, vội vã chạy tới, lúc này đã đói bụng lâu rồi.

Quả quyết không nhìn vẻ mặt hai người kinh ngạc khinh bỉ, Ngân Diện bình tĩnh gọi tiểu nhị tới, kêu một bàn món ăn.

Liễu Nguyệt và Thừa Phong khóe mắt giựt giựt, rất ăn ý cảm thấy, Ngân Diện đi theo chủ tử đã lâu, cũng biến thành bình tĩnh.

Lại nói, Tô Tiểu Vũ đang chậm rãi đi, vẻ mặt thanh đạm không biết đang nghĩ cái gì, khiến Tây Vân nghĩ suy đoán không được.

Thật ra thì, Tô Tiểu Vũ chưa nghĩ ra muốn đi nơi nào, thời điểm trước kia giả bộ không có tác dụng, chạy hai đầu từ Vũ các đến Tô phủ; hiện tại Tô Thanh Viễn biết nàng giả bộ, nàng cũng không cần luôn luôn trở về Tô phủ, chuyện của nương cũng có đầu mối, Vũ các cũng không cần trở về.

“Người tên ăn xin thối, đứng lại cho ta!” Đột nhiên, trên đường lao ra bốn năm người mặc quần áo gia đình giống nhau, bọn họ đuổi theo một tên ăn xin vóc người nhỏ nhắn, này tên ăn xin một quần áo rách tung rưới không nhìn ra màu sắc quần áo, bị đuổi rất nhếch nhác, lão đảo nghiêng ngả.

“Tránh ra, tránh ra!”

Trên đường mọi người thấy vậy, rồi rít tránh ra.

“Những người kia là ai?” Tô Tiểu Vũ nhìn đám người đuổi theo cách đó không xa, ánh mắt dừng ở trên người tên tiểu khất cái kia, trong mắt thoáng qua tình quang.

“A, đó là gia đình Tướng phủ.” Tây Vân nhìn y phục những gia đình kia một cái, nói.

“Vậy người có biết, tại sao bọn họ muốn đuổi theo tên tiểu khất cái kia không?” Tô Tiểu Vũ cầm cây quạt nâng cầm lên, nhú mày hỏi.

“Chủ tử Tiểu Vũ, ta rất thông minh, nhưng ta không phải là tiên tri.” Con mắt co lại, Tây Vân phát hiện mình không hiểu chủ tử chút nào.

“Nhưng ta muốn biết rõ làm sao giờ?” Tô Tiểu Vũ lười biếng cười, nhìn Tây Vân trong mắt, chỉ cảm thấy quỷ dị.

“Không biết.” Tây Vân mắt xem mũi, mũi xem tâm, đã không muốn trả lời.

“Muốn biết a.” Tô Tiểu Vũ tà khí mà cười, nhỏ giọng nỉ non, ánh mắt nhìn tên tiểu ăn mày bọc phát đùa giỡn, “Cho nên, cứu người thôi...!”

Dứt lời, bên cạnh Tây Vân đã không thấy bóng dáng của Tô Tiểu Vũ.

39. Chương 20: Người Đẹp Hiểu Lâm.

Cả đêm ngủ ngon, Tô Tiểu Vũ ngồi dậy, lười biếng ngáp một cái, nháy mắt, đợi mắt trở nên thanh tỉnh, thấy phòng ngọc trở lại như lúc đầu, căn bản không xem nhìn ra được sự bữa hôm qua, bên cạnh ngọc thấp nhiều hơn một cái bàn nhỏ, phía trên để một bộ nữ trang màu đỏ tươi và một thất lưng gấm nhỏ màu đỏ tươi, bên cạnh trong đĩa để một chén cháo trắng và một đĩa thức ăn.

“Không phải là không để cho ta mặc sao?” Tô Tiểu Vũ nhú mày, xốc váy lên, chút ít phiền muộn trong lòng đều tan hết, mím mím môi, nhàn nhạt nở nụ cười.

Mới ra cửa, liền thấy Bạch Thuật chậm rãi đi tới, nụ cười trên mặt đùa giỡn, “Ồ, tỉnh, Vũ cô nương một đêm này ngủ ngon giấc không?”

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, gật đầu cũng không nhiều lời.

Thật là lạnh nhạt.

Bạch Thuật gặp trắc trở, nhưng không có một chút lúng túng, từ xưa gian thương da mặt dày, hắn cũng không ngoại lệ, nụ cười trên mặt không chút thay đổi, “Thật đúng là không ngờ, tiểu tử kia chịu uất ức mình như vậy, nhường phòng ấm nệm êm, chính mình lại ngủ trên tấm gỗ bên cạnh.”

“Tắm gỗ?” Tô Tiểu Vũ liếc xéo hần, hần rút cuộc muốn nói cái gì.

“Vũ cô nương, người sáng không nói tiếng nóng.” Trong lòng biết trên miệng nàng nửa điểm không buông, Bạch Thuật cũng không có ý định buộc tội, “Pằng” một tiếng cây quạt thu vào, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Nam nữ chung đũa rồi, luôn có nhiều chỗ không hợp ý, các người nên nhân nhượng lẫn nhau. . . .” Tối hôm qua đáng vẻ tiểu tử kia buồn bực, thật đúng là dọa hần hoảng sợ.

Tô Tiểu Vũ cau mày, không hiểu hỏi, “Nam nữ chung đũa có quan hệ gì với ta?”

Bạch Thuật bị nàng hỏi không khỏi sửng sờ, trong mắt thêm một điểm không xác định, “Người...người không phải ở cùng một chỗ sao?”

“Ta lúc nào ở cùng chỗ với hần rồi hả?” Tô Tiểu Vũ choáng váng, lúc nàng ngủ xảy ra chuyện gì sao?

“Các người không có ở cùng nhau?” Bạch Thuật thật sự bị hù sợ, một nam một nữ ở trong một căn phòng ngáy người hơn ba canh giờ, nam nhân còn giúp nữ nhân cầm xiêm áo đồ ăn, bọn họ không ở cùng nhau, nói ra ai tin!?

Hần còn tưởng là Bạch Lê buồn bực bởi vì nóng lòng muốn ăn Tô Tiểu Vũ, Tô Tiểu Vũ nhất thời tức không nhịn nổi, mới cho hần ra.

“Người bảo Bạch Lê đi tìm chết!” Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, phát tay áo rời đi.

Bạch Thuật thấy nàng nổi giận nói, mồ hôi sống lưng lạnh từng đợt một.

“Thuật Thuật, người làm sao vậy?” Tư Thiên Chanh một thân hồng nhạt không biết đến từ lúc nào, nhìn Bạch Thuật ngầy ngẩn người tại chỗ, lo lắng kéo kéo ống tay áo của hần.

“Chanh nhi, ta gây họa.” Bạch Thuật khóc không ra nước mắt, hần cho là phu thê son xào xáo rồi, muốn đi điều hòa điều hòa, nơi nào biết tiểu tử kia tốc độ chậm như vậy.

Tư Thiên Chanh càng nghe mặt càng đen, “Bạch Thuật, chuyện phu thê son người ta người trông nom cái gì!”

“Người theo ta đi vào trong phòng đợi ba canh giờ có thể không gặp gì sao, huống chi Bạch Lê làm gì đều theo tính tình của hần, ta nào biết.” Bạch Thuật bị nữ nhân của mình rống lên, trong lòng buồn bực.

“Người đang nói cái gì!” Tư Thiên Chanh khuôn mặt đỏ lên, hung hăng trừng mắt hần một cái, quay người bỏ chạy, Bạch Thuật sửng sờ, thậm chí mình một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Đợi hai người đi rồi, Bạch Lê mới chậm rãi từ phía sau đi ra, mặt đen kịt, lần này thì hay rồi, vật nhỏ còn chưa thông suốt, lại bị Bạch Thuật ngu ngốc này làm cho xấu hổ không dứt, đường tình của hần nhấp nhô thật đúng là không thấp hơn tỷ hần và Bạch Thuật.

Trên đường cái.

Tô Tiểu Vũ chẳng có mục đích cũng không biết đi bao lâu rồi, cho đến lúc đói bụng mới dừng lại, khẽ thở dài một cái, nhìn chung quanh xem một chút, đi vào quán cơm, đây là quán cơm lớn thứ hai lăng thành, danh tiếng không tệ.

Còn chưa tới buổi trưa, người ăn cơm cũng không nhiều, Tô Tiểu Vũ ngồi xuống lâu một, tùy ý gọi hai món ăn liền từ từ ăn, nhìn điểm tâm bình thường, nhưng trái lại ăn rất thơm.

Buổi sáng chưa ăn cái gì, lại đi lâu như vậy, quả nhiên là đói bụng.

“Công tử mấy vị?” Giọng nói tiểu nhị nhỉnh hót vang lên, Tô Tiểu Vũ khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy hai nam tử quần áo đắt tiền ưu nhã đi vào, người cầm đầu càng thêm phong thần tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc, làm cho người ta vừa nhìn liền sinh lòng hảo cảm.

Nam tử kia hình như cảm thấy có người nhìn hần, quay đầu, vừa chống lại ánh mắt Tô Tiểu Vũ, trong mắt thoáng qua kinh diễm, khẽ mỉm cười, như gió xuân.

Đối với việc hần ôn hòa, Tô Tiểu Vũ lại không phản ứng gì, nhàn nhạt gật đầu một cái, nàng tiếp tục ăn.

Mà nam tử đi theo phía sau kia nhìn qua là hộ vệ nam tử đi đầu tầm mắt của hắn thấy Tô Tiểu Vũ thì trong mắt đều là kinh ngạc, nhìn nữ tử này xinh đẹp đến mức không tả được, nhưng nữ nhân cũng quá đẹp đi, mầu chốt nhất phải Ánh mắt liếc qua nam nhân bên cạnh, có chút kinh ngạc, chủ tử hình như có gì đó không đúng.

Hai người ngồi xuống bên cạnh, cách Tô Tiểu Vũ một bàn.

Khán đài giữa phòng khách, năm vũ nữ nhẹ nhàng lên đài, âm nhạc vang lên, chậm rãi nhảy múa, thân thể xinh đẹp, dáng người nhẹ nhàng, giành được những tràng vỗ tay náo nhiệt.

Vũ khúc kết thúc, một trong các nữ tử tay bưng cái khay, lượn quanh các bàn, rất nhiều khách móc bạc ra khen thưởng, Tô Tiểu Vũ nhìn vậy cũng cảm thấy rất tốt, đang muốn bỏ tiền, lại phát hiện y phục đã thay đổi, bây giờ người nàng không có đồng nào, không nói đến thưởng, ngay cả tiền cơm cũng không trả nổi, không khỏi âm thầm cảm thấy thật xui xẻo, uống nước cũng có thể rất kẻ rằng, nàng coi như là biết tự vị này.

Một nam tử áo xanh uống nhiều say lảo đảo, bắt tri bắt giác đi tới trước bàn Tô Tiểu Vũ, quay đầu lại, khi thấy mặt Tô Tiểu Vũ lạnh lẽo, trong mắt lập tức nổi lên sắc dục, “Cô nương đi một mình à, không bằng theo ta trở về, công tử ta sẽ hảo hảo, nấc, đối đãi ngươi .”

Dứt lời, còn liếm liếm đôi môi đầy đặn, vươn tay muốn sờ mặt của Tô Tiểu Vũ.

Xem ra, một người xui xẻo chẳng những uống nước rất kẻ rằng, còn có thể liên tiếp gặp xui xẻo. Sắc mặt Tô Tiểu Vũ rét lạnh mấy phần, không nhìn nam nhân thô bỉ này một cái, nội lực rót vào cái ly trong tay, chỉ cần tay nam nhân kia gần thêm chút nữa, sẽ bị phế sạch.

Nam nhân kia không biết nguy hiểm giáng tới, trong mắt động sắc dục làm người ta nôn mửa, cho nên nói, rượu cường tráng gan.

“Vị công tử này, ban ngày ban mặt, chộc ghẹo con gái nhà lành, không sợ sao.” Một nam tử ôn hòa đột nhiên mở miệng, nhàn nhạt nhìn về phía nam tử mặc áo xanh, ánh mắt mặc dù ôn hòa, nhưng vô cùng uy nghiêm.

“Ngươi là ai, dám quấy ta! Ngươi biết ta là ai không? Trong lăng thành này người dám đắc tội bản công tử còn chưa ra đời!” Nam tử mặc áo xanh kia cũng sợ, ngay sau đó giấu cột nhìn người nói chuyện, say rượu mắt đỏ rực .

“Lớn mật!” Nam tử ôn hòa còn chưa mở miệng, hộ vệ bên cạnh hắn liền vỗ lên bàn, trên mặt lạnh lẽo.

Gã sai vật phía sau hắn thấy vậy, phách lối hô, “Công tử nhà ta là chất nhi Lưu Thừa và phu nhân, dám đắc tội với thiếu gia nhà ta, có tin chém đầu ngươi không.”

“Bốn vương thế nào không biết, một thân thích của thừa tướng, có thể quyết định tánh mạng bốn vương.”

40. Chương 17: Tên Ăn Xin Nghịch Ngợm

Mọi người chỉ cảm thấy ra mặt một có cơn gió thổi qua, trên đường không còn bóng dáng của tiểu ăn xin, những tên gia đình kia hai mặt nhìn nhau, hoảng sợ nhìn bốn phía, nếu không phải ban ngày, bọn họ nhất định sẽ cho là thấy quỷ, nếu không tại sao cái tên ăn xin tại sao sẽ đột nhiên biến mất?

Tây Vân nhúc nhúc đầu vỗ trán một cái, nàng tốt nhất nên trở về phủ tướng quân, chủ tử Tiểu Vũ không biết đi đâu.

“Tiểu nhị, ta muốn một gian phòng khách, chuẩn bị xong nước nóng.” Tô Tiểu Vũ mang theo tiểu ăn xin đi vào khách trọ gần đây, nhàn nhạt phân phó nói.

Tiểu nhị cũng sợ, thấy người tới quần áo cao quý, vội vàng cười nịnh nói, “Được, khách quan trước đi theo tiểu nhân, sau đó nước nóng liền đến.”

Tô Tiểu Vũ “Ừ” một tiếng, xách theo tiểu ăn xin lên lầu.

Lầu dưới một đám thực khách thấy vậy, nghị luận âm ỉ, dù sao thì người nào thấy một quý công tử mang theo tiểu ăn xin bần thủ, đều sẽ cảm thấy kỳ quái.

Đóng cửa phòng, Tô Tiểu Vũ đặt tiểu ăn xin lên giường, mình tìm cái ghế ngồi xuống, sau đó, cười khanh khách nhìn tên ăn xin.

Tiểu ăn xin này mặt bần thủ, không thấy rõ mặt mũi, thế nhưng đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng, cực kỳ sáng.

“Tại sao muốn cứu ta?” Tiểu ăn xin nhìn Tô Tiểu Vũ, cười híp mắt nói, âm thanh trong trẻo yếu ớt, nghiêm nhiên là một cô nương.

Tô Tiểu Vũ nhún vai, ngọc phiến chỉ ngoài cửa, “Tắm rửa trước.”

“Tốt.” Tiểu ăn xin đồng ý, chờ tiểu nhị kia mang nước nóng lên, cũng không quản trước mặt còn nam nhân ngồi, liền bắt đầu cởi áo nới dây lưng.

“Ta còn ở đây, ngươi cũng thực có can đảm cởi.” Tô Tiểu Vũ nhíu mày, ngay từ đầu cứu nàng là vì vật kia, hiện tại thật sự hứng thú rồi.

Tiểu ăn xin cởi áo, nhảy vào trong thùng nước, “Rầm rầm” nước tràn ra một vũng lớn, nếu không phải Tô Tiểu Vũ nhanh tay, sợ một thân áo đã sớm ướt.

“Một nữ oa oa, còn giả bộ nam nhân.” Tiểu ăn xin đùa bỡn nước, hừ nói.

Tô Tiểu Vũ lần này thật sự tò mò, đưa tay sờ yết hầu giả trên cổ một cái, tùy ý xé xuống, “Yết hầu quá giả?”

“Là hương nữ nhân.” Tiểu ăn xin từ trong nước ló đầu ra, bần thủ trên mặt đã rửa sạch, khuôn mặt trắng noãn xinh xắn dễ thương, một đôi mắt hạnh nhẹ nhàng động lòng người, mũi dọc dừa đôi môi, không nói tuyệt thế, cũng có thể khuynh thành.

Tô Tiểu Vũ thấy bộ dáng nàng, hài lòng gật đầu một cái, ánh mắt của nàng cũng không tệ lắm, mới vừa nhìn đã cảm thấy nàng là một mỹ nữ, quả nhiên.

“Ta thấy ngươi giả trang nam cực kỳ giống, nếu như không phải quá gần ngươi, thấy một chút xú mùi thơm của nữ nhân, ta thật sự không phân được.” Tiểu ăn xin nằm ở thùng nước, hai cánh tay trắng bóng để trên thành thùng nước, chớp mắt to, bội phục nói.

“Đa tạ khích lệ.” Tô Tiểu Vũ gật đầu một cái, ném yết hầu giả lên bàn, thân thể dựa vào phía sau, lười biếng nhếch môi, “Ngươi trộm ở Lưu Phàm Vũ cái gì?”

“Ha ha ha, nữ oa oa ngươi thật đúng là đáng yêu, rõ ràng biết, còn hỏi.” Tiểu ăn xin cười lớn, nàng cứu nàng không phải là vì món đồ kia sao.

Bị một nữ nhân không lớn hơn bao nhiêu gọi con nít, Tô Tiểu Vũ không thích bỡn môi, cũng lười cùng nàng nước đục thả câu, “Ta muốn ngọc thiên, ngươi muốn cái gì?”

Ngọc thiên ở Lưu Phàm Vũ là tiên đế ban thưởng, tự tạo thành tới nay vẫn ngâm mình ở trong nước thuốc, nếu mài thành bụi phấn, ăn thêm tử hiệp thảo vào người, có tác dụng cực lớn cho việc luyện võ luyện đến bình cảnh.

“Ngươi gặp được bình cảnh.” Tiểu ăn xin nhíu mày, từ trên xuống dưới quét một vòng, “Làm sao ngươi biết ngọc thiên ở tay ta?” Người tương phủ đều không biết, chỉ coi nàng là tên dói trộm đồ.

“Đoán được.” Tô Tiểu Vũ cười nói, nàng tương đối miễn cảm với vật có được, không phải người thường có thể biết, lúc này tên tiểu ăn xin ở chỗ thuận hướng gió, nàng trong lúc vô tình ngửi thấy được, mới cứu nàng.

Lần này tiểu ăn xin hoàn toàn kinh ngạc, móc ra ngọc thiên ngửi một cái, một cổ mùi vị nhàn nhạt, xa như vậy cũng ngửi được? Mũi chó cũng không sánh bằng.

Lười giải thích, đưa tay chộp một cái, ngọc thiên liền đến trên tay của nàng, vừa dùng lực, ngọc thiên biến thành bột, Tô Tiểu Vũ cho thẳng vào miệng, nhất thời, một cảm giác ấm áp từ đan điền dâng lên.

“Trắng trơn cướp đoạt.” Tiểu ăn xin bĩu môi, “Cầm bộ xiêm áo đến.” Giọng điệu vui đùa, lại có một loại bầm sinh uy nghiêm, dứt lời, liền tiếp được xiêm áo bay về phía mình.

Chờ nước chảy, trong khách trọ đã không thấy tung tích Tô Tiểu Vũ .

“Có ý tứ.” Tiểu ăn xin sửa sang lại áo, mặc dù chỗ nên che kín cũng đã che, nhưng vẫn không ra cửa, nàng đoán chắc sẽ có người đến nhận nàng đúng không?

“Có ý tứ, có ý tứ cái rắm, tháng trước còn là thần khâu, hôm nay thành tên ăn xin rồi hả ?” Cửa phòng đóng mở, một nam tử áo đen chậm rãi đi vào, hắn là Bạch Thuật.

Bạch Thuật bắt đầu nhìn nữ tử trước mắt, đáy mắt là dịu dàng, tay sau lưng lấy ra một bộ kim sắc lông lầy.

“Chơi thật vui chứ sao.” Tiểu ăn xin bĩu môi, cười híp mắt nhìn Bạch Thuật, nhảy tới trước mặt Bạch Thuật, hai cánh tay mở ra, ý bảo hắn thay quần áo cho nàng.

Người này nói nàng tùy hứng cũng được, nói nàng nhàm chán cũng được, không có yêu thích khác, rất thích khiêu chiến nhân vật khác nhau, hiện tại đến tên ăn xin nàng cũng thử qua, giờ không có mục tiêu rồi.

“Chanh nhi, ta là nam nhân.” Bạch Thuật tức giận trừng nàng, nhưng hắn là nam nhân có tâm huyết, nàng để cho hắn thay quần áo, không sợ hắn ăn luôn nàng sao?

Tuy nói như vậy, nhưng thủ pháp rất lưu loát, nhanh chóng đổi xong y phục cho nàng, tiểu ăn xin biến thành thiếu nữ tôn quý bức người.

“Nhưng ngươi cũng là tướng công tương lai của ta không phải sao!” Tư Thiên Chanh chu môi, tiến vào trong ngực Bạch Thuật, yếu ớt cọ.

Bạch Thuật than thở, đưa tay nâng cằm của nàng lên, cúi người hôn, đây là nữ nhân hắn yêu, không cưng chiều sao được?

“Bạch, Bạch Thuật.” Tư Thiên Chanh mắc cổ đỏ bừng mặt, gương mặt nhìn hắn một chút, ôm lấy eo cường tráng của hắn.

Một hồi lâu, chờ Bạch Thuật hết hưng, ôm Tư Thiên Chanh ngồi trên ghế, cười như không cười nhìn chăm chăm gương mặt đỏ bừng của nàng hỏi, “Chanh nhi có biết, nàng kia là ai ?”

“Là một mỹ nữ.” Tư Thiên Chanh toét miệng cười, bộ dáng tiểu khả ái chọc cho Bạch Thuật thiếu chút nữa lại không cầm được, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ xuống đầu của nàng.

“Là Tô Tiểu Vũ.”

“Người...người nói gì?” Tư Thiên Chanh chợt ngẩng đầu lên, trừng cặp mắt lớn, cái nha đầu kia chính là Tô Tiểu Vũ? A, rất xứng đôi với tiểu tử thú kia, quan trọng nhất là, nàng thích!

“Không trách được hắn tùy ý nhắc tới ngọc thiên, thì ra là. Tính toán ta!”

Tư Thiên Chanh nhảy xuống đất, đôi mắt đẹp tròn tròn, tức giận, “Bang” một tiếng về phía cái bàn, trực tiếp ném cái chén ở trên bàn xuống đất.

“Chỉ người dễ gạt.” Bạch Thuật bật cười, kéo nàng về trong lòng, đau lòng xoa tay cho nàng, kể từ ngày đó đưa tử hiệp thảo cho Tô Tiểu Vũ, hắn nghĩ, khi nào hắn ra tay đi lấy ngọc thiên, lại không nghĩ rằng hắn cho Chanh nhi đi lấy, nếu sớm biết trước hắn làm, làm hại Chanh nhi lẫn một thân bần.

“Không sao, ta sẽ trở về.”

Tư Thiên Chanh cười quỷ dị, trong mắt toàn là tính toán.

41. Chương 21: Khiêm Vương Thiên Hiểu.

“Bổn vương thế nào không biết, một thân thích của thừa tướng, liền có thể quyết định tánh mạng bổn vương.”

Nam tử ôn hòa cười nhạt mà nói, nhưng ánh mắt nhìn cháu thừa tướng lại lộ ra lạnh lẽo.

“Vương Gia?” Vương Chúc lặp lại, trong mắt đục ngầu đột nhiên cười, “Vương gia cái gì, nơi này chỉ có Ngã Vương Chúc! Người là vương gia cái quỷ gì? Ha ha ha!”

“Công, công tử, hần hần là Vương gia.” Gã sai vặt kia nhận ra nam nhân ngồi chỗ đó, lập tức hoảng sợ nhào tới trên mặt đất, dùng sức dập đầu, “Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng nha, tiểu nhân không biết là Vương gia.”

“Ngu xuẩn, Vương gia từ đâu tới, nắc, người uống say rồi, ha ha ha.” Vương Chúc hung hăng đánh đầu gã sai vặt, khinh thường hừ nói.

Lúc này, ánh mắt thị vệ bên người nam tử ôn hòa nhìn Vương Chúc giống như đang nhìn một người chết.

“Công tử, đó là Khiêm vương!” Gã sai vặt gần như cố gắng nói ra, sao hần lại có chủ tử ngu xuẩn vậy, nhưng hần không thể không nghĩ, ban đầu hần đi theo Vương Chúc lấy được bao nhiêu chỗ tốt.

Giờ phút này, Vương Chúc uống say đến nữa, cũng có vẻ tỉnh táo, Khiêm vương, đã từng là tam hoàng tử, đối đãi người ôn hòa lễ độ, danh tiếng cực tốt, hôm nay thái tử lên ngôi, hần được phong làm Khiêm vương, rất được Hoàng đế tin tưởng, địa vị cực cao.

Các thực khách nghe vậy, ríu rít té quỵ xuống đất, đây chính là Khiêm vương!

“Hãy bình thân.” Tư Thiên Hiểu cười nhạt, mọi người mới dám đứng dậy.

“Vương, Vương Gia. tiểu, tiểu nhân có mắt không trông, tiểu.” Vương Chúc ngã xuống đất, hoảng sợ dập đầu.

“Triệu Đĩnh, mang theo hần đi phủ thừa Tướng, cho Lưu Phàm Vũ tự động xử trí.” Tư Thiên Hiểu chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt phân phó nói.

“Vâng” Triệu Đĩnh gật đầu, đi lên trước nhắc cái tên đã mềm nhũn người, thi triển khinh công bay đi phủ thừa Tướng.

Bên cạnh thực khách thấy vậy, nhưng trong mắt xem kịch vui, Vương Chúc này thường ngày ỷ vào sủng ái của thừa tướng, làm mưa làm gió, đi đêm nhiều, rốt cuộc gặp phải quỷ.

“Cô nương, người không sao chứ.” Tư Thiên Hiểu đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ, cười như gió xuân, ấm áp hợp lòng người, một đôi mắt đen đầy dịu dàng.

“Đa tạ, Khiêm vương gia.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hần, gật đầu.

Tư Thiên Hiểu không để ý nàng lạnh lùng, tiếp tục nói, “Ra cửa là bằng hữu, chỉ là một kiểu xưng hô thôi, kêu tên ta là được, không biết danh tính cô nương?”

“Tô Tiểu Vũ.” Tô Tiểu Vũ nhú mày, nếu người ta không có vẻ gì kiêu ngạo, nàng cũng không quan tâm thêm một người bạn.

“Tên rất hay.” Tư Thiên Hiểu cười một tiếng, thấy đối phương không có ý định đáp lời, cũng không nói thêm cái gì, trong lúc nhất thời, hai người trầm mặc trở thành tiêu điểm, dù sao sau khi biết đó là Khiêm vương, thái độ hần đối với nữ tử kia đã làm người ta chú ý, Khiêm Vương điện hạ tuần tú lịch sự, có quyền thế, rất nhiều nữ nhi muốn gả vào Khiêm vương phủ, thế nhưng Khiêm vương đối với người nào cũng ôn hòa, đối với người nào cũng không hứng thú, nhưng hôm nay, Khiêm vương lại giúp cô nương kia, còn chủ động tiến lên đáp lời.

“Vương Gia.” Triệu Đĩnh từ cửa trở lại, cơm này quán đến phủ thừa tướng không xa, tốc độ của hần nhanh, cho nên rất nhanh đã về.

“Ừ.” Tư Thiên Hiểu gật đầu một cái, ngay sau đó cười nói với Tô Tiểu Vũ, “Tô cô nương, tại hạ còn có việc, nên rời đi trước.”

“Hẹn gặp lại.” Theo lễ phép, Tô Tiểu Vũ đáp lời, mặc dù nàng cảm thấy Tư Thiên Hiểu muốn đi thì đi, không cần thiết chào hỏi nàng.

Tư Thiên Hiểu đọc được xa cách trong mắt nàng, thế nhưng hài lòng cười, nhìn Triệu Đình một cái, quay người đi, Triệu Đình kinh ngạc nhìn chủ tử một cái, lại nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, vội vàng đi theo, chủ tử để ý nữ nhân này?

Chẳng qua không ai nhìn thấy Tư Thiên Hiểu xuất hiện ở cửa sau, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chờ Tư Thiên Hiểu rời đi, trong quán ăn mới một lần nữa khôi phục náo nhiệt, dù sao là một Vương gia, cho dù ai cũng không dám cản trở.

“Cô nương, không biết còn muốn thứ gì không?” Tiểu nhị kia nhìn Tô Tiểu Vũ ăn xong rồi mà chưa tính rời đi, cho là nàng còn cần cái gì, tiến lên hỏi.

Tô Tiểu Vũ bình tĩnh nhấp một ngụm nước trà, “Thêm một đĩa bánh ngọt.”

“Được! Cô nương xin chờ một chút!” Tiểu nhị cười híp mắt lui ra, thường ngày người không có tiền trả sẽ cố ý kéo dài thời gian, nhưng tiểu nhị không dám cho là nàng không có tiền, dù sao, Bạch Lê chuẩn bị quần áo cho Tô Tiểu Vũ đều là vải tốt nhất, cho nên tiểu nhị nhìn nàng nửa ngày không đi, cũng chỉ cho là đang chờ người.

Tô Tiểu Vũ ngất sống mũi, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa, nếu như hiện tại Tây Vân xuất hiện tại trước mặt nàng, về sau nàng sẽ không chê Tây Vân ồn ào.

Thực khách bên ngoài, Bạch Lê đứng ở cửa, vừa nãy tất cả hần đều nhìn thấy, nghĩ đến ánh mắt Tư Thiên Hiểu nhìn vật nhỏ, hần biết hần ta cũng có tình cảm với vật nhỏ, trong mắt là ưu buồn không tan được, đôi tay nắm thật chặt thành quyền, bọn họ vẫn thích cùng một nữ nhân sao? Vừa nghĩ tới vật nhỏ sẽ nằm trong ngực ai đó, tim của hần liền đau đến hít thở không thông.

Lần này, hần sẽ không buông tha?

Một lúc lâu, chờ hần bình phục tâm tình, lại thấy vật nhỏ còn chưa ra ngoài, không khỏi nhíu mày, đi từ cửa đi vào, hần liền thấy vật nhỏ ngơ ngác nhìn cửa, lúc nhìn thấy hần, cặp mắt sáng lên, tuy chỉ là một cái chớp mắt, lại đủ để cho tim của hần mềm nhũn, xem ra, lần này hần thật sự không thể buông.

“Làm sao vậy?” Bạch Lê ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Vũ, nhìn một khối bánh ngọt bên cạnh còn chưa động, nhíu mày, cầm lên đưa vào trong miệng, “Mùi vị tạm được.”

“Ta không ăn được.” Tô Tiểu Vũ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Không ăn được thì sao lại không đi?” Bạch Lê kinh ngạc, hần nghe nói nàng ở thực khách phường, liền chạy tới, lại đứng ở cửa lâu như vậy, nếu ăn no, sao còn ngồi ở đây?

Ánh mắt mọi người chung quanh nhìn Tô Tiểu Vũ liên tục, đáy lòng hần không vui, ánh mắt liền lạnh hần đi, quét qua những người đó, thấy bọn họ co rúm lại, mới thỏa mãn thu hồi ánh mắt, vật nhỏ là của hần, người nào nhìn khoét mắt người đó.

“Ta không có tiền.” Tô Tiểu Vũ an tĩnh thật lâu, mới nhỏ giọng nói, đầu đã thấp đến nỗi không thể thấp hơn nữa.

Mặc dù giọng rất nhỏ, nhưng Bạch Lê là người nào, thính lực sao có thể kém được, thiếu chút nữa phun một ngụm trà ra ngoài, lồng ngực không ngừng chấn động, tiếng cười trầm thấp truyền vào trong tai Tô Tiểu Vũ.

“Đừng cười!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Vũ đỏ bừng, đôi mắt to bị hơi nước bao phủ, vừa giận vừa hờn nhìn chằm chằm Bạch Lê.

Bạch Lê nhìn động lòng, cười tà khí, vút một thổi bạc lớn, rồi sau đó đột nhiên đứng lên ôm ngang Tô Tiểu Vũ, nhanh chóng rời quán cơm, lưu lại một đám người nghị luận âm ỉ, lúc này là Khiêm vương, lúc này lại là một nam nhân tuyệt mỹ, vị cô nương này rốt cuộc là ai, sức quyến rũ lớn như vậy.

Thời điểm Triệu Đình và Tư Thiên Hiểu đàm luận, nhân lúc rảnh rồi chạy về, nghĩ tra thân phận của vị cô nương kia, lại thấy một nam tử mặc áo hồng ôm nàng rời đi, tâm không khỏi chìm mấy phần, đợi thấy rõ nam nhân kia là ai, kinh ngạc trầm mất.

Là hần!

42. Chương 18: Tranh Thủ Đồng Tình

Có được tử hiệp thảo và ngọc thiên, Tô Tiểu Vũ phải tìm một chỗ tốt tiêu hóa, nếu như có thể đột phá, võ công của nàng liền tăng thêm một tầng, cách mục tiêu cũng gần hơn một chút.

Vốn muốn tìm quán trọ, lại phát hiện người đã đi tới phòng đấu giá Bạch gia, trong lòng không hiểu, quỷ thần xui khiến đi thẳng tới phòng kế số mười ba.

Lầu ba hộ vệ vừa thấy Tô Tiểu Vũ, liền lập tức tránh ra, cung kính cúi người chào, quản gia Bạch cho bọn hần xem qua bức họa, người này trực tiếp mang đến phòng kế số 13.

Tô Tiểu Vũ nhú mày, hần làm sao lại khẳng định như vậy, nàng còn có thể đến?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng bước chân không ngừng, đến trước cửa phòng kế số 13, không chút suy nghĩ liền đẩy cửa đi vào, phát hiện Bạch Lê không có ở đây, hài lòng gật đầu một cái, có thể lặng yên luyện công, không còn gì tốt hơn.

Tô Tiểu Vũ ở trên giường nệm ngồi xếp bằng, vận công điều khí, lúc đột phá, tốt nhất không nên có gì trời buột, cho nên cởi giày vớ xuống, nới lỏng áo.

Nhưng nàng lại không ý thức được, nàng căn bản không đề phòng Bạch Lê.

Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Vũ khẽ toát ra từng sợi khói trắng, trong mắt còn có ánh sáng màu đỏ xẹt qua, tốc độ cực nhanh, không lâu lắm, nàng liền mở hai mắt ra, hai tròng mắt đen nhánh có vui sướng nhàn nhạt, thời điểm nàng luyện công, rất ít khi có thể tập chung, hôm nay trạng thái ngược lại không tệ.

Giật giạt thân, chỉ cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi, dính như hồ, bĩu môi, thất lại đai lưng, xuống giường êm, lưỡi biếng duỗi lưng một cái, toàn thân thư giãn, thoải mái nàng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

“Trời đã tối rồi, còn đi sao?” Dễ nghe giọng nam từ phía sau truyền đến, sau một khắc, người đã đến trước mặt Tô Tiểu Vũ.

Bạch Lê dịu dàng cười, hôm nay tâm tình của hần không tệ, hoặc nói là, là rất vui mừng, hần biết vật nhỏ hôm nay sẽ tìm một chỗ luyện công, lại không nghĩ rằng, sẽ chọn phòng ngọc của hần.

“Đa hắc hử kia ta làm bẩn rồi, ngày mai sẽ cho người trả lại người.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hần, nói, nàng vừa ra không ít mồ hôi.

“Của ta chính là của người, tại sao còn chưa nhận thức điều này?” Bạch Lê cau mày, giơ tay lên nghĩ gõ đầu của nàng, lại bị nàng nhanh chóng né tránh, nhưng nếu Bạch Lê muốn bắt một người, như thế nào lại không bắt được, cổ tay khẽ đảo đánh úp tới bả vai của nàng.

Tô Tiểu Vũ trong mắt lóe lên tinh quang, thân hình vừa động, mau né đi, sau đó chủ động xuất kích, đánh tới ngực Bạch Lê, người sau cũng nhanh chóng né tránh.

Hai người rất nhanh đấu một trận, chiêu thức nhanh đến nỗi làm cho người ta hoa mắt, người bình thường căn bản là không phân biệt được.

“Đùng đùng” Tiếng ngọc nát vang lên, bình ngọc bể, cái ghế ngọc bể.

Bạch Lê lắc mình đến trước tháp ngọc, sau đó Tô Tiểu Vũ công kích tới, Bạch Lê nhìn sang giường sau lưng, bật cười, nội lực cường đại mở ra, trực tiếp đẩy lui Tô Tiểu Vũ mấy bước.

“Vũ nhi, những thứ khác vỡ nát coi như xong, muốn cái giường này bẻ, người để ta ngủ nơi nào?” Thân thể Bạch Lê ngửa lên, nửa tựa vào trên giường ngọc nhỏ, lông hổ màu đen nổi bật lên da thịt như ngọc của hắn.

“Người không có chỗ khác ngủ à?” Tô Tiểu Vũ cười khê, thỏ gác hang động, nam nhân này sao có thể không có một chỗ đặt chân.

“Người tâm tình rất tốt.” Bạch Lê nhú mày, hắn chưa từng thấy qua vật nhỏ cười thật sự vui vẻ, mặt mày giương nhẹ, khiến người động lòng.

Tô Tiểu Vũ gơ tay áo lau mồ hôi, nghe vậy, gạt đầu một cái, “Đánh với người rất thoải mái.” Thật lâu không có loại cảm giác này, vừa bắt đầu chỉ là muốn khiến Bạch Lê ăn chiêu của nàng, để cảm nhận được chiêu thức một chút, đến cuối cùng biến thành độ sức chính thức rồi, mặc dù không có vận dụng lực lượng kia, nhưng vẫn rất thoải mái, ngay tiếp theo, tâm tình cũng khá lên nhiều.

“A.” Bạch Lê cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười khàn khàn, làm cho lòng người ngứa ngáy, con người màu hổ phách nhìn chằm chằm Tô Tiểu Vũ, ở trong đó tham muốn giữ lấy thấy khiến Tô Tiểu Vũ kinh hãi.

Nhàn nhạt liếc hắn một cái, Tô Tiểu Vũ xoay người tính toán rời đi, “Hôm nay tổn thất tính cho ta, cho người đi Vũ các lấy bạc.”

“Một thân mồ hôi, vô cùng vất vả, không biết xấu hổ đi ra ngoài sao?” Giọng nói Bạch Lê đột nhiên xuất hiện phía sau nàng, nàng không kịp tránh né vòng tay rắn chắc đã trụ hông của nàng.

“Trên người ta bẩn, cho nên, thả tay ra!” Tô Tiểu Vũ cắn môi, tức giận nhìn chằm chằm bàn tay ngang hông.

“Ngọc nơi này, đều là tự tay ta mài, ngâm, như vậy trả?” Cẩm Bạch Lê chống lên vai Tô Tiểu Vũ, cười hỏi.

“Vậy thì không trả.” Tô Tiểu Vũ hừ lạnh, mới vừa thấy tốt bụng bây giờ liền thừa rồi, nàng không ngu đến mức tin tưởng, công tử nhà giàu có cơ hội tự thân động thủ sao.

“Không lừa người.” Bạch Lê biết nàng không tin, bất đắc dĩ thở dài, Tô Tiểu Vũ không thấy được, con người màu hổ phách dâng lên sương mù mờ mịt, “Mẹ ta luôn ngủ không ngon, cho nên ta tìm đến loại ngọc này có thể yên giấc, sau đó lại ngâm trong nước thuốc, tự tay mài, bố trí, ta bỏ ra một năm, nhưng nàng không đợi được ngày đó.”

Thân thể cứng đờ, Tô Tiểu Vũ hơi kinh ngạc mở mắt, nàng không hoài nghi lời của hắn, người như hắn, căn bản khinh thường với nói dối, nghĩ đến mẫu thân dịu dàng, trong lòng đau xót, gơ tay lên chậm rãi đặt lên tay của hắn.

Bạch Lê cảm thấy trên mu bàn tay ẩm áp, sương mù trong mắt tan hết, chỉ còn lại vui mừng, cẩn thận từng li từng tí nhìn gò má của nàng, khóe miệng gợi lên, mặc dù bởi ra vết sẹo thương thể của mình cảm giác không tốt, nhưng có thể được vật nhỏ đồng tình một chút, trong lòng giống như không thấy đau như trước.

Hai người đều không nói chuyện, lặng yên ngây ngẩn một hồi, cho đến lúc Tô Tiểu Vũ hoàn hồn, nhìn đến bản thân không biết từ lúc nào đặt tay trên tay Bạch Lê, trong lòng cả kinh, tay buông lui về phía sau, đẩy Bạch Lê ra.

“Khụ, người muốn cái gì?” Tô Tiểu Vũ thở ra một hơi, ổn định hỏi.

Thấy ánh mắt vật nhỏ nhìn tới, nhưng không nhìn mình, nụ cười trong mắt Bạch Lê càng sâu, nghe được câu nàng hỏi, giật mình, khóe môi tà tà nâng lên.

“Ta từ nhỏ đến lớn, còn chưa có cùng nữ nhân chung giường chung gối qua, không bằng.”

Lời còn chưa nói hết, nụ cười Tô Tiểu Vũ đã đen lại, nàng không biết từ lúc nào thì nàng nghèo túng đến nỗi phải bởi nam nhân ngủ để trả khoản nợ!

“Bạch Lê, đánh nhau không chỉ một mình ta.” Tô Tiểu Vũ tức cười.

“Xác thực, đánh nhau là hai người chúng ta, chỉ là, nội lực của ta không đụng phải những thứ đồ này, tất cả, đều là người đánh nát.”

Bạch Lê cười, cười giống như hồ ly, tính toán trong mắt không chút nào che giấu.

Nghe vậy, Tô Tiểu Vũ tỉ mỉ suy nghĩ một chút, càng nghĩ mặt càng đen, xem ra, xú nam nhân này bắt đầu tính toán nàng, nàng còn ngây ngốc nhảy vào trong hố, nàng vừa uống lộn thuốc mới có thể cảm thấy hấn đáng thương!

“Đừng tức giận, chọc tức thân thể, đau lòng là ta.” Bạch Lê nhanh tay gõ cái trán của nàng, tốc độ cực nhanh nhảy tới phía sau, mà chỗ hấn vừa đứng, xuất hiện một vết nứt.

“Trả lại? Vũ nhi cảm thấy một đêm không đủ, nghĩ lại thêm sao?”

“Bạch Lê!” Tô Tiểu Vũ gầm nhẹ, đôi tay nắm quyền, hơn mười năm bình tĩnh vào giờ khắc này tan thành mây khói, nàng chưa từng gặp qua người vô sỉ như vậy!

“Tốt lắm tốt lắm, ta không đùa ngươi, đi tắm rồi hãy nói.” Bạch Lê biết rõ nếu không có chừng có mực, sợ rằng về sau vật nhỏ sẽ thật sự không để ý tới hấn.

Tô Tiểu Vũ đứng bất động, phòng bị nhìn hấn.

“Ngoan ngoan tắm, đồ vật không cần bồi thường.” Bạch Lê nâng trán, xem ra thật sự dọa nàng sợ.

“Đi chỗ nào tắm?” Tô Tiểu Vũ vừa nghe thấy lời ấy, sắc mặt hòa hoãn, không phải nàng không bỏ được tiền, chỉ là vật này có ý nghĩa như vậy, thì không phải tiền bạc có thể giải quyết, không cần bồi là tốt nhất, huống chi, nàng một thân mồ hôi rất khó chịu.

Bạch Lê cảm giác mình ăn trộm gà không được, còn mất nắm gạo, bất đắc dĩ cười cười, giơ tay lên, một lực đạo nhẹ đẩy ngọc thạch hình tròn ra phía bên phải tường ngọc.

Tiếng tảng đá ma sát vang lên, tường ngọc dời đi, lộ ra một gian khác giữa phòng ngọc, bên trong hồ tắm đủ cho mười người, khói trắng lượn lờ, như gặp tiên cảnh.

43. Chương 22: Bạch Lê Tỏ Tình.

Hồ Dương tử, đình giữa hồ.

Bạch Lê đập nước mà qua, hồng y chói mắt, phong thái khuynh thế, mang theo Tô Tiểu Vũ vào trong đình giữa hồ.

“Vật nhỏ.” Bạch Lê ôm thật chặt lấy Tô Tiểu Vũ, giống như nếu nói lỏng một chút, nàng sẽ lập tức rời đi, hấn vốn định cho vật nhỏ từ từ tiếp nhận hấn, nhưng mà, Tư Thiên Hiểu cũng thích nàng.

Hấn không muốn chờ, cũng không dám đợi, hấn sợ.

“Bạch Lê, ngươi buông ra.” Tô Tiểu Vũ bị ghì đến lỗi không thở nổi, muốn đẩy cũng không đẩy được, nam nhân này lại bị thần kinh à! Mặt trầm xuống, tay nhỏ bé đè hai eo trái phải của hấn lại, dùng sức bấm.

“Lòng dạ Vũ nhi thật độc ác.” Thân thể Bạch Lê cứng đờ, đỡ khóc đỡ cười buông Tô Tiểu Vũ ra, nhẹ nhàng vuốt vuốt eo, sợ là tím rồi.

“Không hung ác với ngươi một chút, ta liền bị ngươi ghì chết rồi.” Tô Tiểu Vũ hừ lạnh.

“Vũ nhi.” Bạch Lê dịu dàng cười, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nõn nà của nàng.

Tô Tiểu Vũ hơi nghiêng mặt, tránh được tay hấn, “Ngươi phát sốt cái gì.”

“Ta thích ngươi.” Bạch Lê nhìn mặt của nàng, để cho nàng nhìn vào mắt mình, trong đôi mắt kia tràn đầy nhu tình, ngọt ngào như mật, “Tô Tiểu Vũ, ta thích ngươi.”

Thích, nàng? Tô Tiểu Vũ nhú mày, không giải thích được nhìn Bạch Lê, không nhìn được giờ tay lên sờ cái trán của hắn.

“Ta không phát sốt.” Khóe mắt giật giật, Bạch Lê bắt được tay của nàng, nhu tình nổi lên vừa nảy đều biến mất gần như không còn.

“Khụ khụ, ta không nói.” Ánh mắt Tô Tiểu Vũ có chút né tránh, “Người nói, người thích ta?”

Bạch Lê nhú mày, vật nhỏ chủ động hỏi hắn rồi, hiện tượng tốt, liền vội vàng gạt đầu.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hắn, không để lỡ bất kỳ một vẻ mặt nào trên mặt hắn, nhưng phát hiện chỉ có dịu dàng, trong nội tâm không khỏi khẽ động, “Tại sao người yêu ta?”

“Thích một người, còn cần lý do sao?” Bạch Lê gõ cái trán của nàng, cười khổ nói, “Nếu như người nhất định muốn có lý do, đó chính là, người ngốc.” (mị: tỏ tình câu trước dào dạt câu sau kêu ng ta ngốc.sặc >.

“Bạch Lê.” Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, mơ hồ có kích động muốn đánh người.

“Vốn là ngốc.” Bạch Lê cúi đầu cười, “Người cho rằng, nếu không phải ta tự nguyện, người có thể buộc ta ăn sinh tử cổ sao?”

“Cái gì?” Tô Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hắn, nếu chưa ăn sinh tử cổ, trong lòng nàng sẽ không có một phần liên hệ với hắn.

“Người chỉ đút tới cổ họng của ta.” Bạch Lê hài hước nhìn nàng, nhìn bên tai nàng ửng hồng, nụ cười càng đậm.

“Người nhỏ ra?” Tô Tiểu Vũ mím môi, có chút thất bại, vốn định về sau lấy sinh tử cổ uy hiếp hắn kia mà, thật sự là.

“Ta nuốt.” Bạch Lê thấy nàng có vẻ thất vọng, trong lòng càng thêm buồn cười, chỉ kìm không cười ra tiếng, chỉ là thời điểm này, tốt nhất không nên khiêu chiến tiểu nữ nhân này.

“Ngốc chính là người đó.” Tô Tiểu Vũ thiếu chút nữa không cắn đầu lưỡi, đây chính là, sinh tử cổ, người không có việc gì sẽ không nguyện ý có cuộc sống bị người khác dắt?

“Kẻ ngốc đi cùng kẻ ngốc, không phải tuyệt phối sao?” Bạch Lê nhú mày, tính tình dễ chịu không tức giận, “Có sinh tử cổ, chúng ta thật sự dính dấp không rõ, người muốn tránh không thể tránh.”

“Là, vì cái này?” Tô Tiểu Vũ tức cười, trong lòng có chỗ mơ hồ sụp đổ.

“Người có biết không, trừ mẫu thân, chỉ có nước mắt của người mới có thể để cho lòng ta đau.” Bạch Lê nhàn nhạt nhìn về phía mặt hồ, ánh mắt xa xăm, hình như đang nhớ lại cái gì, nụ cười trên bờ môi nhu hòa, để Tô Tiểu Vũ tựa vào ngực mình, chậm rãi nói ra, “Từ lúc đó trở đi, ta biết rõ, người không đồng dạng như vậy, ta xuất hiện, để cho người làm nữ nhân của ta, người lại nói ta là bị bệnh.”

Nghĩ đến cảnh kia, Bạch Lê không khỏi bật cười, “Ta cứu mẫu thân người buộc người, người rõ ràng tức giận, lại hôn ta...ta biết rõ có quỷ, nhưng không tự nguyện buông người ra, quả nhiên, người cho ta ăn... cổ.”

“Ta biết rõ người đang tìm tử hiệp thảo, cho nên để Bạch Thuật thả ra tin tức, dụ người tới phòng đấu giá, người có biết, trong phòng ngọc kia, ngoại trừ ta ra, chỉ có người ngủ qua, ta hôn trộm người, đòi ta lần đầu tiên bị bắt tại, thế nhưng cảm thấy hạnh phúc, lúc ấy, ta cho là ta điên rồi.”

“Ta đau lòng người bị thương, người lại nói ta sợ chết, khi đó ta thật sự vô cùng tức giận, hận không vịn gậy được cổ nhỏ của người, mà ta không xuống tay được.”

Giọng nói dần dần ngừng lại, Bạch Lê nâng cằm Tô Tiểu Vũ lên, cười có chút mờ ám, “Vật nhỏ, ta thật sự thích người, rất thích rất thích, thích đến nỗi không có người, ta sẽ không sống được, vật nhỏ thích ta không?”

“Bạch Lê.” Tô Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy mắt có chút khô khốc, chớp chớp thoải mái chút mới lên tiếng, “Ta, không biết.” Nàng nghĩ nói không thích, nhưng lời đến khóe miệng, lại thay đổi.

Không có cự tuyệt, chỉ là không biết. Bạch Lê đã rất hài lòng, vật nhỏ không hiểu thích là cái gì, vậy về sau hẳn sẽ từ từ dạy nàng.

“Ta không biết cái gì là thích, nhưng người đối với ta mà nói, là đặc biệt.” Nghe những lời đó, nói không cảm động là gạt người, Tô Tiểu Vũ không phải người vô tình, nàng đối đãi mấy người Tây Vân liền biết, người thật sự đối xử tốt với nàng, nàng cũng sẽ không thua kém, thấy sự cô đơn nơi đáy mắt Bạch Lê, trong lòng đột nhiên không đành lòng.

“Vũ nhi?” Bạch Lê vui mừng nhìn nàng, hẳn cho là nàng không ghét hẳn đã rất tốt rồi, lại không nghĩ rằng nàng nói hẳn là đặc biệt.

“Trước kia, người nào dám khi dễ ta, ta sẽ trả lại gấp trăm lần, nhưng người khi dễ ta nhiều lần như vậy, lại vẫn sống tốt.” Tô Tiểu Vũ nghĩ đến đây, liền giận nghiêng rằng.

“Người đánh không lại ta.” Bạch Lê bật cười, nàng nghĩ giết hẳn, cũng có bản lãnh kia nha, nàng dụng độc lợi hại, thế nhưng hẳn lại bách độc bất xâm, một lần duy nhất hạ độc, hẳn tự nguyện nuốt vào, hẳn không muốn đả kích vật nhỏ, chỉ là, phải luôn luôn đối mặt thực tế nha.

“Bạch Lê!” Tô Tiểu Vũ đứng bật dậy, tức giận nhìn hẳn chằm chằm, xú nam nhân, thật đúng là không thể quá tốt với hẳn.

“Khụ khụ, ta sai lầm rồi, ngoan, đừng tức giận.” Bạch Lê kịp thời nhận sai.

Giờ phút này Tô Tiểu Vũ từ trong không khí ám áp phục hồi tinh thần, khôi phục rất tỉnh táo, đôi tay để sau lưng, hảo hảo quan sát Bạch Lê một phen, hình như là nghĩ tới điều gì, mắt to khẽ nheo lại, che tình quang bên trong.

“Người nói người thích ta.”

“Tất cả đều là thật, muốn ta thề sao?” Bạch Lê cong mắt cười, gương mặt chân thành, còn kém không giờ lên ba ngón, thề với trời rồi.

“Tây Vân nói cho ta biết, nếu như một người thích một người khác, người kia sẽ không lừa gạt đối phương, có đúng không?” Tô Tiểu Vũ tiếp tục hỏi.

“Ta sẽ không lừa người.” Bạch Lê nghiêm túc nói, thẳng tắp chống lại ánh mắt của Tô Tiểu Vũ.

“Tây Vân nói, nam nhân đều thích nói láo.” Tô Tiểu Vũ nhún mày, lạnh lùng khế hừ, còn giả bộ rất giống.

Bạch Lê mặt tối sầm, trong lòng thầm hạ quyết tâm, ngày sau khi ở chung một chỗ với vật nhỏ, nhất định phải đuổi cái người Tây Vân kia đi, vật nhỏ sẽ bị dạy hư mất.

“Ta sẽ không nói dối người.” Bạch Lê lần nữa bảo đảm.

“Nhưng người nói người tên là Bạch Lê.” Tô Tiểu Vũ mím môi, nàng không hoài nghi năng lực thu thập tình báo của Liễu Nguyệt, vẫn không thừa nhận, nhất định muốn nàng nói thẳng.

Bạch Lê nghe vậy, hơi sững sờ, sau khi hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, trong mắt lộ ra ánh sáng quỷ dị.

“Vũ nhi, người cũng có thể gọi ta một cái tên khác.”

44. Chương 19: Động Tình Mới Bắt Đầu

Tô Tiểu Vũ vẫn cảm thấy mình là người rất biết hưởng thụ, nhưng vừa nhìn thấy hồ tắm này, nàng hoàn toàn nhận thua, đây chỉ là một phòng đấu giá, cũng đã thoải mái như vậy, nếu là phủ đệ của hẳn, e rằng càng làm cho người ta sợ hãi than.

“Vũ nhi thích? Ngày khác ta bảo Bạch Thuật đưa đến Vũ các cho người.” Bạch Lê cười híp mắt nói, lười biếng nằm trên giường ngọc nhỏ.

“Người thật đúng là hào phóng.” Tô Tiểu Vũ vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đi vào phòng tắm, trước khi đóng cửa không quên nhấn lại, “Đừng gọi ta Vũ nhi, ghê tởm.”

Ác, ghê tởm?

Nụ cười Bạch Lê cứng lại trên mặt, nhìn chăm chăm cửa phòng tắm mắt hận không thể làm cửa kia ra thành cái hố, chê hần ghê tởm, vậy hần nhất định ghê tởm chết nàng!

Trong bồn tắm, Tô Tiểu Vũ ngâm dưới nước, nước ấm rất thích hợp, làm cho nàng không khỏi buông lỏng cả người, nghĩ đến Bạch Lê, trên mặt có chút hoảng hốt.

Cộng thêm hôm nay, nàng gặp qua Bạch Lê ba lượt, chung đụng càng không tới mười hai canh giờ, nhưng mỗi một lần đi cùng với hần, nàng sẽ trở nên không giống mình, nàng tỉnh táo, nàng nhạy cảm, chỉ cần Bạch Lê vừa xuất hiện, sẽ biến mất vô ảnh.

Thật ra thì, nếu không có Bạch Lê trợ giúp, chính nàng cũng có thể cứu mẫu thân; nếu nàng đem hết toàn lực đối kháng, Bạch Lê cũng không thể tới gần người nàng; ngày hôm nay, nàng đã có thể rời đi, nhưng nàng lưu lại ở nơi đây.

Hần nói nàng, hình như là người đặc biệt, nhưng chẳng qua tên thật hần cũng không cho biết.

Coi như từ nhỏ trải qua tôi luyện, Tô Tiểu Vũ cũng chỉ có tâm trí kiên cường hơn hần, nhưng phương diện tình cảm, còn là rất non, hay nói là, căn bản không hiểu tình cảm, điều này đã nói trước, Tô Tiểu Vũ thích nam nhân, sẽ có một phen giằng co.

Ở trong nước ngâm người thật lâu, Tô Tiểu Vũ có chút mệt, chớp mắt nhìn, chậm rãi từ trong nước ra ngoài, đi tới trước y phục, lại thấy phía trên trống không, không khỏi ngăn người tại chỗ.

Trong ba năm kia, không có một ngày nào trên người nàng không bị mồ hôi ướt đầm, bắn thiu, nàng ghét ba năm này, vì vậy cũng không thích cảm giác bị mồ hôi thấm ướt y phục, nếu là mồ hôi ướt y phục, nàng sẽ không lưu lại, trước khi tắm rửa sẽ thuận tay phá hủy nó. [Nhi: Hoang phí (n___n) ước gì ta cũng có điều kiện như vậy..hic.ông trời bắt công]

Hôm nay nàng đánh nhau cùng Bạch Lê rất thoải mái, y phục dĩ nhiên là ướt đầm, theo thói quen bình thường, trước khi nàng tắm, sẽ làm hồng y phục, cúi đầu, nhìn vải rách đầy đất, cảm thấy vô lực, trước kia Tây Vân còn khen ngợi quá đáng nàng hủy y phục, nói là như vậy mới không làm thất vọng Thừa Phong kiếm bạc, nhưng bây giờ, nàng thật hận chết cái cổ quái này rồi.

Chui về trong nước, Tô Tiểu Vũ khóc không ra nước mắt, tiết hận vô vô nước, quay đầu lại, vô lực nhìn cửa ngọc.

Bạch Lê vừa dọn dẹp sạch sẽ phòng, thay cho ngọc tháp một tầng da hổ trắng, đang định nghỉ ngơi một chút, đột nhiên nghe loáng thoáng phía sau cửa ngọc truyền đến giọng nói Tô Tiểu Vũ, cảm thấy kinh ngạc, đến gần cửa ngọc xác định, Tô Tiểu Vũ là đang gọi hần.

“Làm sao vậy?” Bạch Lê nhướng mày, nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói chính bản thân hần cũng không phát hiện ra lo lắng.

“Y phục, y phục.” Tô Tiểu Vũ thất bại trả lời, quần bách không xong, bên tai đỏ bừng.

Bạch Lê nghe rõ Tô Tiểu Vũ nói, khẽ sững sờ trong chốc lát, lưu lại một câu “Chờ” , xoay người rời đi, trở về lần nữa thì trong tay đã nhiều hơn một nam trang màu đỏ.

“Khụ khụ, ta đã mang tới.” Bạch Lê gõ cửa ngọc một cái, thật ra thì hần muốn đi vào, chỉ là, hần sợ vật nhỏ.

“Đi vào.” Không đợi hần nghĩ xong, bên trong truyền tới lời nói để cho hần vào khiến trong lòng hần tim đập mạnh, không thể tin hỏi, “Người cho ta vào đây?”

“Nhanh lên một chút!” Tô Tiểu Vũ đã không chỉ còn đỏ tai, cả khuôn mặt đều đỏ, hần lúc nào thì đông dài như vậy rồi, nàng không muốn ở chỗ này nán lại một khắc, nán lại một khắc, quần bách hơn một phần.

Cửa ngọc mở ra, Bạch Lê chậm rãi đi vào, thấy một ít vải rách, trong bụng sáng tỏ, rơi vào ánh mắt chỉ lộ ra một ít phần đầu, bất đắc dĩ cười, không cần phải giấu kín như vậy.

“Tốt rồi, đứng lên mặc.” Dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng trong lúc vô tình thấy vai nàng nổi trên mặt nước, trong thân thể không giải thích được vọt qua một luồng nhiệt, bước chân tăng nhanh, nhanh chóng rời khỏi phòng tắm.

Chờ Bạch Lê sau khi rời đi, Tô Tiểu Vũ rút cuộc thở dài một hơi, ngẩng mặt lên đã không còn đỏ như nãy nữa, nhưng vẫn có màu hồng nhàn nhạt, kiểu mỹ động lòng người.

Đưa tay chộp một cái, hồng bào bay về phía hồ tắm, Tô Tiểu Vũ tung người nhảy một cái, nhảy ra mặt nước, bọt nước không rơi, trên người nàng nước đã bốc khô, mặc y phục vào, chậm rãi rơi trên đất.

“Giày cũng đã bẩn, đi ra đi, sẽ có giày sạch sẽ.” Bạch Lê không lo lắng uống trà, nghe được động tĩnh bên trong, nhàn nhạt mà nói ra, vật nhỏ kia hình như có một chút thích sạch sẽ.

Tô Tiểu Vũ nâng chân lên, chậm rãi thu hồi lại, nắm y phục có chút to lớn, từ từ đi ra ngoài.

Da như tuyết, xương như ngọc, dung mạo xinh đẹp như hoa, như ánh trăng thần kì phát sáng, suối tóc đen như mây, hồng y kinh diễm, Tô Tiểu Vũ cúi đầu chú ý đường, miễn cho bị trường bào làm chân trật té, chân nhỏ bạch ngọc giẫm trên đất, giống như cang nhu hòa hơn.

Bạch Lê cứ như vậy chăm chú nhìn vào nàng, ánh sáng trong mắt bộc phát nóng bỏng, giống như sau một khắc liền muốn cắn nuốt nàng, hẳn biết vật nhỏ rất đẹp, nhưng giờ khắc này mới thật sự hiểu rõ vẻ đẹp của nàng, đột nhiên thật muốn thu nàng vào trong rương, giấu đi, ai cũng không cho nhìn.

“Bạch công tử đều nhìn chằm chằm nữ nhân như vậy sao?” Tô Tiểu Vũ ngồi xuống trên ngọc tháp, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt Bạch Lê nóng bỏng, thân thể cứng đờ, cong mắt cười vô tội.

Thấy nàng cười, trong lòng vừa động, khẽ thở dài một cái, Bạch Lê đi tới trước mặt nàng ngồi xổm xuống, từ trong ngực lấy ra một đôi giày thêu, hoa văn đơn giản, cũng là vải vóc thượng hạng, thợ làm tinh xảo, đưa tay nhẹ nhàng cầm gót chân bạch ngọc nhỏ, động tác dịu dàng đi giày cho nàng.

Tô Tiểu Vũ mím môi, cúi đầu nhìn vẻ mặt hắn nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy hắn an tĩnh lại, đẹp mắt không thể tin được, nam nhân đều không thể đẹp hình dung, nhưng hắn vẫn đẹp đồng thời không mất đi khí khái nam nhi.

“Về sau, không cho phép thường ngày mặc đồ đỏ.” Bạch Lê không biết từ lúc nào đi giày cho nàng xong, đứng dậy ngồi xuống ở bên người nàng, lạnh nhạt nói.

Tô Tiểu Vũ không thích người khác ra lệnh nàng, nghe xong lời này, ngoài kinh ngạc có chút không vui, “Ta cứ mặc thì người làm thế nào?”

“Người mặc một cái, ta hủy một cái.” Ánh mắt Bạch Lê liếc nàng, đột nhiên lật người đè nàng xuống giường, cười đến yêu dị.

“Người đứng lên.” Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, vô cùng khó chịu khi trên người của mình có nam nhân.

“Người đánh cũng không thắng ta, nói cũng không nói lại ta, nếu như ta không đứng dậy, người cũng không còn biện pháp phải không?” Một tay Bạch Lê chống lên đầu, một cái tay khác nhẹ nhàng vuốt xương quai xanh của Tô Tiểu Vũ, hình như có khả năng tăng nhiệt.

“Cẩn lưỡi tự sát.” Tô Tiểu Vũ giận quá hóa cười, cắn răng nghiêng lợi nói.

Bạch Lê vừa nghe, sắc mặt trầm xuống, nàng cứ như vậy không chú trọng mạng mình sao?

Tô Tiểu Vũ xoay mặt đi, thất bại thoáng qua trong mắt, rõ ràng người nam nhân này nguy hiểm mình không thể đối kháng được, vừa nãy nếu đáp ứng lời của hắn, có lẽ bây giờ nàng đã đi khỏi đây rồi, nàng Tô Tiểu Vũ co được dãn được, làm gì phải giận hờn.

Bạch Lê rất tức giận, nhưng nhìn bộ dáng nàng quật cường, cũng chỉ có nhận tội.

“Khuya lắm rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai hãy đi.”

Dứt lời, Bạch Lê liền đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài phòng ngọc.

Tô Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn bóng lưng hắn rời đi, đột nhiên có chút khó chịu.

45. Chương 23: Bồi Dưỡng Tình Cảm

“Vũ nhi, người cũng có thể gọi ta bằng một cái tên khác.”

Tô Tiểu Vũ nhìn về mặt Bạch Lê quý dị, khóe mắt giựt giựt, “Có ý tứ gì?”

“Ban đầu Bạch gia, thật ra là ta và Bạch Thuật cùng nhau thành lập, ở Bạch gia, tên của ta chính là Bạch Lê, Bạch Thuật bên ngoài ánh sáng, ta bên trong bóng tối, cho nên các người không tra được ta.”

Thân thể Bạch Lê ngửa mặt lên, nằm xuống trên ghế dài, nhớ lại một số chuyện trước kia, về mặt trong nháy mắt quý dị.

Tô Tiểu Vũ nhìn hẩn như vậy, híp mắt, “Người mới vừa nói người có một cái tên khác, là gì?”

“Vật nhỏ, nếu người biết một tên khác, sẽ muốn gả cho ta, hả?” Bạch Lê cười tà khí, hẩn ngược lại rất hi vọng vật nhỏ có thể sớm gọi hẩn bằng một cái tên khác, bởi vì, cái tên đó chỉ có người nhà của hẩn mới có thể gọi.

“Không cần, tên Bạch Lê rất tốt.” Tô Tiểu Vũ liếc mắt, lập tức cự tuyệt, thần thần bí bí, nàng không cần thiết bởi vì một cái tên mà quyết định qua loa hôn nhân của mình.

Không cần phải cự tuyệt dứt khoát như vậy a. Bạch Lê tức giận không được, gả cho hẩn thì sao, có ăn có uống, có uất ức nàng sao?

“Người, sao đột nhiên nói với ta những lời này?” Tô Tiểu Vũ hỏi tới liền có nghi vấn, trước ở trong nhà ngọc, thích hợp nói vài lời này hơn mới đúng, tại sao đột nhiên từ trong quán ăn bỗng nàng tới đây.

“Bởi vì ta phát hiện người rất thu hút người khác, không nói rõ với người trước, ngộ nhờ người bị lừa chạy mất làm thế nào?” Hiện tại Bạch Lê không khác tên côn đồ là mấy, sắc mặt vô lại, nhưng không tổn hại nửa phần khí chất tuần tú.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, cười như không cười nhìn Bạch Lê, “Nói rõ thì thế nào, người yêu thích ta cũng không phải là ta thích người, nếu ngày nào đó ta thật sự gặp được người ta thích, dù người thích ta đi nữa cũng vô dụng, không phải sao?”

“Người dám!” Bạch Lê lập tức vọt đến trước mặt Tô Tiểu Vũ, bắt lấy bả vai của nàng, trong mắt lạnh lẽo, khí thế bá đạo giống như hoàng gia, “Người thích người nào, ta liền giết người đó.”

Nàng là của hẩn, hẩn không cho phép nàng thích ai trừ hẩn ra.

“Đau.” Mím môi, Tô Tiểu Vũ động bả vai của nàng, nàng cũng chỉ giả thiết mà thôi, hẩn không cần khoa trương như vậy.

“Thật xin lỗi.” Bạch Lê lập tức buông tay, cau mày tự trách, “Bị thương sao? Cho ta nhìn một chút.” Nói xong, liền muốn mở y phục của nàng.

“Bạch công tử, nam nữ khác biệt.” Tô Tiểu Vũ đẩy tay hẩn, cắn răng nói.

Bạch Lê hí mắt, rất không thích kiểu gọi Bạch công tử này, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc màu đen trơn bóng, giao cho Tô Tiểu Vũ.

“Đây là cái gì?” Tô Tiểu Vũ nhận lấy khối ngọc, thấy trên mặt có khắc một chữ viết, trong lòng suy đoán.

“Đeo nó với ngọc ở trên cổ người, cầm nó, ngày sau nếu trên người không có tiền, thì lấy cái này cho bọn họ nhìn.” Bạch Lê nghĩ đến cảnh tiểu nữ nhân khi đó không có tiền ăn cơm, không nhịn được cười.

“Khụ khụ, tốt.” Đồ tốt đến tay không cự tuyệt, nàng Tô Tiểu Vũ tuyệt đối sẽ không bỏ qua bảo bối, chỉ là nghe được tiếng hẩn cười nhạo, vẫn còn có chút tức giận, một cước đạp tới.

Bạch Lê lắc mình tránh thoát, thi triển khinh công bay về phía trên hồ, hai chân chậm rãi rơi trên mặt nước, mặt nước vẫn không dao động, bỗng bồng bềnh như tiên, tư thái nhẹ nhàng.

“Vũ nhi, tới đây.” Bạch Lê ngoắc tay bảo nàng đến, “Để ta xem thử khinh công của ngươi.” Dứt lời, xoay người bay đến bờ bên kia.

“Rõ ràng là ngươi mang ta tới.” Sắc mặt Tô Tiểu Vũ khê biến thành màu đen, nàng muốn qua sông, tự nhiên rất đơn giản, chỉ là nàng không thể dùng lực lượng kia, giờ có chút phiền toái, nhưng trong lòng lại không muốn cho Bạch Lê hài lòng.

Mím mím môi, nhìn bồn hoa cạnh bàn đá xanh, chậm rãi nở nụ cười.

Tung người nhảy một cái, lướt về phía mặt hồ, nhanh như nhận múa, nhẹ nhàng như cánh bướm, đợi lúc dùng hết sức lực, trong lòng bàn tay bay vút ra mấy chiếc lá cây, trên không trung lật một cái, bước lên từng chiếc lá, tốc độ cực nhanh đi tới bờ bên kia.

Bạch Lê thấy nàng còn cần mượn lực lá cây, ánh mắt khê lóe lên, khôi phục rất nhanh hiện ra nụ cười ôn nhu, đưa tay tiếp nhận bóng dáng màu đỏ tươi từ không trung bay tới.

“Ôm cái gì mà ôm.” Tô Tiểu Vũ tránh thoát ngực hấn, không phải nói rõ rồi sao, mà lại chiếm tiện nghi của nàng không kiêng kỵ như vậy, không phải là nàng tỏ tình.

“Tiểu bại hoại.” Bạch Lê cương chiều gõ đầu nàng, “Bây giờ chúng ta bồi dưỡng tình cảm.”

“Chớ gõ đầu ta.” Tô Tiểu Vũ sờ đầu có chút ngứa, có chút buồn bực, hình như nàng chưa nói sẽ cùng hấn bồi dưỡng tình cảm mà, tại sao luôn bị hấn nắm mũi dẫn đi?

“Được được được, đều tùy ngươi.” Bạch Lê kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, đi về phía trước, “Ngươi muốn đi chỗ nào? Ta đi cùng ngươi.”

“Không cần ngươi bồi, về tướng quân phủ, ta ra ngoài đã lâu.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói, cố gắng muốn bỏ tay ra nhưng không có kết quả, không giãy dụa nữa.

“Có kế hoạch mới rồi hả?” Bạch Lê nhú mày, theo như tính tình vật nhỏ nên cho cả phủ tướng quân một cây đuốc mới đúng, bây giờ đột nhiên lại được cưng chiều, chỉ có thể nói kế hoạch có biến.

“Ừ.” Không thể không bội phục người nam nhân thông minh này, chỉ nghe một chút tin tức liền có thể đoán ra.

“Nếu cần gì, đến thẳng phòng ngọc, ta sẽ đi tìm ngươi.” Bạch Lê nắm thật chặt tay của nàng, mặc dù biết nàng rất lợi hại, nhưng bảo vệ nàng một chút vẫn tốt hơn.

“Ừ.” Sau khi hấn nói rõ ràng những chuyện kia, nghi kỵ của nàng với hấn đã ít đi rất nhiều, nếu là thật lòng, nàng sẽ không khách khí, về phần có thể thích hấn không, nói sau.

Độ cong trên khóe miệng Bạch Lê sâu hơn, tay kéo nàng càng thêm chặt.

Hai người cầm tay nhau rời đi, nhưng không nghĩ đến trong mắt người khác hấn đã để lại phong cảnh tuyệt đẹp trọn đời khó quên, hồng y như mây, dung nhập vào ánh nắng chiều, nam tử tuấn nữ nhi đẹp, thật sự là ông trời tác hợp cho.

Trên hồ Dương tử, một chiếc thuyền từ từ đi về phía trước, mũi thuyền, một nam tử toàn thân áo đen, bởi vì trên hồ gió lớn trường bào bị gió thổi bay phát phới, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, thân thể cường tráng ngũ quan có thể nói hoàn mỹ, nhìn ra được, người này là người chính trực.

“Chủ tử, nơi này chính là Lăng thành.” Một nam tử quần áo màu xám tiến lên, quỳ xuống đất nói.

Nam tử áo đen khê nhếch môi, trong mắt đều là tinh quang, nước Lăng thành, hấn đã đến.

“Đi thăm dò một chút nữ nhân mới vừa ở hồ kia.” Nam tử áo đen nhỏ giọng phân phó nói.

“Vâng” Nam tử áo xám lui ra.

Nam tử áo đen đột nhiên thi triển thân hình, lao đến đình giữa hồ, nhưng chỉ đi được hơn nửa, liền mất đi chống đỡ, sắp rơi vào trong nước, núng nẩy, dùng sức giẫm trên nước, tung người nhảy một cái, nhảy vọt đến đình giữa hồ, nhìn dưới chân một vùng nước, giữa hai hàng lông mày thấy được sự không vui.

Bỗng nhiên nghĩ đến bóng dáng hồng y kia, đáy mắt xẹt qua tinh quang, hần thấy qua vô số nữ nhân, hoặc kiều mỵ động lòng người, hoặc sáng suốt uyên bác, nhưng hần không ưa một người nào, cái hần muốn, là một người có thể cùng hần sống vai, bễ nghễ nhìn xuống thiên hạ, đây cũng là lý do vì sao hần có thật nhiều mỹ thiếp, lại chậm chạp không lập chính thất.

Nhưng mà hình như hần đã tìm được người hần muốn, một nữ tử linh động, không ai ngoài nàng.

46. Chương 20: Người Đẹp Hiểu Lâm

Cả đêm ngủ ngon, Tô Tiểu Vũ ngồi dậy, lười biếng ngáp một cái, nháy mắt, đợi mắt trở nên thanh tỉnh, thấy phòng ngọc trở lại như lúc đầu, căn bản không xem nhìn ra được sự bữa bộn hôm qua, bên cạnh ngọc thấp nhiều hơn một cái bàn nhỏ, phía trên để một bộ nữ trang màu đỏ tươi và một thất lưng gấm nhỏ màu đỏ tươi, bên cạnh trong đĩa để một chén cháo trắng và một đĩa thức ăn.

“Không phải là không để cho ta mặc sao?” Tô Tiểu Vũ nhú mày, xốc váy lên, chút ít phiền muộn trong lòng đều tan hết, mím mím môi, nhàn nhạt nở nụ cười.

Mới ra cửa, liền thấy Bạch Thuật chậm rãi đi tới, nụ cười trên mặt đùa giỡn, “Ồ, tỉnh, Vũ cô nương một đêm này ngủ ngon giấc không?”

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hần một cái, gật đầu cũng không nhiều lời.

Thật là lạnh nhạt.

Bạch Thuật gặp trắc trở, nhưng không có một chút lúng túng, từ xưa gian thương da mặt dày, hần cũng không ngoại lệ, nụ cười trên mặt không chút thay đổi, “Thật đúng là không ngờ, tiểu tử kia chịu uất ức mình như vậy, nhường phòng ấm nệm êm, chính mình lại ngủ trên tấm gỗ bên cạnh.”

“Tấm gỗ?” Tô Tiểu Vũ liếc xéo hần, hần rút cuộc muốn nói cái gì.

“Vũ cô nương, người sáng không nói tiếng nóng.” Trong lòng biết trên miệng nàng nửa điểm không buông, Bạch Thuật cũng không có ý định buộc tội, “Pằng” một tiếng cây quạt thu vào, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Nam nữ chung đụng rồi, luôn có nhiều chỗ không hợp ý, các người nên nhường lẫn nhau.” Tối hôm qua đáng vẻ tiểu tử kia buồn bực, thật đúng là dọa hần hoảng sợ.

Tô Tiểu Vũ cau mày, không hiểu hỏi, “Nam nữ chung đụng có quan hệ gì với ta?”

Bạch Thuật bị nàng hỏi không khỏi sững sờ, trong mắt thêm một điểm không xác định, “Người...người không phải ở cùng một chỗ sao?”

“Ta lúc nào ở cùng chỗ với hần rồi hả ?” Tô Tiểu Vũ choáng váng, lúc nàng ngủ xảy ra chuyện gì sao?

“Các người không có ở cùng nhau?” Bạch Thuật thật sự bị hù sợ, một nam một nữ ở trong một căn phòng ngủ người hơn ba canh giờ, nam nhân còn giúp nữ nhân cầm xiêm áo đồ ăn, bọn họ không ở cùng nhau, nói ra ai tin!?

Hần còn tưởng là Bạch Lê buồn bực bởi vì nóng lòng muốn ăn Tô Tiểu Vũ, Tô Tiểu Vũ nhất thời tức không nhịn nổi, mới cho hần ra.

“Người bảo Bạch Lê đi tìm chết!” Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, phát tay áo rời đi.

Bạch Thuật thấy nàng nổi giận nói, mồ hôi sống lưng lạnh từng đợt một.

“Thuật Thuật, người làm sao vậy?” Tư Thiên Chanh một thân hồng nhạt không biết đến từ lúc nào, nhìn Bạch Thuật ngây ngẩn người tại chỗ, lo lắng kéo kéo ống tay áo của hần.

“Chanh nhi, ta gây họa.” Bạch Thuật khóc không ra nước mắt, hần cho là phu thê son xào xáo rồi, muốn đi điều hòa điều hòa, nơi nào biết tiểu tử kia tốc độ chậm như vậy.

Tư Thiên Chanh càng nghe mặt càng đen, “Bạch Thuật, chuyện phu thê son người ta người trông nom cái gì!”

“Người theo ta đi vào trong phòng đợi ba canh giờ có thể không gặp gì sao, huống chi Bạch Lê làm gì đều theo tính tình của hắn, ta nào biết.” Bạch Thuật bị nữ nhân của mình rống lên, trong lòng buồn bực.

“Người đang nói cái gì!” Tư Thiên Chanh khuôn mặt đỏ lên, hung hăng trừng mắt hắn một cái, quay người bỏ chạy, Bạch Thuật sững sờ, thậm chí mình một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Đợi hai người đi rồi, Bạch Lê mới chậm rãi từ phía sau đi ra, mặt đen kịt, lần này thì hay rồi, vật nhỏ còn chưa thông suốt, lại bị Bạch Thuật ngu ngốc này làm cho xấu hổ không dứt, đường tình của hắn nhấp nhô thật đúng là không thấp hơn tỷ hắn và Bạch Thuật.

Trên đường cái.

Tô Tiểu Vũ chẳng có mục đích cũng không biết đi bao lâu rồi, cho đến lúc đói bụng mới dừng lại, khẽ thở dài một cái, nhìn chung quanh xem một chút, đi vào quán cơm, đây là quán cơm lớn thứ hai lăng thành, danh tiếng không tệ.

Còn chưa tới buổi trưa, người ăn cơm cũng không nhiều, Tô Tiểu Vũ ngồi xuống lầu một, tùy ý gọi hai món ăn liền từ từ ăn, nhìn điểm tâm bình thường, nhưng trái lại ăn rất thơm.

Buổi sáng chưa ăn cái gì, lại đi lâu như vậy, quả nhiên là đói bụng.

“Công tử mấy vị?” Giọng nói tiểu nhị nhỉnh hót vang lên, Tô Tiểu Vũ khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy hai nam tử quần áo đắt tiền ưu nhã đi vào, người cầm đầu càng thêm phong thần tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc, làm cho người ta vừa nhìn liền sinh lòng hảo cảm.

Nam tử kia hình như cảm thấy có người nhìn hắn, quay đầu, vừa chống lại ánh mắt Tô Tiểu Vũ, trong mắt thoáng qua kinh diễm, khẽ mỉm cười, như gió xuân.

Đối với việc hắn ôn hòa, Tô Tiểu Vũ lại không phản ứng gì, nhàn nhạt gật đầu một cái, nài tiếp tục ăn.

Mà nam tử đi theo phía sau kia nhìn qua là hộ vệ nam tử đi đầu tầm mắt của hắn thấy Tô Tiểu Vũ thì trong mắt đều là kinh ngạc, nhìn nữ tử này xinh đẹp đến mức không tả được, nhưng nữ nhân cũng quá đẹp đi, mầu chốt nhất phải Ánh mắt liếc qua nam nhân bên cạnh, có chút kinh ngạc, chủ tử hình như có gì đó không đúng.

Hai người ngồi xuống bên cạnh, cách Tô Tiểu Vũ một bàn.

Khán đài giữa phòng khách, năm vũ nữ nhẹ nhàng lên đài, âm nhạc vang lên, chậm rãi nhảy múa, thân thể xinh đẹp, dáng người nhẹ nhàng, giành được những tràng vỗ tay náo nhiệt.

Vũ khúc kết thúc, một trong các nữ tử tay bưng cái khay, lượn quanh các bàn, rất nhiều khách móc bạc ra khen thưởng, Tô Tiểu Vũ nhìn vậy cũng cảm thấy rất tốt, đang muốn bỏ tiền, lại phát hiện y phục đã thay đổi, bây giờ người nàng không có đồng nào, không nói đến thưởng, ngay cả tiền cơm cũng không trả nổi, không khỏi âm thầm cảm thấy thật xui xẻo, uống nước cũng có thể rất kẻ rảnh, nàng coi như là biết tự vị này.

Một nam tử áo xanh uống nhiều say lão đảo, bắt tri bắt giác đi tới trước bàn Tô Tiểu Vũ, quay đầu lại, khi thấy mặt Tô Tiểu Vũ lạnh lẽo, trong mắt lập tức nổi lên sắc dục, “Cô nương đi một mình à, không bằng theo ta trở về, công tử ta sẽ hảo hảo, nức, đối đãi ngươi .”

Dứt lời, còn liếm liếm đôi môi đầy đặn, vươn tay muốn sờ mặt của Tô Tiểu Vũ.

Xem ra, một người xui xẻo chẳng những uống nước rất kẻ rảnh, còn có thể liên tiếp gặp xui xẻo. Sắc mặt Tô Tiểu Vũ rét lạnh mấy phần, không nhìn nam nhân thô bỉ này một cái, nội lực rót vào cái ly trong tay, chỉ cần tay nam nhân kia gần thêm chút nữa, sẽ bị phê sạch.

Nam nhân kia không biết nguy hiểm giáng tới, trong mắt động sắc dục làm người ta nôn mửa, cho nên nói, rượu cường tráng gan.

“Vị công tử này, ban ngày ban mặt, chộc ghẹo con gái nhà lành, không sợ sao.” Một nam tử ôn hòa đột nhiên mở miệng, nhàn nhạt nhìn về phía nam tử mặc áo xanh, ánh mắt mặc dù ôn hòa, nhưng vô cùng uy nghiêm.

“Người là ai, dám quấy ta! Người biết ta là ai không? Trong làng thành này người dám đắc tội bản công tử còn chưa ra đời!” Nam tử mặc áo xanh kia cũng sợ, ngay sau đó giấu cợt nhìn người nói chuyện, say rượu mắt đỏ rực.

“Lớn mật!” Nam tử ôn hòa còn chưa mở miệng, hộ vệ bên cạnh hắn liền vỗ lên bàn, trên mặt lạnh lẽo.

Gã sai vật phía sau hắn thấy vậy, phách lối hô, “Công tử nhà ta là chất nhi Lưu Thừa và phu nhân, dám đắc tội với thiếu gia nhà ta, có tin chém đầu người không?”

“Bổn vương thế nào không biết, một thân thích của thừa tướng, có thể quyết định tánh mạng bổn vương.”

47. Chương 24: Quận Chúa Hà Dương

Phủ tướng quân, Khanh Ngọc các.

Tây Vân vô cùng buồn chán nằm trên ghế trúc, cầm bó hoa trong tay đếm, chủ tử Tiểu Vũ một buổi tối không về, nàng rốt cuộc đi đâu vậy.

“Chủ tử Tiểu Vũ!” Ánh mắt thoáng nhìn, bóng dáng màu đỏ tươi chậm rãi đi tới, Tây Vân lập tức khôi phục sinh khí, nhảy lên.

“Người đi đâu, làm một buổi tối ta hết sức lo lắng!” Không phải đuổi theo tiểu ăn xin sao mà một buổi tối không trở về như vậy, nàng còn nói qua một lát sau đi tìm Ngân Điện đấy.

“Ta đi lấy ngọc thiên, tìm chỗ luyện công.” Tô Tiểu Vũ áy náy cười, giải thích, nhóm người Tây Vân mà nói chính là người nhà, để người nhà lo lắng, là nàng không cần nhắc chu toàn rồi, nhưng mà nàng ở đâu thì Bạch Lê sẽ xuất hiện ở đó.

Tây Vân nhìn thấy trong mắt Tô Tiểu Vũ chợt lóe lên nhu quang, cả kinh sau lưng đổ mồ hôi lạnh, lúc này mới quan sát tỉ mỉ Tô Tiểu Vũ, vừa nhìn, càng sợ hãi không dứt.

“Chủ tử, người người người một đêm đi đâu vậy?” Tây Vân che cái miệng nhỏ nhắn, bất khả tư nghị hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghi ngờ nhíu mày, “Làm sao vậy?”

“Chủ tử Tiểu Vũ, người một thân sản phẩm đặc biệt gấm như yên của Yên Quốc, hàng năm chỉ sản xuất mười con vải, trong đó chín con vải tiến cống cho hoàng thất, chỉ có một con vải ở dân gian, thế nhưng một con vải có giá trị liền thành, người người đã lấy ở đâu ra?” Nàng phụ trách chuẩn bị cuộc sống thường ngày cho Tô Tiểu Vũ, đối với vật liệu may mặc rất có nghiên cứu, Vũ các không thiếu tiền, nàng an bài cho Tô Tiểu Vũ tự nhiên sẽ là cực tốt, nhưng nếu là gấm như yên này, nàng tự hỏi sẽ không được xa xỉ như vậy.

Gấm như yên? Tô Tiểu Vũ nửa hiểu nửa không, cúi đầu sờ y phục trên người, thật thoải mái, không trách được đất.

“Chủ tử Tiểu Vũ, gấm như yên này Vô Danh Vũ các không có, người từ đâu lấy được? Người một đêm. . . . Chủ tử Tiểu Vũ! Người rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện không!”

Tây Vân cảm giác mình muốn điên rồi, chủ tử ngăn người gì đây?

“Hà?” Tô Tiểu Vũ hỏi hờn, nhìn Tây Vân có chút xấu hổ một bên mắt.

Tây Vân nhìn dáng vẻ nàng kỳ quái, cau mày, ánh mắt đột nhiên sáng lên, “Chủ tử Tiểu Vũ, một đêm này có phải người và nam nhân kia ở chung một chỗ không?” Chỉ nhìn một chút bút pháp phòng ngọc kia, tuyệt đối có thể có gấm như yên!

“Không có.” Sắc mặt Tô Tiểu Vũ như thường, nhàn nhạt phủ nhận, nàng không gạt người, buổi tối chỉ có một mình nàng trong phòng ngọc.

“Thật?” Tây Vân không tin.

“Tây Vân, từ lúc nào thì ngươi không tin lời của ta.” Về mặt Tô Tiểu Vũ nhạt đi, khí thế trên người không che giấu.

Tây Vân cả kinh, quỳ gối xuống đất, “Chủ tử, thuộc hạ quá phận.” Từ ngày thứ nhất vào Vũ các đám bọn hần liền thề tuyệt không chất vấn chủ tử, hôm nay nàng đi quá phận.

“Đứng lên đi.” Tô Tiểu Vũ thu lại khí thế, cười nhạt, nếu không dọa nha đầu này một chút, thì nàng sẽ hối không dứt.

“Dạ, chủ tử Tiểu Vũ!” Tây Vân thấy Tô Tiểu Vũ không tức giận, lập tức cười híp mắt bò dậy, thật đúng là người không tim không phổi.

“Ngươi.”

“Ồ, đêm không về ngủ nhị tiểu thư đã trở lại?” Khí chất nữ tử cao quý Tô Nghê Tuyền chậm rãi đi vào Khanh Ngọc các, ánh mắt chậm chọc nhìn Tô Tiểu Vũ.

“Ai cho ngươi tiến vào?” Lòng mày Tây Vân dựng lên, lạnh lùng nhìn về phía người tới, khi nhìn rõ người bên cạnh Tô Nghê Tuyền thì khẽ kinh ngạc, nàng từ lúc nào đi chung đường cùng Quận chúa Hà Dương rồi?

“Cần rõ, bản Quận chúa muốn đi chỗ nào, còn cần ngươi đồng ý?” Lòng mày Quận chúa Hà Dương gây nhẹ, ý lạnh trong mắt, phụ vương nàng được tiên hoàng phong thân Đức vương, thân phận tôn quý, nàng là dòng chính nữ Đức vương phủ, tiểu nha hoàn này lại dám quấy nhiễu!

“Ẩn nhi, vả miệng một trăm cái.”

“Dạ, Quận chúa.” Thị nữ cạnh Quận chúa Hà Dương khẽ nhún người, cười nghe lệnh, xoay người, âm ngoan nhìn Tây Vân.

Tô Nghê Tuyền lui một bên, chờ xem kịch vui.

Tây Vân mặt tối sầm, muốn ra tay dạy dỗ Ẩn nhi, lại bị Tô Tiểu Vũ ngăn lại.

“Sớm nghe nói về Quận chúa Hà Dương là người khoan hậu, nha hoàn còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong rằng Quận chúa khoan thứ.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Trưởng Tôn Thanh Thanh, hiện lên nụ cười ôn hòa.

Tây Vân thủ thế quỳ rạp xuống đất, “Nô tỳ mất vụng về, kính xin Quận chúa thứ tội.”

“Ngươi chính là Tô Tiểu Vũ?” Trưởng Tôn Thanh Thanh ngăn Ẩn nhi lại, nhìn về phía giọng nói, hồng y tóc đen, lại làm cho nàng thấy sững sờ chốc lát, ngay sau đó trong lòng sinh ra nồng nặc không cam lòng, nếu nữ nhân này đi ra, chỉ sợ danh đề nhất Lăng thành sẽ phải nhường cho nàng rồi.

Tô Nghê Tuyền cũng là mỹ nhân thứ hai Lăng thành, thân phận nàng cao quý, làm sao có thể chịu nổi danh cùng nữ nhi của một vị tướng quân, vì vậy quan hệ với Tô Nghê Tuyền không thân thiện, hôm qua ra đường, nàng và Tô Nghê Tuyền đồng thời coi trọng một miếng ngọc bội, từ tranh ngọc bội đến tranh hai người ai hơn xứng đáng danh tiếng “thứ nhất Lăng thành” này, nhưng không nghĩ Tô Nghê Tuyền nói, có một người còn xuất sắc hơn các nàng, trong lòng không phục, liền đi cùng Tô Nghê Tuyền xem một chút, đầu nghĩ là thật.

Đứng thứ nhất nàng còn chưa vừa ý, nói gì đến phải đứng thứ hai, chỉ liếc mắt một cái, Tô Tiểu Vũ bị Trưởng Tôn Thanh Thanh coi là cái gai trong lòng.

“Gặp qua Quận chúa Hà Dương.” Tô Tiểu Vũ cười nhạt, không kiêu ngạo không xiểm nịnh, khẽ nhún người.

“Ánh mắt phủ tướng quân của ngươi thật là không tốt lắm, bây giờ ngọc Minh Châu, lại có thể bị nhóm người các ngươi nhìn thành đá.” Đôi mắt đẹp của Trưởng Tôn Thanh Thanh bởi vì cười mà híp lại, che đi ý lạnh trong đó, lời tuy nói Tô Nghê Tuyền, nhưng nửa phần ánh mắt chưa rời khỏi Tô Tiểu Vũ.

Lời nàng nói có học vấn, thứ nhất là nói người của phủ tướng quân không có ánh mắt, thứ hai chính là nói Tô Tiểu Vũ xuất sắc rành rành như thế, không biết lợi dụng điều kiện bản thân, đạt được sủng ái, ngu dốt cực kỳ.

Nghe nói chút chuyện trước kia, nàng cảm thấy Tô Tiểu Vũ ngu xuẩn, nhưng bây giờ, nàng không nghĩ như vậy, phong thái nữ nhân trước mắt không phải là một người ngu dốt.

“Quận chúa có điều không biết, trước kia rất ít xuất viện.” Trong lòng Tô Nghê Tuyền rất tức giận, vốn muốn lợi dụng Trương Tôn Thanh Thanh chen ép Tô Tiểu Vũ, nhưng không nghĩ nàng còn chưa đủ kích Tô Tiểu Vũ, liền lấy nàng vũ nhục phủ tướng quân trước, nhưng nghĩ đến thân phận của nàng, không khỏi nhịn xuống tức giận, cười nói.

“Hừ.” Trương Tôn Thanh Thanh hừ lạnh, khinh thường nhìn Tô Nghê Tuyền một cái, ngay sau đó cao ngạo nhìn về phía Tây Vân, “Chủ tử người vì người xin tha, vả miệng thì miễn, nhưng phải quỳ phạt, không thể thiếu, không bằng ở đây quỳ một ngày, tốt chứ?”

Nhìn bộ dáng lúc này, Tô Tiểu Vũ hình như rất quan tâm tiểu nha hoàn này, nàng sẽ tóm tiểu nha hoàn khai đao trước, nàng không tin Tô Tiểu Vũ không có phản ứng.

“Nô tỳ đa tạ Quận chúa.” Tây Vân cúi đầu, che lại sát ý trên mặt nàng, nếu nàng không nhịn được, chủ tử Tiểu Vũ sẽ gặp liên lụy.

“Tô cô nương cảm thấy, bản quận chúa phạt nặng sao?” Trương Tôn Thanh Thanh nhìn Tô Tiểu Vũ vẫn lạnh nhạt như cũ không chút gợn sóng, trong lòng có chút không xác định, nếu nàng không quan tâm nha hoàn kia, lúc này sẽ không vì nàng nói chuyện, nhưng bây giờ, sao không có phản ứng?

“Quận chúa đối đãi người khoan hậu, hình phạt này sao có thể coi là nặng, làm cản trước mặt Quận chúa, có thể lưu được một cái mạng, chính là phúc khí của nàng rồi.” Tô Tiểu Vũ đáp lại bằng nụ cười ôn hòa, Trương Tôn Thanh Thanh thật đúng là ác độc, nhìn vả miệng tương đương đối đau, kì thực quỳ phạt mới là nặng nhất, vả miệng đau nhất thời, quỳ phạt đau đớn cả ngày không dứt, chờ quỳ xong một ngày, chỉ sợ đầu gối bị phế mất, ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe lên, không người nào nhìn thấy.

“Ha ha ha, như thế rất tốt, Ấn nhi, người lưu lại nơi này nhìn.” Trương Tôn Thanh Thanh hừ nhẹ, nhìn Tô Nghê Tuyền một cái, quay người đi.

“Quận chúa đã tới phủ tướng quân, Nghê Tuyền bồi Quận chúa đi dạo chung quanh xem một chút.” Tô Nghê Tuyền châm chọc nhìn Tây Vân trên đất một cái, xoay người đuổi theo.

“Không cần, phụ vương còn chờ Bản Quận chúa trở về phủ dùng bữa.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại rời đi, ở trong mắt nàng, phủ tướng quân này không đáng để nàng nhìn.

Tô Nghê Tuyền tự nhiên nhìn ra được nàng khinh thường, trong lòng tức giận, nhưng nghĩ đến nàng hạ uy trước mặt Tô Tiểu Vũ, liền không so đo với nàng, đợi nàng gả vào hoàng thất, sẽ không phải kiêng kỵ nữ nhi vương phủ nào cả.

Khôi phục ưu nhã thường ngày, Tô Nghê Tuyền khiêu khích nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, quay người đi.

48. Chương 21: Khiêm Vương Thiên Hiểu

“Bốn vương thế nào không biết, một thân thích của thừa tướng, liền có thể quyết định tánh mạng bốn vương.”

Nam tử ôn hòa cười nhạt mà nói, nhưng ánh mắt nhìn cháu thừa tướng lại lộ ra lạnh lẽo.

“Vương Gia?” Vương Chúc lặp lại, trong mắt đục ngầu đột nhiên cười, “Vương gia cái gì, nơi này chỉ có Ngã Vương Chúc! Người là vương gia cái quỷ gì? Ha ha ha!”

“Công, công tử, hần hần là Vương gia.” Gã sai vật kia nhận ra nam nhân ngồi chỗ đó, lập tức hoảng sợ nhào tới trên mặt đất, dùng sức dập đầu, “Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng nha, tiểu nhân không biết là Vương gia.”

“Ngu xuẩn, Vương gia từ đâu tới, nắc, người uống say rồi, ha ha ha.” Vương Chúc hung hăng đánh đầu gã sai vật, khinh thường hừ nói.

Lúc này, ánh mắt thị vệ bên người nam tử ôn hòa nhìn Vương Chúc giống như đang nhìn một người chết.

“Công tử, đó là Khiêm vương!” Gã sai vật gần như cố gắng nói ra, sao hần lại có chủ tử ngu xuẩn vậy, nhưng hần không thể không nghĩ, ban đầu hần đi theo Vương Chúc lấy được bao nhiêu chỗ tốt.

Giờ phút này, Vương Chúc uống say đến nữa, cũng có vẻ tỉnh táo, Khiêm vương, đã từng là tam hoàng tử, đối đãi người ôn hòa lễ độ, danh tiếng cực tốt, hôm nay thái tử lên ngôi, hần được phong làm Khiêm vương, rất được Hoàng đế tin tưởng, địa vị cực cao.

Các thực khách nghe vậy, ríu rít té quỵ xuống đất, đây chính là Khiêm vương!

“Hãy bình thân.” Tư Thiên Hiểu cười nhạt, mọi người mới dám đứng dậy.

“Vương, Vương Gia. tiểu, tiểu nhân có mắt không trông, tiểu.” Vương Chúc ngã xuống đất, hoảng sợ dập đầu.

“Triệu Đĩnh, mang theo hần đi phủ thừa Tướng, cho Lưu Phàm Vũ tự động xử trí.” Tư Thiên Hiểu chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt phân phó nói.

“Vâng” Triệu Đĩnh gật đầu, đi lên trước nhắc cái tên đã mềm nhũn người, thi triển khinh công bay đi phủ thừa Tướng.

Bên cạnh thực khách thấy vậy, nhưng trong mắt xem kịch vui, Vương Chúc này thường ngày ỷ vào sủng ái của thừa tướng, làm mưa làm gió, đi đêm nhiều, rốt cuộc gặp phải quỷ.

“Cô nương, người không sao chứ.” Tư Thiên Hiểu đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ, cười như gió xuân, ấm áp hợp lòng người, một đôi mắt đen đầy dịu dàng.

“Đa tạ, Khiêm vương gia.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hần, gật đầu.

Tư Thiên Hiểu không để ý nàng lạnh lùng, tiếp tục nói, “Ra cửa là bằng hữu, chỉ là một kiểu xưng hô thôi, kêu tên ta là được, không biết danh tính cô nương?”

“Tô Tiểu Vũ.” Tô Tiểu Vũ nhú mày, nếu người ta không có vẻ gì kiêu ngạo, nàng cũng không quan tâm thêm một người bạn.

“Tên rất hay.” Tư Thiên Hiểu cười một tiếng, thấy đối phương không có ý định đáp lời, cũng không nói thêm cái gì, trong lúc nhất thời, hai người trầm mặc trở thành tiêu điểm, dù sao sau khi biết đó là Khiêm vương, thái độ hần đối với nữ tử kia đã làm người ta chú ý, Khiêm Vương điện hạ tuần tú lịch sự, có quyền thế, rất nhiều nữ nhi muốn gả vào Khiêm vương phủ, thế nhưng Khiêm vương đối với người nào cũng ôn hòa, đối với người nào cũng không hứng thú, nhưng hôm nay, Khiêm vương lại giúp cô nương kia, còn chủ động tiến lên đáp lời.

“Vương Gia.” Triệu Đĩnh từ cửa trở lại, cơn này quán đến phủ thừa tướng không xa, tốc độ của hần nhanh, cho nên rất nhanh đã về.

“Ừ.” Tư Thiên Hiểu gật đầu một cái, ngay sau đó cười nói với Tô Tiểu Vũ, “Tô cô nương, tại hạ còn có việc, nên rời đi trước.”

“Hẹn gặp lại.” Theo lễ phép, Tô Tiểu Vũ đáp lời, mặc dù nàng cảm thấy Tư Thiên Hiểu muốn đi thì đi, không cần thiết chào hỏi nàng.

Tư Thiên Hiểu đọc được xa cách trong mắt nàng, thế nhưng hài lòng cười, nhìn Triệu Đĩnh một cái, quay người đi, Triệu Đĩnh kinh ngạc nhìn chủ tử một cái, lại nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, vội vàng đi theo, chủ tử để ý nữ nhân này?

Chẳng qua không ai nhìn thấy Tư Thiên Hiểu xuất hiện ở cửa sau, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chờ Tư Thiên Hiếu rời đi, trong quán ăn mới một lần nữa khôi phục náo nhiệt, dù sao là một Vương gia, cho dù ai cũng không dám cản trở.

“Cô nương, không biết còn muốn thứ gì không?” Tiểu nhị kia nhìn Tô Tiểu Vũ ăn xong rồi mà chưa tính rời đi, cho là nàng còn cần cái gì, tiến lên hỏi.

Tô Tiểu Vũ bình tĩnh nhấp một ngụm nước trà, “Thêm một đĩa bánh ngọt.”

“Được! Cô nương xin chờ một chút!” Tiểu nhị cười híp mắt lui ra, thường ngày người không có tiền trả sẽ cố ý kéo dài thời gian, nhưng tiểu nhị không dám cho là nàng không có tiền, dù sao, Bạch Lê chuẩn bị quần áo cho Tô Tiểu Vũ đều là vải tốt nhất, cho nên tiểu nhị nhìn nàng nửa ngày không đi, cũng chỉ cho là đang chờ người.

Tô Tiểu Vũ ngất sống mũi, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa, nếu như hiện tại Tây Vân xuất hiện tại trước mặt nàng, về sau nàng sẽ không chê Tây Vân ồn ào.

Thực khách bên ngoài, Bạch Lê đứng ở cửa, vừa nãy tất cả hần đều nhìn thấy, nghĩ đến ánh mắt Tư Thiên Hiếu nhìn vật nhỏ, hần biết hần ta cũng có tình cảm với vật nhỏ, trong mắt là ưu buồn không tan được, đôi tay nắm thật chặt thành quyền, bọn họ vẫn thích cùng một nữ nhân sao? Vừa nghĩ tới vật nhỏ sẽ nằm trong ngực ai đó, tim của hần liền đau đến hít thở không thông.

Lần này, hần sẽ không buông tha?

Một lúc lâu, chờ hần bình phục tâm tình, lại thấy vật nhỏ còn chưa ra ngoài, không khỏi nhíu mày, đi từ cửa đi vào, hần liền thấy vật nhỏ ngơ ngác nhìn cửa, lúc nhìn thấy hần, cặp mắt sáng lên, tuy chỉ là một cái chớp mắt, lại đủ để cho tim của hần mềm nhũn, xem ra, lần này hần thật sự không thể buông.

“Làm sao vậy?” Bạch Lê ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Vũ, nhìn một khối bánh ngọt bên cạnh còn chưa động, nhíu mày, cầm lên đưa vào trong miệng, “Mùi vị tạm được.”

“Ta không ăn được.” Tô Tiểu Vũ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Không ăn được thì sao lại không đi?” Bạch Lê kinh ngạc, hần nghe nói nàng ở thực khách phòng, liền chạy tới, lại đứng ở cửa lâu như vậy, nếu ăn no, sao còn ngồi ở đây?

Ánh mắt mọi người chung quanh nhìn Tô Tiểu Vũ liên tục, đáy lòng hần không vui, ánh mắt liền lạnh hần đi, quét qua những người đó, thấy bọn họ co rúm lại, mới thỏa mãn thu hồi ánh mắt, vật nhỏ là của hần, người nào nhìn khoét mắt người đó.

“Ta không có tiền.” Tô Tiểu Vũ an tĩnh thật lâu, mới nhỏ giọng nói, đầu đã thấp đến nỗi không thể thấp hơn nữa.

Mặc dù giọng rất nhỏ, nhưng Bạch Lê là người nào, thính lực sao có thể kém được, thiếu chút nữa phun một ngụm trà ra ngoài, lồng ngực không ngừng chấn động, tiếng cười trầm thấp truyền vào trong tai Tô Tiểu Vũ.

“Đừng cười!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Vũ đỏ bừng, đôi mắt to bị hơi nước bao phủ, vừa giận vừa hờn nhìn chằm chằm Bạch Lê.

Bạch Lê nhìn động lòng, cười tà khí, rút một thỏi bạc lớn, rồi sau đó đột nhiên đứng lên ôm ngang Tô Tiểu Vũ, nhanh chóng rời quán cơm, lưu lại một đám người nghị luận âm ỉ, lúc này là Khiêm vương, lúc này lại là một nam nhân tuyệt mỹ, vị cô nương này rốt cuộc là ai, sức quyến rũ lớn như vậy.

Thời điểm Triệu Đình và Tư Thiên Hiếu đàm luận, nhân lúc rảnh rỗi chạy về, nghĩ tra thân phận của vị cô nương kia, lại thấy một nam tử mặc áo hồng ôm nàng rời đi, tâm không khỏi chìm mảy phần, đợi thấy rõ nam nhân kia là ai, kinh ngạc trừng mắt.

Là hần!

49. Chương 25: Hồi Mộng

“Ấn nhi cô nương không ngồi xuống sao?” Tô Tiểu Vũ ngồi xuống trên ghế ở sau lưng, tùy ý chỉ vào ghế trúc trước mặt, tư thái thanh thản, lại ưu nhã cao quý.

“Đa tạ Tô cô nương, nô tỳ thân phận ti tiện, không dám ngồi.” Lời Ấn nhi tuy nói như vậy, thế nhưng vẻ mặt cao ngạo lại không che giấu nửa phần, trong lòng hết sức khinh bỉ Tô Tiểu Vũ, nào có chủ tử nào sẽ ngồi chung cùng hạ nhân, sợ là này mấy năm cuộc sống không bằng người làm khiến cho trong xương nàng chỉ có hèn mọn, đáng tiếc cho tướng mạo này.

“Thật sự không ngồi sao?” Tô Tiểu Vũ nhú mày, ánh sáng lóng lánh trong mắt quỳ dị.

“Tô cô nương, nô tỳ thật không thể ngồi.” Ấn nhi không nhịn được nói xong, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, không đợi nàng nghĩ rõ ràng, trước mắt một mảnh hoảng hốt, mất đi ý thức.

“Chủ tử Tiểu Vũ ngươi làm gì vậy?” Tây Vân bò dậy, vỗ vỗ bụi trên váy, lạnh lùng trợn mắt nhìn Ấn nhi một cái, thấy ánh mắt nàng đờ đẫn, không khỏi tò mò hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, nụ cười dần dần hiện lên ý lạnh, “Người của ta, không ai được phép động.” Tuy thực lực Vũ các mạnh, Vũ các đối phó phủ tướng quân dư dả, nhưng nếu trực tiếp chống lại Đức vương, vẫn có phiền toái, nếu không phải như thế, nàng làm sao có thể để cho Tây Vân bị Trưởng Tôn Thanh Thanh bắt quỳ xuống.

“Chỉ biết chủ tử Tiểu Vũ tốt nhất, chủ tử Tiểu Vũ nói cho người ta đi, ngươi hạ thuốc gì?” Tây Vân mắt to khê cong, cười híp mắt hỏi, thấy ánh mắt Ấn nhi vẫn đờ đẫn như cũ nhìn tới chỗ nàng mới quỳ, giống như bình thường, trong lòng càng tò mò, chủ tử Tiểu Vũ độc thuật giỏi vô cùng, không biết lần này dùng cái gì.

“Hồi mộng.” Tô Tiểu Vũ búng ngón tay một cái, giữa ngón tay còn sót lại bột thuốc, nhàn nhạt mà nói ra, hồi mộng, có thể khiến người ta trong mười hai canh giờ giống như mất tâm giữ vững động tác trước khi trúng độc không thay đổi, sau mười hai canh giờ, sẽ thấy lại chỗ giống như lúc không trúng độc, mà trí nhớ trong mười hai canh giờ, đều là lúc chứng kiến cảnh tượng trước khi trúng độc, nhưng sẽ không ảnh hưởng tới cảm giác ngày đêm.

“Hồi, hồi mộng.” Tây Vân vui mừng nhìn Ấn nhi, đi lên xoay chung quanh nàng một vòng, nàng biết có chất độc này, nhưng nàng chưa từng thấy qua, thì ra là chủ tử Tiểu Vũ chế ra, trong mắt nhìn về phía Tô Tiểu Vũ tỏa sáng lấp lánh.

“Đã nói.” Tô Tiểu Vũ bật cười, ném bình sứ cho Tây Vân, xoay người trở về phong, làm ầm ĩ hơn nửa ngày, nàng có chút mệt mỏi.

“Ai, chủ tử Tiểu Vũ, Tô Thanh Viễn phái người tới, nói là bảy ngày sau hoàng thất tổ chức thịnh yến, trong thư có mời chủ tử, chủ tử Tiểu Vũ, ngươi có tham gia không?” Tây Vân hô to.

“Ta có thể cự tuyệt?” Tô Tiểu Vũ nhú mày, thịnh yến hoàng thất, mời người đều do Lễ bộ quản lý, nàng lần nữa được sủng ái, tự nhiên sẽ có trong danh sách mời, hoàng thất mời, nàng còn chưa có năng lực đi cự tuyệt, mặc dù nàng rất không thích nơi đó.

“Cũng đúng.” Tây Vân gật đầu một cái, lòng tràn đầy vui vẻ tiếp tục nghịch bình sứ trong tay, thỉnh thoảng đập Ấn nhi hai cái, nàng là một trong tứ đại quân sự Vũ các, tiểu nha hoàn này có thể khi dễ nàng sao, nhưng mà Trưởng Tôn Thanh Thanh thật đúng là phách lối, không biết chủ tử Tiểu Vũ sẽ đối phó nàng như thế nào.

Trở lại trong phòng Tô Tiểu Vũ tựa đầu vào giường, như có điều suy nghĩ nghịch Ngọc Châu Tử trong tay, Tô Nghê Tuyền muốn đối phó nàng, bằng sức một mình nàng ta là không thể, ngược lại nàng thông minh, sẽ tìm người hợp tác.

Nàng ta vốn không hiểu nhiều về Trưởng Tôn Thanh Thanh, nhưng lại biết nàng vô cùng coi trọng vẻ ngoài của mình, đã sớm bắt mẫn Tô Nghê Tuyền nổi danh cùng nàng, hôm nay nàng đến Khanh Ngọc các gây sự với nàng, chỉ sợ là do Tô Nghê Tuyền nói với Trưởng Tôn Thanh Thanh Tô phủ có người hơn cả nàng.

Trưởng Tôn Thanh Thanh mới đầu không tin, chỉ nhìn nàng lúc đầu kinh ngạc một cách đơn thuần thì biết rõ, nhưng sau khi nhìn thấy mình, sợ rằng Trưởng Tôn Thanh Thanh sẽ nghĩ tất cả biện pháp đối phó nàng.

Nàng Tô Tiểu Vũ không sợ phiền toái, chỉ là, qua một tháng nữa phải lên đường đi Phong Tịch thành, nàng không muốn phức tạp, nhưng nếu Trưởng Tôn Thanh Thanh kẹp chặt nàng không thả, lại sinh sự, nàng sẽ không để ý trực tiếp hủy nàng ta, thần không biết quỷ không hay giết chết một người, quá dễ dàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác đã ngủ, tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã tối.

“Chủ tử Tiểu Vũ, Tô Thanh Viễn cho người mời đi đại đường cùng nhau dùng bữa.” Tây Vân nghe bên trong phòng có động tĩnh, biết Tô Tiểu Vũ đã tỉnh, vội vàng mở miệng nói.

“Vào đi.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói, trên người đã đổi lại y phục mà tối hôm qua Tô Thanh Viễn đưa tới, y phục của Bạch Lê cho nàng quá mức quý giá, mặc đồ như vậy sẽ gây ra phiền toái.

“Chủ tử Tiểu Vũ thật đúng là thông minh, bản thân không có dây cột tóc, còn biết cầm dây tơ cột lại, Tây Vân còn tưởng rằng hôm nay nhìn thấy chủ tử tóc tai bù xù đấy.” Tây Vân tháo dây tơ, thuận miệng trên ghẹo nói.

Người nói vô tâm, nghe có lòng. Thân thể Tô Tiểu Vũ khẽ cứng đờ, cầm dây cột tóc trên bàn, quán quanh đầu ngón tay, ánh mắt chợt lóe, đây chỉ là trùng hợp thôi.

“Chủ tử Tiểu Vũ, tại sao ngài lại thất thần, thân thể không thoải mái sao?” Tây Vân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trong gương có chút hoảng hốt, lo âu hỏi.

“Không có.” Tô Tiểu Vũ mấp máy môi, cầm cây trâm đơn giản búi lên ba nghìn sợi tóc đen nhánh, thanh tân đậm nhã, khí chất không nhiễm bụi trần.

Thời điểm chờ Tô Tiểu Vũ đến, Tô Thanh Viễn đã ngồi xuống cùng ba tiểu thiếp của hắn, Tô Nghê Tuyền ngồi bên phải Tô Thanh Viễn, những nữ nhi thứ khác ngồi sau Tô Nghê Tuyền là Tô Mục Duyên, Tô Tình Vũ, Tô Tình Phong.

Kể từ khi Từ Thiển bị hủy dung, liền không xuất hiện ở trên bàn ăn nữa, sợ là không muốn thành chuyện cười cho người khác.

“Phụ thân, ngài không nói thời gian dùng bữa cho muội muội Tiểu Vũ sao?” Tô Nghê Tuyền nhìn Tô Tiểu Vũ từ từ đi tới, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều tản ra ưu nhã, khiến trong lòng nàng ghen tỵ càng đậm, nhưng trên mặt vẫn thể hiện khéo léo đáng yêu, nàng ở trước mặt Tô Thanh Viễn vẫn luôn là hình tượng này, đây cũng là một trong những nguyên nhân trước kia Tô Thanh Viễn sủng ái nàng.

Lời vừa nói ra, sắc mặt của người một bàn hơi đổi, ngày trước Tô Tiểu Vũ không được sủng ái, cho nên chưa từng theo chân bọn họ cùng nhau dùng bữa, lời này của Tô Nghê Tuyền, rõ ràng đang chế nhạo Tô Tiểu Vũ, hôm nay Tô Tiểu Vũ được tướng quân yêu thích, còn ban Khanh Ngọc các cho nàng, địa vị trực tiếp vượt qua các nữ tử trong Tô phủ, giờ nói lời này, sợ không ổn.

Mặt Tô Thanh Viễn sầm lại, nhìn Tô Nghê Tuyền một cái, thấy trên mặt nàng chỉ có hồn nhiên nên nghĩ nàng có cử chỉ vô tâm, thoáng chậm sắc mặt, nhìn Tô Tiểu Vũ cười nói, “Tiểu Vũ, ngồi bên trái phụ thân.”

Mặc dù đã sớm biết vị trí kia là chuẩn bị cho Tô Tiểu Vũ, Tô Nghê Tuyền vẫn đổ kị muốn chết, vị trí kia là nữ chủ nhân phủ tướng quân, nhưng do mẫu thân không tới, vẫn để trống không, hiện tại Tô Tiểu Vũ ngồi lên, chẳng khác nào thừa nhận nàng là nữ chủ nhân phủ tướng quân rồi?

Nàng chẳng qua dựa vào khuôn mặt lớn lên giống tiện nhân kia thôi sao, dựa vào cái gì nữa?

“Không cần.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn vẻ mặt khác nhau của mọi người một cái, cười nhạt cự tuyệt, lúc Tô Thanh Viễn còn chưa kịp đen mặt thì nàng mở miệng lần nữa, “Tiểu Vũ đa tạ phụ thân ưu ái, chỉ là vị trí kia là của đại nương, Tiểu Vũ còn chưa đủ tư cách ngồi lên.”

Một lời thần nhiên, tỏ rõ nàng không có ý tranh quyền, khiến Tô Thanh Viễn hài lòng gật đầu một cái, “Vậy Tiểu Vũ tùy ý ngồi xuống đi, quản gia, mang thức ăn lên.”

Tô Nghê Tuyền nhìn vẻ mặt Tô Thanh Viễn hài lòng, trong con mắt che kín ý lạnh, lầy lội làm tiến sao? Nàng thật giảo hoạt.

Tô Tiểu Vũ tìm một cái ghế gần mình ngồi xuống, bên trái chính là Tô Tình Phong, chỉ thấy nàng chớp mắt to, ngơ ngác nhìn mình, sợ hãi than phục trong mắt kia khiến Tô Tiểu Vũ tức cười, nhưng cũng đối với sự đơn thuần của tiểu muội này sinh lòng hảo cảm, đồng dạng ánh mắt đơn thuần là Tô Tình Vũ, ánh mắt thanh y nữ tử bên cạnh Tô Thanh Viễn chớp mắt một cái.

Đó chính là Tô Tình Vũ tỷ muội mẫu thân, không thể chối cãi được, nàng là người thông minh nhất.

Vân Kết hình như nhận thấy ánh mắt Tô Tiểu Vũ, ngẩng đầu, cười nhạt với nàng.

“Nhìn qua Tam nương rất ưa thích muội muội Tiểu Vũ nha.”

50. Chương 22: Bạch Lê Tổ Tình

Hồ Dương tử, đình giữa hồ.

Bạch Lê đập nước mà qua, hồng y chói mắt, phong thái khuynh thế, mang theo Tô Tiểu Vũ vào trong đình giữa hồ.

“Vật nhỏ.” Bạch Lê ôm thật chặt lấy Tô Tiểu Vũ, giống như nếu nói lỏng một chút, nàng sẽ lập tức rời đi, hần vốn định cho vật nhỏ từ từ tiếp nhận hần, nhưng mà, Tư Thiên Hiểu cũng thích nàng.

Hần không muốn chờ, cũng không dám đợi, hần sợ.

“Bạch Lê, ngươi buông ra.” Tô Tiểu Vũ bị ghì đến nỗi không thở nổi, muốn đẩy cũng không đẩy được, nam nhân này lại bị thần kinh à! Mặt trầm xuống, tay nhỏ bé đè hai eo trái phải của hần lại, dùng sức bấm.

“Lòng dạ Vũ nhi thật độc ác.” Thân thể Bạch Lê cứng đờ, dở khóc dở cười buông Tô Tiểu Vũ ra, nhẹ nhàng vuốt vuốt eo, sợ là tím rồi.

“Không hung ác với ngươi một chút, ta liền bị ngươi ghì chết rồi.” Tô Tiểu Vũ hừ lạnh.

“Vũ nhi.” Bạch Lê dịu dàng cười, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nõn nà của nàng.

Tô Tiểu Vũ hơi nghiêng mặt, tránh được tay hần, “Ngươi phát sốt cái gì.”

“Ta thích ngươi.” Bạch Lê nhìn mặt của nàng, để cho nàng nhìn vào mắt mình, trong đôi mắt kia tràn đầy nhu tình, ngọt ngào như mật, “Tô Tiểu Vũ, ta thích ngươi.”

Thích, nàng? Tô Tiểu Vũ nhú mày, không giải thích được nhìn Bạch Lê, không nhịn được giơ tay lên sờ cái trán của hần.

“Ta không phát sốt.” Khóe mắt giật giật, Bạch Lê bắt được tay của nàng, nhu tình nổi lên vừa nãy đều biến mất gần như không còn.

“Khụ khụ, ta không nói.” Ánh mắt Tô Tiểu Vũ có chút né tránh, “Ngươi nói, ngươi thích ta?”

Bạch Lê nhú mày, vật nhỏ chủ động hỏi hần rồi, hiện tượng tốt, liền vội vàng gật đầu.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hần, không để lỡ bất kỳ một vẻ mặt nào trên mặt hần, nhưng phát hiện chỉ có dịu dàng, trong nội tâm không khỏi khẽ động, “Tại sao ngươi yêu ta?”

“Thích một người, còn cần lý do sao?” Bạch Lê gõ cái trán của nàng, cười khổ nói, “Nếu như ngươi nhất định muốn có lý do, đó chính là, ngươi ngốc.” (mì: tổ tình câu trước dào dạt câu sau kêu ng ta ngốc.sắc >.< sao=“ ta=“ lại=“ thấy=“ giống=“ then=“ then=“ zữ=“ vậy=“>

“Bạch Lê.” Mặt Tô Tiểu Vũ tối sầm, mơ hồ có kích động muốn đánh người.

“Vốn là ngốc.” Bạch Lê cúi đầu cười, “Ngươi cho rằng, nếu không phải ta tự nguyện, ngươi có thể buộc ta ăn sinh tử cổ sao?”

“Cái gì?” Tô Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hắn, nếu chưa ăn sinh tử cỏ, trong lòng nàng sẽ không có một phần liên hệ với hắn.

“Người chỉ đút tới cổ họng của ta.” Bạch Lê hài hước nhìn nàng, nhìn bên tai nàng ửng hồng, nụ cười càng đậm.

“Người nhỏ ra?” Tô Tiểu Vũ mím môi, có chút thất bại, vốn định về sau lấy sinh tử cỏ uy hiếp hắn kia mà, thật sự là.

“Ta nuốt.” Bạch Lê thấy nàng có vẻ thất vọng, trong lòng càng thêm buồn cười, chỉ kìm không cười ra tiếng, chỉ là thời điểm này, tốt nhất không nên khiêu chiến tiểu nữ nhân này.

“Ngốc chính là người đó.” Tô Tiểu Vũ thiếu chút nữa không cắn đầu lưỡi, đây chính là, sinh tử cỏ, người không có việc gì sẽ không nguyện ý có cuộc sống bị người khác dắt?

“Kẻ ngốc đi cùng kẻ ngốc, không phải tuyệt phối sao?” Bạch Lê nhú mày, tính tình dễ chịu không tức giận, “Có sinh tử cỏ, chúng ta thật sự dính dấp không rõ, người muốn tránh không thể tránh.”

“Là, vì cái này?” Tô Tiểu Vũ tức cười, trong lòng có chỗ mơ hồ sụp đổ.

“Người có biết không, trừ mẫu thân, chỉ có nước mắt của người mới có thể để cho lòng ta đau.” Bạch Lê nhàn nhạt nhìn về phía mặt hồ, ánh mắt xa xăm, hình như đang nhớ lại cái gì, nụ cười trên bờ môi nhu hòa, để Tô Tiểu Vũ tựa vào ngực mình, chậm rãi nói ra, “Từ lúc đó trở đi, ta biết rõ, người không đồng dạng như vậy, ta xuất hiện, để cho người làm nữ nhân của ta, người lại nói ta là bị bệnh.”

Nghĩ đến cảnh kia, Bạch Lê không khỏi bật cười, “Ta cứu mẫu thân người buộc người, người rõ ràng tức giận, lại hôn ta...ta biết rõ có quỷ, nhưng không tự nguyện buông người ra, quả nhiên, người cho ta ăn... cỏ.”

“Ta biết rõ người đang tìm tử hiệp thảo, cho nên để Bạch Thuật thả ra tin tức, dụ người tới phòng đấu giá, người có biết, trong phòng ngọc kia, ngoại trừ ta ra, chỉ có người ngủ qua, ta hôn trộm người, đời ta lần đầu tiên bị bạt tai, thế nhưng cảm thấy hạnh phúc, lúc ấy, ta cho là ta điên rồi.”

“Ta đau lòng người bị thương, người lại nói ta sợ chết, khi đó ta thật sự vô cùng tức giận, hận không vịn gậy được cổ nhỏ của người, mà ta không xuống tay được.”

Giọng nói dần dần ngừng lại, Bạch Lê nâng cằm Tô Tiểu Vũ lên, cười có chút mờ ám, “Vật nhỏ, ta thật sự thích người, rất thích rất thích, thích đến nỗi không có người, ta sẽ không sống được, vật nhỏ thích ta không?”

“Bạch Lê.” Tô Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy mắt có chút khô khốc, chớp chớp thoải mái chút mới lên tiếng, “Ta, không biết.” Nàng nghĩ nói không thích, nhưng lời đến khóe miệng, lại thay đổi.

Không có cự tuyệt, chỉ là không biết. Bạch Lê đã rất hài lòng, vật nhỏ không hiểu thích là cái gì, vậy về sau hắn sẽ từ từ dạy nàng.

“Ta không biết cái gì là thích, nhưng người đối với ta mà nói, là đặc biệt.” Nghe những lời đó, nói không cảm động là gạt người, Tô Tiểu Vũ không phải người vô tình, nàng đối đãi mấy người Tây Vân liền biết, người thật sự đối xử tốt với nàng, nàng cũng sẽ không thua kém, thấy sự cô đơn nơi đáy mắt Bạch Lê, trong lòng đột nhiên không đành lòng.

“Vũ nhi?” Bạch Lê vui mừng nhìn nàng, hắn cho là nàng không ghét hắn đã rất tốt rồi, lại không nghĩ rằng nàng nói hắn là đặc biệt.

“Trước kia, người nào dám khi dễ ta, ta sẽ trả lại gấp trăm lần, nhưng người khi dễ ta nhiều lần như vậy, lại vẫn sống tốt.” Tô Tiểu Vũ nghĩ đến đây, liền giận nguyền rằng.

“Người đánh không lại ta.” Bạch Lê bật cười, nàng nghĩ giết hắn, cũng có bản lĩnh kia nha, nàng dụng độc lợi hại, thế nhưng hắn lại bách độc bất xâm, một lần duy nhất hạ độc, hắn tự nguyện nuốt vào, hắn không muốn đả kích vật nhỏ, chỉ là, phải luôn luôn đối mặt thực tế nha.

“Bạch Lê!” Tô Tiểu Vũ đứng bật dậy, tức giận nhìn hắn chằm chằm, xú nam nhân, thật đúng là không thể quá tốt với hắn.

“Khụ khụ, ta sai lầm rồi, ngoan, đừng tức giận.” Bạch Lê kịp thời nhận sai.

Giờ phút này Tô Tiểu Vũ từ trong không khí ẩm áp phục hồi tinh thần, khôi phục rất tỉnh táo, đôi tay để sau lưng, hảo hảo quan sát Bạch Lê một phen, hình như là nghĩ tới điều gì, mắt to khẽ nheo lại, che tình quang bên trong.

“Người nói người thích ta.”

“Tất cả đều là thật, muốn ta thề sao?” Bạch Lê cong mắt cười, gương mặt chân thành, còn kém không giờ lên ba ngón, thề với trời rồi.

“Tây Vân nói cho ta biết, nếu như một người thích một người khác, người kia sẽ không lừa gạt đối phương, có đúng không?” Tô Tiểu Vũ tiếp tục hỏi.

“Ta sẽ không lừa người.” Bạch Lê nghiêm túc nói, thẳng tắp chống lại ánh mắt của Tô Tiểu Vũ.

“Tây Vân nói, nam nhân đều thích nói láo.” Tô Tiểu Vũ nhún mày, lạnh lùng khế hừ, còn giả bộ rất giống.

Bạch Lê mặt tối sầm, trong lòng thầm hạ quyết tâm, ngày sau khi ở chung một chỗ với vật nhỏ, nhất định phải đuổi cái người Tây Vân kia đi, vật nhỏ sẽ bị dạy hư mất.

“Ta sẽ không nói dối người.” Bạch Lê lần nữa bảo đảm.

“Nhưng người nói người tên là Bạch Lê.” Tô Tiểu Vũ mím môi, nàng không hoài nghi năng lực thu thập tình báo của Liễu Nguyệt, vẫn không thừa nhận, nhất định muốn nàng nói thẳng.

Bạch Lê nghe vậy, hơi sững sờ, sau khi hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, trong mắt lộ ra ánh sáng quỷ dị.

“Vũ nhi, người cũng có thể gọi ta một cái tên khác.”

51. Chương 26: Huỳnh Tử Quan Tâm

“Nhìn qua Tam nương rất ưa thích muội muội Tiểu Vũ nha.”

Tô Nghê Tuyền ưu nhã nuốt xuống một miếng cơm, thấy tam nương đối với người nào cũng nhẹ nhàng nhân nhật nhìn về phía Tô Tiểu Vũ cười, híp mắt một cái, gương mặt tò mò.

Tô Thanh Viễn cũng ngẩng đầu lên, nhìn nhị phu nhân của mình một cái, trong ký ức của hắn, nàng là người lạnh lạnh, không tranh không đoạt, cũng bởi vì nàng điềm tĩnh, những năm này hắn đối xử nàng không tệ.

“Ha ha, nhị tiểu thư nhìn là thích, lại có ai không gặp không yêu?” Vân Kết cười nhạt, nói.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này nhìn là thích.” Tô Thanh Viễn nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, nở nụ cười, hai ngày nữa thịnh yến hoàng thất, đứa nhỏ này xuất sắc như thế, khả năng được hoàng thượng thích lớn hơn đại nữ nhi, nếu hai người đều được người hoàng thất coi trọng, thì tốt hơn.

“Đa tạ phụ thân, tam nương khích lệ.” Tô Tiểu Vũ cười ngọt ngào, nhìn rất vui vẻ.

Tô Nghê Tuyền cắn răng một cái, hung hăng nhìn Tô Tiểu Vũ không nói thêm gì nữa.

Mỗi người theo đuổi tâm tư của mình ăn cơm xong, tất cả mọi người trở về viện riêng, chỉ có Tô Tiểu Vũ, bị Tô Thanh Viễn gọi đi thư phòng.

Trong thư phòng, Tô Thanh Viễn ngồi trên ghế gỗ, mặt cười hiền lành, nhìn giống nhau đang cười ngọt ngào với Tô Tiểu Vũ, chậm rãi mở miệng.

“Tiểu Vũ có biết phụ thân gọi người tới có chuyện gì không?”

Trong lòng Tô Tiểu Vũ cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra nghi ngờ, “Nữ nhi ngu độn, ý tứ của cha, nữ nhi đoán không ra.”

“Ha ha ha, Tiểu Vũ không ngu độn.” Tô Thanh Viễn cười ha ha, tinh quang trong mắt chợt lóe qua, hôm qua từ lúc khôi phục trong sự kích động, hắn đã suy nghĩ thật tốt một chút, có thể ẩn nhẫn đến bây giờ, Tô Tiểu Vũ không phải nhân vật đơn giản, hôm nay hắn muốn thử sự thật lòng của nàng, nếu có thể lưu lại phục vụ cho mình, hắn sẽ càng thêm sủng ái, nếu không thể trung thành với mình, vậy liền hủy diệt.

“Tiểu Vũ, ngươi thật sự có thể tha thứ cho mấy năm qua phụ thân đối xử không quan tâm tới ngươi?”

“Không thể.” Tô Tiểu Vũ giấu đi ánh sáng trong mắt, thu lại nụ cười, lạnh nhạt nói, quả nhiên là đến dò xét nàng, nếu nàng nói có thể tha thứ, e là căn bản hắn sẽ không tin tưởng, nàng muốn cho hắn tin tưởng nàng, như vậy, về sau hắn sẽ bị chính mình làm tức chết, ừ, ý kiến này thật tốt.

Quả nhiên, Tô Thanh Viễn giận tái mặt, nhưng trong mắt lại là hài lòng, “Tiểu Vũ, phụ thân biết, chuyện này phụ thân có lỗi, nhưng nếu Tiểu Vũ tin tưởng phụ thân, sớm nói với ta chuyện này, thì làm sao sẽ phải chịu khổ?”

“Tiểu Vũ chỉ là hài đồng mười mấy tuổi, sao có thể nghĩ xa như thế, trách chính mình, lúc ấy lòng có oán hận phụ thân.” Tô Tiểu Vũ cau mày.

“Đứa nhỏ ngốc.” Tô Thanh Viễn thấy nàng không lừa gạt mình, nói vài lời tốt, lập tức yên tâm, thấy nha đầu này mặc dù thông minh, nhưng tính tình vẫn còn trẻ con, “Về sau mọi chuyện đều có phụ thân, con không cần một mình gánh vác.”

“Nữ nhi đa tạ phụ thân.” Vui vẻ của Tô Tiểu Vũ toàn bộ viết ở trên mặt, nghiêm nhiên thể hiện được khát vọng của hài tử khi lấy lại được tình thương đã lâu của cha.

“A, đúng rồi, Tiểu Vũ có nguyện ý nói cho phụ thân biết, ba năm nay ngươi bá ai học nghệ không?” Tô Thanh Viễn vốn muốn cho nàng rời đi, đột nhiên nghĩ đến võ công cao cường của nàng, nghi ngờ hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, trong con ngươi hiện lên sự phức tạp không tan được, một hồi lâu, mới dần dần khôi phục lại sự trong sáng, “Lão giả kia chỉ nói có duyên cùng con, không nói tên cho con biết.”

“Như thế à, giờ ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi.” Tô Thanh Viễn gật đầu, cũng không còn hoài nghi, dù sao có rất nhiều thể ngoại cao nhân, tác phong làm việc khác hẳn với người thường.

Tô Tiểu Vũ khẽ nhún người, quay người đi, đợi ra khỏi cửa, mới chậm rãi ngược mắt, nhìn bầu trời đêm tối đen, vẻ mặt không hiểu.

Sư phụ.

Bạch phủ, phong trong ngự hoa viên, bốn người vây quanh một cái bàn, đang dùng tiệc.

“Hoàng huynh, sao hôm nay ngươi lại có thời gian rảnh rồi tới chỗ này ăn cơm?” Tư Thiên Chanh cười như không cười nhìn lên nam nhân tuấn dật phi phàm trước mặt, nàng lại không biết một Hoàng đế sẽ rảnh rỗi như vậy.

“Khụ khụ, Chanh nhi, ngươi còn chưa có gả cho Bạch Thuật đâu đấy, đừng bày ra kiểu nữ chủ nhân cho ta xem như thế.” Nhìn thấy Tư Thiên Chanh trêu tức, Tư Thiên Hoàng tức giận hừ lạnh, mục đích mọi người đến đây đều giống nhau.

Bạch Thuật nhàn nhạt nhìn hai người, giống như hắn đã quen nhìn hai huynh muội này cãi vã, chỉ là thói quen vẫn là thói quen, nữ nhân của mình tất nhiên hắn sẽ giúp, “Chanh nhi chính là nữ chủ nhân của Bạch gia.”

“Cẩn thận chiều hư nàng.” Tư Thiên Hoàng mặt tối sầm, nhìn Bạch Thuật, đó là gương mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, muội tử nhà mình mê chơi, hôm nay ăn trộm ngày mai cờ bạc, hắn sớm hận không quát chết được nàng, không biết Bạch Thuật này làm thế nào để chịu được.

Bạch Thuật trầm mặc không nói, cúi đầu dùng cơm, hắn thật ra thì hắn muốn nói, cũng đã sớm làm hư rồi, nhưng mà hắn vui lòng.

Bạch Lê ở giữa nhìn huynh tỷ bạn tốt hai bên trao đổi ánh mắt, lười biếng dựa vào ghế, tà khí cười nói, “Còn có hai người nữa?”

Hắn làm sao lại không biết mấy người này đột nhiên tập chung một chỗ muốn làm gì, ăn cơm đều đã ăn lâu như vậy rồi, thật đúng là nhện giời.

“Hiểu đi Tuyên Châu rồi, Bắc Bắc không biết ở đâu.” Tư Thiên Chanh không chút suy nghĩ, mở miệng nói, ngay sau đó ngẩng đầu, cười xấu hổ.

Con cháu Tiên hoàng không nhiều lắm, cũng chỉ có năm người bọn họ, Tư Thiên Hoàng, Tư Thiên Chanh còn có Bạch Lê đều do hoàng hậu sinh, mà Tư Thiên Hiểu là con của Đức Phi nữ nhân tiên hoàng thích nhất, Tư Thiên Bắc là con của Thực phi, Tư Thiên Hoàng lớn tuổi nhất, năm nay hai mươi ba, Tư Thiên Chanh thứ hai, hai mươi một tuổi, Tư Thiên Bắc chỉ kém Tư Thiên Chanh một tháng, Tư Thiên Hiểu và Tư Thiên Bắc kém nhau mấy ngày, nhỏ nhất, chính là Bạch Lê.

Bình thường hoàng thất tranh quyền đoạt lợi, nhưng lại không hề xuất hiện ở trên năm người bọn hắn, thuở nhỏ năm người cùng nhau lớn lên, tình cảm thâm hậu, cùng nhau phụ tá tiên hoàng, chính vì vậy, nhân tài của đất nước sẽ càng ngày càng cường thịnh.

Bạch Lê thấy Tư Thiên Chanh như thế, nụ cười đầy mắt càng sâu.

“Khụ khụ.” Không đành lòng nhìn muội muội mình lúng túng, Tư Thiên Hoàng mở miệng, “Tiểu tử, chúng ta hôm nay tới, là muốn hỏi người một chuyện.”

“Người nói đi.” Bạch Lê lười biếng cười, bộ dáng người hỏi ta đáp khéo léo.

“Ha ha, người cũng biết, các ca ca cực kỳ quan tâm hạnh phúc của người, nghe nói người gần đây rất dễ ý một cô gái à?” Tư Thiên Hoàng buông chén đưa xuống, chậm rãi nói ra ý nghĩ.

“Đúng nha đúng nha, nghe nói, người cho nàng vào phòng ngọc bảo bối của người.” Tư Thiên Chanh cũng cười híp mắt nói.

Bạch Thuật ở một bên yên lặng uống trà, trong lòng buồn cười không dứt, mở miệng một tiếng nghe nói, giả không giả.

Bạch Lê nghe bọn hắn nói, chỉ cười không nói, thấy hai người chột dạ.

“Bạch Lê, chúng ta muốn biết, người và Tô Tiểu Vũ tới trình độ nào rồi.” Bạch Thuật không đành lòng nhìn bộ dáng nữ nhân của mình muốn hỏi lại không dám hỏi, bất đắc dĩ thở dài, giúp nàng nói, thật ra thì hắn cũng biết không ít, nhưng tóm lại không bằng người trong cuộc tự mình nói chính xác hơn.

Con người Tư Thiên Chanh sáng lên, gật đầu.

Tư Thiên Hoàng cũng đồng ý cười cười, tán thưởng nhìn Bạch Thuật một cái, người muội phu này không tệ.

“Các người thật sự muốn biết?” Bạch Lê ung dung nhìn ba người, thản nhiên nhấp một ngụm rượu, hỏi.

“Hoàng huynh rất quan tâm người.” Tư Thiên Hoàng dù sao cũng là Hoàng đế, phong cách chừng mực vẫn phải có, không bằng Tư Thiên Chanh đã vui vẻ đến hai mắt sáng lên, nhưng trong lòng vẫn rất tò mò.

“Vậy liền đa tạ hoàng huynh hoàng tỷ quan tâm.” Bạch Lê lười biếng cười cười, thấy tò mò trong mắt ba người càng thêm nồng đậm, chợt một hơi cạn sạch chén, mày kiếm nhíu lên, vô tội nhún vai một cái.

“Nhưng ta không muốn nói.”

52. Chương 23: Bồi Dưỡng Tình Cảm

“Vũ nhi, người cũng có thể gọi ta bằng một cái tên khác.”

Tô Tiểu Vũ nhìn vẻ mặt Bạch Lê quỷ dị, khóe mắt giật giật, “Có ý tứ gì?”

“Ban đầu Bạch gia, thật ra là ta và Bạch Thuật cùng nhau thành lập, ở Bạch gia, tên của ta chính là Bạch Lê, Bạch Thuật bên ngoài ánh sáng, ta bên trong bóng tối, cho nên các người không tra được ta.”

Thân thể Bạch Lê ngửa mặt lên, nằm xuống trên ghế dài, nhớ lại một số chuyện trước kia, vẻ mặt trong nháy mắt quý dị.

Tô Tiểu Vũ nhìn hắn như vậy, híp mắt, “Người mới vừa nói người có một cái tên khác, là gì?”

“Vật nhỏ, nếu người biết một tên khác, sẽ muốn gả cho ta, hả?” Bạch Lê cười tà khí, hắn ngược lại rất hi vọng vật nhỏ có thể sớm gọi hắn bằng một cái tên khác, bởi vì, cái tên đó chỉ có người nhà của hắn mới có thể gọi.

“Không cần, tên Bạch Lê rất tốt.” Tô Tiểu Vũ liếc mắt, lập tức cự tuyệt, thần thần bí bí, nàng không cần thiết bởi vì một cái tên mà quyết định qua loa hôn nhân của mình.

Không cần phải cự tuyệt dứt khoát như vậy a. Bạch Lê tức giận không được, gả cho hắn thì sao, có ăn có uống, có uất ức nàng sao?

“Người, sao đột nhiên nói với ta những lời này?” Tô Tiểu Vũ hỏi tới liền có nghi vấn, trước ở trong nhà ngọc, thích hợp nói vài lời này hơn mới đúng, tại sao đột nhiên từ trong quán ăn bỗng nàng tới đây.

“Bởi vì ta phát hiện người rất thu hút người khác, không nói rõ với người trước, ngộ nhờ người bị lừa chạy mất làm thế nào?” Hiện tại Bạch Lê không khác tên côn đồ là mấy, sắc mặt vô lại, nhưng không tổn hại nửa phần khí chất tuấn tú.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, cười như không cười nhìn Bạch Lê, “Nói rõ thì thế nào, người yêu thích ta cũng không phải là ta thích người, nếu ngày nào đó ta thật sự gặp được người ta thích, dù người thích ta đi nữa cũng vô dụng, không phải sao?”

“Người dám!” Bạch Lê lập tức vọt đến trước mặt Tô Tiểu Vũ, bắt lấy bả vai của nàng, trong mắt lạnh lẽo, khí thế bá đạo giống như hoàng gia, “Người thích người nào, ta liền giết người đó.”

Nàng là của hắn, hắn không cho phép nàng thích ai trừ hắn ra.

“Đau.” Mím môi, Tô Tiểu Vũ động bả vai của nàng, nàng cũng chỉ giả thiết mà thôi, hắn không cần khoa trương như vậy.

“Thật xin lỗi.” Bạch Lê lập tức buông tay, cau mày tự trách, “Bị thương sao? Cho ta nhìn một chút.” Nói xong, liền muốn mở y phục của nàng.

“Bạch công tử, nam nữ khác biệt.” Tô Tiểu Vũ đẩy tay hắn, cắn răng nói.

Bạch Lê hí mắt, rất không thích kiểu gọi Bạch công tử này, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc màu đen trơn bóng, giao cho Tô Tiểu Vũ.

“Đây là cái gì?” Tô Tiểu Vũ nhận lấy khối ngọc, thấy trên mặt có khắc một chữ viết, trong lòng suy đoán.

“Đeo nó với ngọc ở trên cổ người, cầm nó, ngày sau nếu trên người không có tiền, thì lấy cái này cho bọn họ nhìn.” Bạch Lê nghĩ đến cảnh tiểu nữ nhân khi đó không có tiền ăn cơm, không nhịn được cười.

“Khụ khụ, tốt.” Đồ tốt đến tay không cự tuyệt, nàng Tô Tiểu Vũ tuyệt đối sẽ không bỏ qua bảo bối, chỉ là nghe được tiếng hắn cười nhạo, vẫn còn có chút tức giận, một cước đạp tới.

Bạch Lê lắc mình tránh thoát, thi triển khinh công bay về phía trên hồ, hai chân chậm rãi rơi trên mặt nước, mặt nước vẫn không dao động, bỗng bèn như tiên, tư thái nhẹ nhàng.

“Vũ nhi, tới đây.” Bạch Lê ngoắc tay bảo nàng đến, “Để ta xem thử khinh công của người.” Dứt lời, xoay người bay đến bờ bên kia.

“Rõ ràng là người mang ta tới.” Sắc mặt Tô Tiểu Vũ khẽ biến thành màu đen, nàng muốn qua sông, tự nhiên rất đơn giản, chỉ là nàng không thể dùng lực lượng kia, giờ có chút phiền toái, nhưng trong lòng lại không muốn cho Bạch Lê hài lòng.

Mím mím môi, nhìn bồn hoa cạnh bàn đá xanh, chậm rãi nở nụ cười.

Tung người nhảy một cái, lướt về phía mặt hồ, nhanh như nhận múa, nhẹ nhàng như cánh bướm, đợi lúc dùng hết sức lực, trong lòng bàn tay bay vút ra mấy chiếc lá cây, trên không trung lật một cái, bước lên từng chiếc lá, tốc độ cực nhanh đi tới bờ bên kia.

Bạch Lê thấy nàng còn cần mượn lực lá cây, ánh mắt khẽ lóe lên, khôi phục rất nhanh hiện ra nụ cười ôn nhu, đưa tay tiếp nhận bóng dáng màu đỏ tươi từ không trung bay tới.

“Ôm cái gì mà ôm.” Tô Tiểu Vũ tránh thoát ngực hắn, không phải nói rõ rồi sao, mà lại chiếm tiện nghi của nàng không kiêng kỵ như vậy, không phải là nàng tỏ tình.

“Tiểu bại hoại.” Bạch Lê cương chiều gõ đầu nàng, “Bây giờ chúng ta bồi dưỡng tình cảm.”

“Chớ gõ đầu ta.” Tô Tiểu Vũ sờ đầu có chút ngứa, có chút buồn bực, hình như nàng chưa nói sẽ cùng hắn bồi dưỡng tình cảm mà, tại sao luôn bị hắn nắm mũi dẫn đi?

“Được được được, đều tùy người.” Bạch Lê kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, đi về phía trước, “Người muốn đi chỗ nào? Ta đi cùng người.”

“Không cần người bồi, về tướng quân phủ, ta ra ngoài đã lâu.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói, cố gắng muốn bỏ tay ra nhưng không có kết quả, không giãy dụa nữa.

“Có kế hoạch mới rồi hả?” Bạch Lê nhíu mày, theo như tính tình vật nhỏ nên cho cả phủ tướng quân một cây đuốc mới đúng, bây giờ đột nhiên lại được cưng chiều, chỉ có thể nói kế hoạch có biến.

“Ừ.” Không thể không bội phục người nam nhân thông minh này, chỉ nghe một chút tin tức liền có thể đoán ra.

“Nếu cần gì, đến thẳng phòng ngọc, ta sẽ đi tìm người.” Bạch Lê nắm thật chặt tay của nàng, mặc dù biết nàng rất lợi hại, nhưng bảo vệ nàng một chút vẫn tốt hơn.

“Ừ.” Sau khi hắn nói rõ ràng những chuyện kia, nghi kỵ của nàng với hắn đã ít đi rất nhiều, nếu là thật lòng, nàng sẽ không khách khí, về phần có thể thích hắn không, nói sau.

Độ cong trên khóe miệng Bạch Lê sâu hơn, tay kéo nàng càng thêm chặt.

Hai người cầm tay nhau rời đi, nhưng không nghĩ đến trong mắt người khác hắn đã để lại phong cảnh tuyệt đẹp trọn đời khó quên, hồng y như mây, dung nhập vào ánh nắng chiều, nam tử tuấn nữ nhi đẹp, thật sự là ông trời tác hợp cho.

Trên hồ Dương tử, một chiếc thuyền từ từ đi về phía trước, mũi thuyền, một nam tử toàn thân áo đen, bởi vì trên hồ gió lớn trường bào bị gió thổi bay phát phới, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, thân thể cường tráng ngũ quan có thể nói hoàn mỹ, nhìn ra được, người này là người chính trực.

“Chủ tử, nơi này chính là Lăng thành.” Một nam tử quần áo màu xám tiến lên, quỳ xuống đất nói.

Nam tử áo đen khẽ nhếch môi, trong mắt đều là tinh quang, nước Lăng thành, hắn đã đến.

“Đi thăm dò một chút nữ nhân mới vừa ở hồ kia.” Nam tử áo đen nhỏ giọng phân phó nói.

“Vâng” Nam tử áo xám lui ra.

Nam tử áo đen đột nhiên thi triển thân hình, lao đến đình giữa hồ, nhưng chỉ đi được hơn nửa, liền mất đi chống đỡ, sắp rơi vào trong nước, nhướng mày, dùng sức giẫm trên nước, tung người nhảy một cái, nhảy vọt đến đình giữa hồ, nhìn dưới chân một vũng nước, giữa hai hàng lông mày thấy được sự không vui.

Bỗng nhiên nghĩ đến bóng dáng hồng y kia, đáy mắt xẹt qua tinh quang, hắn thấy qua vô số nữ nhân, hoặc kiều mỵ động lòng người, hoặc sáng suốt uyên bác, nhưng hắn không ưa một người nào, cái hắn muốn, là một người có thể cùng hắn sống vai, bề nghề nhìn xuống thiên hạ, đây cũng là lý do vì sao hắn có thật nhiều mỹ thiếp, lại chậm chạp không lập chính thất.

Nhưng mà hình như hắn đã tìm được người hắn muốn, một nữ tử linh động, không ai ngoài nàng.

53. Chương 27: Tiểu Tứ Thiên Hoán

“Nhưng ta không muốn nói.” Bạch Lê nhếch môi cười, đứng dậy tiêu sái rời đi, lưu lại đám người còn lại trợn mắt há mồm.

Tư Thiên Hoàng nhìn bóng lưng hắt tiêu sái, khoe miệng hung hăng giật giật, gương mặt tuần tú đen lại, chén trong tay bay đi, đánh tới Bạch Lê, người kia ung dung biến mất, mặc cho chén sứ nện trên tường, tan nát dưới đất.

“Tiểu tử thú! người đứng lại cho lão nương!” Tư Thiên Chanh trừng đôi mắt đẹp, vỗ lên bàn, tiểu tử thú thể mà lại đùa bốn nàng, mấy ngày nay không nổi giận coi nàng như người chết rồi có phải không!

“Đại tỷ, sao lại thô lỗ như thế này, cẩn thận Bạch Thuật không cần người.” Cửa đột nhiên vang lên một giọng nam mị hoặc, một bóng dáng màu trắng chậm rãi đi vào, đôi mắt hoa đào hàm chứa nụ cười, ngũ quan đẹp tử mĩ giống như nữ nhân, không chút son phấn.

“Tư Thiên Bắc, người ngứa da?” Tư Thiên Chanh thuận tay cầm lên cái đĩa trên bàn, ném tới phía Tư Thiên Bắc.

Tư Thiên Bắc cười nhạo một tiếng, tiếp được cái đĩa, chậm rãi đi tới bên bàn, để xuống, “Đại tỷ, người đánh không lại ta.”

“Nàng đánh không lại, ta đánh thắng được.” Bạch Thuật liếc Tư Thiên Bắc một cái, ôm Tư Thiên Chanh bảo hộ trong ngực, cánh tay không biết từ lúc nào nâng lên, đầu ngón tay điểm Tư Thiên Bắc.

“Hoàng huynh, ám sát hoàng tộc, phải bị tội gì?” Tư Thiên Bắc xoay chuyển, giơ tay lên chống cự, nào biết Bạch Thuật nhanh tay hơn, trực tiếp để lên cổ của hắn, không khỏi đáng thương nhìn Tư Thiên Hoàng.

“Bắc Bắc, đã nhiều năm như vậy, còn không biết trong năm người chúng ta có người không thể đắc tội được sao?” Tư Thiên Hoàng nhíu mày, đứng ngoài cuộc, bờ môi còn chứa đựng nụ cười hài hước.

Người trong miệng Tư Thiên Hoàng nói, chính là Bạch Lê và Tư Thiên Chanh, Bạch Lê một thân võ công bí hiểm, là người càng thêm độc ác xảo trá, người nào chọc giận hắn người đó xui xẻo; mà Tư Thiên Chanh, chính là người Bạch Thuật nâng ở lòng bàn tay, Bạch Thuật và Bạch Lê theo học thầy cùng một chỗ, tự nhiên sẽ không kém, mà lại còn là một đại thương nhân, sự giao hoạt không cần phải nói, có hắn che chở, Tư Thiên Chanh có thể gây họa không chút kiêng kỵ.

“Hừ!” Tư Thiên Bắc không phục bấu môi một cái, tính tình trẻ con được che giấu ở trong bề ngoài tà mị bộc lộ rõ, “Hoàng tỷ cũng biết ý thế hiếp người.”

“Hoàng tỷ người có chút bản lĩnh này là được rồi, có cái gì so đo.” Bạch Thuật nhìn bộ dạng hắn, không khỏi buồn cười, không nhịn được nhạo báng người trong ngực một phen, thấy nàng giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không nhịn được ngắt cái mũi của nàng, nữ nhân của hắn chỉ có hắn có thể khi dễ.

“Dạ dạ, không so đo.” Tư Thiên Bắc hài hước nhìn hai người, trong lòng hắn cảm thấy đại tỷ vui vẻ rất tốt.

“Tốt lắm, nói chuyện chính sự.” Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt mở miệng, hắn cũng không quên mục đích của chuyện này.

“Nói chuyện gì, hắn đều không muốn nói.” Tư Thiên Chanh thở dài, tiểu tử thú tâm tư nhỏ cũng rõ ràng, hắn không nói, ai cũng đoán không ra hắn đang nghĩ cái gì.

“Hắn không nói.” Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt mà nói ra, đáy mắt xẹt qua vẻ ngưng trọng, “Nói chuyện về Hiểu.”

“Hiểu làm sao vậy?” Tư Thiên Bắc nghi ngờ hỏi.

“Hiểu mặc dù là người ôn hòa, nhưng luôn giữ một khoảng cách với những nữ tử khác, nhưng ngày đó, hắn vì Tô Tiểu Vũ trừng trị Lưu Phàm Vũ chất nhi phụ nhân.” Tư Thiên Hoàng cau mày, chỉ sợ Hiểu cũng có hứng thú với nữ nhân kia.

“Không lẽ Tiểu Tứ lại muốn. . . .” Tư Thiên Bắc cả kinh, đôi mắt đào hoa trợn tròn.

“Làm sao bọn họ luôn thích cùng một đồ vậy?” Tư Thiên Chanh cũng yên tĩnh trở lại, cau mày, từ nhỏ tiểu tử thú và Hiểu luôn có yêu thích giống nhau, thích đồ giống vậy, nhưng nguyên nhân bởi vì người kia, tiểu tử thú cho tới bây giờ sẽ không đi tranh cùng Hiểu, mọi việc đều nhường cho Hiểu, qua nhiều năm vẫn như vậy, nhưng lúc này đây, tiểu tử thú còn muốn cho sao?

Tư Thiên Hoàng cũng cau mày, Hiểu và tiểu tử thú đều là huynh đệ của bọn họ, môi hở răng lạnh, bọn họ nghiêng về ai cũng không được, cho nên mỗi lần bọn họ chỉ nhìn, nhưng mỗi lần thấy dáng vẻ Hiểu sầu muộn và tiểu tử thú tịch tịch, bọn họ sẽ đau lòng.

Đồ vật có thể cho, nhưng lúc này đây, là người trong lòng của hắn.

“Bạch Lê sẽ không nhường” Bạch Thuật và Bạch Lê cùng nhau lớn lên, quá khứ của hắn hắn tự nhiên sẽ biết, nhưng lần này, hắn biết Bạch Lê sẽ không nhường cho, hơn nữa. Trong mắt phượng xẹt qua một tia tinh quang, Tư Thiên Bắc cũng không cần bảo Bạch Lê.

“Hả?” Tư Thiên Hoàng nhíu mày, “Bạch Thuật, làm sao ngươi xác định như vậy?”

“Trước kia, hắn có thể bỏ qua những thứ đó, là bởi vì hắn chỉ thích.” Bạch Thuật nhắm mắt lại, nhàn nhạt cười nói, “Nhưng lúc này đây, hắn không phải thích Tô Tiểu Vũ.”

“Làm sao lại là không thích, thậm chí còn để nàng vào phòng ngọc rồi đấy!” Tư Thiên Bắc phun một ngụm trà về phía Tư Thiên Hoàng, mặt hắn tối sầm cắn lại, né tránh không kịp, mắc phải một thân ướt, mặt lập tức oai oán.

Người vốn nên nao động nhất là Tư Thiên Chanh thế nhưng lúc này thái độ an tĩnh khác thường, vẻ mặt dịu dàng ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Bạch Thuật, một hồi lâu, sáng tỏ rồi cười, “Ta hiểu.”

“Nói một chút.” Một người nói, còn có thể hoài nghi, nhưng hai người nói, Tư Thiên Hoàng liền không thể không tin.

“Bởi vì hắn không phải thích Tiểu Vũ, mà là yêu nàng.” Tư Thiên Chanh nhàn nhạt cười, thích đồ, khó đi nữa cũng có thể dứt bỏ, chỉ khi nào yêu, chính là dung nhập vào cốt nhục, nếu dứt bỏ, tương đương với muốn mạng người.

Tư Thiên Hoàng sững sờ, trong đầu xẹt qua một bóng người, trong mắt khê mềm lại, ngay sau đó phá lên cười, yên lặng nhìn Bạch Thuật, trong mắt có chút bất đắc dĩ, “Có lúc ta thật sự hoài nghi, rốt cuộc chúng ta và hắn cùng một phụ thân, hay là người ” về chuyện tình tiểu tử thú, Bạch Thuật vĩnh viễn đều thấy rõ hơn bọn hắn.

“Theo các người nói, Bạch Lê và Tư Thiên Hiểu đều là người thân của các người, còn đối với ta mà nói, chỉ có Bạch Lê.” Bạch Thuật uống trà, thu lại cười đùa thường ngày, lạnh nhạt nói, “Các người muốn quan tâm hai bên, kết quả đều không lo được hai bên, ta không giống, ta chỉ giúp Bạch Lê là được rồi.” Hơn nữa, Bạch Lê không chỉ là người thân của hắn.

“Chắc chắn, thật là tuyệt tình.” Tư Thiên Bắc bĩu môi, nhỏ giọng hừ hừ, nhưng cũng biết, ở trong lòng Bạch Thuật, Bạch Lê là người thân của hắn, mà bọn họ nha, chỉ có thể là bằng hữu tốt thôi.

“Dĩ nhiên sẽ tuyệt tình..., người ta trước kia là đại băng sơn đó.” Tư Thiên Chanh vừa nghe Tư Thiên Bắc nói, lập tức cười đến híp cả mắt, vẻ mặt tỏ vẻ mười phần, nhìn thấy Tư Thiên Bắc xấu hổ.

“Chanh nhi.” Nụ cười trên mặt Bạch Thuật ôn nhu dịu dàng, nhìn về phía Tư Thiên Hoàng nói: “Chúng ta còn có việc, xin lỗi không tiếp được.” Dứt lời, ôm Tư Thiên Chanh quay người đi.

“Mọi người đi hết sạch, không vui chút nào” Tư Thiên Bắc ngáp một cái, thật xa xôi chạy tới đây, kết quả tiểu tử kia đã chạy, không có tí sức lực nào, liếc hoàng huynh một cái, xoay người rời đi.

Phòng lớn như vậy trong lúc nhất thời yên tĩnh lại, Tư Thiên Hoàng ngồi lẳng lặng, hình như không có ý định rời đi, một hồi lâu, nhẹ nhàng giương lên khóe môi, “Hoán.”

“Chắc, hoàng huynh, các người nói hiểu ta nhất chính là Bạch Thuật, mà ta lại cảm thấy là người đây?” Vốn Bạch Lê đã rời đi, đột nhiên từ một cánh cửa khác bên ngoài đi vào, hé nửa mí mắt, lười biếng tựa cạnh cửa.

“Tiểu tử thúì.” Tư Thiên Hoàng đứng lên, đi tới trước mặt hắn, không nặng không nhẹ cho hắn một đánh nhẹ.

“Ta sẽ không nhường” Bạch Lê không tránh, con ngươi rũ thấp xuống che lại cảm xúc bên trong, giọng nói nhạt như có như không.

Tư Thiên Hoàng sững sờ, rồi sau đó cúi đầu nở nụ cười, cuối cùng trực tiếp vịn tường cười ha ha, nếu để người khác nhìn thấy Hoàng đế thường ngày nghiêm túc không kiêng kỵ mà cười như vậy, sợ rằng sẽ bị dọa giật mình.

“Tư Thiên Hoán, chúng ta đã đợi câu nói này mười lăm năm rồi.”

54. Chương 24: Quận Chúa Hà Dương

Phủ tướng quân, Khanh Ngọc các.

Tây Vân vô cùng buồn chán nằm trên ghế trúc, cầm bó hoa trong tay đếm, chủ tử Tiểu Vũ một buổi tối không về, nàng rốt cuộc đi đâu vậy.

“Chủ tử Tiểu Vũ!” Ánh mắt thoáng nhìn, bóng dáng màu đỏ tươi chậm rãi đi tới, Tây Vân lập tức khôi phục sinh khí, nhảy lên.

“Người đi đâu, làm một buổi tối ta hết sức lo lắng!” Không phải đuổi theo tiểu ăn xin sao mà một buổi tối không trở về như vậy, nàng còn nói qua một lát sau đi tìm Ngân Diện đây.

“Ta đi lấy ngọc thiên, tìm chỗ luyện công.” Tô Tiểu Vũ áy náy cười, giải thích, nhóm người Tây Vân mà nói chính là người nhà, để người nhà lo lắng, là nàng không cần nhắc chu toàn rồi, nhưng mà nàng ở đâu thì Bạch Lê sẽ xuất hiện ở đó.

Tây Vân nhìn thấy trong mắt Tô Tiểu Vũ chột lóe lên nhu quang, cả kinh sau lưng đổ mồ hôi lạnh, lúc này mới quan sát tỉ mỉ Tô Tiểu Vũ, vừa nhìn, càng sợ hãi không dứt.

“Chủ tử, người người người một đêm đi đâu vậy?” Tây Vân che cái miệng nhỏ nhắn, bất khả tư nghị hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghi ngờ nhíu mày, “Làm sao vậy?”

“Chủ tử Tiểu Vũ, người một thân sản phẩm đặc biệt gấm như yên của Yên Quốc, hàng năm chỉ sản xuất mười con vải, trong đó chín con vải tiến cống cho hoàng thất, chỉ có một con vải ở dân gian, thế nhưng một con vải có giá trị liên thành, người người đã lấy ở đâu ra?” Nàng phụ trách chuẩn bị cuộc sống thường ngày cho Tô Tiểu Vũ, đối với vật liệu may mặc rất có nghiên cứu, Vũ các không thiếu tiền, nàng an bài cho Tô Tiểu Vũ tự nhiên sẽ là cực tốt, nhưng nếu là gấm như yên này, nàng tự hỏi sẽ không được xa xỉ như vậy.

Gấm như yên? Tô Tiểu Vũ nửa hiểu nửa không, cúi đầu sờ y phục trên người, thật thoải mái, không trách được đất.

“Chủ tử Tiểu Vũ, gấm như yên này Vô Danh Vũ các không có, người từ đâu lấy được? Người một đêm. Chủ tử Tiểu Vũ! Người rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện không!”

Tây Vân cảm giác mình muốn điên rồi, chủ tử ngăn người gì đây?

“Hà?” Tô Tiểu Vũ hồi hồn, nhìn Tây Vân có chút xấu hổ một bên mắt.

Tây Vân nhìn dáng vẻ nàng kỳ quái, cau mày, ánh mắt đột nhiên sáng lên, “Chủ tử Tiểu Vũ, một đêm này có phải người và nam nhân kia ở chung một chỗ không?” Chỉ nhìn một chút bút pháp phòng ngọc kia, tuyệt đối có thể có gấm như yên!

“Không có.” Sắc mặt Tô Tiểu Vũ như thường, nhàn nhạt phủ nhận, nàng không gạt người, buổi tối chỉ có một mình nàng trong phòng ngọc.

“Thật?” Tây Vân không tin.

“Tây Vân, từ lúc nào thì người không tin lời của ta.” Về mặt Tô Tiểu Vũ nhạt đi, khí thế trên người không che giấu.

Tây Vân cả kinh, quỳ gối xuống đất, “Chủ tử, thuộc hạ quá phận.” Từ ngày thứ nhất vào Vũ các đám bọn hần liền thề tuyệt không chất vấn chủ tử, hôm nay nàng đi quá phận.

“Đứng lên đi.” Tô Tiểu Vũ thu lại khí thế, cười nhạt, nếu không dọa nha đầu này một chút, thì nàng sẽ hỏi không dứt.

“Dạ, chủ tử Tiểu Vũ!” Tây Vân thấy Tô Tiểu Vũ không tức giận, lập tức cười híp mắt bò dậy, thật đúng là người không tim không phổi.

“Người. . . .”

“Ồ, đêm không về ngủ nhị tiểu thư đã trở lại?” Khí chất nữ tử cao quý Tô Nghê Tuyền chậm rãi đi vào Khanh Ngọc các, ánh mắt chăm chọc nhìn Tô Tiểu Vũ.

“Ai cho người tiến vào?” Lòng mày Tây Vân dựng lên, lạnh lùng nhìn về phía người tới, khi nhìn rõ người bên cạnh Tô Nghê Tuyền thì khẽ kinh ngạc, nàng từ lúc nào đi chung đường cùng Quận chúa Hà Dương rồi?

“Cần rõ, bản Quận chúa muốn đi chỗ nào, còn cần người đồng ý?” Lòng mày Quận chúa Hà Dương gầy nhẹ, ý lạnh trong mắt, phụ vương nàng được tiên hoàng phong thân Đức vương, thân phận tôn quý, nàng là dòng chính nữ Đức vương phủ, tiểu nha hoàn này lại dám quấy nàng!

“Ấn nhi, vả miệng một trăm cái.”

“Dạ, Quận chúa.” Thị nữ cạnh Quận chúa Hà Dương khẽ nhún người, cười nghe lệnh, xoay người, âm ngoan nhìn Tây Vân.

Tô Nghê Tuyền lui một bên, chờ xem kịch vui.

Tây Vân mặt tối sầm, muốn ra tay dạy dỗ Ấn nhi, lại bị Tô Tiểu Vũ ngăn lại.

“Sớm nghe nói về Quận chúa Hà Dương là người khoan hậu, nha hoàn còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong rằng Quận chúa khoan thứ.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Trưởng Tôn Thanh Thanh, hiện lên nụ cười ôn hòa.

Tây Vân thủ thế quỳ rạp xuống đất, “Nô tỳ mất vụng về, kính xin Quận chúa thứ tội.”

“Người chính là Tô Tiểu Vũ?” Trưởng Tôn Thanh Thanh ngăn Ấn nhi lại, nhìn về phía giọng nói, hồng y tóc đen, lại làm cho nàng thấy sững sờ chốc lát, ngay sau đó trong lòng sinh ra nồng nặc không cam lòng, nếu nữ nhân này đi ra, chỉ sợ danh đệ nhất Lăng thành sẽ phải nhường cho nàng rồi.

Tô Nghê Tuyền cũng là mỹ nhân thứ hai Lăng thành, thân phận nàng cao quý, làm sao có thể chịu nổi danh cùng nữ nhi của một vị tướng quân, vì vậy quan hệ với Tô Nghê Tuyền không thân thiện, hôm qua ra đường, nàng và Tô Nghê Tuyền đồng thời coi trọng một miếng ngọc bội, từ tranh ngọc bội đến tranh hai người ai hơn xứng đáng danh tiếng “thứ nhất Lăng thành” này, nhưng không nghĩ Tô Nghê Tuyền nói, có một người còn xuất sắc hơn các nàng, trong lòng không phục, liền đi cùng Tô Nghê Tuyền xem một chút, đầu nghĩ là thật.

Đứng thứ nhất nàng còn chưa vừa ý, nói gì đến phải đứng thứ hai, chỉ liếc mắt một cái, Tô Tiểu Vũ bị Trưởng Tôn Thanh Thanh coi là cái gai trong lòng.

“Gặp qua Quận chúa Hà Dương.” Tô Tiểu Vũ cười nhạt, không kiêu ngạo không xiểm nịnh, khẽ nhún người.

“Ánh mắt phủ tướng quân của người thật là không tốt lắm, bây giờ ngọc Minh Châu, lại có thể bị nhóm người các người nhìn thành đá.” Đôi mắt đẹp của Trưởng Tôn Thanh Thanh bởi vì cười mà híp lại, che đi ý lạnh trong đó, lời tuy nói Tô Nghê Tuyền, nhưng nửa phần ánh mắt chưa rời khỏi Tô Tiểu Vũ.

Lời nàng nói có học vấn, thứ nhất là nói người của phủ tướng quân không có ánh mắt, thứ hai chính là nói Tô Tiểu Vũ xuất sắc rành rành như thế, không biết lợi dụng điều kiện bản thân, đạt được sủng ái, ngu dốt cực kỳ.

Nghe nói chút chuyện trước kia, nàng cảm thấy Tô Tiểu Vũ ngu xuẩn, nhưng bây giờ, nàng không nghĩ như vậy, phong thái nữ nhân trước mắt không phải là một người ngu dốt.

“Quận chúa có điều không biết, trước kia rất ít xuất viện.” Trong lòng Tô Nghê Tuyền rất tức giận, vốn muốn lợi dụng Trương Tôn Thanh Thanh chèn ép Tô Tiểu Vũ, nhưng không nghĩ nàng còn chưa đủ kích Tô Tiểu Vũ, liền lấy nàng vũ nhục phủ tướng quân trước, nhưng nghĩ đến thân phận của nàng, không khỏi nhịn xuống tức giận, cười nói.

“Hừ.” Trương Tôn Thanh Thanh hừ lạnh, khinh thường nhìn Tô Nghê Tuyền một cái, ngay sau đó cao ngạo nhìn về phía Tây Vân, “Chủ tử người vì người xin tha, vả miệng thì miễn, nhưng phải quỳ phạt, không thể thiếu, không bằng ở đây quỳ một ngày, tốt chứ?”

Nhìn bộ dáng lúc này, Tô Tiểu Vũ hình như rất quan tâm tiểu nha hoàn này, nàng sẽ tóm tiểu nha hoàn khai đao trước, nàng không tin Tô Tiểu Vũ không có phản ứng.

“Nô tỳ đa tạ Quận chúa.” Tây Vân cúi đầu, che lại sát ý trên mặt nàng, nếu nàng không nhịn được, chủ tử Tiểu Vũ sẽ gặp liên lụy.

“Tô cô nương cảm thấy, bản quận chúa phạt nặng sao?” Trương Tôn Thanh Thanh nhìn Tô Tiểu Vũ vẫn lạnh nhạt như cũ không chút gợn sóng, trong lòng có chút không xác định, nếu nàng không quan tâm nha hoàn kia, lúc này sẽ không vì nàng nói chuyện, nhưng bây giờ, sao không có phản ứng?

“Quận chúa đối đãi người khoan hậu, hình phạt này sao có thể coi là nặng, làm cản trước mặt Quận chúa, có thể lưu được một cái mạng, chính là phúc khí của nàng rồi.” Tô Tiểu Vũ đáp lại bằng nụ cười ôn hòa, Trương Tôn Thanh Thanh thật đúng là ác độc, nhìn vả miệng tương đương đối đau, kì thực quỳ phạt mới là nặng nhất, vả miệng đau nhất thời, quỳ phạt đau đớn cả ngày không dứt, chờ quỳ xong một ngày, chỉ sợ đầu gối bị phế mất, ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe lên, không người nào nhìn thấy.

“Ha ha ha, như thế rất tốt, Ân nhi, người lưu lại nơi này nhìn.” Trương Tôn Thanh Thanh hừ nhẹ, nhìn Tô Nghê Tuyền một cái, quay người đi.

“Quận chúa đã tới phủ tướng quân, Nghê Tuyền bồi Quận chúa đi dạo chung quanh xem một chút.” Tô Nghê Tuyền châm chọc nhìn Tây Vân trên đất một cái, xoay người đuổi theo.

“Không cần, phụ vương còn chờ Bản Quận chúa trở về phủ dùng bữa.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại rời đi, ở trong mắt nàng, phủ tướng quân này không đáng để nàng nhìn.

Tô Nghê Tuyền tự nhiên nhìn ra được nàng khinh thường, trong lòng tức giận, nhưng nghĩ đến nàng hạ uy trước mặt Tô Tiểu Vũ, liền không so đo với nàng, đợi nàng gả vào hoàng thất, sẽ không phải kiêng kỵ nữ nhi vương phủ nào cả.

Khôi phục ưu nhã thường ngày, Tô Nghê Tuyền khiêu khích nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, quay người đi.

55. Chương 28

56. Chương 25: Hồi Mộng

“Ân nhi cô nương không ngồi xuống sao?” Tô Tiểu Vũ ngồi xuống trên ghế ở sau lưng, tùy ý chỉ vào ghế trúc trước mặt, tư thái thanh thản, lại ưu nhã cao quý.

“Đa tạ Tô cô nương, nô tỳ thân phận ti tiện, không dám ngồi.” Lời Ân nhi tuy nói như vậy, thế nhưng vẻ mặt cao ngạo lại không che giấu nửa phần, trong lòng hết sức khinh bỉ Tô Tiểu Vũ, nào có chủ tử nào sẽ

ngồi chung cùng hạ nhân, sợ là này mấy năm cuộc sống không bằng người làm khiến cho trong xương nàng chỉ có hèn mọn, đáng tiếc cho tướng mạo này.

“Thật sự không ngồi sao?” Tô Tiểu Vũ nhíu mày, ánh sáng lóng lánh trong mắt quỳ dị.

“Tô cô nương, nô tỳ thật không thể ngồi.” Ân nhi không nhịn được nói xong, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, không đợi nàng nghĩ rõ ràng, trước mắt một mảnh hoảng hốt, mất đi ý thức.

“Chủ tử Tiểu Vũ ngươi làm gì vậy?” Tây Vân bò dậy, vỗ vỗ bụi trên váy, lạnh lùng trợn mắt nhìn Ân nhi một cái, thấy ánh mắt nàng đờ đẫn, không khỏi tò mò hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, nụ cười dần dần hiện lên ý lạnh, “Người của ta, không ai được phép động.” Tuy thực lực Vũ các mạnh, Vũ các đối phó phủ tướng quân dư dả, nhưng nếu trực tiếp chống lại Đức vương, vẫn có phiền toái, nếu không phải như thế, nàng làm sao có thể để cho Tây Vân bị Trưởng Tôn Thanh Thanh bắt quỳ xuống.

“Chỉ biết chủ tử Tiểu Vũ tốt nhất, chủ tử Tiểu Vũ nói cho người ta đi, ngươi hạ thuốc gì?” Tây Vân mắt to khe cong, cười híp mắt hỏi, thấy ánh mắt Ân nhi vẫn đờ đẫn như cũ nhìn tới chỗ nàng mới quỳ, giống như bình thường, trong lòng càng tò mò, chủ tử Tiểu Vũ độc thuật giỏi vô cùng, không biết lần này dùng cái gì.

“Hồi mộng.” Tô Tiểu Vũ búng ngón tay một cái, giữa ngón tay còn sót lại bột thuốc, nhàn nhạt mà nói ra, hồi mộng, có thể khiến người ta trong mười hai canh giờ giống như mất tâm giữ vững động tác trước khi trúng độc không thay đổi, sau mười hai canh giờ, sẽ thấy lại chỗ giống như lúc không trúng độc, mà trí nhớ trong mười hai canh giờ, đều là lúc chứng kiến cảnh tượng trước khi trúng độc, nhưng sẽ không ảnh hưởng tới cảm giác ngày đêm.

“Hồi, hồi mộng.” Tây Vân vui mừng nhìn Ân nhi, đi lên xoay chung quanh nàng một vòng, nàng biết có chất độc này, nhưng nàng chưa từng thấy qua, thì ra là chủ tử Tiểu Vũ chế ra, trong mắt nhìn về phía Tô Tiểu Vũ tỏa sáng lấp lánh.

“Đã nói.” Tô Tiểu Vũ bật cười, ném bình sứ cho Tây Vân, xoay người trở về phong, làm ầm ĩ hơn nửa ngày, nàng có chút mệt mỏi.

“Ai, chủ tử Tiểu Vũ, Tô Thanh Viễn phái người tới, nói là bảy ngày sau hoàng thất tổ chức thịnh yến, trong thư có mời chủ tử, chủ tử Tiểu Vũ, ngươi có tham gia không?” Tây Vân hô to.

“Ta có thể cự tuyệt?” Tô Tiểu Vũ nhíu mày, thịnh yến hoàng thất, mời người đều do Lễ bộ quản lý, nàng lần nữa được sủng ái, tự nhiên sẽ có trong danh sách mời, hoàng thất mời, nàng còn chưa có năng lực đi cự tuyệt, mặc dù nàng rất không thích nơi đó.

“Cũng đúng.” Tây Vân gật đầu một cái, lòng tràn đầy vui vẻ tiếp tục nghịch bình sứ trong tay, thỉnh thoảng đập Ân nhi hai cái, nàng là một trong tứ đại quân sự Vũ các, tiểu nha hoàn này có thể khi dễ nàng sao, nhưng mà Trưởng Tôn Thanh Thanh thật đúng là phách lối, không biết chủ tử Tiểu Vũ sẽ đối phó nàng như thế nào.

Trở lại trong phòng Tô Tiểu Vũ tựa đầu vào giường, như có điều suy nghĩ nghịch Ngọc Châu Tử trong tay, Tô Nghệ Tuyền muốn đối phó nàng, bằng sức một mình nàng ta là không thể, ngược lại nàng thông minh, sẽ tìm người hợp tác.

Nàng ta vốn không hiểu nhiều về Trưởng Tôn Thanh Thanh, nhưng lại biết nàng vô cùng coi trọng vẻ ngoài của mình, đã sớm bắt mẫn Tô Nghệ Tuyền nổi danh cùng nàng, hôm nay nàng đến Khanh Ngọc các gây sự với nàng, chỉ sợ là do Tô Nghệ Tuyền nói với Trưởng Tôn Thanh Thanh Tô phủ có người hơn cả nàng.

Trưởng Tôn Thanh Thanh mới đầu không tin, chỉ nhìn nàng lúc đầu kinh ngạc một cách đơn thuần thì biết rõ, nhưng sau khi nhìn thấy mình, sợ rằng Trưởng Tôn Thanh Thanh sẽ nghĩ tất cả biện pháp đối phó nàng.

Nàng Tô Tiểu Vũ không sợ phiền toái, chỉ là, qua một tháng nữa phải lên đường đi Phong Tịch thành, nàng không muốn phức tạp, nhưng nếu Trưởng Tôn Thanh Thanh kẹp chặt nàng không thả, lại sinh sự, nàng sẽ không để ý trực tiếp hủy nàng ta, thần không biết quỷ không hay giết chết một người, quá dễ dàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác đã ngủ, tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã tối.

“Chủ tử Tiểu Vũ, Tô Thanh Viễn cho người mời đi đại đường cùng nhau dùng bữa.” Tây Vân nghe bên trong phòng có động tĩnh, biết Tô Tiểu Vũ đã tỉnh, vội vàng mở miệng nói.

“Vào đi.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nói, trên người đã đổi lại y phục mà tối hôm qua Tô Thanh Viễn đưa tới, y phục của Bạch Lê cho nàng quá mức quý giá, mặc đồ như vậy sẽ gây ra phiền toái.

“Chủ tử Tiểu Vũ thật đúng là thông minh, bản thân không có dây cột tóc, còn biết cầm dây tơ cột lại, Tây Vân còn tưởng rằng hôm nay nhìn thấy chủ tử tóc tai bù xù đấy.” Tây Vân tháo dây tơ, thuận miệng trêu ghẹo nói.

Người nói vô tâm, nghe có lòng. Thân thể Tô Tiểu Vũ khê cứng đờ, cầm dây cột tóc trên bàn, quấn quanh đầu ngón tay, ánh mắt chột lóe, đây chỉ là trùng hợp thôi.

“Chủ tử Tiểu Vũ, tại sao ngài lại thất thần, thân thể không thoải mái sao?” Tây Vân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trong gương có chút hoảng hốt, lo âu hỏi.

“Không có.” Tô Tiểu Vũ mấp máy môi, cầm cây trâm đơn giản búi lên ba nghìn sợi tóc đen nhánh, thanh tân đạm nhã, khí chất không nhiễm bụi trần.

Thời điểm chờ Tô Tiểu Vũ đến, Tô Thanh Viễn đã ngồi xuống cùng ba tiểu thiếp của hắn, Tô Nghê Tuyền ngồi bên phải Tô Thanh Viễn, những nữ nhi thứ khác ngồi sau Tô Nghê Tuyền là Tô Mục Duyên, Tô Tình Vũ, Tô Tình Phong.

Kể từ khi Từ Thiển bị hủy dung, liền không xuất hiện ở trên bàn ăn nữa, sợ là không muốn thành chuyện cười cho người khác.

“Phụ thân, ngài không nói thời gian dùng bữa cho muội muội Tiểu Vũ sao?” Tô Nghê Tuyền nhìn Tô Tiểu Vũ từ từ đi tới, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều tản ra ưu nhã, khiến trong lòng nàng ghen tỵ càng đậm, nhưng trên mặt vẫn thể hiện khéo léo đáng yêu, nàng ở trước mặt Tô Thanh Viễn vẫn luôn là hình tượng này, đây cũng là một trong những nguyên nhân trước kia Tô Thanh Viễn sủng ái nàng.

Lời vừa nói ra, sắc mặt của người một bàn hơi đổi, ngày trước Tô Tiểu Vũ không được sủng ái, cho nên chưa từng theo chân bọn họ cùng nhau dùng bữa, lời này của Tô Nghê Tuyền, rõ ràng đang chế nhạo Tô Tiểu Vũ, hôm nay Tô Tiểu Vũ được tướng quân yêu thích, còn ban Khanh Ngọc các cho nàng, địa vị trực tiếp vượt qua các nữ tử trong Tô phủ, giờ nói lời này, sợ không ổn.

Mặt Tô Thanh Viễn sầm lại, nhìn Tô Nghê Tuyền một cái, thấy trên mặt nàng chỉ có hồn nhiên nên nghĩ nàng có cử chỉ vô tâm, thoáng chậm sắc mặt, nhìn Tô Tiểu Vũ cười nói, “Tiểu Vũ, ngồi bên trái phụ thân.”

Mặc dù đã sớm biết vị trí kia là chuẩn bị cho Tô Tiểu Vũ, Tô Nghê Tuyền vẫn đổ kị muốn chết, vị trí kia là nữ chủ nhân phủ tướng quân, nhưng do mẫu thân không tới, vẫn để trống không, hiện tại Tô Tiểu Vũ ngồi lên, chẳng khác nào thừa nhận nàng là nữ chủ nhân phủ tướng quân rồi?

Nàng chẳng qua dựa vào khuôn mặt lớn lên giống tiện nhân kia thôi sao, dựa vào cái gì nữa?

“Không cần.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn về mặt khác nhau của mọi người một cái, cười nhạt cự tuyệt, lúc Tô Thanh Viễn còn chưa kịp đen mặt thì nàng mở miệng lần nữa, “Tiểu Vũ đa tạ phụ thân ưu ái, chỉ là vị trí kia là của đại nương, Tiểu Vũ còn chưa đủ tư cách ngồi lên.”

Một lời thản nhiên, tỏ rõ nàng không có ý tranh quyền, khiến Tô Thanh Viễn hài lòng gật đầu một cái, “Vậy Tiểu Vũ tùy ý ngồi xuống đi, quản gia, mang thức ăn lên.”

Tô Nghê Tuyền nhìn về mặt Tô Thanh Viễn hài lòng, trong con mắt che kín ý lạnh, lấy lui làm tiến sao? Nàng thật giảo hoạt.

Tô Tiểu Vũ tìm một cái ghế gần mình ngồi xuống, bên trái chính là Tô Tình Phong, chỉ thấy nàng chớp mắt to, ngơ ngác nhìn mình, sợ hãi than phục trong mắt kia khiến Tô Tiểu Vũ tức cười, nhưng cũng đối với sự đơn thuần của tiểu muội này sinh lòng hảo cảm, đồng dạng ánh mắt đơn thuần là Tô Tình Vũ, ánh mắt thanh y nữ tử bên cạnh Tô Thanh Viễn chớp mắt một cái.

Đó chính là Tô Tình Vũ tỷ muội mẫu thân, không thể chối cãi được, nàng là người thông minh nhất.

Vân Kết hình như nhận thấy ánh mắt Tô Tiểu Vũ, ngừng đầu, cười nhạt với nàng.

“Nhìn qua Tam nương rất ưa thích muội muội Tiểu Vũ nha.”

57. Chương 29

58. Chương 26: Huynh Tỷ Quan Tâm

“Nhìn qua Tam nương rất ưa thích muội muội Tiểu Vũ nha.”

Tô Nghê Tuyền ưu nhã nuốt xuống một miếng cơm, thấy tam nương đối với người nào cũng nhẹ nhàng nhân nhật nhìn về phía Tô Tiểu Vũ cười, híp mắt một cái, gương mặt tò mò.

Tô Thanh Viễn cũng ngẩng đầu lên, nhìn nhị phu nhân của mình một cái, trong ký ức của hắn, nàng là người lạnh lạnh, không tranh không đoạt, cũng bởi vì nàng điềm tĩnh, những năm này hắn đối xử nàng không tệ.

“Ha ha, nhị tiểu thư nhìn là thích, lại có ai không gặp không yêu?” Vân Kết cười nhạt, nói.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này nhìn là thích.” Tô Thanh Viễn nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, nở nụ cười, hai ngày nữa thịnh yến hoàng thất, đứa nhỏ này xuất sắc như thế, khả năng được hoàng thượng thích lớn hơn đại nữ nhi, nếu hai người đều được người hoàng thất coi trọng, thì tốt hơn.

“Đa tạ phụ thân, tam nương khích lệ.” Tô Tiểu Vũ cười ngọt ngào, nhìn rất vui vẻ.

Tô Nghê Tuyền cắn răng một cái, hung hăng nhìn Tô Tiểu Vũ không nói thêm gì nữa.

Mỗi người theo đuổi tâm tư của mình ăn cơm xong, tất cả mọi người trở về viện riêng, chỉ có Tô Tiểu Vũ, bị Tô Thanh Viễn gọi đi thư phòng.

Trong thư phòng, Tô Thanh Viễn ngồi trên ghế gỗ, mặt cười hiền lành, nhìn giống nhau đang cười ngọt ngào với Tô Tiểu Vũ, chậm rãi mở miệng.

“Tiểu Vũ có biết phụ thân gọi ngươi tới có chuyện gì không?”

Trong lòng Tô Tiểu Vũ cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra nghi ngờ, “Nữ nhi ngu độn, ý tứ của cha, nữ nhi đoán không ra.”

“Ha ha ha, Tiểu Vũ không ngu độn.” Tô Thanh Viễn cười ha ha, tinh quang trong mắt chợt lóe qua, hôm qua từ lúc khôi phục trong sự kích động, hắn đã suy nghĩ thật tốt một chút, có thể ẩn nhẫn đến bây giờ, Tô Tiểu Vũ không phải nhân vật đơn giản, hôm nay hắn muốn thử sự thật lòng của nàng, nếu có thể lưu lại phục vụ cho mình, hắn sẽ càng thêm sủng ái, nếu không thể trung thành với mình, vậy liền hủy diệt.

“Tiểu Vũ, ngươi thật sự có thể tha thứ cho mấy năm qua phụ thân đối xử không quan tâm tới ngươi?”

“Không thể.” Tô Tiểu Vũ giấu đi ánh sáng trong mắt, thu lại nụ cười, lạnh nhạt nói, quả nhiên là đến dò xét nàng, nếu nàng nói có thể tha thứ, e là căn bản hắn sẽ không tin tưởng, nàng muốn cho hắn tin tưởng nàng, như vậy, về sau hắn sẽ bị chính mình làm tức chết, ừ, ý kiến này thật tốt.

Quả nhiên, Tô Thanh Viễn giận tái mặt, nhưng trong mắt lại là hài lòng, “Tiểu Vũ, phụ thân biết, chuyện này phụ thân có lỗi, nhưng nếu Tiểu Vũ tin tưởng phụ thân, sớm nói với ta chuyện này, thì làm sao sẽ phải chịu khổ?”

“Tiểu Vũ chỉ là hài đồng mười mấy tuổi, sao có thể nghĩ xa như thế, trách chính mình, lúc ấy lòng có oán hận phụ thân.” Tô Tiểu Vũ cau mày.

“Đứa nhỏ ngốc.” Tô Thanh Viễn thấy nàng không lừa gạt mình, nói vài lời tốt, lập tức yên tâm, thấy nha đầu này mặc dù thông minh, nhưng tính tình vẫn còn trẻ con, “Về sau mọi chuyện đều có phụ thân, con không cần một mình gánh vác.”

“Nữ nhi đa tạ phụ thân.” Vui vẻ của Tô Tiểu Vũ toàn bộ viết ở trên mặt, nghiêm nhiên thể hiện được khát vọng của hài tử khi lấy lại được tình thương đã lâu của cha.

“A, đúng rồi, Tiểu Vũ có nguyện ý nói cho phụ thân biết, ba năm nay người bá ai học nghệ không?” Tô Thanh Viễn vốn muốn cho nàng rời đi, đột nhiên nghĩ đến võ công cao cường của nàng, nghi ngờ hỏi.

Tô Tiểu Vũ nghe vậy, trong con người hiện lên sự phức tạp không tan được, một hồi lâu, mới dần dần khôi phục lại sự trong sáng, “Lão giả kia chỉ nói có duyên cùng con, không nói tên cho con biết.”

“Như thế à, giờ người đi xuống nghỉ ngơi đi.” Tô Thanh Viễn gật đầu, cũng không còn hoài nghi, dù sao có rất nhiều thể ngoại cao nhân, tác phong làm việc khác hẳn với người thường.

Tô Tiểu Vũ khẽ nhún người, quay người đi, đợi ra khỏi cửa, mới chậm rãi ngược mắt, nhìn bầu trời đêm tối đen, vẻ mặt không hiểu.

Sư phụ.

Bạch phủ, phong trong ngự hoa viên, bốn người vây quanh một cái bàn, đang dùng tiệc.

“Hoàng huynh, sao hôm nay người lại có thời gian rảnh rồi tới chỗ này ăn cơm?” Tư Thiên Chanh cười như không cười nhìn lên nam nhân tuần dật phi phạm trước mặt, nàng lại không biết một Hoàng đế sẽ rảnh rỗi như vậy.

“Khụ khụ, Chanh nhi, người còn chưa có gả cho Bạch Thuật đâu đấy, đừng bày ra kiểu nữ chủ nhân cho ta xem như thế.” Nhìn thấy Tư Thiên Chanh trêu tức, Tư Thiên Hoàng tức giận hừ lạnh, mục đích mọi người đến đây đều giống nhau.

Bạch Thuật nhàn nhạt nhìn hai người, giống như hắn đã quen nhìn hai huynh muội này cãi vã, chỉ là thói quen vẫn là thói quen, nữ nhân của mình tất nhiên hắn sẽ giúp, “Chanh nhi chính là nữ chủ nhân của Bạch gia.”

“Cẩn thận chiều hư nàng.” Tư Thiên Hoàng mặt tối sầm, nhìn Bạch Thuật, đó là gương mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, muội tử nhà mình mê chơi, hôm nay ăn trộm ngày mai cờ bạc, hắn sớm hận không quát chết được nàng, không biết Bạch Thuật này làm thế nào để chịu được.

Bạch Thuật trầm mặc không nói, cúi đầu dùng cơm, hắn thật ra thì hắn muốn nói, cũng đã sớm làm hư rồi, nhưng mà hắn vui lòng.

Bạch Lê ở giữa nhìn huynh tỷ bạn tốt hai bên trao đổi ánh mắt, lưỡi biếng dựa vào ghế, tà khí cười nói, “Còn có hai người nữa?”

Hắn làm sao lại không biết mấy người này đột nhiên tập chung một chỗ muốn làm gì, ăn cơm đều đã ăn lâu như vậy rồi, thật đúng là nhện giời.

“Hiểu đi Tuyên Châu rồi, Bắc Bắc không biết ở đâu.” Tư Thiên Chanh không chút suy nghĩ, mở miệng nói, ngay sau đó ngẩng đầu, cười xấu hổ.

Con cháu Tiên hoàng không nhiều lắm, cũng chỉ có năm người bọn họ, Tư Thiên Hoàng, Tư Thiên Chanh còn có Bạch Lê đều do hoàng hậu sinh, mà Tư Thiên Hiểu là con của Đức Phi nữ nhân tiên hoàng thích nhất, Tư Thiên Bắc là con của Thục phi, Tư Thiên Hoàng lớn tuổi nhất, năm nay hai mươi ba, Tư Thiên Chanh thứ hai, hai mươi một tuổi, Tư Thiên Bắc chỉ kém Tư Thiên Chanh một tháng, Tư Thiên Hiểu và Tư Thiên Bắc kém nhau mấy ngày, nhỏ nhất, chính là Bạch Lê.

Bình thường hoàng thất tranh quyền đoạt lợi, nhưng lại không hề xuất hiện ở trên năm người bọn họ, thuở nhỏ năm người cùng nhau lớn lên, tình cảm thâm hậu, cùng nhau phụ tá tiên hoàng, chính vì vậy, nhân tài của đất nước sẽ càng ngày càng cường thịnh.

Bạch Lê thấy Tư Thiên Chanh như thế, nụ cười đầy mắt càng sâu.

“Khụ khụ.” Không đành lòng nhìn muội muội mình lúng túng, Tư Thiên Hoàng mở miệng, “Tiểu tử, chúng ta hôm nay tới, là muốn hỏi người một chuyện.”

“Người nói đi.” Bạch Lê lưỡi biếng cười, bộ dáng người hỏi ta đáp khéo léo.

“Ha ha, người cũng biết, các ca ca cực kỳ quan tâm hạnh phúc của người, nghe nói người gần đây rất để ý một cô gái à?” Tư Thiên Hoàng buông chén đĩa xuống, chậm rãi nói ra ý nghĩ.

“Đúng nha đúng nha, nghe nói, người cho nàng vào phòng ngọc bảo bối của người.” Tư Thiên Chanh cũng cười híp mắt nói.

Bạch Thuật ở một bên yên lặng uống trà, trong lòng buồn cười không dứt, mở miệng một tiếng nghe nói, giả không giả.

Bạch Lê nghe bọn hắn nói, chỉ cười không nói, thấy hai người chột dạ.

“Bạch Lê, chúng ta muốn biết, người và Tô Tiểu Vũ tới trình độ nào rồi.” Bạch Thuật không đành lòng nhìn bộ dáng nữ nhân của mình muốn hỏi lại không dám hỏi, bất đắc dĩ thở dài, giúp nàng nói, thật ra thì hắn cũng biết không ít, nhưng tóm lại không bằng người trong cuộc tự mình nói chính xác hơn.

Con người Tư Thiên Chanh sáng lên, gật đầu.

Tư Thiên Hoàng cũng đồng ý cười cười, tán thưởng nhìn Bạch Thuật một cái, người muội phu này không tệ.

“Các người thật sự muốn biết?” Bạch Lê ung dung nhìn ba người, thản nhiên nhấp một ngụm rượu, hỏi.

“Hoàng huynh rất quan tâm người.” Tư Thiên Hoàng dù sao cũng là Hoàng đế, phong cách chứng chạc vẫn phải có, không bằng Tư Thiên Chanh đã vui vẻ đến hai mắt sáng lên, nhưng trong lòng vẫn rất tò mò.

“Vậy liền đa tạ hoàng huynh hoàng tỷ quan tâm.” Bạch Lê lười biếng cười cười, thấy tò mò trong mắt ba người càng thêm nồng đậm, chợt một hơi cạn sạch chén, mày kiếm nhếch lên, vô tội nhún vai một cái.

“Nhưng ta không muốn nói.”

59. Chương 30

60. Chương 27: Tiểu Tứ Thiên Hoán

“Nhưng ta không muốn nói.” Bạch Lê nhếch môi cười, đứng dậy tiêu sái rời đi, lưu lại đám người còn lại trợn mắt há mồm.

Tư Thiên Hoàng nhìn bóng lưng hắn tiêu sái, khóe miệng hung hăng giật giật, gương mặt tuần tú đen lại, chén trong tay bay đi, đánh tới Bạch Lê, người kia ung dung biến mất, mặc cho chén sứ nện trên tường, tan nát dưới đất.

“Tiểu tử thú, người đứng lại cho lão nương!” Tư Thiên Chanh trừng đôi mắt đẹp, vỗ lên bàn, tiểu tử thú thể mà lại đùa bỡn nàng, mấy ngày nay không nổi giận coi nàng như người chết rồi có phải không!

“Đại tỷ, sao lại thô lỗ như thế này, cẩn thận Bạch Thuật không cần người.” Cửa đột nhiên vang lên một giọng nam mị hoặc, một bóng dáng màu trắng chậm rãi đi vào, đôi mắt hoa đào hàm chứa nụ cười, ngũ quan đẹp tỉ mỉ giống như nữ nhân, không chút son phấn.

“Tư Thiên Bắc, người ngứa da?” Tư Thiên Chanh thuận tay cầm lên cái đĩa trên bàn, ném tới phía Tư Thiên Bắc.

Tư Thiên Bắc cười nhạo một tiếng, tiếp được cái đĩa, chậm rãi đi tới bên bàn, để xuống, “Đại tỷ, người đánh không lại ta.”

“Nàng đánh không lại, ta đánh thắng được.” Bạch Thuật liếc Tư Thiên Bắc một cái, ôm Tư Thiên Chanh bảo hộ trong ngực, cánh tay không biết từ lúc nào nâng lên, đầu ngón tay điểm Tư Thiên Bắc.

“Hoàng huynh, ám sát hoàng tộc, phải bị tội gì?” Tư Thiên Bắc xoay chuyển, giơ tay lên chống cự, nào biết Bạch Thuật nhanh tay hơn, trực tiếp để lên cổ của hắn, không khỏi đáng thương nhìn Tư Thiên Hoàng.

“Bắc Bắc, đã nhiều năm như vậy, còn không biết trong năm người chúng ta có người không thể đắc tội được sao?” Tư Thiên Hoàng nhíu mày, đứng ngoài cuộc, bờ môi còn chứa đựng nụ cười hài hước.

Người trong miệng Tư Thiên Hoàng nói, chính là Bạch Lê và Tư Thiên Chanh, Bạch Lê một thân vô công bí hiểm, là người càng thêm độc ác xảo trá, người nào chọc giận hắn người đó xui xẻo; mà Tư Thiên Chanh, chính là người Bạch Thuật nâng ở lòng bàn tay, Bạch Thuật và Bạch Lê theo học thầy cùng một chỗ, tự nhiên sẽ không kém, mà lại còn là một đại thương nhân, sự giao hoạt không cần phải nói, có hắn che chở, Tư Thiên Chanh có thể gây họa không chút kiêng kỵ.

“Hừ!” Tư Thiên Bắc không phục bĩu môi một cái, tính tình trẻ con được che giấu ở trong bề ngoài tà mị bộc lộ rõ, “Hoàng tỷ cũng biết ý thế hiệp người.”

“Hoàng tỷ người có chút bản lãnh này là được rồi, có cái gì so đo.” Bạch Thuật nhìn bộ dạng hắn, không khỏi buồn cười, không nhịn được nhạo báng người trong ngực một phen, thấy nàng giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không nhịn được ngắt cái mũi của nàng, nữ nhân của hắn chỉ có hắn có thể khi dễ.

“Dạ dạ, không so đo.” Tư Thiên Bắc hài hước nhìn hai người, trong lòng hắn cảm thấy đại tỷ vui vẻ rất tốt.

“Tốt lắm, nói chuyện chính sự.” Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt mở miệng, hắn cũng không quên mục đích của chuyến này.

“Nói chuyện gì, hắn đều không muốn nói.” Tư Thiên Chanh thở dài, tiểu tử thói tâm tư nhỏ cũng rõ ràng, hắn không nói, ai cũng đoán không ra hắn đang nghĩ cái gì.

“Hắn không nói.” Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt mà nói ra, đáy mắt xẹt qua vẻ ngưng trọng, “Nói chuyện về Hiểu.”

“Hiểu làm sao vậy?” Tư Thiên Bắc nghi ngờ hỏi.

“Hiểu mặc dù là người ôn hòa, nhưng luôn giữ một khoảng cách với những nữ tử khác, nhưng ngày đó, hắn vì Tô Tiểu Vũ trừng trị Lưu Phàm Vũ chất nhi phụ nhân.” Tư Thiên Hoàng cau mày, chỉ sợ Hiểu cũng có hứng thú với nữ nhân kia.

“Không lẽ Tiểu Tứ lại muốn.” Tư Thiên Bắc cả kinh, đôi mắt đào hoa tròn tròn.

“Làm sao bọn họ luôn thích cùng một đồ vậy?” Tư Thiên Chanh cũng yên tĩnh trở lại, cau mày, từ nhỏ tiểu tử thói và Hiểu luôn có yêu thích giống nhau, thích đồ giống vậy, nhưng nguyên nhân bởi vì người kia, tiểu tử thói cho tới bây giờ sẽ không đi tranh cùng Hiểu, mọi việc đều nhường cho Hiểu, qua nhiều năm vẫn như vậy, nhưng lúc này đây, tiểu tử thói còn muốn cho sao?

Tư Thiên Hoàng cũng cau mày, Hiểu và tiểu tử thói đều là huynh đệ của bọn họ, môi hở răng lạnh, bọn họ nghiêng về ai cũng không được, cho nên mỗi lần bọn họ chỉ nhìn, nhưng mỗi lần thấy dáng vẻ Hiểu sầu muộn và tiểu tử thói tịch mịch, bọn họ sẽ đau lòng.

Đồ vật có thể cho, nhưng lúc này đây, là người trong lòng của hắn.

“Bạch Lê sẽ không nhường” Bạch Thuật và Bạch Lê cùng nhau lớn lên, quá khứ của hắn hắn tự nhiên sẽ biết, nhưng lần này, hắn biết Bạch Lê sẽ không nhường cho, hơn nữa. Trong mắt phượng xẹt qua một tia tinh quang, Tư Thiên Bắc cũng không cần bảo Bạch Lê.

“Hả?” Tư Thiên Hoàng nhíu mày, “Bạch Thuật, làm sao ngươi xác định như vậy?”

“Trước kia, hắn có thể bỏ qua những thứ đó, là bởi vì hắn chỉ thích.” Bạch Thuật nhắm mắt lại, nhàn nhạt cười nói, “Nhưng lúc này đây, hắn không phải thích Tô Tiểu Vũ.”

“Làm sao lại là không thích, thậm chí còn để nàng vào phòng ngọc rồi đấy!” Tư Thiên Bắc phun một ngụm trà về phía Tư Thiên Hoàng, mặt hắn tối sầm cắn lại, né tránh không kịp, mắc phải một thân ướt, mặt lập tức oai oán.

Người vốn nên nao động nhất là Tư Thiên Chanh thế nhưng lúc này thái độ an tĩnh khác thường, vẻ mặt dịu dàng ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Bạch Thuật, một hồi lâu, sáng tỏ rồi cười, “Ta hiểu.”

“Nói một chút.” Một người nói, còn có thể hoài nghi, nhưng hai người nói, Tư Thiên Hoàng liền không thể không tin.

“Bởi vì hấn không phải thích Tiểu Vũ, mà là yêu nàng.” Tư Thiên Chanh nhàn nhạt cười, thích đồ, khó đi nữa cũng có thể dứt bỏ, chỉ khi nào yêu, chính là dung nhập vào cốt nhục, nếu dứt bỏ, tương đương với muốn mạng người.

Tư Thiên Hoàng sững sờ, trong đầu xẹt qua một bóng người, trong mắt khẽ mềm lại, ngay sau đó phá lên cười, yên lặng nhìn Bạch Thuật, trong mắt có chút bất đắc dĩ, “Có lúc ta thật sự hoài nghi, rốt cuộc chúng ta và hấn cùng một phụ thân, hay là người ” về chuyện tình tiểu tử thú, Bạch Thuật vĩnh viễn đều thấy rõ hơn bọn hấn.

“Theo các người nói, Bạch Lê và Tư Thiên Hiểu đều là người thân của các người, còn đối với ta mà nói, chỉ có Bạch Lê.” Bạch Thuật uống trà, thu lại cười đùa thường ngày, lạnh nhạt nói, “Các người muốn quan tâm hai bên, kết quả đều không lo được hai bên, ta không giống, ta chỉ giúp Bạch Lê là được rồi.” Hơn nữa, Bạch Lê không chỉ là người thân của hấn.

“Chắc chắn, thật là tuyệt tình.” Tư Thiên Bắc bĩu môi, nhỏ giọng hừ hừ, nhưng cũng biết, ở trong lòng Bạch Thuật, Bạch Lê là người thân của hấn, mà bọn họ nha, chỉ có thể là bằng hữu tốt thôi.

“Dĩ nhiên sẽ tuyệt tình..., người ta trước kia là đại băng sơn đó.” Tư Thiên Chanh vừa nghe Tư Thiên Bắc nói, lập tức cười đến híp cả mắt, vẻ mặt tỏ vẻ mười phần, nhìn thấy Tư Thiên Bắc xấu hổ.

“Chanh nhi.” Nụ cười trên mặt Bạch Thuật ôn nhu dịu dàng, nhìn về phía Tư Thiên Hoàng nói: “Chúng ta còn có việc, xin lỗi không tiếp được.” Dứt lời, ôm Tư Thiên Chanh quay người đi.

“Mọi người đi hết sạch, không vui chút nào” Tư Thiên Bắc gáp một cái, thật xa xôi chạy tới đây, kết quả tiểu tử kia đã chạy, không có tí sức lực nào, liếc hoàng huynh một cái, xoay người rời đi.

Phòng lớn như vậy trong lúc nhất thời yên tĩnh lại, Tư Thiên Hoàng ngồi lẳng lặng, hình như không có ý định rời đi, một hồi lâu, nhẹ nhàng giương lên khóe môi, “Hoán.”

“Chắc, hoàng huynh, các người nói hiểu ta nhất chính là Bạch Thuật, mà ta lại cảm thấy là người đây?” Vốn Bạch Lê đã rời đi, đột nhiên từ một cánh cửa khác bên ngoài đi vào, hé nửa mí mắt, lười biếng tựa cạnh cửa.

“Tiểu tử thú.” Tư Thiên Hoàng đứng lên, đi tới trước mặt hấn, không nặng không nhẹ cho hấn một đánh nhẹ.

“Ta sẽ không nhường” Bạch Lê không tránh, con người rủi thấp xuống che lại cảm xúc bên trong, giọng nói nhạt như có như không.

Tư Thiên Hoàng sững sờ, rồi sau đó cúi đầu nở nụ cười, cuối cùng trực tiếp vịn tường cười ha ha, nếu để người khác nhìn thấy Hoàng đế thường ngày nghiêm túc không kiêng kỵ mà cười như vậy, sợ rằng sẽ bị dọa giết mình.

“Tư Thiên Hoán, chúng ta đã đợi câu nói này mười lăm năm rồi.”

61. Chương 31: Chương 31

62. Chương 28: Mẫu Thân Bạch Lê

“Tiểu Hoán, chúng ta đã đợi câu nói này mười lăm năm rồi.”

Tư Thiên Hoàng cười xong, trong mắt còn mang theo sương mù, lại không che giấu được vui mừng bên trong, đệ đệ của hần, đệ đệ ruột của hần, rất cuộc.

“Mười lăm năm, đã lâu như vậy sao?” Bạch Lê cười khổ, trông mắt nhìn chăm chú một chỗ, suy nghĩ trở lại mười lăm năm trước.

Hần là Tư Thiên Hoán, là con út hoàng tộc, người vừa thông minh lại đáng yêu, rất được phụ hoàng mẫu hậu sủng ái, hoàng huynh hoàng tỷ vô cùng yêu thương hần, hần cảm giác mình rất hạnh phúc, vẫn luôn cho rằng hạnh phúc có thể giữ mãi mãi không bao giờ thay đổi, nhưng mà, nữ nhân phụ hoàng thích nhất là mẫu phi Tam hoàng huynh, chết rồi.

Phụ hoàng cả đời có rất nhiều nữ nhân, nhưng yêu duy nhất chỉ có Đức phi, một năm kia, Đức phi bệnh qua đời, phụ hoàng giống như lập tức già hơn rất nhiều tuổi.

Mẫu hậu rất thích phụ hoàng, yêu đến trình độ si mê, chỉ cần là phụ hoàng thích, nàng sẽ thích, thậm chí thích hơn, Tam hoàng huynh là con trai của Đức phi, sau khi Đức phi chết, phụ hoàng thương yêu Tam Hoàng Huynh càng hơn lúc trước, cũng từ lúc đó trở đi, mẫu hậu trở nên lạnh lùng với đứa bé của mình, độc cứng chiều Tam hoàng huynh, hận không thể mang những thứ tốt nhất trên thế giới cho hần.

Hần rất thích mẫu hậu, rất thích, không thể không nói, hần thừa kế phương diện cố chấp tình cảm của mẫu hậu, chỉ cần mẫu hậu nói, vô luận như thế nào hần cũng sẽ làm được.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, hần phát hiện, hần và Tam hoàng huynh có yêu thích rất giống nhau, mẫu phi thích nghe tiếng sáo, có một lần, bọn họ đồng thời thích một cây sáo ngọc, Tam hoàng huynh nhìn hần nhỏ, liền nhường cho hần, lòng hần tràn đầy vui vẻ chạy đến tầm cung mẫu hậu.

Mẫu hậu thấy sáo ngọc này, chân mày liền nhíu lại, nàng hỏi, sáo ngọc này có phải Tam hoàng huynh thích không.

Hần mặc dù không hiểu, nhưng cũng không chút do dự gật đầu một cái, nói là Tam hoàng huynh tặng cho hần.

Mẫu hậu nghe, lẳng lặng nhìn hần, hần đọc được tức giận trong mắt nàng, tức giận này khiến cho hần cảm thấy sợ hãi, hần không hiểu, tại sao trong đôi mắt ôn hòa lại xuất hiện loại tâm tình này.

Sau đó, mẫu hậu nói chuyện, lời kia, hần cả đời không quên được.

“Hoán nhi, có biết vì sao mẫu hậu thích nghe tiếng sáo không? Bởi vì Hiểu nhi thích thổi sáo.
Hoán nhi, người có thể đi giành tất cả đồ vật của mọi người, nhưng chỉ duy nhất không thể tranh cùng Tam hoàng huynh. Mẫu hậu vẫn cho rằng người là một đứa bé ngoan, nhưng mẫu hậu phát hiện mình sai lầm rồi, người căn bản chính là một đứa bé hư, người hư quá, người lại có thể giành đồ với Tam hoàng huynh.”

Lúc đấy hần hoàn toàn bối rối, ngơ ngác hỏi mẫu hậu, nàng còn thương yêu hần sao?

Mẫu hậu nói, chỉ cần hần làm một bé ngoan, nàng liền thương yêu hần.

Khi bé ngoan, chính là không giành gì đó với Tam hoàng huynh, không cùng Tam hoàng huynh tranh.

Một năm kia, hần năm tuổi, những thứ hần tin tưởng đều biến mất, mẫu hậu sau khi đi, về mặt đại hoàng huynh kinh ngạc đi vào, hần nói không muốn nghe lời của mẫu hậu, hần cười rồi té xỉu.

Lăng thành liên tục mưa năm ngày năm đêm, hần cũng hôn mê năm ngày năm đêm, một nhóm thái y lại một nhóm nữa tới, đều vô pháp làm cho hần tỉnh lại, cho đến một ngày một lão nhân mang theo Bạch Thuật xuống núi, mới cứu hần tỉnh, sau hần ước định với lão nhân, hàng năm phải dùng nửa năm đi theo lão nhân đến địa phương kia luyện võ.

Sau lại hần nghe nói, phụ hoàng bọn họ sắp điên, hần rất đau lòng, cũng không quên hỏi, mẫu hậu như thế nào.

Đại hoàng huynh trầm mặc thật lâu, vẫn không đành lòng lừa hần, hần nói, mẫu hậu mang Tam hoàng huynh đi Tĩnh Minh tự cầu phúc chưa về.

Từ nay về sau, hấn vẫn là con út được mọi người thương yêu, có quan hệ hòa hợp cùng huynh tỷ như cũ, chỉ là, thi thoảng hấn vụng trộm tranh cãi với Tam hoàng huynh, cho dù bọn họ đồng thời thích, hấn không đành lòng dứt bỏ.

Lăng quốc xâm phạm, đại quân cần một thành viên hoàng thất làm soái, khích lệ tinh thần, Tam hoàng huynh chủ động xin đi giết giặc, hi vọng đi trong quân đội rèn luyện một phen.

Hấn nhìn ra mẫu hậu lo lắng, lần đầu tiên trong đời rút kiếm đánh huynh đệ ruột, hấn đánh bại Tam hoàng huynh, giành được vị trí chủ soái, một năm kia, hấn mười lăm tuổi.

Sa trường ba năm, đâm máu ba năm, hấn công trạng hiển hách, trở thành người được quân lính Phong quốc kính nể, địch quốc người người sợ hãi Sát Thần, ba năm sau, Phong quốc đại toàn thắng, ngày thu quân hồi triều, hấn gặp được mẫu hậu, hấn cho là, mẫu hậu sẽ khen ngợi hấn, nhưng mẫu hậu lại nói, hấn quả thật là đứa trẻ hư, đoạt vinh dự vốn nên là của Tam hoàng huynh.

Đối mặt mẫu hậu lạnh lùng, hấn chỉ cười.

Sau khi ngự điện lãnh thưởng, hấn muốn Bạch Thuật làm một phòng kế đấu giá số mười ba, tự tay kiến tạo gian phòng này có thể cải thiện giấc ngủ, bởi vì giấc ngủ mẫu hậu không tốt.

Nhưng mà mẫu hậu không đợi được ngày kia, một năm sau, phụ hoàng bệnh qua đời, mẫu hậu bị thương quá độ, cũng đi theo.

Mẫu hậu rất ích kỷ, yêu cũng ích kỷ, nhưng nàng cho hấn năm năm yêu thương ảm áp, cho nên hấn dùng thời gian mười bốn năm trả lại.

Tư Thiên Hoàng đau lòng bất tri bất giác ngồi sụp xuống trên mặt đất, cúi đầu vào giữa đầu gối đệ đệ, muốn nói cái gì, hấn lại phát hiện cái gì cũng không nói được, hấn tận mắt nhìn một màn kia xảy ra, nhưng không có lực ngăn cản.

Hấn và Chanh nhi mặc dù cũng là con của nàng, nhưng bọn hấn và Hoán bất đồng, nữ nhân kia chưa bao giờ cho bọn họ ảm áp, bọn họ tự nhiên không để ý sau đó là lạnh lùng.

Nhưng Hoán lại khác, lúc hấn mới sinh ra trên trời hiện ra dị tượng, khi phụ hoàng đang lâm triều liền bị hấp dẫn tới đây, nữ nhân kia bởi vì nhờ Hoán trong mắt phụ hoàng có điểm khác biệt, mới có năm năm thương yêu cưng chiều này.

Nhưng hấn tình nguyện phụ hoàng chưa bao giờ xuất hiện tại điện nữ nhân kia, tiểu đệ của bọn hấn, có hấn tới yêu thương là đủ rồi.

Đưa tay, Tư Thiên Hoàng muốn kéo Tư Thiên Hoán lên, tay đang lúc đưa ra giữa không trung bị một đôi nhỏ bé yếu đuối kéo, ngẩng đầu, một gương mặt tuyệt mỹ khiến người ta hít thở không thông đập vào mi mắt.

Tô Tiểu Vũ cảm thấy mình thật điên rồi, vừa đi ra từ thư phòng Tô Thanh Viễn, liền thấy Bạch Thuật ở cửa vườn ra vào Khanh Ngọc các chờ nàng, muốn nàng đi cùng hấn tới Bạch phủ, nếu không đi, Bạch Lê sẽ chết.

Nàng đi theo hấn tới, lại thấy Bạch Lê không sao đang nói đùa cùng một người nam nhân khác, đang muốn nổi giận, lại thấy hấn đột nhiên mất hồn ngồi xổm xuống, vùi đầu không nói.

Sau đó, Bạch Thuật kể cho nàng nghe một câu chuyện cũ, chuyện xưa của một đôi mẹ con, không dài, nhưng lại làm cho nàng đau lòng.

“Tô Tiểu Vũ, ngươi là người duy nhất có thể cứu hấn.” Bạch Thuật nhàn nhạt nói xong lời này, liền quay người bỏ đi.

Sau đó, nàng liền đi lại gần, nhanh tay bắt được tay Bạch Lê.

“Tư Thiên Hoán.” Tô Tiểu Vũ đặt một tay khác lên đỉnh đầu Bạch Lê, nhỏ giọng kêu lên cái tên xa lạ này.

Thân thể Tư Thiên Hoán cứng đờ, chợt ngẩng đầu lên, trong con ngươi mờ mịt tĩnh mịch nháy mắt tỉnh táo, khó mà tin nổi nhìn Tô Tiểu Vũ, rồi sau đó trên mặt hiện lên toàn bộ vui sướng, dùng sức ôm nàng vào trong ngực.

Tư Thiên Hoàng nhìn mọi thứ đang diễn ra, vui mừng cười cười, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Chanh nhi đi theo người, thật đúng không biết là phúc hay là họa.” Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt nhìn bầu trời đêm, nói với Bạch Thuật.

“Làm sao.” Bạch Thuật dựa vào cây cột, cười như không cười nhìn hắn.

Tư Thiên Hoàng liếc hắn một cái, đột nhiên bật cười, “Người quá giỏi hoạt.” Hắn không nghĩ tới, Bạch Thuật cũng đoán được Hoán chưa rời đi, không chỉ như thế, còn mang Tô Tiểu Vũ qua đây.

“Người không giỏi hoạt sao?” Bạch Thuật cười nhạt, quay người đi, nếu không phải không biết Tô Tiểu Vũ ở đâu, người rời đi trước tiên phải là Tư Thiên Hoàng rồi.

“Bạch Thuật, làm xong?” Tư Thiên Chanh từ trong bụi hoa nhảy ra ngoài, đánh về phía Bạch Thuật.

Bạch Thuật đưa tay tiếp được nàng, trong mắt nhàn nhạt cứng chiều, “Làm xong.”

“Ha ha, khẳng định tình cảm của bọn họ tới nay sẽ tiến thêm một bước dài!” Trong mắt Tư Thiên Chanh vui mừng, tiểu đệ là người bọn họ lo lắng nhất rồi cuộc có người tiếp quản rồi.

“Rất vui vẻ?” Bạch Thuật nhún mày, tiểu tử thói Bạch Lê kia có một đám người thân này, thật đúng là may mắn.

“Nói nhảm.” Tư Thiên Chanh liếc hắn một cái.

“Nếu vui vẻ, vậy vấn đề chúng ta cũng nên giải quyết một chút.” Bạch Thuật cười.

“Cái gì. A, ngày trước ngươi là băng sơn mà, sao bây giờ ngươi lại thế này!”

“ ”

63. Chương 32: Kiều Diễm Như Hoa.

“Chủ tử Tiểu Vũ, người dậy rồi sao?” Tây Vân kích động cả đêm không ngủ, xung quanh mắt hiện quầng thâm đen, nhưng nhìn như thế nào cũng thấy hưng phấn trong mắt rất không hòa hợp.

“Ừ.” Giọng nói lười biếng truyền ra, Tây Vân bưng đĩa đồ ăn sáng chậm rãi đi vào.

Tô Tiểu Vũ vừa tỉnh lại, liền nhìn thấy mình y phục trên người rõ ràng không phải là của mình và cái chăn không thuộc về phủ tướng quân, trong bụng sáng tỏ, vành tai hơi đỏ lên, nhìn ánh sáng long lanh trong mắt Tây Vân, cũng biết Tư Thiên Hoán không tránh mặt Tây Vân.

Từ từ ăn xong bát cháo, đang miệng lưu lại mùi thơm nói cho nàng biết, trong cháo này có tuyết liên, trong lòng nàng ấm áp, ánh mắt từ từ trở nên nhu hòa.

“Nhìn lâu như vậy, mắt không mệt sao?” Buông bát cháo xuống, ưu nhã lau miệng, Tô Tiểu Vũ hài hước nhìn Tây Vân.

Mặt Tây Vân lúng túng hồng hồng, không chịu được tò mò hỏi: “Chủ tử Tiểu Vũ, Minh vương chính là chủ nhân phòng ngọc kia sao?”

“Cái gì Minh vương?” Tô Tiểu Vũ sững sờ, trong mắt có sự nghi ngờ nhàn nhạt.

“Chính là Chiến thần nha!” Tây Vân kinh ngạc tròn to mắt, ngày ấy Minh vương thu quân hồi triều, nàng xa xa đứng nhìn, là người khí thế mười phần, tối hôm qua quan sát khoảng cách gần, càng làm cho nàng hâm mộ ghen tỵ lại sùng bái.

Khẽ gạt đầu, Minh vương, có chút ấn tượng, chỉ là.

“Minh vương và Tư Thiên Hoán có quan hệ gì?”

Thấy vẻ mặt Tô Tiểu Vũ chân thành hỏi vấn đề này, Tây Vân đột nhiên hóa đá, sau đó gió vừa thổi, thì nàng trở thành bột đá tung bay theo gió rồi.

“Chủ tử Tiểu Vũ, ngươi có thật sự quan tâm tình huống hoàng thất không?” Tây Vân cười còn khó coi hơn khóc.

Đột nhiên nghĩ đến mẫu thân Tư Thiên Hoán là hoàng hậu, nói như vậy, hẳn chính là Vương gia rồi.
. lần đầu tiên trong đời Tô Tiểu Vũ cảm thấy mình ngu ngốc lúng túng, “Trước kia không có quá chú ý.”

Thì ra Tư Thiên Hoán chính là Minh vương, tối hôm qua chỉ nghe Bạch Thuật nói quá khứ của hắn, lập tức không liên hệ tới, nàng chỉ quan tâm những thứ nàng nghĩ, mà các thành viên hoàng thất nàng nghe qua liền quên.

“Khụ khụ, chủ tử Tiểu Vũ, ngươi có biết tối hôm qua hắn để lại cái gì không?” Tây Vân dè xuống sự xem nhẹ đối với chủ tử nhà mình, lại nghĩ đến tấm lệnh bài trong ngực kia, trong mắt toát ra ánh sáng, “Hắn để lại cái này!” Lấy lệnh bài Minh vương ra, giao trên tay Tô Tiểu Vũ, sợ nàng đến cái này là cái gì cũng không biết, vội vàng muốn giải thích, lại không nghĩ rằng nàng đã nở miệng.

“Lệnh bài Minh vương.” Tô Tiểu Vũ nghịch ngọc bài trong tay, nhàn nhạt mà nói ra, lạnh lạnh nhìn Tây Vân, nàng chỉ không nhận ra người, không có nghĩa là nàng không nhận biết được bảo bối.

“Chủ tử Tiểu Vũ biết đây là cái gì, thế nhưng sao lại không kích động?” Tây Vân kinh ngạc nhìn vẻ mặt chủ tử gần như không đổi sắc.

“Hắn cho ngươi cái này làm gì?” Tô Tiểu Vũ tùy ý ném lệnh bài cho Tây Vân, vật này là cho Tây Vân, nếu để cho nàng, tự thân hắn sẽ giao cho mình.

Tây Vân cuống quýt tiếp được lệnh bài, trên người đổ đầy mồ hôi lạnh, chủ tử Tiểu Vũ, vật này có thể tùy tiện ném loạn sao?

“Vương gia nói, về sau không cho phép người khác dè trên đầu chủ tử!” Giọng nói Tây Vân vang dội, bộ dáng đắc ý kia, khiến Tô Tiểu Vũ trở nên đau đầu.

“Nếu cho ngươi, vậy cầm đi.” Tô Tiểu Vũ đứng dậy, lười phản ứng lại nữ nhân phía sau, Vương gia nói, Vương gia nói, ai mới là chủ tử của nàng?

“Chủ tử Tiểu Vũ. Nếu nhờ cái này mất thì làm như thế nào?” Tây Vân hỏi một vấn đề cuối cùng.

“Làm tiếp cái khác.” Bốn chữ nhẹ như nước chảy, lại làm Tây Vân sợ đến ngã xuống đất, làm, làm tiếp.

Tô Tiểu Vũ đứng trước mặt Ấn nhi, thấy ánh mắt nàng dờ dẩn nhìn chằm chằm vào một chỗ, sắc mặt trắng bệch, đầu đổ mồ hôi lạnh, vô tội mở trừng hai mắt, hôm qua nàng có hỏi nàng ta có muốn ngồi xuống không, nhưng nàng ta cự tuyệt.

Chậm rãi đi tới đại sảnh, hôm qua Tô Thanh Viễn nói qua, hôm nay bảo nàng và Tô Nghê Tuyền đi tới đại sảnh chọn mấy xiêm áo cho thịnh yến hoàng thất, ngược lại nàng cảm thấy mặc cái gì cũng được nhưng bây giờ nàng là nữ nhi ngoan của Tô phủ, không thể không đi.

Vừa đến đại sảnh, liền thấy Tô Nghê Tuyền ngồi đó, tư thái ưu nhã, trong mắt không che giấu được hưng phấn.

Đối với thịnh yến hoàng thất, Tô Nghê Tuyền cực kỳ coi trọng, nếu như không có biến cố gì, nàng sẽ được vào cung, hoặc là bị chỉ cho một Vương gia, trúng vào khả năng nào, nàng đều có thể có vô số vinh hoa phú quý, vì vậy ngày đó nàng nhất định phải trở thành tiêu điểm toàn bộ thịnh yến.

Không thể không nói, nữ nhân có lúc thật sự rất ngây thơ.

Năm người Tư gia kia, người nào không phải là long phượng trong loài người, sao có thể dựa vào y phục mà sinh tâm tư?

Mắt tinh nhìn thấy Tô Tiểu Vũ chậm rãi đi tới, hưng phấn trong mắt Tô Nghê Tuyền lập tức bị đồ kỵ tách ra, có một số việc không thể không thừa nhận, Tô Tiểu Vũ có loại phong cách nhẹ nhàng mà nàng không thể có.

“Đại tỷ chào buổi sáng.” Giọng điệu miễn cưỡng, nụ cười miễn cưỡng, Tô Tiểu Vũ ngồi xuống bên cạnh Tô Nghê Tuyền.

“Muội muội Tiểu Vũ chào buổi sáng.” Tô Nghê Tuyền cắn răng, cười nói, tối hôm qua phụ thân lưu lại Tô Tiểu Vũ không biết nói những gì.

“Hai vị tiểu thư, chương quỹ phường áo gấm tới.” Quản gia truyền lời, sau đó liền thấy hai người gia đình dẫn chương quỹ phường áo gấm đi vào, đi theo phía sau là hạ nhân xách vài thớt vài vóc.

Chương quỹ phường áo gấm cười híp mắt nhìn tài chủ trước mắt, thấy Tô Nghê Tuyền thì trong mắt thoáng qua ca ngợi, mà khi thấy Tô Tiểu Vũ thì chỉ có tràn đầy kinh diễm, biến hóa nhỏ bé này, Tô Nghê Tuyền không bỏ qua, trong lòng ghen ghét bốc lên nước chua, nhưng trên mặt không xuất hiện nửa phần.

“Sớm nghe nói về nữ nhi tướng quân mọi người đều xinh đẹp như hoa, hôm nay gặp mặt, quả thật như thế, tiểu nhân có phúc ba đời mới được phục vụ hai vị tiểu thư.” Chương quỹ kia cũng là người khôn khéo cực kỳ, lập tức khom người chấp tay.

“Chương quỹ nói lời này, chúng ta đâu có tốt như vậy.” Tô Nghê Tuyền kiêu mị cười nói, nhưng trong mắt lộ ra một phần hài lòng lơ đãng.

Tô Tiểu Vũ có chút im lặng, không phải chỉ là chọn vài vóc thôi sao, sao lại nói nhiều lời như vậy? Nhàn nhạt nhìn về phía vài vóc sau hân một chút, tiện tay chỉ, “Lấy cái màu đen này là được rồi.”

Lời này vừa nói ra, trong đại sảnh an tĩnh chốc lát.

Chương quỹ lập tức đi ra hoà giải, “Ha ha, nhị tiểu thư nhân lực thật tốt, tấm vải màu đen này hẳn nhụy lại sáng bóng, nhất định có thể làm nổi bật lên sự cao quý của cô nương.”

Thật ra thì tấm vải màu đen là hân tùy ý lấy ra, nơi nào biết được sẽ có người chọn, tham gia thịnh yến hoàng thất, nên ăn mặc xinh đẹp nổi bật chút, mặc màu đen, người nào nhìn.

Tô Nghê Tuyền chăm chọc nhìn nàng một cái, thật đúng là không có kiến thức, lười phản ứng lại nàng, từ từ đi tới chỗ để các loại vải vóc, chọn từng tấm một, cuối cùng chọn trúng màu cam, màu cam rực rỡ lại không chói mắt bằng màu đỏ.

Tô Tiểu Vũ nhìn màu cam, mắt không hiểu giật mình, trong lòng hiện ra một cái tên, Tư Thiên Chanh.

Quản gia lệnh cho gia đình cầm lấy số vải chọn xong, kế tiếp là đồ trang sức, đồng dạng, thời điểm Tô Nghê Tuyền tỉ mỉ chọn lựa, Tô Tiểu Vũ tiện tay cầm một trâm bạc cài phong cách cổ xưa mà trang nhã.

“Muội muội Tiểu Vũ, người biết chúng ta tham gia là thịnh yến hoàng thất, sao có thể tùy ý chọn như thế?” Tô Nghê Tuyền chăm chọc nhìn nàng, chưa từng trải qua việc đời chính là chưa từng trải qua việc đời, mới từ trong sân nhỏ đi ra, cái gì cũng không biết.

“Thanh thủy xuất phù dung, tự nhiên sẽ không quá chải chuốt, để nguyên trạng vẫn tốt hơn.” Tô Tiểu Vũ vô tội cong cong mắt, sau đó quay người đi.

Tô Nghê Tuyền đứng nguyên tại chỗ tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

64. Chương 29: Tiểu Vũ Thông Suốt

“Tại sao lại tới.” Tư Thiên Hoán ôm thật chặt Tô Tiểu Vũ, chôn sâu đầu ở cổ nàng giọng nói buồn buồn phát ra, lại giống như đứa bé đang làm nũng.

“Uống lộn thuốc.” Khóe miệng Tô Tiểu Vũ rụt rụt, tức giận đánh sau lưng hân một cái.

“A. . . .” Tư Thiên Hoán nghiêng đầu, cả người vừa mới bị thương giờ đã biến mất, nhìn Tô Tiểu Vũ, bên trong con người màu hổ phách là sự vui sướng và ôn nhu, nàng sẽ không biết, sự xuất hiện của nàng ảnh hưởng đến hắn, đó là ánh rạng đông xua tan bóng đen dày đặc, mang tất cả hy vọng cho hắn.

“Vũ nhi tại sao lại tới đây?”

Tô Tiểu Vũ trừng mắt nhìn hắn, hận không thể trừng khiến hắn thủng một lỗ, “Bạch Thuật nói, ta không đến, người sẽ chết.”

“Hắn thật hiểu ta.” Tư Thiên Hoán cong mắt cười, nụ cười trong veo sáng ngời chói mắt, “Vũ nhi là lo lắng ta mới tới sao?”

“Người trúng cổ tử.” Tô Tiểu Vũ bị hắn nói có chút chột dạ.

“Nha đầu ngốc, người trúng cổ tử là ta, ta chết sẽ không có ảnh hưởng tới người.” Tư Thiên Hoán nhún mày, đùa giỡn nói.

“A, vậy ta đi.” Một bên tai Tô Tiểu Vũ Nhĩ ứng hồng, hận không cắn được đầu lưỡi của mình, làm sao lại giải thích ngu ngốc như vậy.

“Vũ nhi vừa mới gọi ta là gì?” Tư Thiên Hoán đưa tay vuốt vành tai ứng hồng của nàng, cười đến rục rờ.

“Tư Thiên Hoán.” Tô Tiểu Vũ chỉ cảm thấy một luồng nhiệt từ bên tai truyền đến, khẽ nghiêng đầu, trốn khỏi bàn tay của hắn, khuôn mặt vì xấu hổ mà hơi ứng hồng.

“Tên của ta, chỉ có người thân của ta có thể gọi, Vũ nhi, người thực sự gả cho ta.” Tư Thiên Hoán khẽ nâng cằm của nàng lên, cười tà khí, con người mê ly hấp dẫn, nếu không phải định lực Tô Tiểu Vũ mười phần, sợ là sớm đã bị câu đi hồn phách.

Yêu nghiệt!

Tô Tiểu Vũ thầm mắng một tiếng, bên tai từ màu hồng nhạt giờ đã thành màu đỏ đậm, “Người đừng quá phận.” Nàng không nên đến, nào có thấy xú nam nhân này giống như sắp chết, hiện tại hắn còn có nhiều hơi sức trêu chọc nàng đây!

“Cầu hôn chính là quá đáng sao?” Nhướn mày, trong mắt Tư Thiên Hoán nổi lên hơi nước, dáng vẻ uất ức này, dù cho người lạnh lùng đến đâu cũng không cách nào cự tuyệt lời của hắn.

Một đấng mày râu giả bộ đáng thương cái gì!

Tô Tiểu Vũ vỗ một cái lên gương mặt tuấn tú của hắn, khóe miệng co quắp không ngừng, “Tư Thiên Hoán người có chừng mực cho ta!”

Tư Thiên Hoán vẫn uất ức như cũ mím môi, như oán như giận trừng mắt nhìn nàng một cái, “Được rồi, đổi lại đề tài, Vũ nhi thích ta rồi hả?”

Mới vừa nghe nửa câu đầu, Tô Tiểu Vũ còn thoáng thở phào nhẹ nhõm, kết quả một câu phía sau thiếu chút nữa khiến nàng ghen chết.

“Không thích.” Tô Tiểu Vũ Tâm tức giận, không chút suy nghĩ mở miệng.

“Cho nên người tới, là bởi vì Bạch Thuật nói những lời đấy, đáng thương ta sao?” Tư Thiên Hoán làm như bị câu trả lời của nàng dọa sợ, khẽ trợn to mắt, dịu dàng vui sướng bên trong dần tắt đi, thay thế, là bị thương thương và lạnh lùng, tay ôm Tô Tiểu Vũ cũng dần dần lỏng ra, mở miệng thì giọng nói đã là không còn chút tình cảm nào, “Nếu như thấy ta đáng thương, thì không cần, ta còn chưa đáng thương đến sa sút.”

“Nhiều người như vậy ta không thương hại, ta lại thương hại người cái gì, người có chỗ nào đáng thương, người đúng là ngu xuẩn!” Tô Tiểu Vũ nhìn thấy hắn lạnh lùng, tâm nàng buộc chặt, trong đầu có sợi dây “Bắn” một tiếng, bật thốt lên rống to.

“Không phải đáng thương vậy là cái gì? Còn có thể là ưa thích sao?” Trên mặt Tư Thiên Hoán không chỉ là lạnh lùng, càng nhiều thêm châm chọc, chậm rãi đứng dậy, xoay người tính đi, phần cô đơn kia, giống như toàn thể giới từ bỏ hắn.

Tô Tiểu Vũ cũng đứng lên, nhìn bóng lưng của hắn, trước mắt một hồi hoảng hốt, gặp nhau dưới gốc hoa lê, ở trong phòng ngọc cười đùa, trong giữa đình hồ tỏ tình.

Rõ ràng chỉ gặp qua mấy lần, lại giống như cả đời; rõ ràng sớm nên quên cảnh tượng, lại giống như thành dấu ấn khắc sâu.

Chưa từng có một người nam nhân, sẽ tự nguyện nuốt vào cổ tử của nàng, sẽ tìm thảo dược cho nàng, sẽ giúp ngâm ngọc qua được thủy giúp nàng yên giấc, sẽ theo nàng luyện võ, sẽ đưa y phục cho nàng trong lúc nàng vô tình phá hủy y phục, sẽ vì nàng trả tiền cơm khi nàng không có tiền.

Khóe miệng khẽ cong lên, trong lòng trở nên ấm áp, cảm giác không quá quen thuộc, nàng lại không ghét, tay vỗ lên ngực của chính mình, tần số cảm giác xa lạ kia, từng nhịp từng nhịp, khiến cho chớp mũi nàng cay xè.

Không thích sao? Nếu không thích, thì khi nàng nghe ba chữ “Hắn sẽ chết” không chớp mắt một lần vội vàng chạy tới nơi này, khi tới chứng kiến hắn ngồi sụp trên mặt đất thì muốn lên an ủi hắn, như thế nào lại.

“Đừng đi.” Tô Tiểu Vũ nhắm mắt lại, thất bại mở miệng.

Về mặt Tư Thiên Hoán đều cười lên, chỗ nào nhìn ra được tối tăm vừa nãy, chỉ có vui vẻ và vui vẻ, bước chân cũng không dừng lại, ngược lại có khuynh hướng nhanh hơn, chỉ là bước thứ hai còn chưa bước, tay đã bị một bàn tay lạnh lạnh man mát nắm.

Tô Tiểu Vũ kéo, muốn khiến Tư Thiên Hoán quay lại, lại không nghĩ rằng tay dùng sức quá lớn, làm cho trọng tâm không vững, hướng về sau mà ngã xuống, mà Tư Thiên Hoán cũng bởi vì chuyện xảy ra đột nhiên, không có đứng vững, theo sức lực Tô Tiểu Vũ ngã xuống.

“Ừm.” Mặc dù Tư Thiên Hoán đã kịp thời bế nàng vào trong ngực, nhưng phía trên là sức nặng một đấng nam nhân khiến cho nàng không chịu nổi, không khỏi rên lên một tiếng.

“Thế nào, bị thương chỗ nào không?” Tư Thiên Hoán lập tức ôm nàng ngồi dưới đất, kiểm tra nàng từ trên xuống dưới một lần, thấy nàng không có việc gì mới thở dài một hơi, trong lòng có chút tự trách, sớm biết đã không trêu chọc nàng.

“Không có yếu ớt như vậy.” Tô Tiểu Vũ vuốt vuốt bả vai, lạnh nhạt nói.

“Tại sao muốn kéo ta?” Tư Thiên Hoán đột nhiên đưa tay nâng mặt của nàng lên, nghiêm túc nhìn nàng, hỏi.

Tô Tiểu Vũ đang vuốt vai thì tay cứng đờ, ngơ ngác nhìn hắn một cái, gương mặt đột nhiên hiện lên hai đóa mây hồng, rất là đáng yêu.

Mặc cho Tư Thiên Hoán bình tĩnh đi nữa, thấy trên mặt nàng ửng hồng cũng không khỏi sững sờ, rồi sau đó giống như là suy nghĩ hiểu rõ cái gì, cặp mắt thoáng qua vui mừng, “Vũ nhi, người.”

“Ta thích người.” Tô Tiểu Vũ khẽ cúi đầu, gần như là nói trong họng, trên mặt càng thêm đỏ ửng, trực tiếp lan đến cổ, một mảng lớn ửng hồng.

Đôi con ngươi màu hổ phách của Tư Thiên Hoán sáng lên, nhìn ửng hồng trên mặt nàng, ánh mắt càng phát ra nóng bỏng, một hồi lâu, mới nâng cằm của nàng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ hiện ra ngoài, đặc biệt là cặp kia nhẹ nhàng long lanh như nước, hơi đỏ, chọc người tâm thương.

“Người, yêu thích ta?” Tư Thiên Hoán khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, khàn khàn hỏi, trong mắt là mong đợi.

“Ừ.” Ánh mắt Tô Tiểu Vũ khẽ tránh, không dám nhìn Tư Thiên Hoán, khẽ gật đầu.

“A.” Tư Thiên Hoán cúi đầu cười, nhìn Tô Tiểu Vũ ánh mắt dịu dàng như nước, giống như muốn khiến nàng chết chìm bên trong, nhìn tâm mắt nàng phập phều, thêm đỏ ửng hơn, trong lòng đã mềm mại tới cực điểm, đưa tay xoa mặt của nàng, tinh tế vuốt ve.

Tô Tiểu Vũ mắt mở lớn khẽ nheo lại, giơ tay lên nghĩ kéo muốn kéo tay hấn xuống, ngược lại lại bị cầm, còn chưa chờ nàng giãy giụa, liền thấy trước mắt tối sầm, trên môi được phủ thêm một phần mềm mại.

65. Chương 33: Nghi Ngờ Tình Địch.

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, tối nay đã là ngày tham gia thịnh yến hoàng thất rồi, mấy ngày nay, phần lớn thời gian Tô Tiểu Vũ sống trong Khanh Ngọc các, thỉnh thoảng đi đến phòng ngọc bồi dưỡng một chút tình cảm với Tư Thiên Hoán, trừ việc Ấn nhi toàn thân cứng đờ trở về Đức vương phủ còn lại đều là việc vui, trong thời gian còn lại gần như bình thản đến trình độ nhàm chán.

Đi hoàng cung không thể mang tỳ nữ, điều này làm cho Tây Vân rất phiền muộn, đến lúc giúp Tô Tiểu Vũ chải tóc, chân mày vẫn nhíu lại.

“Thật sự muốn đi?” Tô Tiểu Vũ nhíu mày, thật không thể giải thích vì sao lại có người ưa thích chỗ náo nhiệt như vậy, sẽ không cảm thấy đau đầu sao?

“Dĩ nhiên là muốn đi á..., chủ tử Tiểu Vũ có biện pháp?” Tay Tây Vân dừng lại, cười híp mắt hỏi.

Tô Tiểu Vũ bật cười, “Muốn đi thì quá dễ dàng, không phải người có lệnh bài sao, cầm ra ai dám ngăn cản người?” Nếu đồ đã cho nàng, vậy thì chỉ cần dùng thôi.

“Chủ tử Tiểu Vũ!” Tây Vân cảm thấy Tô Tiểu Vũ đang đùa bỡn nàng, nhìn nàng đáng vẻ vô tội, lại không sinh được tức, lệnh bài Minh vương này có thể tùy tiện sử dụng sao? Đây chính là bảo bối hiệu lệnh tam quân, sao có thể dùng để vào cửa chính! Vật này lấy ra sẽ tạo sóng to gió lớn đấy!

“Chờ một chút người đi Bạch phủ tìm Bạch Thuật, hấn có thể dẫn người đi vào.” Tô Tiểu Vũ đi bên cạnh Tư Thiên Hoán mấy ngày, cái khác không học được, nhưng “Có chuyện tìm Bạch Thuật” điểm này coi như là học được tinh túy từ hấn.

“Tốt!” Con mắt Tây Vân to sáng, động tác tay cũng trôi chảy, hai ba lần liền làm ra búi tóc đơn giản lịch sự tao nhã như mây, hai trâm cài không kiêu căng, nhưng theo bước chân chậm rãi đứng đưa, phát ra ánh sáng, toàn thân áo đen quả thật như lời chưởng quỹ nói, cao quý thần bí, hợp với nhan sắc tuyệt thế của Tô Tiểu Vũ, cả người khiêm tốn lại cao quý.

Ở trong mắt Tây Vân, cao quý là một loại phong cách, bẩm sinh, chủ tử Tiểu Vũ của nàng nếu không có khí chất này, thì cho dù dán một thân kim ngân vẫn là tục khí.

Hài lòng gật đầu một cái, Tây Vân nâng lên nụ cười, “Trước hết Tây Vân đi Bạch phủ, chủ tử Tiểu Vũ tự mình cẩn thận.” Dứt lời, ba hai bước trốn mất tăm.

Khóe miệng Tô Tiểu Vũ rụt rụt, thì ra là nàng không sánh bằng xem náo nhiệt.

Trên xe ngựa, Tô Tiểu Vũ và Tô Nghệ Tuyền ngồi đối mặt nhau ở hai bên, Tô Thanh Viễn ngồi ở trung gian, nhìn hai nữ nhi như hoa như ngọc, trong mắt thoáng qua hài lòng, nữ nhi của hấn hôm nay nhất định là chủ nhân của buổi tiệc, đặc biệt là Tô Tiểu Vũ, mặc dù một thân màu đen, thế nhưng khí chất toàn thân người khác không sánh được.

Tô Nghệ Tuyền hôm nay một thân màu cam, xinh đẹp không mất cao quý, đồ trang sức trang nhã phác họa, trâm ngọc trâm bạc, dù sao cũng là một trong mỹ nhân lừng thành, nếu không có Tô Tiểu Vũ ở đây, nàng cũng coi như là xinh đẹp nhất nhì, đáng tiếc, Tô Tiểu Vũ ở đây.

Trong lòng Tô Nghệ Tuyền kích động, nhưng trên mặt lại duy trì hiền thực, nghĩ đến bóng dáng tuần dật kia, trái tim của nàng như nai vàng ngơ ngác, thường ngày đối mặt với Tô Tiểu Vũ đều chề cười thì bây giờ quên hết, rủ thấp mặt, lỗ tai hồng hồng.

Tô Thanh Viễn thấy vậy, cười nhạt, tự nhiên biết người đại nữ nhi thích là đương kim thánh thượng, hi vọng chính nàng có thể tranh khí, được Hoàng thượng coi trọng.

Tô Tiểu Vũ mắt xem mũi, mũi xem tâm ngoài, liếc Tô Nghê Tuyền một cái, khoe mặt giật giật, bộ dáng bây giờ mặt xuân tâm động, xem ra trên bữa tiệc có người trong lòng của nàng.

Phủ tướng quân cách hoàng cung không xa, ba người rất nhanh đã đến, mới vừa xuống xe ngựa, trưởng tôn Thanh Thanh yển chuyển đi tới.

“Ồ, đây không phải là hai vị tiểu thư Tô gia sao.” Trưởng tôn Thanh Thanh mang theo Ân nhi tiến lên, nàng cũng coi như là người hoàng gia, vẫn có thể mang một tỳ nữ.

Một thân y phục đồ tươi, một đầu trang sức đắt tiền, trang điểm tinh xảo, luôn tỏ rõ thân phận cao quý của mình.

Tô Thanh Viễn đã ôn chuyện cùng các đại thần, để lại hai người nàng và Tô Nghê Tuyền đứng trong sân, cũng bởi vì như thế, trưởng tôn Thanh Thanh mới dám không chút kiêng kỵ.

“Mấy ngày không thấy, Quận chúa đẹp hơn, Tuyền Nhi mặc cảm.” Tô Nghê Tuyền cũng là khôn khéo người, trước khi xuất môn, mẫu thân nàng đã dặn, chớ kết thù với người khác, vì vậy mặc dù không muốn gặp trưởng tôn Thanh Thanh, nhưng vẫn cười nịnh nọt.

“Tô đại tiểu thư cũng xinh đẹp động lòng người không kém.” Được người ta khen, tâm tình sẽ luôn rất tốt, trên mặt trưởng tôn Thanh Thanh treo nụ cười, ánh mắt quét qua Tô Tiểu Vũ yên lặng đứng một bên, trong mắt thoáng qua một tia ghen tỵ, “Chẳng lẽ hôm nay tâm tình Nhị tiểu thư không tốt?”

“Vì sao Quận chúa nói như thế?” Tô Tiểu Vũ khẽ cười một tiếng, nói.

“Người toàn thân áo đen, nếu không biết, còn tưởng rằng người vội về chịu tang đấy.” Trưởng tôn Thanh Thanh cảm thán một phen, rồi sau đó che miệng nhỏ giọng nở nụ cười.

Tô Nghê Tuyền vừa nghe, cũng nhẹ nhàng cười, tất cả trong mắt là châm chọc, xem ra trưởng tôn Thanh Thanh coi Tô Tiểu Vũ là kẻ địch số một rồi.

Tô Tiểu Vũ vô tội bĩu môi, nhìn y phục đen của mình một cái, “Đây không phải là thịnh yến hoàng thất sao, sao có thể là vội về chịu tang?”

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt hai người tươi cười lập tức cứng lại, mặt trưởng tôn Thanh Thanh biến sắc, lúc nàng vừa nói lời kia cũng không chú ý, nhân tiện còn lời hoàng thất vào, nếu bị truyền đi, sợ rằng nàng sẽ bị định tội.

“Ha ha, xem muội muội nói kìa, Bản quận chúa chỉ nói đùa, sao có thể là thật.” Trưởng tôn Thanh Thanh nặn ra nụ cười, nói.

“A, thì ra là như vậy.” Thu hết nét mặt, Tô Tiểu Vũ cười nhạt không thay đổi.

Trưởng tôn Thanh Thanh thấy nàng không có ý định truy cứu, âm thầm thở dài một hơi, Quận chúa kiêu ngạo đã khôi phục lại, cùng Tô Tiểu Vũ và Tô Nghê Tuyền từ từ đi vào yến tiệc.

“Tuyền muội muội tuy đẹp, nhưng hôm nay nữ tử muốn tranh đoạt thánh sủng rất nhiều, người nên cẩn thận nha.” Trưởng tôn Thanh Thanh an phận một lát, lại không nhịn được nói móc Tô Nghê Tuyền.

Sắc mặt Tô Nghê Tuyền cứng đờ, ngay sau đó dịu dàng cười nói, “Tuyền Nhi sẽ cố gắng, Quận chúa cũng phải nỗ lực, Minh vương ít khi xuất hiện trên bữa tiệc, hi vọng hôm nay vận khí tốt.” Lời đồn đãi Minh vương tính tình cô độc, không thích náo nhiệt, chỉ có số ít nhân tài hoàng tộc từng thấy, trông như thế nào nàng cũng không biết, nhưng trưởng tôn Thanh Thanh làm Quận chúa, tự nhiên đã gặp, chuyện nàng cảm mến Minh vương, trong quý tộc đã không phải là tin tức lạ.

Sắc mặt trưởng tôn Thanh Thanh đột nhiên trở nên khó coi, hung tợn trợn mắt nhìn Tô Nghê Tuyền một cái, nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng, tâm liền cuồng loạn không dứt, nàng chưa từng thấy qua nam nhân đẹp như thế, chỉ liếc mắt một cái, nàng liền quyết định không phải là hấn không lấy, nàng năn nỉ phụ vương, nhưng phụ vương lại nói, Vương gia khác đều được, nhưng Minh vương hấn cũng không có cách, đến Hoàng thượng cũng không quản được, vì thế nàng kiên định quyết tâm hơn phải gả cho hấn.

Tô Tiểu Vũ vốn không chú ý các nàng nói chuyện, đột nhiên nghe được hai chữ Minh vương, mới chậm rãi hồi hồn, Tư Thiên Hoán ít khi đi ra ngoài gặp mọi người vậy mà lại có thể chọc phải một đóa hoa đào, thật

đúng là có bản lãnh, nếu hần không có việc gì cả ngày ra đường đi dạo, sợ rằng thiếu nữ lãng thành này đều muốn quỳ rách quần dưới chân hần.

Nàng nghĩ chuyện đương nhiên, lại không phát hiện bên trong có vị chua nhàn nhạt.

Ấn nhi đi theo phía sau trưởng tôn Thanh Thanh, mắt thấy Tô Tiểu Vũ, trong lòng vẫn còn sợ hãi, ngày đó nàng nhìn Tây Vân quỳ tròn mười hai canh giờ, lúc rời đi, toàn thân đau nhức, khẽ nhúc nhích liền đau đến tê tâm liệt phế, đã qua nhiều ngày như vậy, tuy có tốt hơn, mặc dù không hiểu tại sao, nhưng trực giác nàng cho biết có liên quan đến Tô Tiểu Vũ.

Vì vậy, lần này Ấn nhi thấy nàng, không còn khinh miệt như trước kia, chỉ là không dám nói ra sợ hãi.

66. Chương 30: Cảnh Hôn Xinh Đẹp

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Không phải lần đầu tiên hôn nàng, nhưng lại là lần đầu tiên sau khi nàng thích hần, tư vị trong đó, tự nhiên không giống nhau.

Nhẹ nhàng liếm cánh môi của nàng, thấy nàng co rúm lại cảm thấy buồn cười, há miệng, ngậm môi dưới của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, mút vào, bàn tay đặt ở sau đầu nàng, một bàn tay khác khẽ vuốt, cảm thấy nàng từ từ buông lỏng thân thể, trong mắt thoáng qua nụ cười.

Tô Tiểu Vũ hé nửa mí mắt, tay nhỏ bé nắm lấy y phục của hần, có chút luống cuống nghĩ lui về phía sau, đầu lại bị đè xuống, không khỏi khẽ mở ra hai mắt, cảm giác tê dại từ trên môi truyền khắp toàn thân, chọc cho thân thể nàng khẽ run, càng muốn lui ra.

“Vũ nhi, chớ tránh.” Cắn môi của nàng, Tư Thiên Hoán cũng chiều nhìn nàng một cái, “Còn nữa, nhắm mắt lại.” Giọng nói thật thấp, mang theo mê hoặc nhàn nhạt, Tô Tiểu Vũ giống như bị đầu độc, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hài lòng cười một tiếng, Tư Thiên Hoán cũng khẽ hé mở con ngươi, đầu ngón tay đột nhiên điểm trụ huyết vị nào đó của nàng, liền thấy thân thể nàng run lên, miệng nhỏ mở ra, trong nháy mắt đầy tràn bọt nước, hình như thẹn thùng nàng nhìn về phía Tư Thiên Hoán.

Bị nàng nhìn trên người chảy qua một luồng nhiệt lưu, Tư Thiên Hoán rên lên một tiếng, con ngươi trầm lại một cái, trực tiếp nhắm mắt lại, hung hăng hôn lên môi nàng, mà trong lúc nàng vô tình giật giật đầu lưỡi, trong đầu hần oanh một tiếng, hoàn toàn mất đi lý trí, thân thể một nghiêng, đè nàng xuống đất.

Ngơ ngác không biết đã qua bao lâu, Tô Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy trước ngực mát lạnh, trên môi chột nhẹ, trong đầu khôi phục một tia thanh minh, mở hai mắt ra, phát hiện vạt áo của mình giờ đã mở rộng, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ thắm lại càng thêm đỏ hơn đỏ triệt để.

“Tư Thiên Hoán!” Tô Tiểu Vũ gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đẩy hần ra, ngồi thẳng người, tay chân luống cuống cầm quần áo che lại kỹ lưỡng, nhẹ nhàng mím môi cái miệng nhỏ nhắn có chút đau, chỗ quai hàm hơi đau, ủy khuất khiến người ta thương.

Bị đẩy ra thần trí Tư Thiên Hoán cũng lập tức trở về, ý thức được mình vừa làm cái gì, trên mặt thoáng qua ửng đỏ, chột dạ nhìn về phía Tô Tiểu Vũ, “Vũ nhi, thật xin lỗi, là ta nóng lòng” Nói xong, kéo Tô Tiểu Vũ vào trong ngực, thay nàng tỉ mỉ sửa sang lại áo, nhìn ánh mắt nàng xinh đẹp lúng liếng, môi đỏ mọng vi sưng, gò má đỏ bừng, ánh mắt hần tối sầm lại, hít một hơi thật sâu mới đè xuống trái tim tà niệm.

Đầu Tô Tiểu Vũ đã đủ thấp không thể thấp hơn nữa, nghe được hần nói, trong lòng ảo não, đưa tay hung hăng bấm một cái trên cánh tay hần.

“A, Vũ nhi, người mưu sát phụ quân!” Thân thể Tư Thiên Hoán cứng đờ, ủy khuất nói, lại cảm thấy sức lực bóp tay nặng hơn, thở dài, bất đắc dĩ cười cười.

“Ta sai rồi, chớ không để ý tới ta.” Tư Thiên Hoán thấy nàng vùi đầu vào ngực mình, thế nào cũng không chịu ngẩng lên, giọng điệu không khỏi mềm nhũn, nhẹ giọng dụ dỗ, trước kia thật đúng là không nhìn ra, vật nhỏ rất hay xấu hổ như vậy.

Tô Tiểu Vũ núp ở trong ngực hắn, từ từ bình phục tâm tình, đầu óc cũng bắt đầu rõ ràng, cảm giác trong lòng có nhiều chỗ gì đó không đúng, làm sao chuyện có thể phát triển đến bước này.....

“Tư Thiên Hoán, vừa nãy người giả bộ khổ sở!” Tô Tiểu Vũ chợt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp tất cả đều là nỗi giận, nếu không phải hắn khổ sở muốn rời khỏi, thì cũng sẽ không xảy ra tất cả chuyện phía sau.

“Thông minh.” Tư Thiên Hoán hí mắt cười giống như hồ ly, “Ngoan, không tức giận, nàng tức giận lòng ta đau.” Theo nụ cười hài hước của hắn, không khí kiêu diễm vừa nãy tiêu tán đi không ít.

Tô Tiểu Vũ bực mình, hai mắt nhắm nghiền, thở ra một ngụm thật dài, lần nữa mở mắt thì đã là một mảnh trong suốt, yên lặng nhìn Tư Thiên Hoán, “Về sau không cho phép gạt ta.”

“Được!” Chỉ cần vật nhỏ không tức giận, muốn hắn làm gì đều được, Tư Thiên Hoán thẳng thắn đáp ứng, nhưng lại nghiêm túc hỏi nàng, “Không giận?”

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, gạt đầu, thật ra thì vốn dĩ nàng không còn tức giận.

“Chuyện của ta, Bạch Thuật cũng đã nói với người.” Những việc này, nếu muốn chính hắn mở miệng, hẳn thật sự không biết nói từ đâu, đã có người giúp hắn nói, ngược lại bớt việc.

Nghĩ đến chút chuyện trước kia, mặc dù hơi khó chịu nhưng bởi vì có Vũ nhi ở đây, trong lòng hắn thoải mái rất nhiều, nhưng ít nhiều gì vẫn sẽ khổ sở, giữa hai lòng mảy trong lúc không chú ý toát ra bi thương, Tô Tiểu Vũ nhìn mắt hắn, chỉ cảm thấy đau lòng.

“Về sau không cho phép người nhớ mẫu hậu.” Tô Tiểu Vũ mím môi, giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt, lại mang theo tuyệt đối bá đạo.

Đột nhiên cảm động dâng vào trái tim, Tư Thiên Hoán ôn nhu cười, giống như gió xuân, dịu dàng xoa tóc vật nhỏ, hắn thật may mắn nhất được bảo bối.

“Người có nghe ta nói không?” Tô Tiểu Vũ nửa ngày không nghe thấy câu trả lời, ngẩng đầu lại thấy hắn nhìn mình ngẩn người, nguy hiểm nheo mắt lại.

“Nghe được.” Cười khê một tiếng, thường ngày người này tà khí liêu lĩnh, bây giờ lại ôn thuận như ngọc.

“Về sau không cho phép nhường cho Tư Thiên Hiểu.” Tô Tiểu Vũ rất bao che người, nếu đã hiểu tâm ý của mình, Tư Thiên Hoán liền bị nàng tính vào hàng ngũ người nàng muốn bảo vệ, “Nếu không, người nhường cho hắn cái gì, ta liền giành cái đó trở lại.”

“Vũ nhi nói gì, thì chính là cái đó.” Tư Thiên Hoán nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán nàng, như như lông vũ lướt qua trái tim Tô Tiểu Vũ.

“Thật dễ nói chuyện.” Sờ chỗ nhột trên trán, Tô Tiểu Vũ hờn dỗi, Tô Tiểu Vũ không biết mình ở trước mặt Tư Thiên Hoán, đã rất khó nhìn ra nàng là Các chủ Vũ các lạnh nhạt cơ trí, nàng cũng như những nữ tử khác yếu ớt dịu dàng.

Tay Tư Thiên Hoán gõ nhẹ trán nàng một cái, thấy nàng trợn mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, cũng may, là hắn gặp nàng trước, cũng may, nàng cũng thích hắn.

“Muốn tắm thay y phục sao?” Tư Thiên Hoán ôm nàng, ngồi trên mặt đất nửa ngày, một thân bụi bẩn, vật nhỏ thích sạch sẽ, sợ đã sớm không chịu nổi.

“Trở về thay.” Tô Tiểu Vũ gạt đầu một cái, vồ vồ, như không có việc gì nói.

Tư Thiên Hoán dịu dàng cười, che lại tinh quang đáy mắt, yên lặng dắt bàn tay nhỏ bé của nàng, cau mày nói, “Tại sao tay lại lạnh như thế?”

“Thể chất thiên hàn.” Tô Tiểu Vũ ngẩng đầu cho hắn một nụ cười, được người quan tâm, tâm tình không tệ.

Thể chất thiên hàn? Đấy mắt Tư Thiên Hoán càng sâu, “Đi vào phòng ta.”

“Oh.” Tô Tiểu Vũ ngoan ngoãn gật đầu, bên trong con người cụp xuống thoáng qua hài hước, chặc chặc, an phận không tới nửa khắc lại bắt đầu tính toán nàng.

“Chỗ ta có thuốc tắm, thường xuyên ngâm có thể thay đổi thể chất.” Tư Thiên Hoán đạt được mục đích, tâm tình cực tốt.

Tô Tiểu Vũ chỉ cười không nói, thuốc tắm sao? Nàng thật không biết người nào điều có thể điều chế thuốc tắm tốt hơn được bồn tắm của nàng ở Vũ các.

Đã đến nơi ở Tư Thiên Hoán, Tô Tiểu Vũ lại một lần nữa cảm thấy Bạch phủ của hắn tiền nhiều như nước.

“Người thật đúng là thích ngọc.” Tô Tiểu Vũ vừa nhìn, bị màu xanh biếc trước mắt làm hoa mắt, trừ nóc nhà là cọc gỗ, sàn nhà, bàn ghế, giường, không một cái nào không phải từ ngọc thạch chế thành.

“Làm gì có thương nhân nào không thích ngọc.” Tư Thiên Hoán tìm cái ghế kê dựa, lười biếng ngồi.

“Lắm tiền nhiều ngọc.” Khóe miệng rụt rụt, Tô Tiểu Vũ quay lưng đi, lười phản ứng lại hắn, chớp mũi vừa động, tìm theo mùi thuốc đi tới hồ tắm, đợi đến lúc lại gần một chút, đấy mắt bỗng sáng lên.

“Hỏa viêm!”

67. Chương 34: Hồ Ly Bạch Thuật.

Dạ yến lần này tổ chức tại ngự hoa viên, là chỗ trưởng công chúa ưa thích nhất vì thế ngự hoa viên này tự nhiên sẽ không phải chỗ tầm thường, cả vườn đầy đủ các loại hoa cỏ quý hiếm, khiến một đám thiên kim phải hoa cả mắt.

Chỗ ngồi ở yến hội đã được an bài, nam tử ngồi một bên, nữ tử ngồi một bên, Tô Tiểu Vũ thật bất hạnh, ngồi chung một chỗ với trưởng tôn Thanh Thanh.

Dạ yến bắt đầu, thân thể vũ giả xinh đẹp, ai cũng có chút công phu, như thế càng làm cho điệu múa được sinh động, xa hoa.

Tô Tiểu Vũ an tĩnh ngồi tại chỗ của mình, thỉnh thoảng giương mắt liếc về sân khấu một chút, lại liền cúi đầu ăn thức ăn ngon trên bàn.

Ngày đó ở Bạch phủ, người nam nhân trước mặt Tư Thiên Hoán là đương kim thánh thượng, giờ phút này bộ mặt hắn uy nghiêm ngồi ngay ngắn phía trên, không nhìn ra nụ cười “hiền lành như người cha” lúc ấy, thì ra là, nàng may mắn đã nắm được cánh tay hoàng đế.

Ngày đó ở trên đường, tiểu ăn xin bị một đám quần gia truy đuổi là nữ nhi tôn quý nhất Phong quốc, trưởng công chúa Tư Thiên Chanh, lúc này nàng ung dung quý phái, không nhìn ra được vẻ dí dỏm lúc đó, thì ra là, nàng may mắn nhìn qua công chúa tắm.

Ngày đó ở quán cơm, người “Cứu” nàng chính là khiêm vương ngồi bên cạnh Hoàng đế, vẫn ôn nhu như ngọc, ấm áp như gió xuân gió xuân.

Nếu bên cạnh Tư Thiên Chanh đều là nam tử tà mị thì nàng đã đều chạm mặt qua, Tô Tiểu Vũ nàng có thể nói là may mắn, quen tất cả những người tôn quý nhất.

Cái này thật đúng là duyên phận, hoặc nói là duyên liên kết, biết một Bạch Lê, ra mắt cả nhà .

Nàng bị những thứ này làm kinh sợ, cố giả vờ bình tĩnh đến chết lặng, rồi đến thật bình tĩnh, vì vậy trên đài biểu diễn kinh diễn đến đâu cũng mắt hấp dẫn, cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

“Hôm nay Nhị tiểu thư không dùng cơm trưa sao?” Dù chưa thấy bóng dáng của Minh vương, trưởng tôn Thanh Thanh vẫn như cũ nở nụ cười, sau khi nhìn thấy Tô Tiểu Vũ ăn không ngừng, trong mắt tràn đầy khinh bỉ cực độ, lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người trong trường hợp này chỉ lo ăn.

“Buổi trưa ăn rồi.” Tô Tiểu Vũ để đũa xuống, từ từ lau miệng, cười nhạt.

Trưởng tôn Thanh Thanh trực tiếp không giấu khinh bỉ, “Ăn rồi mà sao vào đây lại ăn nhiều như vậy?”

“Ăn ngon nha.” Mắt to khê cong, Tô Tiểu Vũ cười vui vẻ, tựa như một đứa bé đơn thuần.

Trưởng tôn Thanh Thanh chê cười ra tiếng, khinh thường nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, dần dần không nhìn Tô Tiểu Vũ trong mắt, dáng dấp khá hơn nữa thì như thế nào, loại này không có phong thái người tôn quý, coi như gả cho một Vương Gia cũng chỉ có thể là tiểu thiếp.

“Quận chúa chê cười, muội muội Tiểu Vũ hàng năm ở trong nhà, rất ít tham gia loại bữa tiệc này, thất lễ.” Tô Nghệ Tuyền cười duyên nói, trách cứ nhìn Tô Tiểu Vũ một cái.

“Cũng đúng, người làm tỷ tỷ nên quản giáo dạy dỗ nàng nhiều một chút.” Trưởng tôn Thanh Thanh làm sao nghe không ra ý châm chọc trong lời Tô Nghệ Tuyền, nhưng vẫn mỉm cười rở phối hợp.

Tô Nghệ Tuyền gạt đầu một cái, dịu dàng nhìn Tô Tiểu Vũ, thuận tay cầm lên một khối bánh ngọt bỏ vào trong miệng, người không biết còn tưởng rằng nàng vì muội muội suy nghĩ khắp nơi.

“Trong yến tiệc ăn cái gì đều rất thất lễ sao?” Tô Tiểu Vũ không hiểu cau mày, một tay khoác lên trên thành ghế, chống đỡ đầu của mình, “Nhưng tỷ tỷ cũng ăn.”

Tô Nghệ Tuyền vừa nghe, bị chiếc bánh ngọt kia làm sặc, nhỏ giọng ho khan, rước lấy một loạt tầm mắt khinh bỉ, thậm chí có nữ tử đã cúi đầu nở nụ cười. Cúi đầu không dám ngẩng lên, cặp mắt nàng giận đến đỏ bừng, trong lòng càng hận Tô Tiểu Vũ, nếu không phải nàng, làm sao nàng sẽ trở thành đối tượng bị người khác chê cười?

Đối với ánh mắt phẫn hận của Tô Nghệ Tuyền nàng làm như không thấy, Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn biểu diễn, khóe môi hiện ra nụ cười có như không.

Tư Thiên Chanh dựa vào ghế, lẳng lặng quan sát Tô Tiểu Vũ, càng xem càng thích, mặt mày cũng cười, “Hoàng huynh, Tiểu Vũ thật là đáng yêu.”

“Chanh nhi, người nhìn nàng như vậy, không sợ Bạch Thuật diệt nàng sao?” Tư Thiên Hoàng bởi vì ngồi ở chủ vị, tất cả mọi người đều nhìn hắn, vì vậy trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lời nói không thiếu hài hước.

“Người đánh thắng được Tiểu Vũ sao?” Tư Thiên Chanh nhướn mày, mắt liếc thấy Bạch Thuật không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh.

Bạch Thuật ưu nhã ngồi xong, ôn hòa cười nói, “Khó mà nói.”

“Không phải chứ, nàng mới mấy tuổi?” Tư Thiên Bắc thiếu chút nữa phun một ngụm rượu ra, nghiêng đầu trợn to mắt, võ công của Bạch Thuật mặc dù không biến thái giống tiểu đệ, nhưng cũng mạnh hơn hắn không ít, này Tô Tiểu Vũ năm nay mới mấy tuổi?

“Không phải người nói tiểu tử thú vị rất dễ dàng đánh thắng được nàng sao?” Tư Thiên Hoàng cũng hứng thú nói, tiểu đệ hắn là một người biến thái, tìm cô nương cũng là thiên tài, sau này ai dám đối nghịch với bọn họ?

“Tô Tiểu Vũ giấu giếm thực lực.” Bạch Thuật uống trà, che lại tinh quang đáy mắt, thời điểm lần trước mang nàng đi Bạch phủ, trong lúc vô tình hắn dò xét nội lực của nàng, phát hiện có chút kỳ quái, đã hỏi Bạch Lê, hắn cũng không biết, chỉ biết là lực lượng kia rất mạnh.

“Hoán biết không?” Tư Thiên Bắc cau mày.

Đang lúc mọi người không thấy được góc độ Tư Thiên Hoàng khinh bỉ nhìn nhị đệ một cái, “Bạch Thuật biết, Hoán lại không biết sao?” Võ công của Hoán đến trình độ nào, hắn không dám đoán.

“Hắn không để ý sao?” Tư Thiên Bắc không hiểu, tiểu đệ quan tâm Tô Tiểu Vũ như vậy, nàng lại gạt hắn.

“Hắn là có nỗi khổ tâm trong lòng.” Vẫn không lên tiếng Tư Thiên Hiểu nhàn nhạt mở miệng, ôn hòa nhìn Tư Thiên Bắc.

Tư Thiên Hiểu vừa mở miệng, bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, không khỏi bật cười, “Lần này, ta và Hoán không thích cùng một cô nương.”

Chuyện của Hoán, hắn rất đau lòng, nhưng không cách nào đền bù, thời điểm mỗi một lần hai người thích cùng một đồ, đều là Hoán phát hiện trước, sau đó thối lui, hắn nhìn cũng đau lòng, dù sao đó là tiểu đệ hắn đau lòng nhất, nhưng hắn vẫn không có cách nào oán hận tiên hoàng hậu, dù sao nàng đối xử với hắn rất tốt.

“Vậy, vậy tại sao ngươi muốn cứu Tiểu Vũ, còn hỏi tên của nàng?” Tư Thiên Chanh mím môi, không nhịn được hỏi.

Tư Thiên Hiểu thấy buồn cười, muốn nói cái gì, nhìn Bạch Thuật một chút, cuối cùng vẫn chưa nói.

“Là ta khiến Hiểu đi quán cơm kia.” Nhìn tiểu nhân nhi trong ngực nhú chặt chân mày, Bạch Thuật không có ý định lừa gạt nữa.

Trên đài cao lần nữa lâm vào trầm mặc.

“Bạch Thuật ngươi còn chuyện gì gạt ta.” Tư Thiên Chanh hung hăng nhắm mắt lại, xoay mặt đi không nhìn Bạch Thuật, bọn họ cũng coi như là người thông minh, rất nhanh liền hiểu rõ ràng, chỉ sợ chuyện này là do Bạch Thuật muốn trị tâm bệnh cho Hoán, bày thế cục, hơn nữa chỉ có Bạch Thuật mới có thể hiểu rõ hành tung của Hoán, bày ra thế cục này.

“Hiểu có nữ tử mình yêu mến.” Bạch Thuật híp mắt, đối với việc Tư Thiên Chanh xa cách cảm thấy không vui, quyết định bán Tư Thiên Hiểu.

“Hiểu?” Bốn đôi mắt sâu kín nhìn về phía Tư Thiên Hiểu.

Sắc mặt Tư Thiên Hiểu khẽ biến thành màu đen, trầm mặc, tròn mắt, che lại tức giận bên trong, Bạch Thuật ngươi nhớ cho ta!

“Chanh nhi, còn tức giận sao?” Bạch Thuật đối với oán khí trên người Tư Thiên Hiểu làm như không thấy, giọng nói dụ dỗ Tư Thiên Chanh.

Tư Thiên Chanh nhú mày, hài lòng cười, không chỉ giải trừ khúc mắc của tiểu đệ, còn đào ra một Tam đệ bất quá!

Lần này mọi người rồi rít lọ ra vẻ khinh thường, vì nữ nhân bán huynh đệ.

68. Chương 31: Lệnh Bài Minh Vương

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

“Hỏa viêm!”

“Vật nhỏ thật đúng là biết thưởng thức, người.....” Tư Thiên Hoán mặc dù không nhìn thấy nét mặt của nàng, nhưng từ trong giọng nói của nàng đã nghe ra được sự hưng phấn, theo hắn thấy, vật nhỏ rất ít lộ cảm xúc ra ngoài, xem ra nàng thật sự thích y dược.

Lời còn chưa nói hết, tiểu nữ nhân đã biến mất trước mắt, sau đó chỉ nghe thấy tiếng nước “Đông” một cái.

Nụ cười trên khóe miệng cứng lại, trên trán Tư Thiên Hoán mơ hồ nổi lên gân xanh, xem ra trong lòng nàng địa vị của hắn thật không bằng một cái hồ được thủy rách.

Đứng dậy, đi ra ngoài cửa, chậm rãi đóng cửa phòng lại, đi tới viện Tư Thiên Chanh, hôm nay hoàng tử có chút lớn gan nhắc tới quá khứ không thể quay đầu của Bạch Thuật, sợ rằng Bạch Thuật sẽ trên ở giường “Phạt”, không ở trong viện, hấn lấy y phục cũng không sợ quấy rầy chuyện tốt của bọn họ.

Nhưng mà, khi Tư Thiên Hoán đứng trước cửa phòng Tư Thiên Chanh thì rốt cuộc phát hiện tư duy theo quán tính hại người.

“Bạch Thuật..... Ừ.....” Giọng nữ kiều mỹ mất hồn, xen lẫn hơi thở gấp của nam nhân, ánh đèn mập mờ không rõ, không một chút nói rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

Bĩu môi, đột nhiên thấy bên cạnh trên cây cột dán một tờ giấy, liếc mắt nhìn, hài lòng nở nụ cười.

“Phòng sát vách khách, y phục đã chuẩn bị tốt.”

Chờ lúc cầm y phục rời đi, Tư Thiên Hoán không quên quay đầu lại hài hước nhìn cửa phòng một cái, xem ra hoàng tử thật sự đặc tội Bạch Thuật.

Bên trong phòng.

“Bạch Thuật, ưmh, ngươi cố ý.” Tư Thiên Chanh mặt kiều mỹ, đôi mắt ẩn tình, ai oán nhìn người nam nhân trước mặt, chính là hấn cố ý muốn nàng ở trước mặt huynh đệ mất mặt.

“Chanh nhi cảm thấy phạt này nặng sao?” Thường ngày bình tĩnh không gọn sóng, hoặc là thương nhân xảo trá, thì giờ khắc này Bạch Thuật lại hóa thân thành yêu tinh tà mị, khéo mắt đuôi mày tất cả đều là mê hoặc, giọng điệu dịu dàng, nhàn nhạt uy hiếp.

Tư Thiên Chanh cắn môi, giận đến thân thể phát run, trên cổ đau xót, biết hấn cố ý lưu lại ấn ký trên người nàng, trong lúc nhất thời nổi giận, “Bạch Thuật thôi, ngươi trước kia bằng sơn đều là giả bộ giả bộ, ừ.....”

Hoàn toàn ngăn chặn lại cái miệng nhỏ nhắn tức chết người của nàng, trong lòng Bạch Thuật hừ lạnh, tiểu miêu cứng đầu cứng cổ, vốn dĩ nghĩ nói cả đêm là đủ rồi, bây giờ nhìn lại, không đủ.

Tư Thiên Hoán chậm rãi đi về gian phòng của mình, đi tới hồ tắm, hồ tắm phòng trong không có cửa, chỉ có một tầng hồng sa, hai tầng gấm màu đỏ làm vách ngăn.

“Y phục ta để ở chỗ này.” Đi tới giữa hai tầng gấm vóc, Tư Thiên Hoán chậm rãi để quần áo xuống, lại không nghe được trả lời, nhú mày, phát hiện bên trong an tĩnh đến dọa người, sắc mặt lập tức trắng nhợt, vọt qua màn che xông vào.

“Vũ nhi!”

“Cút.”

Hỏa viêm có lợi cho lưu thông khí huyết, lần trước nàng đột phá cửa ải kia, mượn Hỏa viêm củng cố lại, lập tức an tọa trong ao, vận khí đan điền, khiến được tính Hỏa viêm thấm vào trong cơ thể, dĩ nhiên sẽ yên lặng, lúc Tư Thiên Hoán đi tới chỗ màn che, nàng không có phát hiện.

Nhưng khi hấn mới vừa hô to một tiếng kia, thần thức nàng đắm chìm trong đó cũng trở về, quay đầu lại liền nhìn hấn sải bước vọt vào, mặt đỏ lên, lao ra mặt nước, liền hấn kéo gấm vóc bao lấy thân thể, vận nội lực hong khô nước trên người, chậm rãi rơi xuống đất.

“Ngươi.....” Tư Thiên Hoán nhìn nữ nhân lộ ra hai cánh tay bạch ngọc, động tác xông tới cứng đờ, “Ta nghe bên trong không có thanh âm, cho nên.....”

Tô Tiểu Vũ tức giận nhìn hấn chằm chằm, trong cổ ngai ngái, một tia máu tề khéo miệng nàng tràn ra, theo cằm chảy xuống, thân thể mềm nhũn, ngã về phía sau.

“Vũ nhi!” Hấn nhanh tay tiếp được nàng, sắc mặt Tư Thiên Hoán trắng bệch, tất cả trong mắt đều là lo lắng, nắm cổ tay của nàng bắt mạch, “Ngươi làm sao vậy?”

“Không sao.” Tô Tiểu Vũ nhắm hai mắt thở một hơi dài nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Tư Thiên Hoán có chút u oán, “Lúc này ta đang luyện công.” Hấn xông tới, làm nàng phân tâm.

“Thật xin lỗi.” Tư Thiên Hoán đau lòng hôn một cái trên trán của nàng, bế nàng đến trên giường, mà hân ngồi ở đầu giường, kéo tay của nàng, con người màu hổ phách trong suốt, một luồng khí ấm áp từ tay truyền vào, chảy khắp toàn thân.

Tô Tiểu Vũ nội thương không nặng, nội lực Tư Thiên Hoán lại lợi hại, rất nhanh liền chữa khỏi cho nàng.

“Tôi nay chớ đi, ở lại nơi này dưỡng thương.” Lòng mảy Tư Thiên Hoán vẫn nhũu không có giãn ra, mặc dù vừa bắt đầu hân liền đánh chủ ý này, nhưng hân chưa bao giờ nghĩ tới muốn nàng bị thương.

Tô Tiểu Vũ sững sờ, nhìn ra sự quan tâm của hân, mím môi, lắc đầu, “Ta muốn trở về.” Tỳ nữ của Trương tôn Thanh Thanh vẫn còn ở trong viện nàng đứng, ngày mai nếu không kịp trở về, sẽ lại có phiền toái, bây giờ nàng không muốn gây ra phiền toái, nàng còn muốn đi tìm mẫu thân.

“Vậy nghỉ một lát, chút nữa ta đưa nàng về.” Tư Thiên Hoán thỏa hiệp, vật nhỏ làm việc tự nhiên có suy nghĩ, hân sẽ không miễn cưỡng nàng.

“Ừ.” Những tổn thương nặng nàng đều đã trải qua, nếu không phải nàng điều chế thuốc có hiệu quả, thì bây giờ người nàng phải có mấy vết sẹo rồi, nhưng hôm nay một chút tổn thương nho nhỏ này không thể coi là bị thương được, nhưng lại làm cho nàng mềm yếu đến mức nằm trong ngực người khác, có phải thích một người, ở trước mặt hân sẽ rất khó kiên cường?

Chớp đôi mắt to một chút, càng thêm nặng nề, không lâu lắm liền ngủ.

Đau lòng hôn gương mặt của nàng một cái, lần đầu tiên Tư Thiên Hoán ném tư vị nhớ thương một người, nàng cười, hân liền cười, nàng khóc, hân liền đau, nàng bị thương, lòng hân lo lắng đến hốt hoảng.

Vật nhỏ.....

Rón rén thay đổi y phục cho nàng, mặc dù cảnh đẹp trước mắt mê người, nhưng hân vẫn không có nửa điểm dục niệm, chỉ là dịu dàng mặc y phục tử tế cho nàng, cầm chăn mỏng bao lấy nàng, sau đó ôm nàng vận khởi khinh công bay đến phủ tướng quân.

Tây Vân không biết sững sờ bao lâu, nàng chỉ biết, thời điểm người nam nhân ôm chủ tử Tiểu Vũ xuất hiện trước mặt nàng, trông mắt nàng muốn rớt ra.

Trơ mắt nhìn hân đi vào phòng của chủ tử Tiểu Vũ, dịu dàng đặt nàng xuống, rồi sau đó rón rén đi ra, đứng lại trước mặt nàng.

Nàng rốt cuộc bỏ lỡ cái gì sao? Chủ tử Tiểu Vũ của nàng như hoa như ngọc làm sao sẽ bị một người nam nhân ôm trở về? Chủ tử Tiểu Vũ lại ngủ thoải mái trong lòng hân như vậy? Nam nhân này là ai?

Ngẩng đầu, nhìn Tư Thiên Hoán, Tây Vân cảm thấy đại não trong nháy mắt dừng lại, trong lòng nàng, chủ tử Tiểu Vũ đã đẹp nhất rồi, nhưng thấy nam tử này, nhận thức của nàng bị lật đổ, tại sao một người nam nhân có thể lớn lên xinh đẹp như vậy, cái này nữ nhân bọn họ có thể sống sao?

“Người là Tây Vân?” Tư Thiên Hoán nhìn nữ oa trước mắt sắc mặt lúc trắng lúc đen, giọng nói nhàn nhạt trong trong lúc lơ đãng để lộ ra uy nghiêm, làm cho người ta thần phục.

“Làm sao người biết?” Tây Vân sững sờ, phòng bị nhìn Tư Thiên Hoán, ánh sáng nguy hiểm chợt lóe trong mắt hân khiến nàng cảm thấy kinh hãi, nàng không nên đắc tội với hân.

“Chủ tử người bị nội thương một chút, một ngày ba lần, đưa cái này cho nàng ăn.” Tiệp tay đưa một gói giấy cho Tây Vân.

“Chủ tử Tiểu Vũ tại sao bị thương?” Tây Vân trừng lớn mắt, thấy sắc mặt Tư Thiên Hoán càng ngày càng đen, thông minh lựa chọn dời đề tài, “Vị này, ừ, công tử, người là.....” Từ lúc nào Lăng thành xuất hiện một tên yêu nghiệt như vậy, chẳng lẽ không phải người Lăng thành?

” Là nam nhân của chủ tử người.” Tư Thiên Hoán hừ nhẹ, thấy Ân nhi đứng trong sân, cũng không quản vẻ mặt Tây Vân kinh ngạc, hỏi, “Nàng ta là ai?”

“Thị nữ Quận chúa Hà Dương.” Nhìn ra Tư Thiên Hoán khó hiểu, Tây Vân háng giọng một cái, dậm mắt dậm muối kể lại đầu đuôi sự tình.

Sau khi Tư Thiên Hoán nghe xong, nhàn nhạt gật đầu một cái, “Về sau đừng để cho người khác đề trên đầu chủ tử ngươi, xảy ra chuyện, ta chịu trách nhiệm.” Dứt lời, lắc mình rời đi.

Khóe mắt Tây Vân giật giật, lời nói này thật đúng là dễ, hẳn chịu trách nhiệm, hẳn chịu trách nhiệm cái rắm, xảy ra chuyện không biết đi đâu tìm hắn, đang muốn mắng chửi người, không trung đột nhiên rơi xuống một khối ngọc bội, kỳ quái lật xem một chút, nhất thời kinh hãi trợn to hai mắt.

Minh, lệnh bài Minh vương?

Lệnh bài Minh vương, tam quân nghe lệnh, con thứ tư của tiên hoàng Tư Thiên Hoán, sa trường ba năm, danh tiếng lẫy lừng, tiên hoàng đặc biệt phong hắn làm Minh vương, ban thưởng lệnh bài Minh vương, có thể hiệu lệnh tam quân, tân hoàng lên ngôi, cũng không thu hồi binh quyền.

Đắc tội Hoàng đế, nhiều lắm là tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội; nhưng đắc tội Minh vương, ngàn vạn chiến mã đập cho người đến vụn thịt cũng không còn.

Hai tay cầm lệnh bài Minh vương, toàn thân Tây Vân đều run rẩy, vật này có thể tùy tiện cho người sao? Vật này cho nàng cầm chính là về sau có thể giúp cho chủ tử dễ dàng hạ gục sao?

Có thể không lấy được không, nàng chỉ là một tiểu nhân bất, nếu lỡ làm mất phải thưởng đầu!

69. Chương 35: Tờ Giấy Ước Hẹn.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn người trên đài cao, nhìn bọn họ thảnh thơi đưa ánh mắt lên trên người mình, nàng nghiêng mắt nhìn theo ánh mắt lại hơi cảnh cáo.

Tư Thiên Chanh vừa lúc chống lại ánh mắt lạnh của Tô Tiểu Vũ, đánh cái rùng mình, Tiểu Vũ và tiểu tử thú quả thật một đôi, đến ánh mắt cũng giống như vậy.

“Chanh nhi.” Tư Thiên Hoàng nhìn biểu diễn đã tiến hành gần đầy đủ rồi, đưa cho Tư Thiên Chanh một tờ giấy, tối nay hiện ra một nụ cười rực rỡ nhất, “Giao cái này cho Tô Tiểu Vũ.”

Hoàng đế cười một tiếng, nội thị tổng quản bên cạnh lập tức sai người khen thưởng người mới vừa biểu diễn, cho là Hoàng đế cười vì bọn hắn biểu diễn tốt.

“Là cái gì?” Tư Thiên Chanh nghi ngờ mở tờ giấy trong tay ra, cặp mắt lập tức sáng ngời, cười như không cười nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, “Ta đi a!”

“Chậm một chút.” Bạch Thuật bất đắc dĩ nói, lại nhìn nàng như một làn khói trốn mất tăm.

“Này, Bạch Thuật, người thấy thế nào lại coi trọng hoàng tử?” Tư Thiên Bắc vẫn luôn cảm thấy, hoàng tử hắn hết ăn lại nằm, thành thói quen không tốt, mặc dù bộ dạng xinh xắn, nhưng phối hợp với Bạch Thuật, sẽ thành một đóa hoa héo cắm trong bình ngọc.

“Củ cải rau xanh, ai cũng có sở thích riêng.” Bạch Thuật cười đến vô lại, nhưng cương chiều trong mắt không lừa được người.

“Khụ khụ, coi như ta không nói.” Khóe miệng Tư Thiên Bắc giật giật, ánh mắt xoay qua chỗ khác liếc Tư Thiên Hoàng và Tư Thiên Hiểu một cái.

“Hôm nay này múa không tệ.” Tư Thiên Hoàng xoay người, nói chuyện với Tư Thiên Hiểu.

Tư Thiên Hiểu gật đầu, Nhị hoàng huynh rõ ràng còn lớn hơn hắn, nhưng cũng là người ngây thơ nhất trong mấy huynh đệ, mặc kệ hoàng tử có bao nhiêu khuyết điểm, nếu Bạch Thuật thật tâm thích nàng, sẽ không để ý những thứ này.

Tư Thiên Bắc chu mỏ một cái, cũng không nói thêm cái gì.

“Công chúa điện hạ.” Trưởng tôn Thanh Thanh mắt tinh, thấy Tư Thiên Chanh đi tới, lập tức đứng dậy.

Những người khác thấy vậy, cũng rối rít đứng dậy, hành lễ trước nữ nhân tôn kính nhất Phong quốc.

Trưởng tôn Thanh Thanh nhìn mọi người bốn phía cung kính có thừa đối với Tư Thiên Chanh, lòng không phục, nàng tự nhận không thể so được với Tư Thiên Chanh, vô luận tài năng hay diện mạo, nhưng nàng cũng là nữ nhân tôn quý nhất, mà nàng trưởng tôn Thanh Thanh chỉ là một Quận chúa!

“Đứng lên đi.” Tư Thiên Chanh nhàn nói ra tiếng, phong cách tôn quý hồn nhiên thiên thành.

“Tạ công chúa.” Chúng nữ đứng dậy.

“Tiểu Vũ nha.” Ánh mắt của Tư Thiên Chanh vừa nhìn thấy bóng dáng màu đen tận lực che giấu mình, ánh mắt không di động nửa phần, cười híp mắt kêu.

“Công chúa điện hạ có gì phân phó?” Tô Tiểu Vũ đón nhận khuôn mặt tươi cười của Tư Thiên Chanh, cũng mím môi cười một tiếng, trong mắt đều là cảnh cáo, đừng tìm phiền toái cho nàng, nếu không, nàng không ngại thay Bạch Thuật huấn thê (dạy dỗ thê tử).

Bị nàng nhìn lạnh cả sống lưng, nhưng muốn hoàn thành nhiệm vụ, Tư Thiên Chanh một tay kéo Tô Tiểu Vũ qua, trong ánh mắt kinh dị của mọi người, quen thuộc mở miệng, “Tiểu Vũ không nhớ rõ Bồn cung rồi hả? Bồn cung còn nghĩ ngày nào đó tìm người đi du hồ đấy.” Một câu nói, nói rõ nàng và Tô Tiểu Vũ quen biết nhau lúc du hồ, cũng nói nàng và Tô Tiểu Vũ quan hệ rất tốt.

“Tiểu Vũ sao lại không nhớ rõ công chúa đây?” Tô Tiểu Vũ cười vui vẻ, nhưng trong mắt nhìn Tư Thiên Chanh đều là lạnh lẽo.

“Vốn dĩ bồn cung đến đây là do Bồn cung muốn ôn lại chuyện cũ cùng người.” Tư Thiên Chanh lôi kéo Tô Tiểu Vũ đi, nhưng vẫn không quên nói với những nữ tử khác, “Các vị thiên kim cứ tự nhiên.”

Dứt lời, lôi kéo Tô Tiểu Vũ rời đi.

“Lúc nào thì nàng ta biết công chúa?” Trưởng tôn Thanh Thanh híp mắt đẹp hỏi Tô Nghệ Tuyền.

Tô Nghệ Tuyền còn chưa từ trong cơn chấn kinh phục hồi lại tinh thần, lại nghe trưởng tôn Thanh Thanh hỏi, rất nghi hoặc lắc đầu, “Không biết.”

Trưởng tôn Thanh Thanh nặng nề ngồi xuống, trong mắt không hiểu, người khác không biết, nàng lại biết, Minh vương và trưởng công chúa có quan hệ rất tốt, ban đầu nàng cũng nghĩ tới đi con đường trưởng công chúa này, đến gần Minh vương, nhưng trưởng công chúa lại lạnh nhạt lạnh nhạt với nàng.

Nhưng Tô Tiểu Vũ và trưởng công chúa lại có giao hảo, dung mạo của nàng lại.

Hung dữ thoáng qua trong mắt, trưởng tôn Thanh Thanh ngẫm hạ quyết định, Tô Tiểu Vũ, không được giữ lại.

Tô Nghệ Tuyền nhìn phương hướng Tô Tiểu Vũ rời đi, trừ ghen tỵ còn là ghen tỵ, tại sao, tại sao nàng được phụ thân sủng ái, lần này lại tìm được trưởng công chúa làm núm đỡ, cứ tiếp tục như thế, tình cảnh nàng ở phủ tướng quân càng thêm bất lợi.

Lòng bàn tay truyền đến đau đớn khiến cho nàng hồi hồn, tập trung ý chí, Tô Nghệ Tuyền đã khôi phục lại bộ dáng ôn nhu uyển chuyển.

Đi không bao lâu, Tư Thiên Chanh dừng bước.

“Ha ha, cái đó Tiểu Vũ a.” Tư Thiên Chanh cười híp mắt, một bộ dáng ôn hòa.

Tô Tiểu Vũ hất tay của nàng ra, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng, “Tốt nhất cho ta một cái lý do.” Nàng không muốn gây phiền toái, chưa tới hai mươi ngày nàng phải lên đường tìm mẫu thân, lúc này Tư Thiên Chanh kéo nàng ra ngoài, chẳng những tìm phiền toái cho nàng, càng tăng thêm đại phiền toái!

“Tiểu Vũ, tiểu tử thú vị để cho ta đưa cho người cái này.” Tư Thiên Chanh lấy tờ giấy giao cho Tô Tiểu Vũ, ý đồ dõn dả giận đi.

“Tư Thiên Chanh, nếu muốn đưa cho ta tờ giấy, người không cần phải rêu rao tới đây như vậy, không phải người muốn nói cho ta biết, cả đời ta sẽ dây dưa không rõ với hoàng thất, không phải sao?” Tô Tiểu Vũ đã

nắm tờ giấy, nhưng lạnh lẽo trong mắt càng sâu, nàng là tỷ tỷ Tư Thiên Hoán, suy nghĩ tất cả vì Tư Thiên Hoán cái này không sai, nhưng không có nghĩa nàng muốn làm gì thì làm.

“Ta Tô Tiểu Vũ nếu muốn ở chung một chỗ với Tư Thiên Hoán, không ai có thể ngăn trở được, nếu không muốn, cho dù là thiên quân vạn mã, cũng không ép buộc được ta.”

Giọng điệu lạnh lùng, lại mang theo lời ngỗ nghịch uy nghiêm, Tư Thiên Chanh biết, đây mới thật sự là Tô Tiểu Vũ, le lưỡi một cái, nàng còn tận tâm làm chút việc dư thừa.

“Tiểu Vũ, là ta không tốt.” Tư Thiên Chanh nhếch miệng cười một tiếng, nàng thật đúng là càng ngày càng thích cô nương này rồi, là em dâu của nàng, thật tốt!

“Tiểu khát cái.” Thu lại khí thế, Tô Tiểu Vũ lưỡi biếng gợi lên nụ cười.

“Hắc hắc, nhưng ngươi đã nhìn qua ta tắm rửa, vậy ta muốn ngươi chịu trách nhiệm!” Nói đến náo loạn thì không ai hơn được nàng Tư Thiên Chanh, lập tức kéo tay áo Tô Tiểu Vũ, không hề có một chút tự giác nào.

Tô Tiểu Vũ nhú mày, nghiêng ánh mắt nhìn thấy một bóng dáng màu trắng, trong mắt xẹt qua nụ cười xấu xa, đưa tay, rút trâm cài trên đầu vút trên mặt đất, mặc cho làn tóc bay tán loạn, cởi áo khoác xuống, còn dư lại áo gấm mỏng màu đen bên trong, không biết từ đâu lấy được sợi tơ màu đen buộc tóc lên, chỉ chốc lát, mới vừa nãy là nữ tử ưu nhã cao quý giờ phút này biến thành thiếu niên tuấn kiệt tiêu sái.

Chiều cao Tô Tiểu Vũ cao hơn những nữ tử bình thường một chút, nàng khẽ cúi người, đưa tay đỡ lấy cằm Tư Thiên Chanh, tròng mắt đen mơ hồ xẹt qua một tia hồng quang, tà khí nở nụ cười, như yêu ma ban đêm, nguy hiểm mê người.

Tư Thiên Chanh chỉ cảm thấy trái tim rút lại một cái, ánh mắt khẽ tan rã, “Tiểu, Tiểu Vũ.”

“Thế nào, không phải để cho ta phụ trách sao?” Tô Tiểu Vũ cười, môi dần dần đến gần Tư Thiên Chanh, đột nhiên tay ôm eo nàng căng thẳng, mang theo nàng bay khỏi chỗ đứng, cười như không cười nhìn nam tử áo trắng trước mắt.

“Ngươi quả nhiên giấu giếm thực lực.” Hắn dùng năm phần sức lực, Tô Tiểu Vũ lại có thể dễ dàng tránh né, công lực này, sợ rằng không yếu hơn hắn.

Tròng mắt đen nháy mắt tối lại, ngay sau đó khôi phục nụ cười lưỡi biếng, tay Tô Tiểu Vũ vừa dùng lực, đẩy Tư Thiên Chanh đến người Bạch Thuật, người sau vững vàng tiếp được, nhìn ánh mắt nàng có chút tan rã, rút đi nụ cười, kinh ngạc nhìn về phía Tô Tiểu Vũ, “Ngươi là.”

“Tốt lắm, ta cũng nên đi đến nơi hẹn rồi.” Tô Tiểu Vũ cười nhạt cắt đứt lời Bạch Thuật, giơ tờ giấy trong tay lên, xoay người sắc mặt liền u ám, mỗi người đều có quá khứ không muốn nhắc tới, nàng tự nhiên cũng không ngoại lệ.

“Chanh nhi, tỉnh.” Bạch Thuật dịu dàng nhìn nữ tử trong ngực, thấy nàng dần dần hồi hồn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Tiểu Vũ là một kỳ tài nữ tử, hắn cho là mình ẩn thân rất khá, lại vẫn bị nàng biết hắn vẫn hoài nghi nàng, cho nên nàng lựa chọn dùng phương pháp bại lộ thân phận mình, để cho hắn tiêu trừ nghi ngờ sao?

Xem ra, nàng thật lòng động tâm với Bạch Lê, chỉ là nàng làm sao biết hắn sẽ biết thân phận của nàng?

70. Chương 32: Kiều Diễm Như Hoa

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

“Chủ tử Tiểu Vũ, người dậy rồi sao?” Tây Vân kích động cả đêm không ngủ, xung quanh mắt hiện quầng thâm đen, nhưng nhìn như thế nào cũng thấy hưng phấn trong mắt rất không hòa hợp.

“Ừ.” Giọng nói lưỡi biếng truyền ra, Tây Vân bưng đĩa đồ ăn sáng chậm rãi đi vào.

Tô Tiểu Vũ vừa tỉnh lại, liền nhìn thấy mình y phục trên người rõ ràng không phải là của mình và cái chân không thuộc về phủ tướng quân, trong bụng sáng tỏ, vành tai hơi đỏ lên, nhìn ánh sáng long lanh trong mắt Tây Vân, cũng biết Tư Thiên Hoán không tránh mặt Tây Vân.

Từ từ ăn xong bát cháo, đang miệng lưu lại mùi thơm nói cho nàng biết, trong cháo này có tuyết liên, trong lòng nàng ấm áp, ánh mắt từ từ trở nên nhu hòa.

“Nhìn lâu như vậy, mắt không mệt sao?” Buông bát cháo xuống, ưu nhã lau miệng, Tô Tiểu Vũ hài hước nhìn Tây Vân.

Mặt Tây Vân lúng túng hồng hồng, không chịu được tò mò hỏi: “Chủ tử Tiểu Vũ, Minh vương chính là chủ nhân phòng ngọc kia sao?”

“Cái gì Minh vương?” Tô Tiểu Vũ sững sờ, trong mắt có sự nghi ngờ nhàn nhạt.

“Chính là Chiến thần nha!” Tây Vân kinh ngạc trợn to mắt, ngày ấy Minh vương thu quân hồi triều, nàng xa xa đứng nhìn, là người khí thế mười phần, tối hôm qua quan sát khoảng cách gần, càng làm cho nàng hâm mộ ghen tỵ lại sùng bái.

Khẽ gật đầu, Minh vương, có chút ấn tượng, chỉ là.....

“Minh vương và Tư Thiên Hoán có quan hệ gì?”

Thấy vẻ mặt Tô Tiểu Vũ chân thành hỏi vấn đề này, Tây Vân đột nhiên hóa đá, sau đó gió vừa thổi, thì nàng trở thành bột đá tung bay theo gió rồi.

“Chủ tử Tiểu Vũ, ngươi có thật sự quan tâm tình huống hoàng thất không?” Tây Vân cười còn khó coi hơn khóc.

Đột nhiên nghĩ đến mẫu thân Tư Thiên Hoán là hoàng hậu, nói như vậy, hẳn chính là Vương gia rồi..... lần đầu tiên trong đời Tô Tiểu Vũ cảm thấy mình ngu ngốc lúng túng, “Trước kia không có quá chú ý.”

Thì ra Tư Thiên Hoán chính là Minh vương, tối hôm qua chỉ nghe Bạch Thuật nói quá khứ của hắn, lập tức không liên hệ tới, nàng chỉ quan tâm những thứ nàng nghĩ, mà các thành viên hoàng thất nàng nghe qua liền quên.

“Khụ khụ, chủ tử Tiểu Vũ, ngươi có biết tối hôm qua hắn để lại cái gì không?” Tây Vân dè xuống sự xem nhẹ đối với chủ tử nhà mình, lại nghĩ đến tấm lệnh bài trong ngực kia, trong mắt toát ra ánh sáng, “Hắn để lại cái này!” Lấy lệnh bài Minh vương ra, giao trên tay Tô Tiểu Vũ, sợ nàng đến cái này là cái gì cũng không biết, vội vàng muốn giải thích, lại không nghĩ rằng nàng đã nở miệng.

“Lệnh bài Minh vương.” Tô Tiểu Vũ nghịch ngọc bài trong tay, nhàn nhạt mà nói ra, lạnh lạnh nhìn Tây Vân, nàng chỉ không nhận ra người, không có nghĩa là nàng không nhận biết được bảo bối.

“Chủ tử Tiểu Vũ biết đây là cái gì, thế nhưng sao lại không kích động?” Tây Vân kinh ngạc nhìn vẻ mặt chủ tử gần như không đổi sắc.

“Hắn cho ngươi cái này làm gì?” Tô Tiểu Vũ tùy ý ném lệnh bài cho Tây Vân, vật này là cho Tây Vân, nếu để cho nàng, tự thân hắn sẽ giao cho mình.

Tây Vân cuống quýt tiếp được lệnh bài, trên người đổ đầy mồ hôi lạnh, chủ tử Tiểu Vũ, vật này có thể tùy tiện ném loạn sao?

“Vương gia nói, về sau không cho phép người khác dè trên đầu chủ tử!” Giọng nói Tây Vân vang dội, bộ dáng đắc ý kia, khiến Tô Tiểu Vũ trở nên đau đầu.

“Nếu cho ngươi, vậy cầm đi.” Tô Tiểu Vũ đứng dậy, lười phản ứng lại nữ nhân phía sau, Vương gia nói, Vương gia nói, ai mới là chủ tử của nàng?

“Chủ tử Tiểu Vũ..... Nếu nhờ cái này mất thì làm như thế nào?” Tây Vân hỏi một vấn đề cuối cùng.

“Làm tiếp cái khác.” Bốn chữ nhẹ như nước chảy, lại làm Tây Vân sợ đến ngã xuống đất, làm, làm tiếp.....

Tô Tiểu Vũ đứng trước mặt Ân nhi, thấy ánh mắt nàng dò dẫm nhìn chăm chăm vào một chỗ, sắc mặt trắng bệch, đầu đổ mồ hôi lạnh, vô tội mở trừng hai mắt, hôm qua nàng có hỏi nàng ta có muốn ngồi xuống không, nhưng nàng ta cự tuyệt.

Chậm rãi đi tới đại sảnh, hôm qua Tô Thanh Viễn nói qua, hôm nay bảo nàng và Tô Nghê Tuyền đi tới đại sảnh chọn mấy xiêm áo cho thịnh yến hoàng thất, ngược lại nàng cảm thấy mặc cái gì cũng được nhưng bây giờ nàng là nữ nhi ngoan của Tô phủ, không thể không đi.

Vừa đến đại sảnh, liền thấy Tô Nghê Tuyền ngồi đó, tư thái ưu nhã, trong mắt không che giấu được hưng phấn.

Đối với thịnh yến hoàng thất, Tô Nghê Tuyền cực kỳ coi trọng, nếu như không có biến cố gì, nàng sẽ được vào cung, hoặc là bị chỉ cho một Vương gia, trúng vào khả năng nào, nàng đều có thể có vô số vinh hoa phú quý, vì vậy ngày đó nàng nhất định phải trở thành tiêu điểm toàn bộ thịnh yến.

Không thể không nói, nữ nhân có lúc thật sự rất ngây thơ.

Năm người Tư gia kia, người nào không phải là long phượng trong loài người, sao có thể dựa vào y phục mà sinh tâm tư?

Mắt tinh nhìn thấy Tô Tiểu Vũ chậm rãi đi tới, hưng phấn trong mắt Tô Nghê Tuyền lập tức bị đồ kỵ tách ra, có một số việc không thể không thừa nhận, Tô Tiểu Vũ có loại phong cách nhẹ nhàng mà nàng không thể có.

“Đại tỷ chào buổi sáng.” Giọng điệu miễn cưỡng, nụ cười miễn cưỡng, Tô Tiểu Vũ ngồi xuống bên cạnh Tô Nghê Tuyền.

“Muội muội Tiểu Vũ chào buổi sáng.” Tô Nghê Tuyền cắn răng, cười nói, tối hôm qua phụ thân lưu lại Tô Tiểu Vũ không biết nói những gì.

“Hai vị tiểu thư, chương quỹ phường áo gấm tới.” Quản gia truyền lời, sau đó liền thấy hai người gia đình dẫn chương quỹ phường áo gấm đi vào, đi theo phía sau là hạ nhân xách vải thốt vải vóc.

Chương quỹ phường áo gấm cười híp mắt nhìn tài chủ trước mắt, thấy Tô Nghê Tuyền thì trong mắt thoáng qua ca ngợi, mà khi thấy Tô Tiểu Vũ thì chỉ có tràn đầy kinh diễm, biến hóa nhỏ bé này, Tô Nghê Tuyền không bỏ qua, trong lòng ghen ghét bốc lên nước chua, nhưng trên mặt không xuất hiện nửa phần.

“Sớm nghe nói về nữ nhi tướng quân mọi người đều xinh đẹp như hoa, hôm nay gặp mặt, quả thật như thế, tiểu nhân có phúc ba đời mới được phục vụ hai vị tiểu thư.” Chương quỹ kia cũng là người khôn khéo cực kỳ, lập tức khom người chấp tay.

“Chương quỹ nói lời này, chúng ta đâu có tốt như vậy.” Tô Nghê Tuyền kiêu mị cười nói, nhưng trong mắt lộ ra một phần hài lòng lơ đãng.

Tô Tiểu Vũ có chút im lặng, không phải chỉ là chọn vải vóc thôi sao, sao lại nói nhiều lời như vậy? Nhàn nhạt nhìn về phía vải vóc sau hần một chút, tiện tay chỉ, “Lấy cái màu đen này là được rồi.”

Lời này vừa nói ra, trong đại sảnh an tĩnh chốc lát.

Chương quỹ lập tức đi ra hoà giải, “Ha ha, nhị tiểu thư nhân lực thật tốt, tấm vải màu đen này nhẵn nhụi lại sáng bóng, nhất định có thể làm nổi bật lên sự cao quý của cô nương.”

Thật ra thì tấm vải màu đen là hần tùy ý lấy ra, nơi nào biết được sẽ có người chọn, tham gia thịnh yến hoàng thất, nên ăn mặc xinh đẹp nổi bật chút, mặc màu đen, người nào nhìn.

Tô Nghê Tuyền chăm chọc nhìn nàng một cái, thật đúng là không có kiến thức, lười phản ứng lại nàng, từ từ đi tới chỗ để các loại vải vóc, chọn từng tấm một, cuối cùng chọn trúng màu cam, màu cam rực rỡ lại không chói mắt bằng màu đỏ.

Tô Tiểu Vũ nhìn màu cam, mắt không hiểu giật mình, trong lòng hiện ra một cái tên, Tư Thiên Chanh.

Quản gia lệnh cho gia đình cầm lấy số vải chọn xong, kế tiếp là đồ trang sức, đồng dạng, thời điểm Tô Nghê Tuyền tỉ mỉ chọn lựa, Tô Tiểu Vũ tiện tay cầm một trâm bạc cài phong cách cổ xưa mà trang nhã.

“Muội muội Tiểu Vũ, người biết chúng ta tham gia là thịnh yến hoàng thất, sao có thể tùy ý chọn như thế?” Tô Nghệ Tuyền châm chọc nhìn nàng, chưa từng trải qua việc đời chính là chưa từng trải qua việc đời, mới từ trong sân nhỏ đi ra, cái gì cũng không biết.

“Thanh thủy xuất phù dung, tự nhiên sẽ không quá chải chuốt, để nguyên trạng vẫn tốt hơn.” Tô Tiểu Vũ vô tội cong cong mắt, sau đó quay người đi.

Tô Nghệ Tuyền đứng nguyên tại chỗ tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

71. Chương 36: Gặp Lại Khúc Ngâm

Vườn ngự uyển, vườn ngự uyển.

Chậm rãi đi trong hoàng cung, sắc mặt Tô Tiểu Vũ khê biến thành màu đen, nàng quên hỏi Bạch Thuật vườn ngự uyển ở đâu, trên đường dừng nói cung nữ thái giám, ngay cả một con quỳ cũng không có, muốn nàng đi đến vườn ngự uyển thế nào!?

Đang muốn xoay người trở về ngự hoa viên, con đường phía trước lại đột nhiên xuất hiện một bóng người màu xanh lục, Tô Tiểu Vũ sững sờ nhìn bóng dáng này, kinh ngạc trong mắt chậm rãi nhu hòa xuống, thế nào cũng không nghĩ đến, họ sẽ gặp lại nhau ở đây, mím môi cười một tiếng, thi triển khinh công đuổi theo.

“Khúc cô nương người đi đâu vậy, người không về nữa, mạng nô tài liền không giữ được.”

Đi theo bóng người màu xanh lục rất lâu, thấy nàng tiến vào một cung điện rất khác biệt, cạnh cửa đứng đầy hai hàng thị vệ, một người mặc trang phục thái giám tiến lên nói, kêu trời trách đất.

“Cao công công, ta sẽ không rời khỏi hoàng cung.” Lục y nữ tử lạnh nhạt nói, trong giọng nói nồng đậm bi thương, Tô Tiểu Vũ nghe được trong lòng một trận co rút đau đớn, mới ít năm như vậy, nàng sống không vui vẻ sao?

Lục y nữ tử đi theo Cao công công vào, Tô Tiểu Vũ cũng chậm rãi đi vào theo, Tư Thiên Hoán cho nàng tờ giấy cũng hóa thành bụi, tán lạc trong gió.

Lục y nữ tử kia không vào cung điện, mà là ngồi một mình trong hoa viên, chậm rãi uống trà, nhìn bầu trời đen nhánh, không biết đang nghĩ cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần một hồi hoảng hốt.

Mà Tô Tiểu Vũ ngồi trên nhánh cây nhỏ dài, chân mày nhíu chặt, tiểu nha đầu ngây thơ hoạt bát, luôn luôn lạc quan, quen biết với nàng nhiều năm như vậy, trước đây khi nhìn thấy nàng luôn là người có khuôn mặt tươi cười, nhưng gặp lại, sao lại biến thành người khác như vậy?

Lục y nữ tử ngồi một mình thật lâu, đột nhiên ôm đầu gối, cúi đầu khóc.

Khẽ mở mắt, Tô Tiểu Vũ ngơ ngác nhìn bóng lưng nàng run rẩy, chân mày càng nhíu thật chặt, năm năm, năm năm không thấy, nàng học được chảy nước mắt.

Truyền tới bên tai mấy tiếng vang không thể nhận ra, gần như hòa tan vào gió đêm, người thường căn bản sẽ không thể phát hiện, ánh mắt lăm lệt, lạnh lùng nhìn về phía bên phải phía trước.

“Khúc Ngâm, người khiến cho chúng ta không dễ tìm a, thật đúng là không biết năm năm người rút cuộc tránh đi nơi nào.” Trong hoa viên đột nhiên xuất hiện năm người áo đen, người cầm đầu lạnh lùng mở miệng, trong mắt chỉ có ác độc.

Lục y nữ tử, cũng chính là Khúc Ngâm, chậm rãi lau đi nước mắt, lạnh lùng nhìn về phía năm người, khoe môi nhếch lên nụ cười châm chọc, “Hừ, tìm được ta thì như thế nào, nhiều nhất chỉ có chết.”

“Chết? Chúng ta làm sao có thể để cho người chết, nếu như người chết, ai đưa Tô Tiểu Vũ tới?” Người áo đen hừ lạnh, nói ba chữ Tô Tiểu Vũ thì có chút cắn răng nghiêng lợi.

“Người cho rằng ta sẽ để cho người bắt được uy hiếp Tiểu Vũ?” Khúc Ngâm khinh thường nói.

“Khúc Ngâm, võ công ngươi không có, vẫn còn ở đây phách lối?” Người áo đen cảm thấy nàng quả thực là người điên, “Coi như lúc trước ngươi chưa mất võ công, thì chẳng qua chỉ có đánh ngang tay cùng ta, huống chi bây giờ võ công của ngươi hoàn toàn không có.”

“Ta đánh không lại ngươi, chẳng lẽ còn không thể độc chết mình sao?” Khúc Ngâm đột nhiên vỗ lên bàn, ngạo khí tận trong xương tuỷ phát ra khí thế bức người, “Đừng quên, ta là ai.”

“Ngươi.” Người áo đen giận quá hóa cười, “Ha ha ha, được, đã như vậy, vậy chúng ta liền mang thi thể ngươi trở về.” Có một thi thể, dù sao cũng hơn trắng tay mà về.

Khúc Ngâm lạnh lùng nhìn bọn họ, mặt không sợ hãi, nhưng trong lòng lại là vô cùng đau, đời này nàng không có gì lưu luyến nhưng duy chỉ có hai người không bỏ được, một là Tiểu Vũ, nhưng nàng thông minh như vậy, nàng không cần vì nàng mà lo lắng; còn có một.

“Giết.” Người áo đen vung tay lên, còn chưa nói xong, liền bị một giọng nói lười biếng cắt đứt.

“Khúc Ngâm đánh không lại ngươi, ta còn đánh không lại sao?” Tô Tiểu Vũ tung người nhảy từ ngọn cây xuống, chậm rãi đi tới trước người Khúc Ngâm, toàn thân tùy tính tự nhiên, không mùi vị son phấn.

“Ngươi là ai?” Người áo đen cảm giác thiếu niên đứng trước mắt hơi thở rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra lúc nào gặp được nam tử tuyệt thế như thế.

“Ha ha, Thất trưởng lão đoán không ra được sao?” Nụ cười Tô Tiểu Vũ không giảm, đáy mắt chỉ có sát ý, năm đó đánh một trận, Thất trưởng lão vừa đúng lúc không có ở đây, hẳn không nhận ra nàng, chỉ là, nàng nhận ra hắn.

Thất trưởng lão chợt trừng lớn cặp mắt, phòng bị nhìn Tô Tiểu Vũ, “Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Còn chưa đoán được sao.” Tô Tiểu Vũ chỉ tiếc rên sát không thành thép lắc đầu một cái, “Ngu ngốc.”

“Ngươi!” Thất trưởng lão đã bao giờ chịu loại súc phạm này, cặp mắt giận đến đỏ bừng, gầm nhẹ một tiếng, “Cùng tiến lên, giết bọn họ!”

Nhất thời, nội lực trong cơ thể năm người thi triển hết, lực lượng cường đại khiến lá cây bốn phía vang sào sạt, sát khí tràn ngập.

Nụ cười lười biếng của Tô Tiểu Vũ không thay đổi, đáy mắt phát ra lạnh lẽo, thật đúng là tuyệt tình, người nào lợi hại liền sai người đó tới, thủ hạ vừa động, nội lực ngưng tụ, bốn phía lá cây bay xuống đồn dập, bay đến năm người kia

“Chút tài mọn.” Thất trưởng lão khinh thường nói, đại đao vung lên, đánh về phía lá cây ngăn cản hơn phân nửa, sau đó bổ đao đến Tô Tiểu Vũ.

Sắc mặt Tô Tiểu Vũ không thay đổi, tay không đón lấy đao của Thất trưởng lão, nghiêng người trốn một chút, né tránh một người khác công kích, phản chân đá một cái, đá văng người thứ ba.

“Loại công phu này, cũng muốn ngăn cản chúng ta?” Thất trưởng lão thấy chiêu thức của thiếu niên trước mắt mặc dù nhiều lần linh hoạt, nhưng nội lực không đủ, lập tức liền phách lối nói.

Triền đầu lúc lâu, Tô Tiểu Vũ bức ra nội lực cuối cùng, đánh văng năm người ra, lui thân đến trước người Khúc Ngâm, dáng vẻ lạnh nhạt, giống như chưa từng đại chiến.

“Thế nào, nhận thua?” Thất trưởng lão bị nàng chặn trụ một kích cuối cùng, thấy nàng không bị ảnh hưởng chút nào, trong lòng kinh ngạc không thôi, hẳn còn tưởng rằng nàng cùng đường mặt lộ rồi, một kích cuối cùng, thế nào.

“Đã nhiều năm như vậy, Thất trưởng lão cũng nên có tiến bộ chứ, lại không nghĩ rằng vẫn trì trệ không tiến.” Tô Tiểu Vũ gầy nhẹ một chút ống tay áo, vẫn đậm phong khinh nói, nhưng lời này, Thất trưởng lão nghe được kinh hãi không thôi, nàng dù chưa cùng Thất trưởng lão đã giao thủ, thế nhưng nghĩ đến lão kém mười bảy người khác.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Thất trưởng lão bị chợt trúng chỗ đau, trong mắt lộ ra âm lãnh, nắm chặt đại đao trong tay.

Bốn người khác nhận thấy lửa giận của Thất trưởng lão, cũng rói rít nắm chặt binh khí, gắt gao nhìn chăm chăm Tô Tiểu Vũ.

“Thất trưởng lão thật sự muốn biết ta là ai sao?” Tô Tiểu Vũ cười gian, hai mắt đen như mực đột nhiên mê hoặc như vòng xoáy vậy, giống như có thể hút linh hồn người vào, quanh thân tản mát ra loại khí yêu mị hấp dẫn nguy hiểm.

Thất trưởng lão cảm thấy cảm giác nguy hiểm hết sức quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cho hấn rợn cả tóc gáy, này, này rõ ràng lực lượng đó có liên quan tới nơi kia?

“Người là ai thì có quan hệ gì đến ta, lên! Giết bọn họ!” Ánh mắt Thất trưởng lão lạnh hấn đi, cổ dè xuống lo lắng trong lòng, nội lực tuôn ra, đánh tới Tô Tiểu Vũ.

Suối tóc đen như mây, không gió mà bay, đối mặt năm người công kích, Tô Tiểu Vũ chậm rãi nhắm hai mắt lại, dường như không hề làm gì cả, lại khiến năm người dừng công kích trước mặt nàng một cánh tay.

“Thất trưởng lão, lần trước không thể giao thủ cùng ngươi, cảm thấy thật tiếc nuối.” Giọng nói nhàn nhạt, nhưng vẫn chứa uy nghiêm, giống như bề ngỗ trên vạn vật, vẫn là giọng nói Tô Tiểu Vũ, lại không giống giọng nói Tô Tiểu Vũ.

Bộ mặt Thất trưởng lão chỉ còn hoảng sợ, tay cầm đao khê run, thế nào cũng không nghĩ đến, hôm nay chẳng những tìm được Khúc Ngâm, còn tìm được tên sát tinh này, hấn chưa từng thấy qua Tô Tiểu Vũ, nhưng sức mạnh huyết đồng hấn biết.

“Trưởng lão, hấn rốt cuộc là ai?” Người áo đen bên cạnh bị lực lượng của Tô Tiểu Vũ làm giật mình, run giọng hỏi.

“Tô, Tô. A.” Thất trưởng lão hoảng sợ run giọng mở miệng, nhưng còn chưa nói xong, lại phát hiện mình không còn cách nào phát âm ra được, chỉ vì, đầu đã lìa khỏi thân.

Tô Tiểu Vũ mở mắt ra lần nữa thì đôi mắt đã biến thành màu đỏ như máu, mà đầu năm người kia cũng theo động tác phát tay của nàng khi mở mắt ra rớt khỏi người.

“Tiểu, Tiểu Vũ.” Khúc Ngâm đang cười, cười đến quên hô hấp, sương mù trước mắt đã sớm tan, muốn nước mắt ngừng cũng không ngừng được, không phải là mộng, thật sự không phải là mộng, là Tiểu Vũ, thật sự là Tiểu Vũ.

“Nha đầu ngốc, cười còn khó coi hơn khóc.” Xoay người lại, đôi mắt đỏ như máu đã lui, yêu dã mê người, Tô Tiểu Vũ dịu dàng nhếch môi, giang hai cánh tay trước mặt Khúc Ngâm.

Khúc Ngâm lau nước mắt một cái, đang muốn xông lên trước, sắc mặt lại đột nhiên trắng nhợt, tiến lên tiếp được thân thể Tô Tiểu Vũ ngã xuống, hai người cùng nhau ngã nhào trên đất.

Đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt trong ngực, khóe miệng nữ nhân không ngừng tràn ra máu tươi, Khúc Ngâm thật sự muốn nàng tỉnh, biết rõ ràng dùng bao nhiêu công lực liền bị cản trở bấy nhiêu, sự cản trở của nàng dị thường mạnh, vậy mà vẫn ngu ngốc dùng toàn lực, nàng thật sự là.

“Tiểu Vũ.” Khúc Ngâm nhỏ giọng nỉ non, cúi người, vùi đầu chỗ cổ nàng, dò xét mạch đập nàng yếu ớt, trong lòng đau xót, đột nhiên giữa đầu, đè nén hô lên ——

“A.”

72. Chương 33: Nghi Ngờ Tình Địch

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, tới nay đã là ngày tham gia thịnh yến hoàng thất rồi, mấy ngày nay, phần lớn thời gian Tô Tiểu Vũ sống trong Khanh Ngọc các, thỉnh thoảng đi đến phòng ngọc bồi

đường một chút tình cảm với Tư Thiên Hoán, trừ việc Ấn nhi toàn thân cứng đờ trở về Đức vương phủ còn lại đều là việc vui, trong thời gian còn lại gần như bình thản đến trình độ nhàm chán.

Đi hoàng cung không thể mang tỳ nữ, điều này làm cho Tây Vân rất phiền muộn, đến lúc giúp Tô Tiểu Vũ chải tóc, chân mày vẫn nhíu lại.

“Thật sự muốn đi?” Tô Tiểu Vũ nhíu mày, thật không thể giải thích vì sao lại có người ưa thích chỗ náo nhiệt như vậy, sẽ không cảm thấy đau đầu sao?

“Dĩ nhiên là muốn đi á..., chủ tử Tiểu Vũ có biện pháp?” Tây Vân dừng lại, cười híp mắt hỏi.

Tô Tiểu Vũ bật cười, “Muốn đi thì quá dễ dàng, không phải người có lệnh bài sao, cầm ra ai dám ngăn cản người?” Nếu đồ đã cho nàng, vậy thì chỉ cần dùng thôi.

“Chủ tử Tiểu Vũ!” Tây Vân cảm thấy Tô Tiểu Vũ đang đùa bỡn nàng, nhìn nàng đáng vẻ vô tội, lại không sinh được tức, lệnh bài Minh vương này có thể tùy tiện sử dụng sao? Đây chính là bảo bối hiệu lệnh tam quân, sao có thể dùng để vào cửa chính! Vật này lấy ra sẽ tạo sóng to gió lớn đấy!

“Chờ một chút người đi Bạch phủ tìm Bạch Thuật, hẳn có thể dẫn người đi vào.” Tô Tiểu Vũ đi bên cạnh Tư Thiên Hoán mấy ngày, cái khác không học được, nhưng “Có chuyện tìm Bạch Thuật” điểm này coi như là học được tinh túy từ hắn.

“Tốt!” Con mắt Tây Vân to sáng, động tác tay cũng trôi chảy, hai ba lần liền làm ra búi tóc đơn giản lịch sự tao nhã như mây, hai trâm cài không kiêu căng, nhưng theo bước chân chậm rãi đứng đưa, phát ra ánh sáng, toàn thân áo đen quả thật như lời chường quý nói, cao quý thần bí, hợp với nhan sắc tuyệt thế của Tô Tiểu Vũ, cả người khiêm tốn lại cao quý.

Ở trong mắt Tây Vân, cao quý là một loại phong cách, bẩm sinh, chủ tử Tiểu Vũ của nàng nếu không có khí chất này, thì cho dù dán một thân kim ngân vẫn là tục khí.

Hài lòng gật đầu một cái, Tây Vân nâng lên nụ cười, “Trước hết Tây Vân đi Bạch phủ, chủ tử Tiểu Vũ tự mình cẩn thận.” Dứt lời, ba hai bước trốn mất tăm.

Khóe miệng Tô Tiểu Vũ rụt rụt, thì ra là nàng không sánh bằng xem náo nhiệt.

Trên xe ngựa, Tô Tiểu Vũ và Tô Nghê Tuyền ngồi đối mặt nhau ở hai bên, Tô Thanh Viễn ngồi ở trung gian, nhìn hai nữ nhi như hoa như ngọc, trong mắt thoáng qua hài lòng, nữ nhi của hắn hôm nay nhất định là chủ nhân của buổi tiệc, đặc biệt là Tô Tiểu Vũ, mặc dù một thân màu đen, thế nhưng khí chất toàn thân người khác không sánh được.

Tô Nghê Tuyền hôm nay một thân màu cam, xinh đẹp không mất cao quý, đồ trang sức trang nhã phác họa, trâm ngọc trâm bạc, dù sao cũng là một trong mỹ nhân lăng thành, nếu không có Tô Tiểu Vũ ở đây, nàng cũng coi như là xinh đẹp nhất nhì, đáng tiếc, Tô Tiểu Vũ ở đây.

Trong lòng Tô Nghê Tuyền kích động, nhưng trên mặt lại duy trì hiền thực, nghĩ đến bóng dáng tuần dật kia, trái tim của nàng như nai vàng ngơ ngác, thường ngày đối mặt với Tô Tiểu Vũ đều chế cười thì bây giờ quên hết, rủ thấp mặt, lỗ tai hồng hồng.

Tô Thanh Viễn thấy vậy, cười nhạt, tự nhiên biết người đại nữ nhi thích là đương kim thánh thượng, hi vọng chính nàng có thể tranh khí, được Hoàng thượng coi trọng.

Tô Tiểu Vũ mắt xem mũi, mũi xem tâm ngoài, liếc Tô Nghê Tuyền một cái, khóe mắt giật giật, bộ dáng bây giờ mặt xuân tâm động, xem ra trên bữa tiệc có người trong lòng của nàng.

Phủ tướng quân cách hoàng cung không xa, ba người rất nhanh đã đến, mới vừa xuống xe ngựa, trưởng tôn Thanh Thanh uyển chuyển đi tới.

“Ồ, đây không phải là hai vị tiểu thư Tô gia sao?” Trưởng tôn Thanh Thanh mang theo Ấn nhi tiến lên, nàng cũng coi như là người hoàng gia, vẫn có thể mang một tỳ nữ.

Một thân y phục đỏ tươi, một đầu trang sức đắt tiền, trang điểm tinh xảo, luôn tỏ rõ thân phận cao quý của mình.

Tô Thanh Viễn đã ôn chuyện cùng các đại thần, để lại hai người nàng và Tô Nghệ Tuyền đứng trong sân, cũng bởi vì như thế, trưởng tôn Thanh Thanh mới dám không chút kiêng kỵ.

“Mấy ngày không thấy, Quận chúa đẹp hơn, Tuyền Nhi mặc cảm.” Tô Nghệ Tuyền cũng là khôn khéo người, trước khi xuất môn, mẫu thân nàng đã dặn, chớ kết thù với người khác, vì vậy mặc dù không muốn gặp trưởng tôn Thanh Thanh, nhưng vẫn cười nịnh nọt.

“Tô đại tiểu thư cũng xinh đẹp động lòng người không kém.” Được người ta khen, tâm tình sẽ luôn rất tốt, trên mặt trưởng tôn Thanh Thanh treo nụ cười, ánh mắt quét qua Tô Tiểu Vũ yên lặng đứng một bên, trong mắt thoáng qua một tia ghen tỵ, “Chẳng lẽ hôm nay tâm tình Nhị tiểu thư không tốt?”

“Vì sao Quận chúa nói như thế?” Tô Tiểu Vũ khẽ cười một tiếng, nói.

“Người toàn thân áo đen, nếu không biết, còn tưởng rằng người vội về chịu tang đấy.” Trưởng tôn Thanh Thanh cảm thán một phen, rồi sau đó che miệng nhỏ giọng nở nụ cười.

Tô Nghệ Tuyền vừa nghe, cũng nhẹ nhàng cười, tất cả trong mắt là châm chọc, xem ra trưởng tôn Thanh Thanh coi Tô Tiểu Vũ là kẻ địch số một rồi.

Tô Tiểu Vũ vô tội bĩu môi, nhìn y phục đen của mình một cái, “Đây không phải là thịnh yến hoàng thất sao, sao có thể là vội về chịu tang?”

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt hai người tươi cười lập tức cứng lại, mặt trưởng tôn Thanh Thanh biến sắc, lúc nàng vừa nói lời kia cũng không chú ý, nhân tiện còn lôi hoàng thất vào, nếu bị truyền đi, sợ rằng nàng sẽ bị định tội.

“Ha ha, xem muội muội nói kìa, Bản quận chúa chỉ nói đùa, sao có thể là thật.” Trưởng tôn Thanh Thanh nặn ra nụ cười, nói.

“A, thì ra là như vậy.” Thu hết nét mặt, Tô Tiểu Vũ cười nhạt không thay đổi.

Trưởng tôn Thanh Thanh thấy nàng không có ý định truy cứu, âm thầm thở dài một hơi, Quận chúa kiêu ngạo đã khôi phục lại, cùng Tô Tiểu Vũ và Tô Nghệ Tuyền từ từ đi vào yến tiệc.

“Tuyền muội muội tuy đẹp, nhưng hôm nay nữ tử muốn tranh đoạt thánh sủng rất nhiều, người nên cẩn thận nha.” Trưởng tôn Thanh Thanh an phận một lát, lại không nhịn được nói móc Tô Nghệ Tuyền.

Sắc mặt Tô Nghệ Tuyền cứng đờ, ngay sau đó dịu dàng cười nói, “Tuyền Nhi sẽ cố gắng, Quận chúa cũng phải nỗ lực, Minh vương ít khi xuất hiện trên bữa tiệc, hi vọng hôm nay vận khí tốt.” Lời đồn đãi Minh vương tính tình cô độc, không thích náo nhiệt, chỉ có số ít nhân tài hoàng tộc từng thấy, trông như thế nào nàng cũng không biết, nhưng trưởng tôn Thanh Thanh làm Quận chúa, tự nhiên đã gặp, chuyện nàng cảm mến Minh vương, trong quý tộc đã không phải là tin tức lạ.

Sắc mặt trưởng tôn Thanh Thanh đột nhiên trở nên khó coi, hung tợn trợn mắt nhìn Tô Nghệ Tuyền một cái, nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng, tâm liền cuồng loạn không dứt, nàng chưa từng thấy qua nam nhân đẹp như thế, chỉ liếc mắt một cái, nàng liền quyết định không phải là hấn không lấy, nàng năn nỉ phụ vương, nhưng phụ vương lại nói, Vương gia khác đều được, nhưng Minh vương hấn cũng không có cách, đến Hoàng thượng cũng không quản được, vì thế nàng kiên định quyết tâm hơn phải gả cho hấn.

Tô Tiểu Vũ vốn không chú ý các nàng nói chuyện, đột nhiên nghe được hai chữ Minh vương, mới chậm rãi hồi hồn, Tư Thiên Hoán ít khi đi ra ngoài gặp mọi người vậy mà lại có thể chọc phải một đóa hoa đào, thật đúng là có bản lĩnh, nếu hấn không có việc gì cả ngày ra đường đi dạo, sợ rằng thiếu nữ lăng thành này đều muốn quỳ rách quần dưới chân hấn.

Nàng nghĩ chuyện đương nhiên, lại không phát hiện bên trong có vị chua nhàn nhạt.

Ấn nhi đi theo phía sau trưởng tôn Thanh Thanh, mắt thấy Tô Tiểu Vũ, trong lòng vẫn còn sợ hãi, ngày đó nàng nhìn Tây Vân quỳ tròn mười hai canh giờ, lúc rời đi, toàn thân đau nhức, khẽ nhúc nhích liền đau đến tê tâm liệt phế, đã qua nhiều ngày như vậy, tuy có tốt hơn, mặc dù không hiểu tại sao, nhưng trực giác nàng cho biết có liên quan đến Tô Tiểu Vũ.

Vì vậy, lần này Ấn nhi thấy nàng, không còn khinh miệt như trước kia, chỉ là không dám nói ra sợ hãi.

73. Chương 37: Một Mảnh Hồn Loạn

Trong vườn hoa động tĩnh đánh nhau rất lớn, thời điểm chờ thị vệ chạy đến, đã là khi thi thể đầy đất.

Mọi người thấy thường ngày Khúc cô nương trong trẻo lạnh lùng giờ lại bị ai dưới đất thấp giọng kêu, rồi rít kinh sợ, may mắn Cao công công khôi phục rất nhanh, liền chạy đi bẩm báo Hoàng đế.

Chờ lúc Tư Thiên Hoàng và Bạch Thuật chạy đến, Tư Thiên Hoán cũng chạy tới.

“Ngâm Nhi!” Tư Thiên Hoàng nhìn thấy nữ tử sắc mặt tái nhợt, trong mắt kinh sợ đau lòng, bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, chưa từng thấy qua biểu tình như thế của Ngâm Nhi lộ ra ngoài, thấy nàng bị thương, hẳn cũng đau lòng theo.

Đợi đến lúc nhìn thấy người trong ngực Khúc Ngâm ôm, trong đầu đã loạn thành một đoàn, lập tức xông tới, muốn ôm Khúc Ngâm vào trong ngực, “Ngâm Nhi, người. . . .”

“Ta không sao.” Khúc Ngâm tránh thoát tay của hắn, ôm thật chặt Tô Tiểu Vũ không thả.

Tư Thiên Hoàng một hồi đau lòng, đây là nàng lần đầu tiên nàng tránh thoát tay của hắn, thấy nàng hô hấp đều đặn, thoáng yên tâm, nhưng thời điểm thấy Tô Tiểu Vũ, cũng không đoán hoài tới nữ tử tình trường, “Ngâm Nhi ngoan, buông Tô Tiểu Vũ ra, cho thái y xem một chút, được chứ?”

Thái y sớm theo Tư Thiên Hoàng tới, nghe nói như thế, liền muốn tiến lên, lại không nghĩ bị Khúc Ngâm cự tuyệt.

“Tiểu Vũ bị thương có ta tự chữa trị, cút.” Tầm mắt lạnh như băng nhìn qua, dọa thái y lui, cũng làm cho Tư Thiên Hoàng khiếp sợ, thường ngày mặc dù Ngâm Nhi lạnh lạnh, cũng tuyệt đối không vô tình, nhưng bây giờ.

“Ngâm Nhi, để ta đặt Tô Tiểu Vũ trên giường có được không, người ôm như vậy không thể chữa trị, nàng sẽ xảy ra chuyện.” Tư Thiên Hoàng bỏ xuống tư thái hoàng đế, nhỏ giọng cầu khẩn, vừa lo lắng sự khác thường của nàng, cũng lo lắng thương thế của Tô Tiểu Vũ, nếu Tô Tiểu Vũ xảy ra chuyện không hay, tiểu đệ hắn sẽ phát điên.

“Đã chữa rồi, chỉ chờ nàng tỉnh.” Khúc Ngâm lắc đầu, không muốn giao Tiểu Vũ cho những người khác, nàng không yên lòng.

Tư Thiên Hoàng dĩ nhiên là nhìn ra trong mắt nàng không tin tưởng những thị vệ kia là, những mày, đang muốn tự mình ôm Tô Tiểu Vũ, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đen.

Còn không đợi Khúc Ngâm phản ứng, Tô Tiểu Vũ đã rơi vào hoán trong ngực Tư Thiên Hoán, nhìn nữ nhân trong ngực không có chút máu, tim của hắn đau đớn như bị cắt đi, truyền nội lực vào trong cơ thể nàng, lại bị phản ngược, lập tức không dám lộn xộn, chỉ có thể chăm chú nhìn sắc mặt người tái nhợt trong ngực.

“Hoán, mau đưa Tô Tiểu Vũ đi.” Tư Thiên Hoàng thoáng thở phào nhẹ nhõm, cúi người kéo Khúc Ngâm lên.

“Đưa Tiểu Vũ cho ta!” Khúc Ngâm thấy nam nhân kia ôm Tô Tiểu Vũ, lập tức mù quáng, giùng giàng muốn tiến lên, nhưng hơi sức Tư Thiên Hoàng lớn hơn nàng, nàng tránh không được, “Tư Thiên Hoàng người buông ta ra!”

“Khúc Ngâm người tỉnh táo một chút!” Tư Thiên Hoàng gầm nhẹ, gắt gao nhìn chăm chăm Khúc Ngâm, hẳn mặc kệ tại sao nàng khác thường như vậy, cũng không quản tại sao nàng lại sao coi trọng Tô Tiểu Vũ, nhưng bộ dáng nàng đau lòng hẳn cũng đau!

“Tỉnh táo, tỉnh táo thế nào, Tiểu Vũ còn chưa tỉnh, ta sao có thể tỉnh táo. . . .” Khúc Ngâm lắc đầu, ánh mắt thủy chung không rời Tô Tiểu Vũ.

“Câm miệng.” Giọng nói bằng lãnh như đến từ U Minh vang lên, Tư Thiên Hoán lạnh lùng nhìn Khúc Ngâm, lòng bàn tay tụ nội lực, đang muốn khiến cho nàng hoàn toàn an tĩnh, người trong ngực lại đột nhiên giật giật.

“Tư Thiên Hoán, người dám dấn thương Khúc Ngâm, ta sẽ lấy mạng của người.” Giọng nói yếu đuối, kiên định vang lên, Tô Tiểu Vũ khẽ mở to mắt, mím môi nhìn Tư Thiên Hoán.

“Người đã tỉnh.” Tư Thiên Hoán thở phào nhẹ nhõm, đau lòng nhìn nàng, lực lượng trong tay đã sớm biến mất.

“Đừng lo lắng.” Tô Tiểu Vũ cười nhạt, từ trong ngực hần nhìn ra, ánh mắt nhìn về người phía sau, bị tư Thiên Hoàng điểm huyết ngũ, Khúc Ngâm ngủ mê mang, mảy cau lại.

Tư Thiên Hoán thấy vậy, ánh mắt ý bảo Tư Thiên Hoàng, hai người ôm nữ nhân của mình đi, Khúc Ngâm về phòng của mình, một đám thái giám cung nữ canh giữ ở bên ngoài.

“Khụ khụ, xem cánh tay Khúc Ngâm một chút, vết thương của nàng còn chưa băng bó.” Tô Tiểu Vũ tựa trong ngực Tư Thiên Hoán, cau mày nói, sắc mặt tái nhợt, nhưng tốt hơn lúc trước rất nhiều.

“Cái gì!” Tư Thiên Hoàng cả kinh, nhấc tay áo Khúc Ngâm lên, quả nhiên nhìn thấy trên cánh tay trắng mịn của nàng có một vết cắt, không sâu, nhưng chảy rất nhiều máu.

Trong tròng mắt đen trầm tĩnh hiện ra thô bạo, Tư Thiên Hoàng vừa bôi thuốc cho nàng, vừa nói, “Là đám người kia tổn thương?” Chỉ người chết trên đất.

“Chính nàng tự cắt.” Tô Tiểu Vũ chán nản nói, “Máu của nàng, mới có thể ức chế thương thể của ta.” Sự cản trở của nàng cần sương châu thảo ức chế, nhưng sương châu thảo cực kì hiếm, vì vậy Khúc Ngâm liền ăn sương châu thảo, khiến được tính sương châu thảo hòa tan vào máu của nàng, dễ dàng tùy thời cứu nàng.

Thân thể cứng đờ, trong mắt Tư Thiên Hoán thoáng qua ảo não, mới vừa nảy thiếu chút nữa giết ân nhân cứu mạng Vũ nhi, nhưng nghĩ đến câu nói kia của nàng, oán khí trong lòng lại không nhịn được dâng lên.

Hắn ở vườn ngự uyển không đợi được Tô Tiểu Vũ, suy nghĩ nàng lại không biết đường, cho nên ra ngoài tìm nàng, lại nghe được bên này có người kêu tê tâm liệt phế, trong lòng lo lắng, chạy tới, nhìn thấy mặt Tô Tiểu Vũ không còn chút máu mà nằm trong ngực một nữ nhân, trong nháy mắt chỉ còn lo lắng sợ sệt.

“Muốn ta làm sao?” Tư Thiên Hoán đau lòng hôn mặt của nàng, nhỏ giọng hỏi, đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng, cái gì cũng không giúp được nàng.

Tô Tiểu Vũ cười lắc đầu, “Chờ ta tự mình bình phục là được, lúc này dùng thuốc linh tinh, sẽ tăng thêm thương thể của ta.”

Cho nên vừa rồi Khúc Ngâm mới mắng thái y sao? Tư Thiên Hoàng nhíu mày, ôm người trong ngực chặt hơn một chút, hần có rất nhiều nghi vấn, nhưng phải đợi đến khi Ngâm Nhi tỉnh lại đã.

“Không đi đến nơi hẹn, là bởi vì không tìm được đường.” Tô Tiểu Vũ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có chút uất ức nói.

“Ta biết rõ.” Tư Thiên Hoán cứng chiều cười, ôm nàng càng chặt hơn, “Về sau ta sẽ không để cho người đi tìm ta, một bước không rời, ta sẽ theo sát người.” Tự trách, thật sự tự trách, nếu hôm nay một mực đi theo nàng, vật nhỏ cũng không cần tự mình ra tay, càng sẽ không bị thương thành như vậy.

“Cũng may người không đi theo ta, nếu không ta sẽ không còn kịp cứu Khúc Ngâm rồi.” Tô Tiểu Vũ khẽ chu môi một cái, ở trong ngực Tư Thiên Hoán cọ xát, cố gắng giảm bớt cảm giác có tội của hần.

“Hoàng thượng, tại sao người ôm Khúc Ngâm?” Tô Tiểu Vũ nghiêng mắt nhìn đến khuôn mặt lo lắng của Tư Thiên Hoàng, nghi ngờ hỏi.

“Nàng là nữ nhân của ta.” Tư Thiên Hoàng khinh bỉ nhìn nàng một cái, hần biểu hiện được còn không rõ sao?

Tô Tiểu Vũ nghe vậy sững sờ, sau đó si ngốc nở nụ cười, “Khúc Ngâm rất cuộc thích người khác.”

“Nàng trước kia thích người nào?” Thân là Hoàng đế, sao có thể giống người thường, nhảy bèn bắt được từ then chốt, gương mặt Tư Thiên Hoàng ghen tức.

Tô Tiểu Vũ che lại quần bách bên trong mắt, mềm nhũn nói với Tư Thiên Hoán, “Tư Thiên Hoán, ta buồn ngủ quá.”

“Ngoan, ngủ đi, ngủ một lúc liền khỏe.” Tư Thiên Hoán cảnh cáo nhìn Tư Thiên Hoàng một cái, nhẹ giọng dụ dỗ, trong mắt ôn nhu như nước.

Ngoan ngoan đáp một tiếng, Tô Tiểu Vũ không quên nhìn Tư Thiên Hoàng một cái, lập tức nhắm lại hai mắt, không lâu lắm cũng đã ngủ thật.

“Thật đúng là loạn.” Tư Thiên Hoàng nhức đầu xoa trán, nhìn về phía Bạch Thuật, “Rốt cuộc chuyện này như thế nào?”

“Bạch Lê rõ ràng hơn ta.” Bạch Thuật nhàn nhạt nói ra, nhìn Tô Tiểu Vũ và Khúc Ngâm một cái.

“Đợi các nàng tỉnh lại, họ tự nhiên sẽ nói.” Tư Thiên Hoán không nhìn Hoàng đế dù một cái, cả mắt chỉ nhìn Tô Tiểu vũ, nếu trước chỉ là suy đoán, vậy bây giờ hẳn có thể khẳng định thân phận vật nhỏ rồi, cũng biết nàng học loại võ công gì, không khỏi vô cùng đau lòng.

Về sau, tuyệt đối không cho vật nhỏ dùng loại võ công này, nàng có hẳn che chở.

74. Chương 34: Hồ Ly Bạch Thuật

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Dạ yến lần này tổ chức tại ngự hoa viên, là chỗ trưởng công chúa ưa thích nhất vì thế ngự hoa viên này tự nhiên sẽ không phải chỗ tầm thường, cả vườn đầy đủ các loại hoa cỏ quý hiếm, khiến một đám thiên kim phải hoa cả mắt.

Chỗ ngồi ở yến hội đã được an bài, nam tử ngồi một bên, nữ tử ngồi một bên, Tô Tiểu Vũ thật bất hạnh, ngồi chung một chỗ với trưởng tôn Thanh Thanh.

Dạ yến bắt đầu, thân thể vũ giả xinh đẹp, ai cũng có chút công phu, như thế càng làm cho điệu múa được sinh động, xa hoa.

Tô Tiểu Vũ an tĩnh ngồi tại chỗ của mình, thỉnh thoảng giương mắt liếc về sân khấu một chút, lại liền cúi đầu ăn thức ăn ngon trên bàn.

Ngày đó ở Bạch phủ, người nam nhân trước mặt Tư Thiên Hoán là đương kim thánh thượng, giờ phút này bộ mặt hẳn uy nghiêm ngồi ngay ngắn phía trên, không nhìn ra nụ cười “hiền lành như người cha” lúc ấy, thì ra là, nàng may mắn đã nắm được cánh tay hoàng đế.

Ngày đó ở trên đường, tiểu ăn xin bị một đám quần gia truy đuổi là nữ nhi tôn quý nhất Phong quốc, trưởng công chúa Tư Thiên Chanh, lúc này nàng ung dung quý phái, không nhìn ra được vẻ dí dỏm lúc đó, thì ra là, nàng may mắn nhìn qua công chúa tẩm.

Ngày đó ở quán cơm, người “Cứu” nàng chính là khiêm vương ngồi bên cạnh Hoàng đế, vẫn ôn nhu như ngọc, ấm áp như gió xuân gió xuân.

Nếu bên cạnh Tư Thiên Chanh đều là nam tử tà mị thì nàng đã đều chạm mặt qua, Tô Tiểu Vũ nàng có thể nói là may mắn, quen tất cả những người tôn quý nhất.

Cái này thật đúng là duyên phận, hoặc nói là duyên liên kết, biết một Bạch Lê, ra mắt cả nhà.

Nàng bị những thứ này làm kinh sợ, cố giả vờ bình tĩnh đến chết lặng, rồi đến thật bình tĩnh, vì vậy trên đài biểu diễn kinh diễn đến đâu cũng mất hấp dẫn, cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

“Hôm nay Nhị tiểu thư không dùng cơm trưa sao?” Dù chưa thấy bóng dáng của Minh vương, trưởng tôn Thanh Thanh vẫn như cũ nở nụ cười, sau khi nhìn thấy Tô Tiểu Vũ ăn không ngừng, trong mắt tràn đầy khinh bỉ cực độ, lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người trong trường hợp này chỉ lo ăn.

“Buổi trưa ăn rồi.” Tô Tiểu Vũ để đũa xuống, từ từ lau miệng, cười nhạt.

Trưởng tôn Thanh Thanh trực tiếp không giấu khinh bỉ, “Ăn rồi mà sao vào đây lại ăn nhiều như vậy?”

“Ăn ngon nha.” Mắt to khê cong, Tô Tiểu Vũ cười vui vẻ, tựa như một đứa bé đơn thuần.

Trưởng tôn Thanh Thanh chê cười ra tiếng, khinh thường nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, dần dần không nhìn Tô Tiểu Vũ trong mắt, dáng dấp khá hơn nữa thì như thế nào, loại này không có phong thái người tôn quý, coi như gả cho một Vương Gia cũng chỉ có thể là tiểu thiếp.

“Quận chúa chê cười, muội muội Tiểu Vũ hàng năm ở trong nhà, rất ít tham gia loại bữa tiệc này, thất lễ.” Tô Nghệ Tuyền cười duyên nói, trách cứ nhìn Tô Tiểu Vũ một cái.

“Cũng đúng, người làm tỷ tỷ nên quản giáo dạy dỗ nàng nhiều một chút.” Trưởng tôn Thanh Thanh làm sao nghe không ra ý châm chọc trong lời Tô Nghệ Tuyền, nhưng vẫn mỉm cười rõ phối hợp.

Tô Nghệ Tuyền gạt đầu một cái, dịu dàng nhìn Tô Tiểu Vũ, thuận tay cầm lên một khối bánh ngọt bỏ vào trong miệng, người không biết còn tưởng rằng nàng vì muội muội suy nghĩ khắp nơi.

“Trong yến tiệc ăn cái gì đều rất thất lễ sao?” Tô Tiểu Vũ không hiểu cau mày, một tay khoác lên trên thành ghế, chống đỡ đầu của mình, “Nhưng tỷ tỷ cũng ăn.”

Tô Nghệ Tuyền vừa nghe, bị chiếc bánh ngọt kia làm sặc, nhỏ giọng ho khan, rước lấy một loạt tầm mắt khinh bỉ, thậm chí có nữ tử đã cúi đầu nở nụ cười. Cúi đầu không dám ngẩng lên, cặp mắt nàng giận đến đỏ bừng, trong lòng càng hận Tô Tiểu Vũ, nếu không phải nàng, làm sao nàng sẽ trở thành đối tượng bị người khác chê cười?

Đối với ánh mắt phẫn hận của Tô Nghệ Tuyền nàng làm như không thấy, Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn biểu diễn, khóe môi hiện ra nụ cười có như không.

Tư Thiên Chanh dựa vào ghế, lẳng lặng quan sát Tô Tiểu Vũ, càng xem càng thích, mặt mày cũng cười, “Hoàng huynh, Tiểu Vũ thật là đáng yêu.”

“Chanh nhi, người nhìn nàng như vậy, không sợ Bạch Thuật diệt nàng sao?” Tư Thiên Hoàng bởi vì ngồi ở chủ vị, tất cả mọi người đều nhìn hắn, vì vậy trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lời nói không thiếu hài hước.

“Người đánh thắng được Tiểu Vũ sao?” Tư Thiên Chanh nhún mày, mắt liếc thấy Bạch Thuật không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh.

Bạch Thuật ưu nhã ngồi xong, ôn hòa cười nói, “Khó mà nói.”

“Không phải chứ, nàng mới mấy tuổi?” Tư Thiên Bắc thiếu chút nữa phun một ngụm rượu ra, nghiêng đầu trợn to mắt, võ công của Bạch Thuật mặc dù không biến thái giống tiểu đệ, nhưng cũng mạnh hơn hắn không ít, này Tô Tiểu Vũ năm nay mới mấy tuổi?

“Không phải người nói tiểu tử thú vị rất dễ dàng đánh thắng được nàng sao?” Tư Thiên Hoàng cũng hứng thú nói, tiểu đệ hắn là một người biến thái, tìm cô nương cũng là thiên tài, sau này ai dám đối nghịch với bọn họ?

“Tô Tiểu Vũ giấu giếm thực lực.” Bạch Thuật uống trà, che lại tinh quang đáy mắt, thời điểm lần trước mang nàng đi Bạch phủ, trong lúc vô tình hắn dò xét nội lực của nàng, phát hiện có chút kỳ quái, đã hỏi Bạch Lê, hắn cũng không biết, chỉ biết là lực lượng kia rất mạnh.

“Hoán biết không?” Tư Thiên Bắc cau mày.

Đang lúc mọi người không thấy được góc độ Tư Thiên Hoàng khinh bỉ nhìn nhị đệ một cái, “Bạch Thuật biết, Hoán lại không biết sao?” Võ công của Hoán đến trình độ nào, hắn không dám đoán.

“Hắn không để ý sao?” Tư Thiên Bắc không hiểu, tiểu đệ quan tâm Tô Tiểu Vũ như vậy, nàng lại gạt hắn.

“Hắn là có nỗi khổ tâm trong lòng.” Vẫn không lên tiếng Tư Thiên Hiểu nhàn nhạt mở miệng, ôn hòa nhìn Tư Thiên Bắc.

Tư Thiên Hiểu vừa mở miệng, bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, không khỏi bật cười, “Lần này, ta và Hoán không thích cùng một cô nương.”

Chuyện của Hoán, hắn rất đau lòng, nhưng không cách nào đền bù, thời điểm mỗi một lần hai người thích cùng một đồ, đều là Hoán phát hiện trước, sau đó thối lui, hắn nhìn cũng đau lòng, dù sao đó là tiểu đệ hắn đau lòng nhất, nhưng hắn vẫn không có cách nào oán hận tiên hoàng hậu, dù sao nàng đối xử với hắn rất tốt.

“Vậy, vậy tại sao ngươi muốn cứu Tiểu Vũ, còn hỏi tên của nàng?” Tư Thiên Chanh mím môi, không nhịn được hỏi.

Tư Thiên Hiểu thấy buồn cười, muốn nói cái gì, nhìn Bạch Thuật một chút, cuối cùng vẫn chưa nói.

“Là ta khiến Hiểu đi quán cơm kia.” Nhìn tiểu nhân nhi trong ngực nhú chặt chân mày, Bạch Thuật không có ý định lừa gạt nữa.

Trên đài cao lần nữa lâm vào trầm mặc.

“Bạch Thuật ngươi còn chuyện gì gạt ta.” Tư Thiên Chanh hung hăng nhắm mắt lại, xoay mặt đi không nhìn Bạch Thuật, bọn họ cũng coi như là người thông minh, rất nhanh liền hiểu rõ ràng, chỉ sợ chuyện này là do Bạch Thuật muốn trị tâm bệnh cho Hoán, bày thế cục, hơn nữa chỉ có Bạch Thuật mới có thể hiểu rõ hành tung của Hoán, bày ra thế cục này.

“Hiểu có nữ tử mình yêu mến.” Bạch Thuật híp mắt, đối với việc Tư Thiên Chanh xa cách cảm thấy không vui, quyết định bán Tư Thiên Hiểu.

“Hiểu?” Bốn đôi mắt sâu kín nhìn về phía Tư Thiên Hiểu.

Sắc mặt Tư Thiên Hiểu khẽ biến thành màu đen, trầm mặc, tròn mắt, che lại tức giận bên trong, Bạch Thuật ngươi nhớ cho ta!

“Chanh nhi, còn tức giận sao?” Bạch Thuật đối với oán khí trên người Tư Thiên Hiểu làm như không thấy, giọng nói dụ dỗ Tư Thiên Chanh.

Tư Thiên Chanh nhú mày, hài lòng cười, không chỉ giải trừ khúc mắc của tiểu đệ, còn đào ra một Tam đệ bát quái.

Lần này mọi người rồi rít lọ ra vẻ khinh thường, vì nữ nhân bán huynh đệ.

75. Chương 38: Phụ Lòng Sẽ Chết.

“Tiểu Vũ!” Khúc Ngâm kinh hoảng hô to, chợt thức tỉnh, nhìn nóc giường, từ từ bình tĩnh lại, giơ tay lên lau mồ hôi lạnh trên đầu, nhìn thấy cánh tay băng kỹ, lần nữa trợn to hai mắt, không phải là mộng!

“Ngươi lộn xộn cái gì? Còn không ngoan ngoãn nằm.” Tư Thiên Hoàng vừa tiến đến đã nhìn thấy Khúc Ngâm chân không đi giày còn chạy ra ngoài cửa, lập tức tức giận quát, tay để bát cháo xuống, đi lên nhắc nàng lên, đặt trên giường.

“Tư Thiên Hoàng, ta không bị thương, nằm cái gì mà nằm.” Trong mắt Khúc Ngâm đều là tức giận, bị Tư Thiên Hoàng điểm huyệt, không nhúc nhích được.

Tư Thiên Hoàng ngồi một bên, trên mặt vẻ không hiểu, “Ngâm Nhi, đây mới thật sự là ngươi sao?”

Khúc Ngâm sững sờ, ánh mắt trở lạnh nhạt, “Trong mắt ngươi, ta là hạng người gì?”

“Ngày hôm qua ta mới biết, Ngâm Nhi cũng sẽ phát hỏa lớn như vậy.” Tư Thiên Hoàng tự giấu cười cười, nàng là nữ nhân của hắn, nhưng lại chưa bao giờ nói thương hắn, cũng sẽ không phát giận với hắn, hắn cho là, là tính tình nàng lạnh nhạt, thì ra là, hắn không phải người có thể khiến cho nàng tâm tình bất động.

Hai mắt Khúc Ngâm nhắm lại, che lại tuyệt vọng thật sâu bên trong, sau một lần hô hấp, lần nữa mở mắt chỉ còn bình thản, “Tiểu Vũ như thế nào?”

“Nàng tỉnh, Hoán đang chăm sóc nàng.” Tư Thiên Hoàng thở dài, hắn có thể độc ác với người trong thiên hạ, duy chỉ có Khúc Ngâm là không thể tuyệt tình, “Có thể an tâm ngủ rồi?”

“Hoán?” Khúc Ngâm cau mày, trước mắt hiện lên bóng dáng nam tử áo đen tuyệt thế, đó là hoàng tử đệ, “Hắn và Tiểu Vũ.”

“Tô Tiểu Vũ sẽ là Hoán vương phi.” Tư Thiên Hoàng nhìn ra nghi ngờ của nàng, cười nhạt nói.

“Vương, vương phi.” Khúc Ngâm hoàn toàn ngây người, dáng vẻ ngây ngốc này Tư Thiên Hoàng xem trong mắt, chỉ cảm thấy đáng yêu.

“Muốn đi nhìn nàng sao?” Dịu dàng cười một tiếng, trong lòng Tư Thiên Hoàng hình thành một cái kế hoạch, giải huyệt của nàng.

Xoa xoa bả vai cứng ngắc, vừa nghe Tư Thiên Hoàng nói, lập tức quay đầu nhìn hắn, “Muốn.”

“Phục vụ tốt, ta liền dẫn ngươi đi.” Tư Thiên Hoàng miễn cưỡng đi đến kê dựa trên giường, cười như không cười nhìn Khúc Ngâm, nếu Ngâm Nhi coi trọng Tô Tiểu Vũ như vậy, thì nên lợi dụng thật tốt một chút không phải sao?

“Tư Thiên Hoàng!” Khúc Ngâm vừa thẹn vừa cáu, thật không biết lúc trước mình nhìn người nam nhân này lâu như vậy.

Gương mặt Khúc Ngâm trở nên trắng hồng, đôi mắt cũng sáng sủa nước, Tư Thiên Hoàng nhìn một hồi, cảm thấy đủ rồi, đứng dậy, một tay ôm nàng, đi ra ngoài cửa.

“Tốt lắm, không đùa ngươi.”

Bên kia, Tô Tiểu Vũ cũng từ từ tỉnh lại, nhìn bên cạnh mặt Tư Thiên Hoán lo lắng, cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Đã tỉnh rồi hả? Có đói bụng không, muốn ăn cái gì, thương thế của ngươi.” Tư Thiên Hoán thấy Tô Tiểu Vũ tỉnh, lập tức hỏi, trên gương mặt tuần tú lo âu.

“Không đói bụng, không muốn ăn, thương thế của ta không sao.” Tô Tiểu Vũ nhếch môi cười, lần đầu tiên nhìn thấy nàng cười như vậy Tư Thiên Hoán mừng rỡ.

“Về sau, không cho phép ngươi dùng công phu kia.” Tư Thiên Hoán đỡ nàng dậy, đút cho nàng uống một hớp nước, cau mày nói, cảm thấy thân thể trong ngực cứng đờ, nhúu mày, “Thế nào?”

“Ngươi biết.” Tô Tiểu Vũ cúi đầu ngập ngừng, cũng đúng, nàng dò xét không ra nội lực của hắn, vậy chỉ có một khả năng, chính là lai lịch của hắn và nàng giống nhau.

“Lánh đời Y cốc trăm năm khó có được một thiên tài, hồng y như yêu, công tử như đóa hoa sen, chỉ ba năm liền được lão Cốc chủ truyền nghề, lại đem bí quyết tuyệt học Y cốc Huyết Đồng tu luyện tới chương bảy, vốn cho rằng hắn sẽ là người kế vị Cốc chủ, lại không nghĩ rằng, hắn và Thánh cô Y cốc tự định cả đời, cuối cùng còn mang Thánh cô đi, phản bội Y cốc, đúng không, Vũ thiếu.”

Tư Thiên Hoán cương chiều vuốt đầu của nàng, Các chủ Vũ các, thiên tài Y cốc, vật nhỏ, ngươi cho ta bắt ngờ không ít.

“Ta không phải Vũ thiếu.” Tô Tiểu Vũ lạnh lùng nói, trên mặt không có cảm xúc.

“Ngươi không phải Vũ thiếu, mà chính là Vũ nhi của ta, đúng không?” Trong mắt thoáng qua tinh quang, Tư Thiên Hoán ôm nàng để cảm trên vai của nàng, thấp giọng nói.

“Ta là Tô Tiểu Vũ.” Đào cái hố muốn nàng nhảy? Tô Tiểu Vũ hừ nhẹ, đẩy tay của hắn ra đứng dậy, hắn thông minh, nàng cũng không ngốc.

“A, Vũ nhi thật đúng là không nể mặt.” Tư Thiên Hoán cũng không lúng túng, đứng lên lại ôm hông của Tô Tiểu Vũ, giống như không xương nường nhờ trên người nàng, xem ra máu Khúc Ngâm rất tác dụng, vật nhỏ khôi phục khá tốt, trừ sắc mặt còn tái nhợt một chút, tinh thần đã khôi phục hoàn toàn rồi.

“Da mặt của ngươi đã quá dày, không cần cho ta.” Tô Tiểu Vũ liếc xéo hắn, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại cười không dứt, hắn thật là có chút tính trẻ con.

Tư Thiên Hoán ngược mắt cười nhìn nàng một cái, miệng nghiêng một bên, hôn trên mặt nàng, cảm thấy chưa đủ, lại hôn tiếp.

“Ngươi thật là.” Tô Tiểu Vũ nghiêng đầu, tức giận trừng hắn, lại không nghĩ rằng đúng lúc cho hắn cơ hội, cái thứ ba, hôn lên trên bờ môi của nàng, không di chuyển nữa, nhưng cũng không lùi về sau.

Không khí bên trong phòng nhanh chóng mập mờ.

“Tiểu. . . .” Khúc Ngâm vội vã đẩy cửa ra, liền thấy một màn như vậy, kinh ngạc bùm miệng, Tiểu Vũ thật, thật sự ở chung một chỗ cùng Tư Thiên Hoán à?

Ánh mắt thoáng nhìn, Tư Thiên Hoán cười híp mắt, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang không người nào nhìn thấy.

“Khúc Ngâm.” Tô Tiểu Vũ lập tức đẩy Tư Thiên Hoán ra, dịu dàng nhìn Khúc Ngâm, đè xuống ầm áp trên mặt.

Từ trong cơn chấn kinh khôi phục như cũ, Khúc Ngâm tránh ra lồng ngực Tư Thiên Hoán, nhào về phía Tô Tiểu Vũ.

Đáy mắt Tô Tiểu Vũ càng ôn nhu hơn, giang hai cánh tay, cảnh cáo nhìn Tư Thiên Hoán đang đen mặt muốn ngăn lại, vững vàng tiếp được Khúc Ngâm.

“Khúc Ngâm thấy ta liền kích động như thế sao?” Tô Tiểu Vũ nhú mày cười khê, mặt dịu dàng, thấy Tư Thiên Hoán ghen tỵ đến mức muốn giết người, mặc dù Tư Thiên Hoán cũng bất mãn nhìn tới tay Tô Tiểu Vũ, nhưng vẫn đi tới ngăn trước mặt Tư Thiên Hoán, mạng Ngâm Nhi rất quan trọng.

“Ta cho là đời này, chúng ta sẽ không gặp lại sau.” Đôi mắt Khúc Ngâm đầm lệ như sương mù, uất ức trong lòng nhìn thấy nàng liền vui sướng phát ra, nước mắt không ngừng được.

“Nha đầu ngốc, làm sao vậy?” Cau mày, Tô Tiểu Vũ hiểu rõ người này hơn ai hết, nếu chỉ là thấy nàng, sẽ không luống cuống thành ra như vậy, mắt đẹp nhú lại, lạnh lùng nhìn về phía Tư Thiên Hoán.

Tư Thiên Hoán đón lấy khí thế bức người của nàng một cái, mặc dù cảm giác không giải thích được, nhưng khí thế trên không giảm mất nửa phần.

“Không có gì, nhìn thấy ngươi thật là vui chứ sao.” Ban đầu sợ mục tiêu hai người quá lớn, võ công của Tô Tiểu Vũ lại không thể thường xuyên vận dụng, nhưng đủ để tự vệ, nàng là Thánh cô Y cốc, người gặp qua nàng đã ít lại càng ít, cho nên nàng liền nói tách ra, như vậy, người của Y cốc muốn tìm họ, càng khó khăn hơn.

Nhưng không ngờ, năm năm sau, họ sẽ gặp nhau ở hoàng cung.

Nếu nàng không muốn nói, nàng tự nhiên sẽ không bức bách, ôn nhu nở nụ cười, Tô Tiểu Vũ lôi kéo tay của nàng đi tới trước mặt Tư Thiên Hoán, vẻ mặt nghiêm túc, “Ta mặc kệ ngươi có phải là hoàng thượng hay không, nếu ngươi muốn ở cùng một chỗ với Khúc Ngâm, ta sẽ không cho phép ngươi phụ nàng.”

Không ai dám gia lệnh hắn, trừ tiểu đệ và tức phụ (nàng dâu) tiểu đệ.

Trong bụng Tư Thiên Hoán buồn cười, nhưng trên mặt không có biểu lộ ra nửa phần, nhàn nhạt nhìn Khúc Ngâm một cái cúi đầu giữ im lặng, đột nhiên nhếch môi, “Nếu phụ thì sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, quả nhiên nhìn thấy thân thể tiểu nữ nhân run lên, nụ cười đáy mắt càng sâu, nhưng không đợi hắn vui vẻ đủ, lại cảm thấy cổ chột lạnh.

Không biết Tô Tiểu Vũ ra tay từ lúc nào, đầu ngón tay có một mảnh lá cây đặt trên cổ Tư Thiên Hoàng, cười như không cười nhìn hắn.

“Phụ sao, vậy thì chết thôi.”

76. Chương 35: Tờ Giấy Ước Hẹn

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn người trên đài cao, nhìn bọn họ thỉnh thoảng đưa ánh mắt lên trên người mình, nàng nghiêng mắt nhìn theo mắt lại hơi cảnh cáo.

Tư Thiên Chanh vừa lúc chống lại ánh mắt lạnh của Tô Tiểu Vũ, đánh cái rùng mình, Tiểu Vũ và tiểu tử thú quả thật một đôi, đến ánh mắt cũng giống như vậy.

“Chanh nhi.” Tư Thiên Hoàng nhìn biểu diễn đã tiến hành gần đầy đủ rồi, đưa cho Tư Thiên Chanh một tờ giấy, tối nay hiện ra một nụ cười rực rỡ nhất, “Giao cái này cho Tô Tiểu Vũ.”

Hoàng đế cười một tiếng, nội thị tổng quản bên cạnh lập tức sai người khen thưởng người mới vừa biểu diễn, cho là Hoàng đế cười vì bọn hắn biểu diễn tốt.

“Là cái gì?” Tư Thiên Chanh nghi ngờ mở tờ giấy trong tay ra, cặp mắt lập tức sáng ngời, cười như không cười nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, “Ta đi a!”

“Chậm một chút.” Bạch Thuật bất đắc dĩ nói, lại nhìn nàng như một làn khói trốn mất tăm.

“Này, Bạch Thuật, người thấy thế nào lại coi trọng hoàng tử?” Tư Thiên Bắc vẫn luôn cảm thấy, hoàng tử hắn hết ăn lại nằm, thành thói quen không tốt, mặc dù bộ dạng xinh xắn, nhưng phối hợp với Bạch Thuật, sẽ thành một đóa hoa héo cắm trong bình ngọc.

“Củ cải rau xanh, ai cũng có sở thích riêng.” Bạch Thuật cười đến vô lại, nhưng cương chiều trong mắt không lừa được người.

“Khụ khụ, coi như ta không nói.” Khóe miệng Tư Thiên Bắc giật giật, ánh mắt xoay qua chỗ khác liếc Tư Thiên Hoàng và Tư Thiên Hiểu một cái.

“Hôm nay này múa không tệ.” Tư Thiên Hoàng xoay người, nói chuyện với Tư Thiên Hiểu.

Tư Thiên Hiểu gật đầu, Nhị hoàng huynh rõ ràng còn lớn hơn hắn, nhưng cũng là người ngây thơ nhất trong mấy huynh đệ, mặc kệ hoàng tử có bao nhiêu khuyết điểm, nếu Bạch Thuật thật tâm thích nàng, sẽ không để ý những thứ này.

Tư Thiên Bắc chu mỏ một cái, cũng không nói thêm cái gì.

“Công chúa điện hạ.” Trưởng tôn Thanh Thanh mắt tinh, thấy Tư Thiên Chanh đi tới, lập tức đứng dậy.

Những người khác thấy vậy, cũng rồi rít đứng dậy, hành lễ trước nữ nhân tôn kính nhất Phong quốc.

Trưởng tôn Thanh Thanh nhìn mọi người bốn phía cung kính có thừa đối với Tư Thiên Chanh, lòng không phục, nàng tự nhận không thể so được với Tư Thiên Chanh, vô luận tài năng hay diện mạo, nhưng nàng cũng là nữ nhân tôn quý nhất, mà nàng trưởng tôn Thanh Thanh chỉ là một Quận chúa!

“Đứng lên đi.” Tư Thiên Chanh nhàn nhạt nói ra tiếng, phong cách tôn quý hồn nhiên thiên thành.

“Tạ công chúa.” Chúng nữ đứng dậy.

“Tiểu Vũ nha.” Ánh mắt của Tư Thiên Chanh vừa nhìn thấy bóng dáng màu đen tận lực che giấu mình, ánh mắt không di động nửa phần, cười híp mắt kêu.

“Công chúa điện hạ có gì phân phó?” Tô Tiểu Vũ đón nhận khuôn mặt tươi cười của Tư Thiên Chanh, cũng mím môi cười một tiếng, trong mắt đều là cảnh cáo, đừng tìm phiền toái cho nàng, nếu không, nàng không ngại thay Bạch Thuật huấn thê (dạy dỗ thê tử).

Bị nàng nhìn lạnh cả sống lưng, nhưng muốn hoàn thành nhiệm vụ, Tư Thiên Chanh một tay kéo Tô Tiểu Vũ qua, trong ánh mắt kinh dị của mọi người, quen thuộc mở miệng, “Tiểu Vũ không nhớ rõ Bồn cung rồi hả? Bồn cung còn nghĩ ngày nào đó tìm người đi du hồ đấy.” Một câu nói, nói rõ nàng và Tô Tiểu Vũ quen biết nhau lúc du hồ, cũng nói nàng và Tô Tiểu Vũ quan hệ rất tốt.

“Tiểu Vũ sao lại không nhớ rõ công chúa đây?” Tô Tiểu Vũ cười vui vẻ, nhưng trong mắt nhìn Tư Thiên Chanh đều là lạnh lẽo.

“Vốn dĩ bồn cung đến đây là do Bồn cung muốn ôn lại chuyện cũ cùng người.” Tư Thiên Chanh lôi kéo Tô Tiểu Vũ đi, nhưng vẫn không quên nói với những nữ tử khác, “Các vị thiên kim cứ tự nhiên.”

Dứt lời, lôi kéo Tô Tiểu Vũ rời đi.

“Lúc nào thì nàng ta biết công chúa?” Trưởng tôn Thanh Thanh híp mắt đẹp hỏi Tô Nghê Tuyền.

Tô Nghê Tuyền còn chưa từ trong cơn chấn kinh phục hồi lại tinh thần, lại nghe trưởng tôn Thanh Thanh hỏi, rất nghi hoặc lắc đầu, “Không biết.”

Trưởng tôn Thanh Thanh nặng nề ngồi xuống, trong mắt không hiểu, người khác không biết, nàng lại biết, Minh vương và trưởng công chúa có quan hệ rất tốt, ban đầu nàng cũng nghĩ tới đi con đường trưởng công chúa này, đến gần Minh vương, nhưng trưởng công chúa lại lạnh nhạt lạnh nhạt với nàng.

Nhưng Tô Tiểu Vũ và trưởng công chúa lại có giao hảo, dung mạo của nàng lại.....

Hung dữ thoáng qua trong mắt, trưởng tôn Thanh Thanh ngẫm hạ quyết định, Tô Tiểu Vũ, không được giữ lại.

Tô Nghê Tuyền nhìn phương hướng Tô Tiểu Vũ rời đi, trừ ghen tỵ còn là ghen tỵ, tại sao, tại sao nàng được phụ thân sủng ái, lần này lại tìm được trưởng công chúa làm núm đỡ, cứ tiếp tục như thế, tình cảnh nàng ở phủ tướng quân càng thêm bất lợi.

Lòng bàn tay truyền đến đau đớn khiến cho nàng hồi hồn, tập trung ý chí, Tô Nghê Tuyền đã khôi phục lại bộ dáng ôn nhu uyển chuyển.

Đi không bao lâu, Tư Thiên Chanh dừng bước.

“Ha ha, cái đó Tiểu Vũ à.” Tư Thiên Chanh cười híp mắt, một bộ dáng ôn hòa.

Tô Tiểu Vũ hất tay của nàng ra, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng, “Tốt nhất cho ta một cái lý do.” Nàng không muốn gây phiền toái, chưa tới hai mươi ngày nàng phải lên đường tìm mẫu thân, lúc này Tư Thiên Chanh kéo nàng ra ngoài, chẳng những tìm phiền toái cho nàng, càng tăng thêm đại phiền toái!

“Tiểu Vũ, tiểu tử thói để cho ta đưa cho người cái này.” Tư Thiên Chanh lấy tờ giấy giao cho Tô Tiểu Vũ, ý đồ dõn dặt đi.

“Tư Thiên Chanh, nếu muốn đưa cho ta tờ giấy, người không cần phải rêu rao tới đây như vậy, không phải người muốn nói cho ta biết, cả đời ta sẽ dây dưa không rõ với hoàng thất, không phải sao?” Tô Tiểu Vũ đã nắm tờ giấy, nhưng lạnh lẽo trong mắt càng sâu, nàng là tỷ tỷ Tư Thiên Hoán, suy nghĩ tất cả vì Tư Thiên Hoán cái này không sai, nhưng không có nghĩa nàng muốn làm gì thì làm.

“Ta Tô Tiểu Vũ nếu muốn ở chung một chỗ với Tư Thiên Hoán, không ai có thể ngăn trở được, nếu không muốn, cho dù là thiên quân vạn mã, cũng không ép buộc được ta.”

Giọng điệu lạnh lùng, lại mang theo lời ngỗ nghịch uy nghiêm, Tư Thiên Chanh biết, đây mới thật sự là Tô Tiểu Vũ, le lưỡi một cái, nàng còn tận tâm làm chút việc dư thừa.

“Tiểu Vũ, là ta không tốt.” Tư Thiên Chanh nhếch miệng cười một tiếng, nàng thật đúng là càng ngày càng thích cô nương này rồi, là em dâu của nàng, thật tốt!

“Tiểu khát cái.” Thu lại khí thế, Tô Tiểu Vũ lưỡi biếng gợi lên nụ cười.

“Hắc hắc, nhưng ngươi đã nhìn qua ta tắm rửa, vậy ta muốn ngươi chịu trách nhiệm!” Nói đến náo loạn thì không ai hơn được nàng Tư Thiên Chanh, lập tức kéo tay áo Tô Tiểu Vũ, không hề có một chút tự giác nào.

Tô Tiểu Vũ nhú mày, nghiêng ánh mắt nhìn thấy một bóng dáng màu trắng, trong mắt xẹt qua nụ cười xấu xa, đưa tay, rút trâm cài trên đầu vút trên mặt đất, mặc cho làn tóc bay tán loạn, cởi áo khoác xuống, còn dư lại áo gấm mỏng màu đen bên trong, không biết từ đâu lấy được sợi tơ màu đen buộc tóc lên, chỉ chốc lát, mới vừa này là nữ tử ưu nhã cao quý giờ phút này biến thành thiếu niên tuấn đạt tiêu sái.

Chiều cao Tô Tiểu Vũ cao hơn những nữ tử bình thường một chút, nàng khẽ cúi người, đưa tay đỡ lấy cằm Tư Thiên Chanh, trông mắt đen mơ hồ xẹt qua một tia hồng quang, tà khí nở nụ cười, như yêu ma ban đêm, nguy hiểm mê người.

Tư Thiên Chanh chỉ cảm thấy trái tim rụt lại một cái, ánh mắt khẽ tan rã, “Tiểu, Tiểu Vũ.....”

“Thế nào, không phải để cho ta phụ trách sao?” Tô Tiểu Vũ cười, môi dần dần đến gần Tư Thiên Chanh, đột nhiên tay ôm eo nàng căng thẳng, mang theo nàng bay khỏi chỗ đứng, cười như không cười nhìn nam tử áo trắng trước mắt.

“Ngươi quả nhiên giấu giếm thực lực.” Hắn dùng năm phần sức lực, Tô Tiểu Vũ lại có thể dễ dàng tránh né, công lực này, sợ rằng không yếu hơn hắn.

Trông mắt đen nháy mắt tối lại, ngay sau đó khôi phục nụ cười lười biếng, tay Tô Tiểu Vũ vừa dùng lực, đẩy Tư Thiên Chanh đến người Bạch Thuật, người sau vững vàng tiếp được, nhìn ánh mắt nàng có chút tan rã, rút đi nụ cười, kinh ngạc nhìn về phía Tô Tiểu Vũ, “Ngươi là.....”

“Tốt lắm, ta cũng nên đi đến nơi hẹn rồi.” Tô Tiểu Vũ cười nhạt cắt đứt lời Bạch Thuật, giơ tờ giấy trong tay lên, xoay người sắc mặt liền u ám, mỗi người đều có quá khứ không muốn nhắc tới, nàng tự nhiên cũng không ngoại lệ.

“Chanh nhi, tỉnh.” Bạch Thuật dịu dàng nhìn nữ tử trong ngực, thấy nàng dần dần hồi hồn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Tiểu Vũ là một kỳ tài nữ tử, hắn cho là mình ẩn thân rất khá, lại vẫn bị nàng biết hắn vẫn hoài nghi nàng, cho nên nàng lựa chọn dùng phương pháp bại lộ thân phận mình, để cho hắn tiêu trừ nghi ngờ sao?

Xem ra, nàng thật lòng động tâm với Bạch Lê, chỉ là nàng làm sao biết hắn sẽ biết thân phận của nàng?

77. Chương 39: Ta Đồng Ý Gả Cho Ngươi.

“Tiểu Vũ không cho phép ngươi tổn thương hắn.” Nước mắt Khúc Ngâm khẽ rơi, đưa tay bắt được tay Tô Tiểu Vũ, hốt hoảng trong mắt không che giấu được, nàng biết Tiểu Vũ luôn nói là làm, nhưng nàng cũng không dám bảo đảm, một Hoàng đế có thể cả đời yêu nàng, nếu như quả thật có một ngày kia, nàng không hy vọng Tiểu Vũ tổn thương hắn.

“Vì Tư Thiên Hoàng, ngươi quát ta?” Tô Tiểu Vũ cười đến híp cả mắt, nhưng là nụ cười nguy hiểm, tay lại cứa khẽ trên cổ Tư Thiên Hoàng một chút.

Tư Thiên Hoàng vẫn ung dung ngồi bên cạnh, giống như xem bọn họ diễn, dù sao vật nhỏ vui vẻ là được rồi, tùy tiện chơi đùa, không cảm thấy người bị uy hiếp là đại ca của hắn.

Tư Thiên Hoàng thấy Khúc Ngâm bảo hộ chính mình, trong lòng đã nở hoa, hận không thể khiến lá cây Tô Tiểu Vũ mạnh chút nữa, tốt nhất nên có vết rách, khiến Ngâm Nhi nữa đau lòng hơn.

“Ta.” Khúc Ngâm cắn cắn môi, sau đó yên lặng nhìn Tô Tiểu Vũ, hình như hạ quyết tâm gì đó, “Ta yêu hắn, cho nên ta sẽ không để cho ngươi tổn thương hắn, ta nói rồi, ta sẽ không ngăn trở Tiểu Vũ có hành động gì, cho nên, nếu như ngươi muốn giết hắn, thì hãy giết luôn cả ta.”

Tư Thiên Hoàng vui mừng trợn to cặp mắt, thương hẳn? Lần đầu tiên Ngâm Nhi nói thương hẳn. Trong lòng cảm kích Tô Tiểu Vũ một lần, cảm thấy nàng cực kỳ xứng đôi với tiểu đệ.

Tô Tiểu Vũ nghe được lời muốn nghe, hài lòng thu tay về, nàng nhìn ra Tư Thiên Hoàng hình như có khúc mắc, tạm thời suy nghĩ phương pháp, lại rất có tác dụng.

Khúc Ngâm thấy Tô Tiểu Vũ như vậy, lại nhìn dáng vẻ Tư Thiên Hoàng vui sướng, lập tức trầm mặt, mặt không thay đổi nhìn Tô Tiểu Vũ, một hồi lâu, quay người đi.

Tư Thiên Hoàng sững sờ, vội vàng bước nhanh theo, vẫn không quên cảm kích nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, gả, hẳn muốn gả nàng cho tiểu đệ.

Chờ trong phòng chỉ còn lại hai người, nụ cười Tô Tiểu Vũ mới phai nhạt đi, chuyện giống như có chút không đúng, nàng giống như còn phải suy nghĩ.

“Hoàng huynh là một người đáng giá để phó thác.” Tư Thiên Hoán để ly rượu xuống, đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ, cười nhạt nói.

Tô Tiểu Vũ lắc đầu một cái, “Người nói Khúc Ngâm có cái gì đó khó nói nên lời?”

“Các người là thanh mai trúc mã, người lại hỏi ta?” Tư Thiên Hoán bật cười, nắm đó vật nhỏ và Khúc Ngâm là kim đồng ngọc nữ bên trong Y cốc, nếu không phải Khúc Ngâm là Thánh Cô, sợ rằng lão Cốc chủ đã chuẩn bị hôn sự cho hai bọn họ.

“Đó là hiểu lầm!” Tô Tiểu Vũ nghĩ đến lúc đấy, hiếm thấy có chút lúng túng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, kinh ngạc nhìn về phía Tư Thiên Hoán, “Người biết rất nhiều chuyện nha.” Y cốc là môn phái lánh đời, đôi mắt nhìn toàn bộ phong quốc, người biết Y cốc tuyệt đối không vượt quá mười người, chớ nói chi đến chuyện bên trong, nàng còn tưởng rằng bí mật của mình rất nhiều, nhưng mà bây giờ xem ra, Tư Thiên Hoán mới thần bí nhất, ừ, còn có Bạch Thuật.

Mảnh đại lục này, Thần giới và Minh giao nhau, linh khí đầy đủ, mọi người luyện võ vốn rất dễ dàng, đã từng rất nhiều gia tộc môn phái cường thịnh thực lực ngày càng hùng hậu, nhưng đến cuối cùng đều dần dần lựa chọn thoái ẩn giang hồ, bọn họ tìm chỗ linh khí dồi dào nhất cho mình, làm vậy chính là để an tâm luyện võ, ý đồ kéo dài tuổi thọ, càng hy vọng mình có thể đột phá giới hạn, đặt chân Thần giới, đạt được năng lực bất tử bất lão, lực lượng lánh đời mặc dù cường đại, nhưng bởi vì thoái ẩn mấy trăm năm, ngoại giới có rất ít người biết được.

“Cho nên về sau có chuyện gì cũng đừng chớ lừa gạt ta.” Tư Thiên Hoán đắc ý hừ nói, ôm lấy Tô Tiểu Vũ thả lên giường, “Đừng đứng, sẽ mệt mỏi.”

“Người dài chân không đứng thì làm gì?” Trong lòng ngòn ngọt, cũng sinh ra tâm tư cái vớ đùa hân, Tô Tiểu Vũ vô tội nháy mắt.

“Vậy lưng người, không dùng để nằm, thì dùng để làm gì?” Tư Thiên Hoán cũng cười theo nàng, khe khẽ gõ đầu nàng một cái.

Trợn trắng cả mắt, Tô Tiểu Vũ lười phản ứng lại hẳn, lúc vừa bắt đầu cũng biết tên này là hồ ly, sao có thể giáo hoạt hơn hẳn được, “Bữa tiệc giải tán rồi sao?”

“Chưa, Vũ nhi ngủ một canh giờ đi.” Tư Thiên Hoán vuốt ve tóc của nàng, nói.

“Ừm, ta ngủ một lát, chờ bữa tiệc giải tán, người đánh thức ta.” Nội thương còn chưa khôi phục toàn bộ, mới vừa giăng co một lát, cũng có chút mệt mỏi.

“Ngủ đi, về sau người không cần trở lại phủ tướng quân rồi.” Tư Thiên Hoán dịu dàng cười nói.

Tô Tiểu Vũ “Bá” một cái mở mắt ra, cảnh giác nhìn về phía Tư Thiên Hoán, “Người làm gì đấy rồi hả?” Trong lòng mơ hồ sinh ra một loại dự cảm xấu.

“Nhị tiểu thư Tô phủ, hiền lương thực đức, Bồn vương thấy yêu thích sâu sắc, đặc biệt hướng hoàng thượng xin chỉ, gả.” Lười biếng tựa vào trên giường, Tư Thiên Hoán chậm rãi mở miệng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Vũ chột xanh chột tím, cười đến xinh đẹp.

“Nhưng, có thể cự tuyệt không?” Tô Tiểu Vũ cố nén tức giận trong lòng, nghiêng người sang, nặn ra một nụ cười.

“Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, không sửa đổi được.” Tư Thiên Hoán thân thiết giúp nàng thuận khí, Vũ nhi phản ứng thật đúng là đáng yêu.

“Cút!” Tô Tiểu Vũ gầm nhẹ, hẳn có biết không, bây giờ nàng rất sợ phiền toái, vô cùng sợ phiền toái, giờ hẳn lại gây ra phiền toái cho nàng, tại sao hẳn không đi chết!

“Thật sự không muốn gả cho ta sao?” Tư Thiên Hoán đột nhiên nghiêm nghị, giọng nói cô đơn, “Nếu như không muốn, thì không cần gả.”

“Ta chỉ là không muốn vào lúc này đứng trên đầu sóng ngọn gió, mấy ngày nữa, ta phải đi Phong Tịch thành.” Tô Tiểu Vũ không nhìn nổi hẳn khổ sở, thở dài.

“Đắc tội với nữ nhân của ta, chính là đắc tội với ta, không có ai dám tìm người làm phiền.” Tư Thiên Hoán bảo đảm, cho dù có, hẳn cũng sẽ giải quyết sớm.

Tô Tiểu Vũ mím môi không nói, mắt to chớp chớp không đang nghĩ cái gì.

“Ta trúng sinh tử cổ của Vũ nhi, đồng ý bồi Vũ nhi tìm mẫu thân, nếu Vũ nhi không gả cho ta, ta lại lấy lý do gì đi theo người thì sao?” Tư Thiên Hoán dụ dỗ từng bước.

“Lý do còn rất nhiều.” Tô Tiểu Vũ đột nhiên nở nụ cười, “Còn có cái gì, nói nghe một chút.” Nam nhân này cái gì cũng tính toán rất tốt, nàng giãy giụa cũng vô dụng, không phải sao?

“Lý do nha, ngược lại còn có một cái nữa.” Tư Thiên Hoán dụ dàng cười một tiếng, lông mi giống như cánh chim run rẩy nhẹ rũ xuống, còn dư lại nửa con mắt như Nguyệt chiếu u huyền, trong suốt mà tĩnh mịch, “Ta muốn Vũ nhi gả cho ta, là bởi vì ta yêu Vũ nhi.”

Tô Tiểu Vũ mím môi nhàn nhạt cười, trong lòng có một loại cảm giác hạnh phúc sinh sôi, yêu nàng, yêu sao?

“Cái gì là yêu?” Khẽ cắn cánh môi, tròn mắt Tô Tiểu Vũ hỏi.

“Người vui vẻ ta liền vui vẻ, người khổ sở ta liền khổ sở theo, người đi chỗ nào ta liền đi theo nơi đó, ai muốn tổn thương người ta liền giết người đó, người muốn mạng của ta ta sẽ không có nửa câu oán hận, ta muốn mạng của người nhưng trái tim ta lại không hạ được, ta muốn trong mắt của người chỉ có ta, mà trong mắt của ta cũng chỉ có người.”

Giọng nói êm ái như lông vũ, chạm nhẹ qua trái tim Tô Tiểu Vũ, khiến cho trong lòng nàng có chút rung động, hơi đau, hơi nhột, càng nhiều hơn là cảm động, nháy mắt mấy cái, cố gắng che giấu sương mù bên trong không một tiếng động tràn ra, nhưng không nghĩ càng nháy mắt, sương mù liền càng dày đặc, cuối cùng trực tiếp tràn thành nước mắt, từ khóe mắt tràn ra, theo da thịt trắng nõn chảy xuống, thấm vào trong gối nằm, lưu lại dòng nước mắt nhàn nhạt.

“Tại sao khóc?” Tư Thiên Hoán đau lòng nhìn nàng, cúi người nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trong mắt nàng, tâm như bị đôi tay nhỏ bé cầm, thật chặt, ngay cả hô hấp cũng có chút không thuận, trong miệng là tư vị mặn, nhưng trong lòng lại là ngọt ngào, vật nhỏ vì hẳn chảy lệ.

“Trừ mẫu thân và Khúc Ngâm, không có ai đối xử với ta như vậy.” Tô Tiểu Vũ khẽ hít chóp mũi đỏ lên, giọng nói có chút ảm đạm và uất ức.

Tô Thanh Viễn đối xử tốt với nàng, là bởi vì nàng là một con cò rất tốt; sư phụ đối nàng với tốt, là bởi vì nàng thông minh nghe lời; người Vũ các đối xử tốt với nàng, là bởi vì nàng đối xử tốt với bọn họ.

Tư Thiên Hoán là Minh vương, dưới một người, trên vạn người, so sánh với hẳn, cái gì nàng cũng không có, không có gì cả, hẳn thương nàng, không có lợi gì, nhưng hẳn vẫn thương nàng, giống như mẫu thân và Khúc Ngâm, thương nàng vô điều kiện, nàng có tài đức gì, khiến cho hẳn sủng nàng?

“Không cần người khác đối đãi người như vậy, ta thương người là đủ rồi.” Tư Thiên Hoán nằm trên người của nàng, ở bên tai nàng thì thầm, đối với nàng càng phát ra thương yêu.

“Ta đồng ý gả cho ngươi.”

78. Chương 36: Gặp Lại Khúc Ngâm

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Vườn ngự uyển, vườn ngự uyển.....

Chậm rãi đi trong hoàng cung, sắc mặt Tô Tiểu Vũ khẽ biến thành màu đen, nàng quên hỏi Bạch Thuật vườn ngự uyển ở đâu, trên đường dừng nói cung nữ thái giám, ngay cả một con quỳ cũng không có, muốn nàng đi đến vườn ngự uyển thế nào!?

Đang muốn xoay người trở về ngự hoa viên, con đường phía trước lại đột nhiên xuất hiện một bóng người màu xanh lục, Tô Tiểu Vũ dừng nhìn bóng dáng này, kinh ngạc trong mắt chậm rãi nhu hòa xuống, thế nào cũng không nghĩ đến, họ sẽ gặp lại nhau ở đây, mím môi cười một tiếng, thi triển khinh công đuổi theo.

“Khúc cô nương người đi đâu vậy, người không về nữa, mạng nô tài liền không giữ được.”

Đi theo bóng người màu xanh lục rất lâu, thấy nàng tiến vào một cung điện rất khác biệt, cạnh cửa đứng đầy hai hàng thị vệ, một người mặc trang phục thái giám tiến lên nói, kêu trời trách đất.

“Cao công công, ta sẽ không rời khỏi hoàng cung.” Lục y nữ tử lạnh nhạt nói, trong giọng nói nồng đậm bi thương, Tô Tiểu Vũ nghe được trong lòng một trận co rút đau đớn, mới ít năm như vậy, nàng sống không vui vẻ sao?

Lục y nữ tử đi theo Cao công công vào, Tô Tiểu Vũ cũng chậm rãi đi vào theo, Tư Thiên Hoán cho nàng tờ giấy cũng hóa thành bụi, tán lạc trong gió.

Lục y nữ tử kia không vào cung điện, mà là ngồi một mình trong hoa viên, chậm rãi uống trà, nhìn bầu trời đen nhánh, không biết đang nghĩ cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần một hồi hoảng hốt.

Mà Tô Tiểu Vũ ngồi trên nhánh cây nhỏ dài, chân mày nhíu chặt, tiểu nha đầu ngây thơ hoạt bát, luôn luôn lạc quan, quen biết với nàng nhiều năm như vậy, trước đây khi nhìn thấy nàng luôn là người có khuôn mặt tươi cười, nhưng gặp lại, sao lại biến thành người khác như vậy?

Lục y nữ tử ngồi một mình thật lâu, đột nhiên ôm đầu gối, cúi đầu khóc.

Khẽ mở mắt, Tô Tiểu Vũ ngơ ngác nhìn bóng lưng nàng run rẩy, chân mày càng nhíu chặt, năm năm, năm năm không thấy, nàng học được chảy nước mắt.

Truyền tới bên tai mấy tiếng vang không thể nhận ra, gần như hòa tan vào gió đêm, người thường căn bản sẽ không thể phát hiện, ánh mắt lăm lăm, lạnh lùng nhìn về phía bên phải phía trước.

“Khúc Ngâm, ngươi khiến cho chúng ta không dễ tìm a, thật đúng là không biết năm năm ngươi rốt cuộc tránh đi nơi nào.” Trong hoa viên đột nhiên xuất hiện năm người áo đen, người cầm đầu lạnh lùng mở miệng, trong mắt chỉ có ác độc.

Lục y nữ tử, cũng chính là Khúc Ngâm, chậm rãi lau đi nước mắt, lạnh lùng nhìn về phía năm người, khóe môi nhếch lên nụ cười châm chọc, “Ừ, tìm được ta thì như thế nào, nhiều nhất chỉ có chết.”

“Chết? Chúng ta làm sao có thể để cho ngươi chết, nếu như ngươi chết, ai đưa Tô Tiểu Vũ tới?” Người áo đen hừ lạnh, nói ba chữ Tô Tiểu Vũ thì có chút cắn răng nghiến lợi.

“Ngươi cho rằng ta sẽ để cho ngươi bắt được uy hiếp Tiểu Vũ?” Khúc Ngâm khinh thường nói.

“Khúc Ngâm, võ công ngươi không có, vẫn còn ở đây phách lối?” Người áo đen cảm thấy nàng quả thực là người điên, “Coi như lúc trước ngươi chưa mất võ công, thì chẳng qua chỉ có đánh ngang tay cùng ta, huống chi bây giờ võ công của ngươi hoàn toàn không có.”

“Ta đánh không lại ngươi, chẳng lẽ còn không thể độc chết mình sao?” Khúc Ngâm đột nhiên vỗ lên bàn, ngạo khí tận trong xương tuỷ phát ra khí thế bức người, “Đừng quên, ta là ai.”

“Ngươi.” Người áo đen giận quá hóa cười, “Ha ha ha, được, đã như vậy, vậy chúng ta liền mang thi thể ngươi trở về.” Có một thi thể, dù sao cũng hơn trắng tay mà về.

Khúc Ngâm lạnh lùng nhìn bọn họ, mặt không sợ hãi, nhưng trong lòng lại là vô cùng đau, đời này nàng không có gì lưu luyến nhưng duy chỉ có hai người không bỏ được, một là Tiểu Vũ, nhưng nàng thông minh như vậy, nàng không cần vì nàng mà lo lắng; còn có một.....

“Giết.....” Người áo đen vung tay lên, còn chưa nói xong, liền bị một giọng nói lười biếng cắt đứt.

“Khúc Ngâm đánh không lại ngươi, ta còn đánh không lại sao?” Tô Tiểu Vũ tung người nhảy từ ngọn cây xuống, chậm rãi đi tới trước người Khúc Ngâm, toàn thân tùy tính tự nhiên, không mùi vị son phấn.

“Ngươi là ai?” Người áo đen cảm giác thiếu niên đứng trước mắt hơi thở rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra lúc nào gặp được nam tử tuyệt thế như thế.

“Ha ha, Thất trưởng lão đoán không ra được sao?” Nụ cười Tô Tiểu Vũ không giảm, đáy mắt chỉ có sát ý, năm đó đánh một trận, Thất trưởng lão vừa đúng lúc không có ở đây, hắn không nhận ra nàng, chỉ là, nàng nhận ra hắn.

Thất trưởng lão chợt trừng lớn cặp mắt, phồng bị nhìn Tô Tiểu Vũ, “Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Còn chưa đoán được sao.” Tô Tiểu Vũ chỉ tiếc rên sát không thành thếp lắc đầu một cái, “Ngu ngốc.”

“Ngươi!” Thất trưởng lão đã bao giờ chịu loại súc phạm này, cặp mắt giận đến đỏ bừng, gầm nhẹ một tiếng, “Cùng tiến lên, giết bọn họ!”

Nhất thời, nội lực trong cơ thể năm người thi triển hết, lực lượng cường đại khiến lá cây bốn phía vang sào sạt, sát khí tràn ngập.

Nụ cười lười biếng của Tô Tiểu Vũ không thay đổi, đáy mắt phát ra lạnh lẽo, thật đúng là tuyệt tình, người nào lợi hại liền sai người đó tới, thủ hạ vừa động, nội lực ngưng tụ, bốn phía lá cây bay xuống dồn dập, bay đến năm người kia

“Chút tài mọn.” Thất trưởng lão khinh thường nói, đại đao vung lên, đánh về phía lá cây ngăn cản hơn phân nửa, sau đó bỏ đao đến Tô Tiểu Vũ.

Sắc mặt Tô Tiểu Vũ không thay đổi, tay không đón lấy đao của Thất trưởng lão, nghiêng người trốn một chút, né tránh một người khác công kích, phản chân đá một cái, đá văng người thứ ba.

“Loại công phu này, cũng muốn ngăn cản chúng ta?” Thất trưởng lão thấy chiêu thức của thiếu niên trước mắt mặc dù nhiều lần linh hoạt, nhưng nội lực không đủ, lập tức liền phách lối nói.

Triền đầu lúc lâu, Tô Tiểu Vũ bức ra nội lực cuối cùng, đánh văng năm người ra, lui thân đến trước người Khúc Ngâm, đáng vẻ lạnh nhạt, giống như chưa từng đại chiến.

“Thế nào, nhận thua?” Thất trưởng lão bị nàng chặn trụ một kích cuối cùng, thấy nàng không bị ảnh hưởng chút nào, trong lòng kinh ngạc không thôi, hắn còn tưởng rằng nàng cùng đường mặt lộ rồi, một kích cuối cùng, thế nào.....

“Đã nhiều năm như vậy, Thất trưởng lão cũng nên có tiến bộ chứ, lại không nghĩ rằng vẫn trì trệ không tiến.” Tô Tiểu Vũ gầy nhẹ một chút ống tay áo, vẫn đậm phong khinh nói, nhưng lời này, Thất trưởng lão nghe được kinh hãi không thôi, nàng dù chưa cùng Thất trưởng lão đã giao thủ, thế nhưng nghĩ đến lão kém mười bảy người khác.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Thất trưởng lão bị chợt trúng chỗ đau, trong mắt lộ ra âm lãnh, nắm chặt đại đao trong tay.

Bốn người khác nhận thấy lửa giận của Thất trưởng lão, cũng rói rít nắm chặt binh khí, gắt gao nhìn chăm chăm Tô Tiểu Vũ.

“Thất trưởng lão thật sự muốn biết ta là ai sao?” Tô Tiểu Vũ cười gian, hai mắt đen như mực đột nhiên mê hoặc như vòng xoáy vậy, giống như có thể hút linh hồn người vào, quanh thân tản mát ra loại khí yêu mị hấp dẫn nguy hiểm.

Thất trưởng lão cảm thấy cảm giác nguy hiểm hết sức quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cho hắn rợn cả tóc gáy, này, này rõ ràng lực lượng đó có liên quan tới nơi kia?

“Người là ai thì có quan hệ gì đến ta, lên! Giết bọn họ!” Ánh mắt Thất trưởng lão lạnh hắc đi, cổ dè xuống lo lắng trong lòng, nội lực tuôn ra, đánh tới Tô Tiểu Vũ.

Suối tóc đen như mây, không gió mà bay, đôi mắt năm người công kích, Tô Tiểu Vũ chậm rãi nhắm hai mắt lại, dường như không hề làm gì cả, lại khiến năm người dừng công kích trước mặt nàng một cánh tay.

“Thất trưởng lão, lần trước không thể giao thủ cùng người, cảm thấy thật tiếc nuối.” Giọng nói nhàn nhạt, nhưng vẫn chứa uy nghiêm, giống như bề ngỗ trên vạn vật, vẫn là giọng nói Tô Tiểu Vũ, lại không giống giọng nói Tô Tiểu Vũ.

Bộ mặt Thất trưởng lão chỉ còn hoảng sợ, tay cầm đao khẽ run, thế nào cũng không nghĩ đến, hôm nay chẳng những tìm được Khúc Ngâm, còn tìm được tên sát tinh này, hắn chưa từng thấy qua Tô Tiểu Vũ, nhưng sức mạnh huyết đồng hắn biết.

“Trưởng lão, hắn rốt cuộc là ai?” Người áo đen bên cạnh bị lực lượng của Tô Tiểu Vũ làm giật mình, run giọng hỏi.

“Tô, Tô..... A.....” Thất trưởng lão hoảng sợ run giọng mở miệng, nhưng còn chưa nói xong, lại phát hiện mình không còn cách nào phát âm ra được, chỉ vì, đầu đã lìa khỏi thân.

Tô Tiểu Vũ mở mắt ra lần nữa thì đôi mắt đã biến thành màu đỏ như máu, mà đầu năm người kia cũng theo động tác phát tay của nàng khi mở mắt ra rớt khỏi người.

“Tiểu, Tiểu Vũ.....” Khúc Ngâm đang cười, cười đến quên hô hấp, sương mù trước mắt đã sớm tan, muốn nước mắt ngừng cũng không ngừng được, không phải là mộng, thật sự không phải là mộng, là Tiểu Vũ, thật sự là Tiểu Vũ.....

“Nha đầu ngốc, cười còn khó coi hơn khóc.” Xoay người lại, đôi mắt đỏ như máu đã lui, yêu đã mê người, Tô Tiểu Vũ dịu dàng nhếch môi, giang hai cánh tay trước mặt Khúc Ngâm.

Khúc Ngâm lau nước mắt một cái, đang muốn xông lên trước, sắc mặt lại đột nhiên trắng nhợt, tiến lên tiếp được thân thể Tô Tiểu Vũ ngã xuống, hai người cùng nhau ngã nhào trên đất.

Đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt trong ngực, khóe miệng nữ nhân không ngừng tràn ra máu tươi, Khúc Ngâm thật sự muốn nàng tỉnh, biết rõ ràng dùng bao nhiêu công lực liền bị cản trở bấy nhiêu, sự cản trở của nàng dị thường mạnh, vậy mà vẫn ngu ngốc dùng toàn lực, nàng thật sự là.....

“Tiểu Vũ.” Khúc Ngâm nhỏ giọng nỉ non, cúi người, vùi đầu chỗ cổ nàng, dò xét mạch đập nàng yếu ớt, trong lòng đau xót, đột nhiên ngửa đầu, đè nén hô lên ——

“A.....”

79. Chương 40: Thiếu Chút Nữa Ăn Hết.

“Ta đồng ý gả cho người.”

Tô Tiểu Vũ nâng mặt cọ sát mặt của hắn, nhỏ giọng mà nói ra, gương mặt hồng hồng, nhưng khóe miệng lại treo nụ cười hạnh phúc, nàng không sợ phiền toái, không đánh được một người giết một người, tới một đôi giết một đôi, nàng muốn đi cùng với hắn, mặc kệ sẽ chọc tới bao nhiêu phiền toái.

“Người, nói lại lần nữa.” Thân thể Tư Thiên Hoán cứng đờ, khuôn mặt chôn trên cổ nàng chỉ còn kinh ngạc, có phải hắn nghe nhầm rồi không? Hắn vốn nghĩ trước hết để cho hoàng huynh tứ hôn, danh chánh ngôn thuận mang theo nàng bên người, sau đó sẽ từ từ giải quyết vật nhỏ, nhưng lại không nghĩ đến, nàng sẽ đáp ứng.

“Người ngẩng đầu lên.” Tô Tiểu Vũ nhẹ nhàng cười, lại cọ xát mặt của hắn.

Tư Thiên Hoán ngẩng đầu lên, cõi lòng đầy chờ mong nhìn nàng, đang mong đợi nàng nói lại lần nữa, lại bị động tác kế tiếp của nàng làm cho ngây người.

Tô Tiểu Vũ hít sâu một hơi, mắt không nháy nhìn hắn, đột nhiên giơ tay từ trong chăn ra, vòng qua cổ của hắn, kéo hắn giữa đầu hôn lên, nhưng không chính xác lắm, chỉ hôn được khóe miệng, không khỏi vừa thẹn vừa cáu, đang suy nghĩ buông tay, hai bàn tay to lớn lại đè tay của nàng lại, ngay sau đó đôi môi bị hắn ngậm.

Từ trước tới nay Tư Thiên Hoán không biết hắn sẽ luống cuống đến mức này, dù là đối mặt với lời nói lạnh nhạt của mẫu hậu, hắn cũng không điên cuồng như vậy, hung hăng hôn nữ nhân dưới người, rất dùng sức, rất dùng sức, gần như muốn nuốt chửng nàng vào bụng, không có dịu dàng, không có trấn an, chỉ có chiếm đoạt, môi anh đào vừa đụng liền hóa mềm mại, vốn nên đối đãi dịu dàng, nhưng phía trên giống như thoa mì được tuyệt hảo, chỉ một lần, liền làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được, phải điên cuồng.

Khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng, ánh mắt Tô Tiểu Vũ khẽ hé mở, vẻ mặt nàng thấy không rõ Tư Thiên Hoán, lại cảm thấy lo lắng của hắn và điên cuồng, cánh môi đã nóng đến không thể nóng hơn nữa rồi, nhẹ nhàng giữa đầu, thuận theo mở cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi nam nhân tựa như mãnh thú vọt vào, tận dụng hết khả năng công chiếm thành trì, cướp đi hô hấp của nàng, lý trí của nàng.

Nàng cảm thấy không khí của mình gần như không còn, hô hấp càng ngày càng trở nên khó khăn, không khỏi nhẹ nhàng than nhẹ một tiếng, lại cảm thấy thân thể nam nhân trên người cứng đờ, sau đó môi mềm liền chặn lại.

“Xoẹt...” Một tiếng, Tô Tiểu Vũ cảm thấy quần áo trên người mình bị xé mở, khe hở mắt, luống cuống nhìn Tư Thiên Hoán, lại thấy hắn cũng đã mở mắt ra, con ngươi màu hổ phách không còn trong suốt như trước kia, mà là sâu thẳm như biển đáy, bên trong mang theo thần bí hấp dẫn, trong đầu hoảng hốt một hồi, liền quên cả giày giũa, ngơ ngác, mặc hắn hành động.

“Vũ nhi, người là của ta.” Rốt cuộc buông môi của nàng ra, Tư Thiên Hoán nhỏ giọng nỉ non, nhìn nàng giống như tiên cá thiếu hụt không khí, khe hở miệng nhỏ, tham lam hô hấp không khí, sương mù trong đôi mắt đẹp lan tràn, gương mặt hồng như mây, quần áo trên người bởi vì hắn xé rách, lộ ra mảng lớn da thịt nõn nà, màu hồng nhàn nhạt thật mê người, ánh mắt bỗng tối sầm lại, một tia lý trí còn sót lại trong đầu hoàn toàn biến mất, cúi người, bắt đầu gặm cắn cái cổ đẹp đẽ của nàng.

“Tư Thiên Hoán.” Giọng nói mềm mại kiều mị, làm cho nàng không tin đó là giọng nói của mình, nhẹ giọng hô trên người nam nhân, đối với bàn tay hắn làm loạn, môi ẩm áp không có sức chống cự, trong lòng có chút sợ, cũng không nhẫn tâm đẩy hắn ra.

“Người kêu ta là gì?” Tư Thiên Hoán tà khí híp mắt, nửa dụ dỗ nửa dụ hoặc, chạm khe cằm của nàng.

“Hoán.” Cẩn cánh môi sưng đỏ, Tô Tiểu Vũ cực thẹn nhắm hai mắt lại, giọng nói còn bé hơn muỗi kêu, nhưng Tư Thiên Hoán lại nghe được hết, cúi đầu nở nụ cười, tay dọc theo sống lưng nàng không biết từ lúc nào không còn quần áo che đậy chậm rãi hướng lên, mập mờ vuốt ve.

“Bảo bối ngoan, kêu một tiếng nữa.” Tư Thiên Hoán hôn mắt của nàng, trầm nhẹ nói.

“Hoán.” Tô Tiểu Vũ co rút thân thể, trong giọng nói mang theo nức nở.

Tư Thiên Hoán dịu dàng cười một tiếng, bàn tay đã đánh úp tới cổ của nàng, tìm được cái dây nhỏ bé kia, nhẹ nhàng kéo.

“Tiểu Hoán, hoàng huynh tới chúc mừng người á..., người.”

Cửa chính “Bùm” một tiếng bị đá mở, Tư Thiên Bắc vừa hưng phấn vừa vui vẻ xông tới, hoàng huynh vừa mới tuyên bố tứ hôn, đây chính là đưa tới sóng to gió lớn, phía dưới cũng cãi nhau, nhưng hắn là người đầu

tiên chạy tới chúc mừng hân.

Giương mắt, thấy cảnh tượng phía trước mập mờ, khuôn mặt tuần mỹ trong nháy mắt cứng ngắc, phía sau Tư Thiên Chanh xông lên đung mạnh vào người hân, hai người thiếu chút nữa ngã xuống phía trước.

“Cút.” Giọng nói lạnh lẽo vô tình vang lên, một cổ lực lượng cường đại đập vào mặt, Tư Thiên Bắc vận công chống cự, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, khắc ra một búng máu, tư Thiên Chanh vận khí tốt hơn chút, có Bạch Thuật đỡ nàng, an toàn rơi xuống đất, đi chậm nhất là Tư Thiên Hiểu đứng ở bên cạnh nhìn, nói thầm một tiếng thật nguy hiểm, ngay sau đó hài hước nở nụ cười, những người này vừa nãy vẫn còn “Thảo luận” chuyện của hân, hân còn chưa kịp nổi giận, tiểu đệ đã giúp hân báo thù.

“Ba” Cửa chính lần nữa đóng lại, bên trong một mảnh yên tĩnh, âm thanh châm rơi xuống đất đều có thể nghe thấy.

“Vũ nhi, chúng ta tiếp tục.” Bị hân quấy rối, đầu Tư Thiên Hoán coi như là hoàn toàn tỉnh táo, hỏa khí trên người cũng tiêu mất hơn phân nửa, nhưng vẫn không nhịn được trêu chọc Tô Tiểu Vũ.

Tô Tiểu Vũ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, gương mặt đỏ lên trợn mắt nhìn chằm chằm Tư Thiên Hoán, “Người đứng lên cho ta .”

“A.” Cúi đầu nhỏ giọng kêu trong đó chỉ có vui sướng, Tư Thiên Hoán đứng dậy, nhắm mắt lại, thu lại kiều diễm trong mắt.

Nhanh chóng kéo chắn che thân thể của mình, Tô Tiểu Vũ mân mân cái miệng nhỏ nhắn, oán niệm nhìn nam nhân trước mắt vẫn chỉnh tề như lúc ban đầu, “Người đi tìm cho ta bộ y phục.” Tại sao xiêm y của nàng đều biến thành vải vụn, còn hân lại nguyên vẹn.

“Khụ khụ, chờ.” Tư Thiên Hoán khó được lúng túng, tai có chút đỏ lên, nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

A, nàng thật sự là điên rồi, mới vừa rồi nàng ở đây làm cái gì a! Tô Tiểu Vũ ảo não nín lấy chần, tay lơ đãng dùng nội lực, “xoẹt” một tiếng, chân đạp bị nàng xé ra, thấy vậy, càng thêm tức giận gầm nhẹ một tiếng, chôn cả đầu vào.

Lúc Tư Thiên Hoán đi ra, Tư Thiên Bắc, Tư Thiên Chanh và Bạch Thuật đã đứng trước cửa thành một hàng, hai vị Tư gia cùng nhau cúi đầu, chỉ có Bạch Thuật mặt tràn đầy trêu tức.

Lạnh lùng nhìn Bạch Thuật một cái, Tư Thiên Hoán lạnh lùng khề hừ, đi tới trước cửa phòng Khúc Ngâm, gõ cửa.

“Minh vương? Có phải Tiểu Vũ đã xảy ra chuyện gì không?” Khúc Ngâm mơ mơ màng màng ra ngoài, đầu óc bỗng tỉnh, lớn tiếng hỏi.

“Không có.” Tư Thiên Hoán nói mà không có biểu cảm gì.

“Vậy trẻ như thế ngài tới gõ cửa của ta là muốn.” Trong lòng Khúc Ngâm tức giận ra ngoài, nàng thật vất vả mới ngủ được, hân muốn cái gì!

“Vũ nhi cần một bộ y phục.” Mặt Tư Thiên Hoán không biểu cảm như trước.

“Y phục? Y phục của nàng đâu?” Khúc Ngâm nghi ngờ.

“Hổng.” Giọng nói vững vàng.

“Tại sao lại hổng?” Mới vừa nãy còn hoàn hảo không chút tổn hại mà.

“Ta xé.” Mặt không thẹn, giọng điệu như thường.

“”

80. Chương 37: Một Mảnh Hồn Loạn

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Trong vườn hoa động tĩnh đánh nhau rất lớn, thời điểm chờ thị vệ chạy đến, đã là khi thi thể đầy đất.

Mọi người thấy thường ngày Khúc cô nương trong treo lạnh lùng giờ lại bị ai dưới đất thấp giọng kêu, rồi rít kinh sợ, may mắn Cao công công khôi phục rất nhanh, liền chạy đi bẩm báo Hoàng đế.

Chờ lúc Tư Thiên Hoàng và Bạch Thuật chạy đến, Tư Thiên Hoán cũng chạy tới.

“Ngâm Nhi!” Tư Thiên Hoàng nhìn thấy nữ tử sắc mặt tái nhợt, trong mắt kinh sợ đau lòng, bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, chưa từng thấy qua biểu tình như thế của Ngâm Nhi lộ ra ngoài, thấy nàng bị thương, hẳn cũng đau lòng theo.

Đợi đến lúc nhìn thấy người trong ngực Khúc Ngâm ôm, trong đầu đã loạn thành một đoàn, lập tức xông tới, muốn ôm Khúc Ngâm vào trong ngực, “Ngâm Nhi, người.....”

“Ta không sao.” Khúc Ngâm tránh thoát tay của hắn, ôm thật chặt Tô Tiểu Vũ không thả.

Tư Thiên Hoàng một hồi đau lòng, đây là nàng lần đầu tiên nàng tránh thoát tay của hắn, thấy nàng hô hấp đều đặn, thoáng yên tâm, nhưng thời điểm thấy Tô Tiểu Vũ, cũng không đoán hoài tới nữ tử tình trường, “Ngâm Nhi ngoan, buông Tô Tiểu Vũ ra, cho thái y xem một chút, được chứ?”

Thái y sớm theo Tư Thiên Hoàng tới, nghe nói như thế, liền muốn tiến lên, lại không nghĩ bị Khúc Ngâm cự tuyệt.

“Tiểu Vũ bị thương có ta tự chữa trị, cút.” Tầm mắt lạnh như băng nhìn qua, dọa thái y lui, cũng làm cho Tư Thiên Hoàng khiếp sợ, thường ngày mặc dù Ngâm Nhi lạnh lạnh, cũng tuyệt đối không vô tình, nhưng bây giờ.

“Ngâm Nhi, để ta đặt Tô Tiểu Vũ trên giường có được không, người ôm như vậy không thể chữa trị, nàng sẽ xảy ra chuyện.” Tư Thiên Hoàng bỏ xuống tư thái hoàng đế, nhỏ giọng cầu khẩn, vừa lo lắng sự khác thường của nàng, cũng lo lắng thương thế của Tô Tiểu Vũ, nếu Tô Tiểu Vũ xảy ra chuyện không hay, tiểu đệ hắn sẽ phát điên.

“Đã chữa rồi, chỉ chờ nàng tỉnh.” Khúc Ngâm lắc đầu, không muốn giao Tiểu Vũ cho những người khác, nàng không yên lòng.

Tư Thiên Hoàng dĩ nhiên là nhìn ra trong mắt nàng không tin tưởng những thị vệ kia là, nhượng mảy, đang muốn tự mình ôm Tô Tiểu Vũ, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đen.

Còn không đợi Khúc Ngâm phản ứng, Tô Tiểu Vũ đã rơi vào hoán trong ngực Tư Thiên Hoán, nhìn nữ nhân trong ngực không có chút máu, tim của hắn đau đớn như bị cắt đi, truyền nội lực vào trong cơ thể nàng, lại bị phản ngược, lập tức không dám lộn xộn, chỉ có thể chăm chú nhìn sắc mặt người tái nhợt trong ngực.

“Hoán, mau đưa Tô Tiểu Vũ đi.” Tư Thiên Hoàng thoáng thở phào nhẹ nhõm, cúi người kéo Khúc Ngâm lên.

“Đưa Tiểu Vũ cho ta!” Khúc Ngâm thấy nam nhân kia ôm Tô Tiểu Vũ, lập tức mù quáng, giùng giàng muốn tiến lên, nhưng hơi sức Tư Thiên Hoàng lớn hơn nàng, nàng tránh không được, “Tư Thiên Hoàng người buông ta ra!”

“Khúc Ngâm người tỉnh táo một chút!” Tư Thiên Hoàng gầm nhẹ, gắt gao nhìn chăm chăm Khúc Ngâm, hẳn mặc kệ tại sao nàng khác thường như vậy, cũng không quản tại sao nàng lại sao coi trọng Tô Tiểu Vũ, nhưng bộ dáng nàng đau lòng hẳn cũng đau!

“Tỉnh táo, tỉnh táo thế nào, Tiểu Vũ còn chưa tỉnh, ta sao có thể tỉnh táo.....” Khúc Ngâm lắc đầu, ánh mắt thủy chung không rời Tô Tiểu Vũ.

“Câm miệng.” Giọng nói băng lãnh như đến từ U Minh vang lên, Tư Thiên Hoán lạnh lùng nhìn Khúc Ngâm, lòng bàn tay tụ nội lực, đang muốn khiến cho nàng hoàn toàn an tĩnh, người trong ngực lại đột nhiên giật giật.

“Tư Thiên Hoán, người dám dấn thương Khúc Ngâm, ta sẽ lấy mạng của người.” Giọng nói yếu đuối, kiên định vang lên, Tô Tiểu Vũ khẽ mở to mắt, mím môi nhìn Tư Thiên Hoán.

“Người đã tỉnh.” Tư Thiên Hoán thở phào nhẹ nhõm, đau lòng nhìn nàng, lực lượng trong tay đã sớm biến mất.

“Đừng lo lắng.” Tô Tiểu Vũ cười nhạt, từ trong ngực hắt nhìn ra, ánh mắt nhìn về người phía sau, bị tư Thiên Hoàng điểm huyết ngũ, Khúc Ngâm ngủ mê mang, mày cau lại.

Tư Thiên Hoán thấy vậy, ánh mắt ý bảo Tư Thiên Hoàng, hai người ôm nữ nhân của mình đi, Khúc Ngâm về phòng của mình, một đám thái giám cung nữ canh giữ ở bên ngoài.

“Khụ khụ, xem cánh tay Khúc Ngâm một chút, vết thương của nàng còn chưa băng bó.” Tô Tiểu Vũ tựa trong ngực Tư Thiên Hoán, cau mày nói, sắc mặt tái nhợt, nhưng tốt hơn lúc trước rất nhiều.

“Cái gì!” Tư Thiên Hoàng cả kinh, nhắc tay áo Khúc Ngâm lên, quả nhiên nhìn thấy trên cánh tay trắng mịn của nàng có một vết cắt, không sâu, nhưng chảy rất nhiều máu.

Trong tròng mắt đen trầm tĩnh hiện ra thô bạo, Tư Thiên Hoàng vừa bôi thuốc cho nàng, vừa nói, “Là đám người kia tổn thương?” Chỉ người chết trên đất.

“Chính nàng tự cắt.” Tô Tiểu Vũ chán nản nói, “Máu của nàng, mới có thể ức chế thương thể của ta.” Sự cản trở của nàng cản sưng châu thảo ức chế, nhưng sưng châu thảo cực kì hiếm, vì vậy Khúc Ngâm liền ăn sưng châu thảo, khiến được tính sưng châu thảo hòa tan vào máu của nàng, dễ dàng tùy thời cứu nàng.

Thân thể cứng đờ, trong mắt Tư Thiên Hoán thoáng qua ảo não, mới vừa nãy thiếu chút nữa giết ân nhân cứu mạng Vũ nhi, nhưng nghĩ đến câu nói kia của nàng, oán khí trong lòng lại không nhịn được dâng lên.

Hắn ở vườn ngự uyển không đợi được Tô Tiểu Vũ, suy nghĩ nàng lại không biết đường, cho nên ra ngoài tìm nàng, lại nghe được bên này có người kêu tê tâm liệt phế, trong lòng lo lắng, chạy tới, nhìn thấy mặt Tô Tiểu Vũ không còn chút máu mà nằm trong ngực một nữ nhân, trong nháy mắt chỉ còn lo lắng sợ sệt.

“Muốn ta làm sao?” Tư Thiên Hoán đau lòng hôn mặt của nàng, nhỏ giọng hỏi, đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng, cái gì cũng không giúp được nàng.

Tô Tiểu Vũ cười lắc đầu, “Chờ ta tự mình bình phục là được, lúc này dùng thuốc linh tinh, sẽ tăng thêm thương thể của ta.”

Cho nên vừa rồi Khúc Ngâm mới mắng thái y sao? Tư Thiên Hoàng nhíu mày, ôm người trong ngực chặt hơn một chút, hắn có rất nhiều nghi vấn, nhưng phải đợi đến khi Ngâm Nhi tỉnh lại đã.

“Không đi đến nơi hẹn, là bởi vì không tìm được đường.” Tô Tiểu Vũ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có chút uất ức nói.

“Ta biết rõ.” Tư Thiên Hoán cứng chiều cười, ôm nàng càng chặt hơn, “Về sau ta sẽ không để cho người đi tìm ta, một bước không rời, ta sẽ theo sát người.” Tự trách, thật sự tự trách, nếu hôm nay một mực đi theo nàng, vật nhỏ cũng không cần tự mình ra tay, càng sẽ không bị thương thành như vậy.

“Cũng may người không đi theo ta, nếu không ta sẽ không còn kịp cứu Khúc Ngâm rồi.” Tô Tiểu Vũ khẽ chu môi một cái, ở trong ngực Tư Thiên Hoán cọ xát, cố gắng giảm bớt cảm giác có tội của hắn.

“Hoàng thượng, tại sao người ôm Khúc Ngâm?” Tô Tiểu Vũ nghiêng mắt nhìn đến khuôn mặt lo lắng của Tư Thiên Hoàng, nghi ngờ hỏi.

“Nàng là nữ nhân của ta.” Tư Thiên Hoàng khinh bỉ nhìn nàng một cái, hắn biểu hiện được còn không rõ sao?

Tô Tiểu Vũ nghe vậy sững sờ, sau đó si ngốc nở nụ cười, “Khúc Ngâm rất cuộc thích người khác.”

“Nàng trước kia thích người nào?” Thân là Hoàng đế, sao có thể giống người thường, nhảy bén bắt được từ then chốt, gương mặt Tư Thiên Hoàng ghen tức.

Tô Tiểu Vũ che lại quần bách bên trong mắt, mềm nhũn nói với Tư Thiên Hoán, “Tư Thiên Hoán, ta buồn ngủ quá.”

“Ngoan, ngủ đi, ngủ một lúc liền khỏe.” Tư Thiên Hoán cảnh cáo nhìn Tư Thiên Hoàng một cái, nhẹ giọng dụ dỗ, trong mắt ôn nhu như nước.

Ngoan ngoan đáp một tiếng, Tô Tiểu Vũ không quên nhìn Tư Thiên Hoàng một cái, lập tức nhắm lại hai mắt, không lâu lắm cũng đã ngủ thật.

“Thật đúng là loạn.” Tư Thiên Hoàng nhúc nhích xoa trán, nhìn về phía Bạch Thuật, “Rốt cuộc chuyện này như thế nào?”

“Bạch Lê rõ ràng hơn ta.” Bạch Thuật nhàn nhạt nói ra, nhìn Tô Tiểu Vũ và Khúc Ngâm một cái.

“Đợi các nàng tỉnh lại, họ tự nhiên sẽ nói.” Tư Thiên Hoán không nhìn Hoàng đế dù một cái, cả mắt chỉ nhìn Tô Tiểu vũ, nếu trước chỉ là suy đoán, vậy bây giờ hẳn có thể khẳng định thân phận vật nhỏ rồi, cũng biết nàng học loại võ công gì, không khỏi vô cùng đau lòng.

Về sau, tuyệt đối không cho vật nhỏ dùng loại võ công này, nàng có hẳn che chở.

81. Chương 41: Tâm Sự.

Đức vương phủ.

“Nữ nhi, người đang làm gì?”

Đức vương trưởng tôn Úc Phong vừa tiến vào, liền thấy nữ nhi bảo bối không ngừng ném đồ vật trên đất, gấp gáp hô.

Trưởng tôn Thanh Thanh từ trên bữa tiệc nghe được tin tức Hoàng đế tứ hôn, liền sụp đổ tại chỗ, thời điểm nàng nhỏ đã gặp qua Tư Thiên Hoán, vẫn thích hẳn, thích nhiều năm như vậy, thích đến nỗi mọi người đều biết, nhưng vì cái gì nữ nhân đó nhanh chân đến trước! Nàng không quên được trong yến tiệc những người kia hả hê, khuôn mặt cười nhạo nàng, nàng không quên được!

Nàng không cam lòng, không cam lòng!

Hai mắt đỏ ngầu, tóc trưởng tôn Thanh Thanh đã tán loạn trông giống như kẻ điên, thấy trưởng tôn Úc Phong chạy tới, lập tức khóc rống lên.

“Phụ vương, người phải vì nữ nhi làm chủ! Ngài đi cầu hoàng thượng, bắt Tô Tiểu Vũ đi tìm chết, để cho ta đi làm vương phi Minh vương có được không, có được không!”

“Làm sao người vẫn không hiểu, không có Minh vương đồng ý, làm sao hoàng thượng có thể tứ hôn, hẳn thật sự coi trọng nữ nhân kia!” Trưởng tôn Úc Phong hiểu rõ ràng, làm sao hẳn không biết nữ nhi nhà mình thích Minh vương, thế nhưng người nam nhân kia không có kẻ nào có thể nắm được hẳn trong tay, hẳn cũng không dám đi đắc tội.

“Con tiện nhân kia, Vương Gia làm sao lại coi trọng nàng, nhất định là nàng quyến rũ vương gia!” Trưởng tôn Thanh Thanh tức giận nói, hung hăng ngồi trên giường.

“Vô luận như thế nào, chuyện đã định, vị trí chánh phi là Tô Tiểu Vũ đã định ra rồi, Thanh Thanh, nếu như người đi Minh vương phủ, cũng chỉ có thể làm trắc phi.” Trưởng tôn Úc Phong lo âu nói, trước kia hẳn nghĩ hoàng thượng nhắc tới hôn sự Minh vương, nhưng hoàng thượng luôn nói Minh vương còn không có ý định đón dâu, hẳn cũng không có biện pháp, nhưng lần này nếu như đã, nhiều hơn một trắc phi cũng không còn quan hệ, chỉ là nữ nhi của hẳn từ nhỏ kiêu ngạo, trắc phi làm sao chịu.

“Chỉ cần có thể gả cho hẳn, trắc phi thì trắc phi!” Trong mắt Trưởng tôn Thanh Thanh lóe ánh sáng hy vọng, chỉ cần có thể gả cho người nam nhân kia, trắc phi cũng không sao, chỉ cần nàng vào phủ Minh vương, nàng tin tưởng vị trí chánh phi nhất định là của nàng, về phần Tô Tiểu Vũ này, dấy mắt tràn ngập sát ý.

“Thanh Thanh, người chớ làm loạn.” Trưởng tôn Úc Phong làm sao không biết nữ nhi nghĩ cái gì, lập tức toát ra mồ hôi lạnh, giết người ngược lại không có lợi ích gì, chỉ là người kia nếu là người của Minh vương, sẽ không động vào được.

“Phụ vương yên tâm, trong lòng nữ nhi hiểu, cầu xin phụ vương đi cầu xin hoàng thượng, nữ nhi muốn vào phủ Minh vương.” Trưởng tôn Thanh Thanh thu hồi ác độc, thay bằng một nụ cười ngọt ngào, năn nỉ trưởng tôn Úc Phong.

“Ai, đứa nhỏ ngốc.” Thích ai không thích, cố tình đi thích cái tên sát thần đó, trưởng tôn Úc Phong lắc đầu một cái, để cho nàng nghỉ ngơi trước, tính toán ngày mai tiến cung cầu xin hoàng thượng, chỉ hy vọng đứa nhỏ này chớ làm loạn, hư đại kế.

Trưởng tôn Thanh Thanh ở chỗ này nổi giận, huyệt não Đức vương phủ thành loạn, bên kia phủ tướng quân cũng không bình tĩnh.

“Lão gia, Tuyền Nhi cũng là con gái của người, làm sao người có thể chỉ lo cho Tô Tiểu Vũ?” Từ Thiển lôi kéo Tô Nghệ Tuyền, lớn tiếng chất vấn Tô Thanh Viễn.

“Ta cái gì chỉ lo nàng, chuyện này ta cũng không hiểu ra sao.” Tô Thanh Viễn tức giận quát, vốn dĩ hắn cũng không biết từ lúc nào Tô Tiểu Vũ có quan hệ với Minh vương, ý tứ của hắn là hy vọng gã con gái cho mấy Vương gia khác, như vậy ít nhiều hắn còn có thể nắm trong tay bọn họ, nhưng người này nếu đổi lại là Minh vương, hắn vạn vạn lần không dám ở trước mặt hắn chơi đùa, năm đó hắn vì đường kim thánh thượng thanh trừ phản đảng dùng thủ đoạn thiết huyết, đến cả hắn làm tướng quân nhớ tới đều phải sợ hãi.

Từ Thiển nhìn gương mặt Tô Thanh Viễn tức giận, thoáng vững tâm tình, dịu dàng cười nói, “Lão gia, nếu Tô Tiểu Vũ gả cho Minh vương, ngài để cho nàng tagiúp chúng ta nói một chút, nếu để cho Tuyền Nhi vào Minh vương phủ, làm trắc phi, có thể cùng Tiểu Vũ chiếu ứng lẫn nhau.” Gả cho Minh vương, giá trị con người nữ nhi của nàng có thể tiến cao, mặc dù nàng là phụ nhân có chồng, nhưng những điều có liên quan đến tin đồn Minh vương nàng vẫn biết không ít.

Ở một bên đổ kị nói không ra lời Tô Nghệ Tuyền vừa nghe, lập tức nóng nảy, nàng muốn gả cho hoàng thượng làm hoàng hậu, mẫu thân làm cái gì vậy, muốn nàng ở dưới Tô Tiểu Vũ? Nàng không làm được!

“Thúi lắm, người cho rằng Minh vương là cái gì, là người nghĩ như thế nào, hắn liền làm như thế đó sao?” Tô Thanh Viễn chán ghét nhìn Từ Thiển, lúc đầu sao không thấy được nàng ngu xuẩn đến như vậy.

“Nhưng loại người Tô Tiểu Vũ cũng có thể gả cho hắn, Tuyền Nhi xuất sắc thế này.” Từ Thiển nóng giận, không phục nói.

“Không có Minh vương đồng ý, hoàng thượng không dám gả loạn, ý nghĩa là Minh vương thích Tiểu Vũ, hôn sự này là Minh vương chủ đạo, trừ phi người khiến cho hắn cũng thích Tuyền Nhi, nếu không ngay cả cửa Minh vương phủ cũng không lại gần được.” Vô cùng ngu xuẩn!

Tô Thanh Viễn không cảm thấy Minh vương là ham sắc đẹp của Tô Tiểu Vũ, trong lòng suy đoán chắc là thấy được võ công của Tô Tiểu Vũ, mới có thể yêu cầu tứ hôn.

“Nhưng, nhưng, nhưng lúc này đi một chuyến yến hội, Tuyền Nhi không lấy được gì!” Từ Thiển nghĩ đến đây không phục.

“Chính nàng vô dụng, trách được ai?” Tô Thanh Viễn hừ lạnh.

Tô Nghệ Tuyền nghe thấy liền rơi lệ, không thể tin nhìn Tô Thanh Viễn, phụ thân tại sao có thể nói nàng như vậy?

“Tốt lắm, không cần vừa gặp phải chuyện lại khóc lóc, người chuẩn bị cho tốt, không chừng mười ngày nữa trong cung sẽ cử hành so đấu tài nghệ, đây là cho hoàng thượng và các vị Vương gia chọn phi, ngày đó người nhất định phải đạt được thứ nhất.” Tô Thanh Viễn phiền lòng, trầm giọng nói, tân hoàng lên ngôi một năm rồi, hậu cung nhưng vẫn trống không, theo tổ huấn, một cuộc so tài tuyển người, bổ sung hậu cung, hắn nhận được tin tức, không quá hơn mười ngày sẽ cử hành, Tô Tiểu Vũ đã thoát khỏi khống chế của hắn, nữ nhi này cần phải cố tranh giành hơn một chút.

“Dạ, phụ thân.” Uất ức lau nước mắt, gương mặt Tô Nghê Tuyền khéo léo, trong lòng lại đã sớm cực hận, tại sao chuyện gì tốt đều tới người tiểu tiện nhân kia, chỉ là không sao, đợi nàng làm hoàng hậu, sửa trị nàng cũng không muộn!

Dạ yến vừa kết thúc, Tư Thiên Hoàng liền đi đến chỗ ở của Khúc Ngâm, thấy tất cả mọi người đều ở đây, khẽ lắc đầu một cái, những người này tham gia náo nhiệt, nhưng hắn không để ý bọn họ, trực tiếp đi tới phòng Khúc Ngâm.

“Thật không nghĩ tới, người hoàng huynh yêu nếu lại là người ở cùng chỗ Tiểu Vũ, người nói cái này có phải duyên phận hay không?” Tư Thiên Chanh ăn bánh ngọt, liêu lĩnh mạo hiểm nói.

“Hoàng tỷ, người thật đúng là đến cười ta, ta không biết Hoán sẽ đối phó bọn ta như thế nào.” Tư Thiên Bắc thở dài, nếu hắn biết được việc Hoán đang làm, đánh chết hắn cũng không dám tới.

“Tại sao ta phải lo lắng, Bạch Thuật sẽ giúp ta!” Tư Thiên Chanh cười híp mắt nhìn Bạch Thuật.

Bạch Thuật nhú mày, cười như không cười nói, “Lần này, ta không thể gánh nổi người rồi.” Chuyện vẫn còn lớn, chắc gì hắn có thể gánh dậy nổi.

“Người!” Tư Thiên Chanh trợn mắt, con người đột nhiên chuyển một cái, nói, “Bạch Thuật, người nói đại hôn của chúng ta làm cùng tiểu tử thú được không?”

Mắt khẽ tỏa sáng, Bạch Thuật dịu dàng cười nói, “Tất cả theo người.” Động tác Bạch Lê luôn luôn nhanh, những ngày an nhàn của hắn lên đến rồi.

“Tốt mong đợi a!” Mắt Tư Thiên Chanh sáng lên, hoàn toàn không thấy nụ cười như hồ ly của nam nhân sau lưng, nhưng người khác nhìn thấy, ríu rít thăm mắng Tư Thiên Chanh ngu.

“Chuyện Hoán đã giải quyết, không biết lúc nào thì bên đại hoàng huynh giải quyết.” Tư Thiên Bắc chu mỏ một cái, lo âu nhìn cửa phòng Khúc Ngâm, bọn họ nhìn ra được hai người thích nhau, nhưng Khúc Ngâm chậm chạp không đồng ý hoàng huynh, cũng không biết tại sao.

“Ta cảm thấy được, Tô cô nương có lẽ sẽ giải quyết được chuyện này.” Tư Thiên Hiểu đột nhiên nói, trong lòng hắn không hiểu tại sao cứ nghĩ như vậy.

“Hi vọng thế.” Tư Thiên Bắc gật đầu.

Mấy người tiếp tục trêu chọc, trong lúc nhất thời cũng không tính toán rồi đi, điều này làm cho cung nữ thái giám nơi này tạo thành từng đoàn, bọn họ chưa từng thấy nhiều đại nhân vật tề tụ một chỗ như vậy.

82. Chương 38: Phụ Lòng Sẽ Chết

Edit: Lanh Thiên Nhi.

“Tiểu Vũ!” Khúc Ngâm kinh hoảng hô to, chợt thức tỉnh, nhìn nóc giường, từ từ bình tĩnh lại, giơ tay lên lau mồ hôi lạnh trên đầu, nhìn thấy cánh tay băng kỹ, lần nữa trợn to hai mắt, không phải là mộng!

“Người lộn xộn cái gì? Còn không ngoan ngoãn nằm.” Tư Thiên Hoàng vừa tiến đến đã nhìn thấy Khúc Ngâm chân không đi giày còn chạy ra ngoài cửa, lập tức tức giận quát, tay để bát cháo xuống, đi lên nhắc nàng lên, đặt trên giường.

“Tư Thiên Hoàng, ta không bị thương, nằm cái gì mà nằm.” Trong mắt Khúc Ngâm đều là tức giận, bị Tư Thiên Hoàng điểm huyệt, không nhúc nhích được.

Tư Thiên Hoàng ngồi một bên, trên mặt vẻ không hiểu, “Ngâm Nhi, đây mới thật sự là người sao?”

Khúc Ngâm sững sờ, ánh mắt trở lạnh nhạt, “Trong mắt người, ta là hạng người gì?”

“Ngày hôm qua ta mới biết, Ngâm Nhi cũng sẽ phát hỏa lớn như vậy.” Tư Thiên Hoàng tự giấu cười cười, nàng là nữ nhân của hắn, nhưng lại chưa bao giờ nói thương hắn, cũng sẽ không phát giận với hắn, hắn cho là, là tính tình nàng lạnh nhạt, thì ra là, hắn không phải người có thể khiến cho nàng tâm tình bất động.

Hai mắt Khúc Ngâm nhắm lại, che lại tuyệt vọng thật sâu bên trong, sau một lần hô hấp, lần nữa mở mắt chỉ còn bình thản, “Tiểu Vũ như thế nào?”

“Nàng tỉnh, Hoán đang chăm sóc nàng.” Tư Thiên Hoàng thở dài, hắn có thể độc ác với người trong thiên hạ, duy chỉ có Khúc Ngâm là không thể tuyệt tình, “Có thể an tâm ngủ rồi?”

“Hoán?” Khúc Ngâm cau mày, trước mắt hiện lên bóng dáng nam tử áo đen tuyệt thế, đó là hoàng tử đệ, “Hắn và Tiểu Vũ.....”

“Ô Tiểu Vũ sẽ là Hoán vương phi.” Tư Thiên Hoàng nhìn ra nghi ngờ của nàng, cười nhạt nói.

“Vương, vương phi.” Khúc Ngâm hoàn toàn ngây người, dáng vẻ ngây ngốc này Tư Thiên Hoàng xem trong mắt, chỉ cảm thấy đáng yêu.

“Muốn đi nhìn nàng sao?” Dịu dàng cười một tiếng, trong lòng Tư Thiên Hoàng hình thành một cái kế hoạch, giải huyết của nàng.

Xoa xoa bả vai cứng ngắc, vừa nghe Tư Thiên Hoàng nói, lập tức quay đầu nhìn hắn, “Muốn.”

“Phục vụ tốt, ta liền dẫn ngươi đi.” Tư Thiên Hoàng miễn cưỡng đi đến kê dựa trên giường, cười như không cười nhìn Khúc Ngâm, nếu Ngâm Nhi coi trọng Tô Tiểu Vũ như vậy, thì nên lợi dụng thật tốt một chút không phải sao?

“Tư Thiên Hoàng!” Khúc Ngâm vừa thẹn vừa cáu, thật không biết lúc trước mình nhìn người nam nhân này lâu như vậy.

Gương mặt Khúc Ngâm trở nên trắng hồng, đôi mắt cũng sáng sủa nước, Tư Thiên Hoàng nhìn một hồi, cảm thấy đủ rồi, đứng dậy, một tay ôm nàng, đi ra ngoài cửa.

“Tốt lắm, không đùa ngươi.”

Bên kia, Tô Tiểu Vũ cũng từ từ tỉnh lại, nhìn bên cạnh mặt Tư Thiên Hoán lo lắng, cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Đã tỉnh rồi hả? Có đói bụng không, muốn ăn cái gì, thương thế của ngươi.....” Tư Thiên Hoán thấy Tô Tiểu Vũ tỉnh, lập tức hỏi, trên gương mặt tuấn tú lo âu.

“Không đói bụng, không muốn ăn, thương thế của ta không sao.” Tô Tiểu Vũ nhếch môi cười, lần đầu tiên nhìn thấy nàng cười như vậy Tư Thiên Hoán mừng rỡ.

“Về sau, không cho phép ngươi dùng công phu kia.” Tư Thiên Hoán đỡ nàng dậy, đút cho nàng uống một hớp nước, cau mày nói, cảm thấy thân thể trong ngực cứng đờ, nhúu mày, “Thế nào?”

“Ngươi biết.” Tô Tiểu Vũ cúi đầu ngập ngừng, cũng đúng, nàng dò xét không ra nội lực của hắn, vậy chỉ có một khả năng, chính là lai lịch của hắn và nàng giống nhau.

“Lánh đời Y cốc trăm năm khó có được một thiên tài, hồng y như yêu, công tử như đóa hoa sen, chỉ ba năm liền được lão Cốc chủ truyền nghề, lại đem bí quyết tuyệt học Y cốc Huyết Đồng tu luyện tới chương bảy, vốn cho rằng hắn sẽ là người kế vị Cốc chủ, lại không nghĩ rằng, hắn và Thánh cô Y cốc tự định cả đời, cuối cùng còn mang Thánh cô đi, phản bội Y cốc, đúng không, Vũ thiếu.”

Tư Thiên Hoán cứng chiều vuốt đầu của nàng, Các chủ Vũ các, thiên tài Y cốc, vật nhỏ, ngươi cho ta bắt ngờ không ít.

“Ta không phải Vũ thiếu.” Tô Tiểu Vũ lạnh lùng nói, trên mặt không có cảm xúc.

“Ngươi không phải Vũ thiếu, mà chính là Vũ nhi của ta, đúng không?” Trong mắt thoáng qua tinh quang, Tư Thiên Hoán ôm nàng để cảm trên vai của nàng, thấp giọng nói.

“Ta là Tô Tiểu Vũ.” Đào cái hố muốn nàng nhảy? Tô Tiểu Vũ hừ nhẹ, đẩy tay của hắn ra đứng dậy, hắn thông minh, nàng cũng không ngốc.

“A, Vũ nhi thật đúng là không nể mặt.” Tư Thiên Hoán cũng không lúng túng, đứng lên lại ôm hông của Tô Tiểu Vũ, giống như không xương nhờ trên người nàng, xem ra máu Khúc Ngâm rất tác dụng, vật nhỏ khôi phục khá tốt, trừ sắc mặt còn tái nhợt một chút, tinh thần đã khôi phục hoàn toàn rồi.

“Da mặt của ngươi đã quá dày, không cần cho ta.” Tô Tiểu Vũ liếc xéo hắn, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại cười không dứt, hắn thật là có chút tính trẻ con.

Tư Thiên Hoán ngược mắt cười nhìn nàng một cái, miệng nghiêng một bên, hôn trên mặt nàng, cảm thấy chưa đủ, lại hôn tiếp.

“Ngươi thật là.” Tô Tiểu Vũ nghiêng đầu, tức giận trừng hắn, lại không nghĩ rằng đúng lúc cho hắn cơ hội, cái thứ ba, hôn lên trên bờ môi của nàng, không di chuyển nữa, nhưng cũng không lùi về sau.

Không khí bên trong phòng nhanh chóng mập mờ.

“Tiểu.....” Khúc Ngâm vội vã đẩy cửa ra, liền thấy một màn như vậy, kinh ngạc bùm miệng, Tiểu Vũ thật, thật sự ở chung một chỗ cùng Tư Thiên Hoán à?

Ánh mắt thoáng nhìn, Tư Thiên Hoán cười híp mắt, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang không người nào nhìn thấy.

“Khúc Ngâm.” Tô Tiểu Vũ lập tức đẩy Tư Thiên Hoán ra, dịu dàng nhìn Khúc Ngâm, đè xuống ầm áp trên mặt.

Từ trong cơn chấn kinh khôi phục như cũ, Khúc Ngâm tránh ra lồng ngực Tư Thiên Hoán, nhào về phía Tô Tiểu Vũ.

Đáy mắt Tô Tiểu Vũ càng ôn nhu hơn, giang hai cánh tay, cảnh cáo nhìn Tư Thiên Hoán đang đen mặt muốn ngăn lại, vững vàng tiếp được Khúc Ngâm.

“Khúc Ngâm thấy ta liền kích động như thế sao?” Tô Tiểu Vũ nhú mày cười khê, mặt dịu dàng, thấy Tư Thiên Hoán ghen tỵ đến mức muốn giết người, mặc dù Tư Thiên Hoán cũng bất mãn nhìn tới tay Tô Tiểu Vũ, nhưng vẫn đi tới ngăn trước mặt Tư Thiên Hoán, mạng Ngâm Nhi rất quan trọng.

“Ta cho là đời này, chúng ta sẽ không gặp lại sau.” Đôi mắt Khúc Ngâm đầm lệ như sương mù, uất ức trong lòng nhìn thấy nàng liền vui sướng phát ra, nước mắt không ngừng được.

“Nha đầu ngốc, làm sao vậy?” Cau mày, Tô Tiểu Vũ hiểu rõ người này hơn ai hết, nếu chỉ là thấy nàng, sẽ không luống cuống thành ra như vậy, mắt đẹp nhú lại, lạnh lùng nhìn về phía Tư Thiên Hoán.

Tư Thiên Hoán đón lấy khí thế bức người của nàng một cái, mặc dù cảm giác không giải thích được, nhưng khí thế trên không giảm mất nửa phần.

“Không có gì, nhìn thấy ngươi thật là vui chứ sao.” Ban đầu sợ mục tiêu hai người quá lớn, võ công của Tô Tiểu Vũ lại không thể thường xuyên vận dụng, nhưng đủ để tự vệ, nàng là Thánh cô Y cốc, người gặp qua nàng đã ít lại càng ít, cho nên nàng liền nói tách ra, như vậy, người của Y cốc muốn tìm họ, càng khó khăn hơn.

Nhưng không ngờ, năm năm sau, họ sẽ gặp nhau ở hoàng cung.

Nếu nàng không muốn nói, nàng tự nhiên sẽ không bức bách, ôn nhu nở nụ cười, Tô Tiểu Vũ lôi kéo tay của nàng đi tới trước mặt Tư Thiên Hoán, vẻ mặt nghiêm túc, “Ta mặc kệ ngươi có phải là hoàng thượng hay không, nếu ngươi muốn ở cùng một chỗ với Khúc Ngâm, ta sẽ không cho phép ngươi phụ nàng.”

Không ai dám gia lệnh hắn, trừ tiểu đệ và tức phụ (nàng dâu) tiểu đệ.

Trong bụng Tư Thiên Hoán buồn cười, nhưng trên mặt không có biểu lộ ra nửa phần, nhàn nhạt nhìn Khúc Ngâm một cái cúi đầu giữ im lặng, đột nhiên nhếch môi, “Nếu phụ thì sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, quả nhiên nhìn thấy thân thể tiểu nữ nhân run lên, nụ cười đáy mắt càng sâu, nhưng không đợi hắn vui vẻ đủ, lại cảm thấy cổ chột lạnh.

Không biết Tô Tiểu Vũ ra tay từ lúc nào, đầu ngón tay có một mảnh lá cây đặt trên cổ Tư Thiên Hoàng, cười như không cười nhìn hắn.

“Phụ sao, vậy thì chết thôi.”

83. Chương 42: Khúc Ngâm Hôn Mê.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

“Ngâm Nhi, nếu như ngươi lo lắng ta sẽ cưới nữ nhân khác, ta lập tức chiếu cáo thiên hạ, hậu cung chỉ có một người là ngươi.” Khúc Ngâm ôm đầu gối ngồi ở trên giường, hai mắt vô thần, thần thờ nhìn dưới đất, Tư Thiên Hoàng ngồi chồm hổm trên mặt đất, đau lòng nhìn nàng, hắn thật sự không hiểu rốt cuộc nàng đang lo lắng cái gì, hắn có thể cả đời chỉ có nàng làm nữ nhân, nếu mấy hoàng đệ nguyện ý, hắn cũng có thể buông tha ngôi vị hoàng đế, nhưng vì cái gì nàng vẫn không muốn gả cho hắn?

“Hoàng, chớ yêu ta.” Khổ sở nhắm hai mắt lại, trên mặt Khúc Ngâm đều là bi thương, nàng cũng muốn sống cùng hắn, nhưng điều này sao có thể?

“Ngươi nói lại lần nữa.” Tư Thiên Hoàng lạnh mặt, đứng dậy dùng sức bắt được bả vai của nàng, đùa giỡn gì hắn cũng có cho qua, nhưng loại đùa giỡn này hắn không thể bỏ qua.

“Có lẽ ban đầu, ta không nên cứu ngươi.” Khúc Ngâm mệt mỏi cười, nàng vốn định sống trong thôn trang nhỏ qua ngày, lại không nghĩ rằng sẽ gặp hắn, còn cứu hắn, bây giờ nghĩ lại, hóa ra là nghiệt duyên.

Tư Thiên Hoàng chợt đẩy nàng ngã xuống giường, cặp mắt nhiễm đỏ, “Ngâm Nhi, không nên ép ta tức giận, nói, ngươi yêu ta.” Rõ ràng mới vừa thừa nhận thương hắn rồi, tại sao bây giờ không như vậy.

Khúc Ngâm lạnh lùng chống lại ánh mắt của hắn, quật cường mím môi, không nói lời nào.

Tư Thiên Hoàng chỉ cảm thấy tâm vừa đau vừa giận, cúi người, hung hăng hôn lên môi nữ nhân quật cường phía dưới.

Khúc Ngâm khổ sở nhắm mắt lại, nàng không muốn hắn tức giận, nàng cũng không muốn cùng hắn gây gổ, nhưng nàng không thể cho hắn hi vọng, sớm biết kết quả như vậy, ban đầu nàng nên độc ác, không hồi cung cùng hắn.

Không biết vì sao, hôm nay nàng đặc biệt mệt mỏi, không muốn tiếp nhận lửa giận của hắn, đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại đột nhiên phát hiện toàn thân không còn hơi sức, trước mắt cũng từ từ trở nên mơ hồ, mất đi ý thức, cuối cùng thấy là Tư Thiên Hoàng kinh hoàng lo lắng.

Thôi, đời này yêu người nam nhân này, cũng đủ rồi.

Tư Thiên Hoàng nhìn Khúc Ngâm đột nhiên mất đi hô hấp, trong nháy mắt cả người liền đã đời, hắn không biết một người có thể tuyệt vọng thế này, tuyệt vọng thế này.

“Ngâm Nhi.” Xuất phát từ tận đáy lòng bi thương hóa thành một tiếng gào thét, vang dội bầu trời đêm.

Tô Tiểu Vũ thay xong xiêm áo, đang đấu tức với Tư Thiên Hoán, đột nhiên tim đau xót, kế tiếp liền nghe Tư Thiên Hoàng hét, lập tức giận tái mặt, xông ra ngoài, Tư Thiên Hoán cũng nhanh chóng đi theo.

“Chuyện gì xảy ra?” Tư Thiên Hiểu luôn ôn hòa giờ đây mắt đi về mặt đỏ, đại hoàng huynh luôn trầm ổn kín kẽ, tại sao có thể như vậy?

“Đi xem một chút.” Tư Thiên Chanh cũng lộ ra khí thế cần có của trưởng công chúa, đứng lên đầu tiên đi đến phòng Khúc Ngâm.

“Đặt nàng xuống.” Tô Tiểu Vũ tức giận nhìn Tư Thiên Hoàng ôm chặt Khúc Ngâm giống như người mất hồn, hắn không buông Khúc Ngâm ra, sao nàng có thể cứu?

Tư Thiên Hoàng giống như không nghe thấy lời nàng nói, không nhúc nhích, trong đầu không ngừng xuất hiện một câu nói, Khúc Ngâm chết rồi, Khúc Ngâm chết rồi.

Thấy Tư Thiên Hoàng vẫn không có động tác, trong lòng khẩn trương, Tô Tiểu Vũ trực tiếp đi lên, một chưởng đánh bay Tư Thiên Hoàng, ôm Khúc Ngâm ra.

Tư Thiên Hoàng cũng ở một khắc này hồi hồn, hai mắt đỏ bừng nhìn Tô Tiểu Vũ, muốn đoạt lại Khúc Ngâm, Tư Thiên Hoán đứng ở cửa, thấy vậy, thân hình cực nhanh tiến lên, một tay nắm Tư Thiên Hoàng, một cái tay khác đánh về phía đầu của hắn, một đạo lực lượng rót vào đầu của hắn, Tư Thiên Hoàng sững sờ, khôi phục thần trí, nhưng vẫn muốn xông về chỗ Khúc Ngâm.

“Hoàng huynh, bình tĩnh một chút, Vũ nhi có thể cứu.” Tư Thiên Hoán vội vàng kéo Tư Thiên Hoàng, trầm giọng nói.

“Có thể sao?” Tư Thiên Hoàng sững sờ, trong mắt có khao khát.

“Xem trước một chút.” Tư Thiên Hoán kéo Tư Thiên Hoàng đi tới trước giường, nhưng tay vẫn như cũ giữ thật chặt hắn, tránh cho hắn quấy rối.

Tô Tiểu Vũ nhìn mặt Khúc Ngâm tái nhợt, hung hăng nhắm mắt lại, dè xuống đau lòng, đưa tay điểm ba đại huyệt trên người nàng, mới xoay người nhìn về Tư Thiên Hoàng, trong ánh mắt là hận ý nồng đậm.

“Có phải ngươi cưỡng bức nàng hay không?” Trong mắt tràn ngập sát ý, giữa ngón tay đã ngưng tụ lực lượng cường đại, chỉ chờ Tư Thiên Hoàng gật đầu, liền giết hắn.

“Vũ nhi, hắn là đại ca của ta.” Tư Thiên Hoán nhìn ra sát ý của Tô Tiểu Vũ, mặc dù không rõ chân tướng, nhưng vẫn đứng trước người Tư Thiên Hoàng.

Không đợi Tô Tiểu Vũ tức giận, Tư Thiên Hoàng đã đẩy ra Tư Thiên Hoán đi tới trước mặt Khúc Ngâm, bị thương nhìn nàng mất đi hô hấp, giọng nói khàn khàn mở miệng, “Một năm trước ta ra lăng thành du ngoạn, trên đường trùng hợp hoán tán, vốn tưởng rằng sẽ chết, là Ngâm Nhi đã cứu ta.” Nghĩ đến lần đầu bọn họ gặp mặt, trong mắt Tư Thiên Hoàng bị thương càng đậm.

“Nàng tự nguyện?” Tô Tiểu Vũ híp đôi mắt đẹp lại, lệ khí đáy mắt nặng hơn.

Những người khác cảm thấy phản ứng của nàng kỳ quái, lúc này nên cứu người trước mới phải? Tại sao lại nói những thứ này làm gì?

“Ừ.” Tư Thiên Hoàng gật đầu, lấy dũng khí đưa tay bắt mạch Khúc Ngâm, phát hiện khí tức nàng khôi phục, trên mặt mừng như điên, “Tô cô nương, ngươi muốn biết cái gì sau này chúng ta hãy nói, trước cứu Ngâm Nhi!”

“Cứu? Thế nào cứu, chính nàng muốn chết, ta thế nào cứu?” Tô Tiểu Vũ giận quá hóa cười, không tin nhìn nữ nhân nằm trên giường, nàng phí hết tâm huyết cứu nàng, chính nàng lại không quý trọng.

“Trên đời không có người nào mà Vũ thiếu không cứu được?” Bạch Thuật nhàn nhạt mở miệng, có phải nàng đang nói lời vô ích hay không.

Nghe được hai chữ “Vũ thiếu”, trên người Tô Tiểu Vũ bộc phát ra lệ khí nồng nặc, là một loại sát ý muốn hủy diệt tất cả, giống như ác ma đầm máu, khí tràng cường đại chèn ép mọi người.

“Câm miệng.” Tư Thiên Chanh lạnh lùng nhìn Bạch Thuật, muốn trêu chọc, lúc nào thì cũng có thể, bây giờ hoàng tấu tương lai của nàng vẫn chờ Tiểu Vũ cứu mạng, hắn cần gì phải chọc giận Tiểu Vũ.

Bạch Thuật thở dài, cau mày, năm đó Y cốc rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Vũ nhi, chờ cứu người, phát hỏa sau không muộn.” Tư Thiên Hoán nhẹ đến ôm chầm Tô Tiểu Vũ, hóa giải lệ khí trên người nàng, ánh mắt liếc Bạch Thuật, khế lãnh, đầu ngón tay giật giật, liền thấy sắc mặt Bạch Thuật tái đi, đáy mắt một mảnh buồn bực.

“Hoán.” Sát ý trên người Tô Tiểu Vũ tiêu tán một chút, thay vào đó là nồng đậm uất ức, nắm chặt y phục Tư Thiên Hoán, khó chịu kêu một tiếng.

“Tô cô nương, vô luận tại sao ngươi tức giận, van xin ngươi cứu Ngâm Nhi trước, đợi Ngâm Nhi tỉnh lại, ta Tư Thiên Hoàng mặc ngươi trách phạt.” Làm một đế vương, Tư Thiên Hoàng dùng chữ “Cầu xin”, đủ để thấy địa vị Khúc Ngâm trong lòng hắn.

“Cầm ba đóa Tuyết Liên, ba ngàn năm.” Tô Tiểu Vũ hình như bình tĩnh lại, ngẩng đầu, trên mặt không chút biểu cảm, cứu người không vội vàng được, nàng đã dẫn thông huyết vừa mới bế tắc của Khúc Ngâm, nàng có thể duy trì trạng thái này trong vòng bảy ngày, nhưng trong vòng bảy ngày, không tìm được vật kia, nàng sẽ chết, nàng muốn Tuyết Liên, là vì để bảy ngày này kéo dài thành mười lăm ngày.

“Trong phủ ta có, ta đi lấy.” Tư Thiên Bắc nói xong, lập tức vận khởi mười thành công lực, thi triển khinh công bay về phía bầu trời đêm.

“Chỗ sâu Y cốc có một nơi độc, nói là độc, thật ra thì bên trong không có độc vật, thế nhưng trên trăm loại kịch độc ở bên ngoài phát tán ra không khí, đều độc hơn cả kịch độc, ngày đó ta không có ở đây, cho nên những người đó bắt được Khúc Ngâm.” Tô Tiểu Vũ tựa trong ngực Tư Thiên Hoán, lâm vào hồi ức, trên mặt là nhàn nhạt đau lòng, “Y thuật và độc thuật của nàng đều rất tốt, võ công cũng không yếu, cho nên bọn họ muốn giết nàng không dễ dàng, vì vậy liền ném độc quật vào nàng, thời điểm ta chạy đến, nàng chỉ còn dư lại một tia khí tức, ta phong bế độc của nàng đến một chỗ, chỉ cần đời này nàng không hoan hợp với người khác, cả đời nàng sẽ không phát độc, nhưng mà.”

Giọng nói dừng lại, Tô Tiểu Vũ từ trong hồi ức đi ra, nhìn về phía Tư Thiên Hoàng ánh mắt rất phức tạp, không có lời giải, có oán hận, cũng có một chút cái hiểu cái không.

“Nhưng mà, nàng lại cứu ngươi.”

84. Chương 39: Ta Đồng Ý Gả Cho Người

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

“Tiểu Vũ không cho phép ngươi tổn thương hắn.” Nước mắt Khúc Ngâm khẽ rơi, đưa tay bắt được tay Tô Tiểu Vũ, hốt hoảng trong mắt không che giấu được, nàng biết Tiểu Vũ luôn nói là làm, nhưng nàng cũng không dám bảo đảm, một Hoàng đế có thể cả đời yêu nàng, nếu như quả thật có một ngày kia, nàng không hy vọng Tiểu Vũ tổn thương hắn.

“Vì Tư Thiên Hoàng, ngươi quát ta?” Tô Tiểu Vũ cười đến híp cả mắt, nhưng là nụ cười nguy hiểm, tay lại cửa khẽ trên cổ Tư Thiên Hoàng một chút.

Tư Thiên Hoán vẫn ung dung ngồi bên cạnh, giống như xem bọn họ diễn, dù sao vật nhỏ vui vẻ là được rồi, tùy tiện chơi đùa, không cảm thấy người bị uy hiếp là đại ca của hắn.

Tư Thiên Hoàng thấy Khúc Ngâm bảo hộ chính mình, trong lòng đã nở hoa, hận không thể khiến lá cây Tô Tiểu Vũ mạnh chút nữa, tốt nhất nên có vết rách, khiến Ngâm Nhi nữa đau lòng hơn.

“Ta.” Khúc Ngâm cắn cắn môi, sau đó yên lặng nhìn Tô Tiểu Vũ, hình như hạ quyết tâm gì đó, “Ta yêu hắn, cho nên ta sẽ không để cho ngươi tổn thương hắn, ta nói rồi, ta sẽ không ngăn trở Tiểu Vũ có hành động gì, cho nên, nếu như ngươi muốn giết hắn, thì hãy giết luôn cả ta.”

Tư Thiên Hoàng vui mừng trợn to cặp mắt, thương hắn? Lần đầu tiên Ngâm Nhi nói thương hắn. Trong lòng cảm kích Tô Tiểu Vũ một lần, cảm thấy nàng cực kỳ xứng đôi với tiểu đệ.

Tô Tiểu Vũ nghe được lời muốn nghe, hài lòng thu tay về, nàng nhìn ra Tư Thiên Hoàng hình như có khúc mắc, tạm thời suy nghĩ phương pháp, lại rất có tác dụng.

Khúc Ngâm thấy Tô Tiểu Vũ như vậy, lại nhìn dáng vẻ Tư Thiên Hoàng vui sướng, lập tức trầm mặt, mặt không thay đổi nhìn Tô Tiểu Vũ, một hồi lâu, quay người đi.

Tư Thiên Hoảng sững sờ, vội vàng bước nhanh theo, vẫn không quên cảm kích nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, gả, hẳn muốn gả nàng cho tiểu đệ

Chờ trong phòng chỉ còn lại hai người, nụ cười Tô Tiểu Vũ mới phai nhạt đi, chuyện giống như có chút không đúng, nàng giống như còn phải suy nghĩ.

“Hoảng huynh là một người đáng giá để phó thác.” Tư Thiên Hoảng để ly rượu xuống, đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ, cười nhạt nói.

Tô Tiểu Vũ lắc đầu một cái, “Người nói Khúc Ngâm có cái gì đó khó nói nên lời?”

“Các người là thanh mai trúc mã, người lại hỏi ta?” Tư Thiên Hoảng bật cười, nắm đó vật nhỏ và Khúc Ngâm là kim đồng ngọc nữ bên trong Y cốc, nếu không phải Khúc Ngâm là Thánh Cô, sợ rằng lão Cốc chủ đã chuẩn bị hôn sự cho hai bọn họ.

“Đó là hiểu lầm!” Tô Tiểu Vũ nghĩ đến lúc đấy, hiềm thấy có chút lúng túng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, kinh ngạc nhìn về phía Tư Thiên Hoảng, “Người biết rất nhiều chuyện nha.” Y cốc là môn phái lánh đời, dõi mắt nhìn toàn bộ phong quốc, người biết Y cốc tuyệt đối không vượt quá mười người, chớ nói chi đến chuyện bên trong, nàng còn tưởng rằng bí mật của mình rất nhiều, nhưng mà bây giờ xem ra, Tư Thiên Hoảng mới thần bí nhất, ừ, còn có Bạch Thuật.

Mảnh đại lục này, Thần giới và Minh giao nhau, linh khí đầy đủ, mọi người luyện võ vốn rất dễ dàng, đã từng rất nhiều gia tộc môn phái cường thịnh thực lực ngày càng hùng hậu, nhưng đến cuối cùng đều dần dần lựa chọn thoái ẩn giang hồ, bọn họ tìm chỗ linh khí dồi dào nhất cho mình, làm vậy chính là để an tâm luyện võ, ý đồ kéo dài tuổi thọ, càng hy vọng mình có thể đột phá giới hạn, đặt chân Thần giới, đạt được năng lực bất tử bất lão, lực lượng lánh đời mặc dù cường đại, nhưng bởi vì thoái ẩn mấy trăm năm, ngoại giới có rất ít người biết được.

“Cho nên về sau có chuyện gì cũng đừng chớ lừa gạt ta.” Tư Thiên Hoảng đắc ý hừ nói, ôm lấy Tô Tiểu Vũ thả lên giường, “Đừng đứng, sẽ mệt mỏi.”

“Người dài chân không đứng thì làm gì?” Trong lòng ngòn ngọt, cũng sinh ra tâm tư cái vã đùa hân, Tô Tiểu Vũ vô tội nháy mắt.

“Vậy lưng người, không dùng để nằm, thì dùng để làm gì?” Tư Thiên Hoảng cũng cười theo nàng, khe khẽ gõ đầu nàng một cái.

Trợn trắng cả mắt, Tô Tiểu Vũ lười phản ứng lại hân, lúc vừa bắt đầu cũng biết tên này là hồ ly, sao có thể giả hoạt hơn hân được, “Bữa tiệc giải tán rồi sao?”

“Chưa, Vũ nhi ngủ một canh giờ đi.” Tư Thiên Hoảng vuốt ve tóc của nàng, nói.

“Ừm, ta ngủ một lát, chờ bữa tiệc giải tán, người đánh thức ta.” Nội thương còn chưa khôi phục toàn bộ, mới vừa giăng co một lát, cũng có chút mệt mỏi.

“Ngủ đi, về sau người không cần trở lại phủ tướng quân rồi.” Tư Thiên Hoảng dịu dàng cười nói.

Tô Tiểu Vũ “Bá” một cái mở mắt ra, cảnh giác nhìn về phía Tư Thiên Hoảng, “Người làm gì đấy rồi hả?” Trong lòng mơ hồ sinh ra một loại dự cảm xấu.

“Nhị tiểu thư Tô phủ, hiền lương thực đức, Bổng vương thấy yêu thích sâu sắc, đặc biệt hướng hoàng thượng xin chỉ, gả.” Lười biếng tựa vào trên giường, Tư Thiên Hoảng chậm rãi mở miệng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Vũ chột xanh chột tím, cười đến xinh đẹp.

“Nhưng, có thể cự tuyệt không?” Tô Tiểu Vũ cố nén tức giận trong lòng, nghiêng người sang, nặn ra một nụ cười.

“Hoảng thượng mệnh vàng lời ngọc, không sửa đổi được.” Tư Thiên Hoảng thân thiết giúp nàng thuận khí, Vũ nhi phản ứng thật đúng là đáng yêu.

“Cút!” Tô Tiểu Vũ gầm nhẹ, hân có biết không, bây giờ nàng rất sợ phiền toái, vô cùng sợ phiền toái, giờ hân lại gây ra phiền toái cho nàng, tại sao hân không đi chết!

“Thật sự không muốn gả cho ta sao?” Tư Thiên Hoán đột nhiên nghiêm nghị, giọng nói cô đơn, “Nếu như không muốn, thì không cần gả.”

“Ta chỉ là không muốn vào lúc này đứng trên đầu sóng ngọn gió, mấy ngày nữa, ta phải đi Phong Tịch thành.” Tô Tiểu Vũ không nhìn nổi hấn khổ sở, thở dài.

“Đắc tội với nữ nhân của ta, chính là đắc tội với ta, không có ai dám tìm người làm phiền.” Tư Thiên Hoán bảo đảm, cho dù có, hấn cũng sẽ giải quyết sớm.

Tô Tiểu Vũ mím môi không nói, mắt to chớp chớp không đang nghĩ cái gì.

“Ta trúng sinh tử cổ của Vũ nhi, đồng ý bồi Vũ nhi tìm mẫu thân, nếu Vũ nhi không gả cho ta, ta lại lấy lý do gì đi theo người thì sao?” Tư Thiên Hoán dụ dỗ từng bước.

“Lý do còn rất nhiều.” Tô Tiểu Vũ đột nhiên nở nụ cười, “Còn có cái gì, nói nghe một chút.” Nam nhân này cái gì cũng tính toán rất tốt, nàng giãy giụa cũng vô dụng, không phải sao?

“Lý do nha, ngược lại còn có một cái nữa.” Tư Thiên Hoán dụ dàng cười một tiếng, lông mi giống như cánh chim run rẩy nhẹ rủ xuống, còn dư lại nửa con mắt như Nguyệt chiếu u huyền, trong suốt mà tĩnh mịch, “Ta muốn Vũ nhi gả cho ta, là bởi vì ta yêu Vũ nhi.”

Tô Tiểu Vũ mím môi nhàn nhạt cười, trong lòng có một loại cảm giác hạnh phúc sinh sôi, yêu nàng, yêu sao?

“Cái gì là yêu?” Khẽ cắn cánh môi, tròng mắt Tô Tiểu Vũ hỏi.

“Người vui vẻ ta liền vui vẻ, người khổ sở ta liền khổ sở theo, người đi chỗ nào ta liền đi theo nơi đó, ai muốn tổn thương người ta liền giết người đó, người muốn mạng của ta ta sẽ không có nửa câu oán hận, ta muốn mạng của người nhưng trái tim ta lại không hạ được, ta muốn trong mắt của người chỉ có ta, mà trong mắt của ta cũng chỉ có người.”

Giọng nói êm ái như lông vũ, chạm nhẹ qua trái tim Tô Tiểu Vũ, khiến cho trong lòng nàng có chút rung động, hơi đau, hơi nhột, càng nhiều hơn là cảm động, nháy mắt mấy cái, cố gắng che giấu sương mù bên trong không một tiếng động tràn ra, nhưng không nghĩ càng nháy mắt, sương mù liền càng dày đặc, cuối cùng trực tiếp tràn thành nước mắt, từ khóe mắt tràn ra, theo da thịt trắng nõn chảy xuống, thấm vào trong gối nằm, lưu lại dòng nước mắt nhàn nhạt.

“Tại sao khóc?” Tư Thiên Hoán đau lòng nhìn nàng, cúi người nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trong mắt nàng, tâm như bị đôi tay nhỏ bé cầm, thật chặt, ngay cả hô hấp cũng có chút không thuận, trong miệng là tư vị mặn, nhưng trong lòng lại là ngọt ngào, vật nhỏ vì hấn chảy lệ.

“Trừ mẫu thân và Khúc Ngâm, không có ai đối xử với ta như vậy.” Tô Tiểu Vũ khẽ hít chớp mũi đỏ lên, giọng nói có chút ảm đạm và uất ức.

Tô Thanh Viễn đối xử tốt với nàng, là bởi vì nàng là một con cờ rất tốt; sự phụ đối nàng với tốt, là bởi vì nàng thông minh nghe lời; người Vũ các đối xử tốt với nàng, là bởi vì nàng đối xử tốt với bọn họ.

Tư Thiên Hoán là Minh vương, dưới một người, trên vạn người, so sánh với hấn, cái gì nàng cũng không có, không có gì cả, hấn thương nàng, không có lợi gì, nhưng hấn vẫn thương nàng, giống như mẫu thân và Khúc Ngâm, thương nàng vô điều kiện, nàng có tài đức gì, khiến cho hấn sủng nàng?

“Không cần người khác đối đãi người như vậy, ta thương người là đủ rồi.” Tư Thiên Hoán nằm trên người của nàng, ở bên tai nàng thì thầm, đối với nàng càng phát ra thương yêu.

“Ta đồng ý gả cho người.”

85. Chương 43: Không Cho Phép Đi Vào.

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Cho đến giờ phút này, Tư Thiên Hoàng mới biết tại sao Khúc Ngâm vẫn không nói thương hấn, không đồng ý gả cho hấn, bởi vì nàng không dám, nàng không dám hứa với hấn, bởi vì nàng không thể, không thể xác định mình có sống sót được không.

Hấn không biết cái gì là Y cốc, cũng không biết cái gì là độc quật, nhưng hấn biết trên người Khúc Ngâm có độc.

Lần đầu tiên gặp mặt, biết rõ ràng cứu mình sẽ chết, tại sao nàng còn cứu hấn, sao lại ngốc như vậy?

Tư Thiên Hoàng vô lực yếu đuối ngồi bên giường, tay gắt gao nắm tay Khúc Ngâm, đầu nhẹ nhàng dựa vào đầu Khúc Ngâm, hai mắt nhắm nghiền, che giấu đi cảm xúc bên trong, một hồi lâu, một giọt trong suốt tràn ra khóe mắt.

“Sao người nhà chúng ta cũng là người si tình.” Tư Thiên Chanh bĩu môi, hốc mắt đỏ lên.

Bạch Thuật thở dài, kéo nàng đi ra ngoài, không nhìn thấy, trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.

“Hoán, thích một người, nên như vậy sao?” Tô Tiểu Vũ cau mày, trong mắt không hiểu, nàng cũng thích Tư Thiên Hoán, nhưng tự nhận không làm được lấy mạng đổi mạng.

“Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương ngươi, bao gồm chính ngươi.” Tư Thiên Hoán từ phía sau ôm nàng, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng giọng nói kiên định.

“Vậy còn ngươi?” Tô Tiểu Vũ ngoắc ngoắc môi, quay đầu hỏi, lại thấy hấn chỉ dịu dàng cười, con ngươi màu hổ phách mê hoặc, không thấy rõ một chút cảm xúc, điều này làm cho Tô Tiểu Vũ có chút lo lắng, chậm rãi thu nụ cười, căng thẳng cầm lấy tay hấn, “Ta không cần người khác lấy mạng ra cứu.”

“Tốt.” Tư Thiên Hoán trả lời lập lờ nước đôi, sắc mặt càng thêm nhu hòa, người khác không được, nhưng hấn là người khác sao?

“Ngươi. . . .” Tô Tiểu Vũ càng lo lắng hơn, còn muốn nói điều gì, Tư Thiên Bắc từ ngoài cửa vọt vào.

“Đệ muội tương lai, đồ lấy ra rồi!” Tư Thiên Bắc quơ múa ba đóa Tuyết Liên lớn chừng bàn tay trong tay, một điểm cũng không cảm thấy đồ cầm trong tay quý giá đến cỡ nào, tiếp tục lay động, giữa khoảng không rớt ra cánh hoa.

“Tên phá cửa.” Tô Tiểu Vũ không nhịn được giựt giựt khóe miệng, giơ tay lên hút hết cánh hoa trong không trung, Tư Thiên Bắc ngượng ngùng gãi gãi đầu, giao ba đóa Tuyết Liên trên tay cho nàng.

“Hai đóa 5000 năm, một đóa vạn năm.” Tô Tiểu Vũ bật cười, cũng khó trách Tư Thiên Hoán xây phòng ngọc xa xỉ như vậy, thì ra là cả nhà đều như vậy.

“Đệ muội tương lai, ngươi đừng cảm thán, cứu người quan trọng hơn.” Tư Thiên Bắc là một người tính tình nôn nóng, chỉ là mấy đóa hoa, có thể cứu người là được, quản chi nó đáng bao nhiêu tiền.

“Các người đều đi ra ngoài.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Tư Thiên Bắc một cái, thường thức thoáng qua trong mắt, chậm rãi đi tới trước giường Khúc Ngâm.

“Hoàng huynh, rời đi trước, để Vũ nhi cứu người.” Tư Thiên Hoán khom người kéo tay Tư Thiên Hoàng, thấy hấn nắm rất chặt, nhúu mày.

“Ta, có thể lưu lại không?” Tư Thiên Hoàng muốn ở lại với Ngâm Nhi.

“Ừ, đứng xa một chút.” Tô Tiểu Vũ không phản đối, thấy đáng về Tư Thiên Hoán cũng muốn lưu lại, đôi mắt đẹp nhúu lại, “Người đi ra ngoài.”

“Vũ. . . .” Lòng mày Tư Thiên Hoán nhếch lên, đáng thương nhìn Tô Tiểu Vũ, lại bị câu tiếp theo của nàng chặn lại không nói ra được.

“Y phục của nàng phải cởi ra.” Tô Tiểu Vũ hừ lạnh, hần không ngại nhìn nữ nhân khác, nhưng nàng để ý đấy.

Tư Thiên Hoán ngượng ngùng, cuối cùng rời đi, thuận tay đóng cửa phòng.

Thấy Tư Thiên Hoán còn đang nắm tay Khúc Ngâm không thả, môi đỏ mọng của Tô Tiểu Vũ bĩu một cái, đưa tay kéo Tư Thiên Hoán ra, trầm giọng nói, “Ngăn cửa lại, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không cho phép Hoán đi vào.” Dứt lời, ngồi bên cạnh Khúc Ngâm.

“Người muốn làm gì?” Tư Thiên Hoán lại tiếp tục lo lắng cho Khúc Ngâm, nghe nói như thế có cảm giác không đúng, lập tức giận tái mặt, Khúc Ngâm có chuyện, hần thương tâm khổ sở thì thôi, nhưng nếu Tô Tiểu Vũ vì cứu Ngâm Nhi mà xảy ra chuyện gì, thì Hoán.

“Ta sẽ không chết.” Tô Tiểu Vũ lạnh nhạt nói.

Tư Thiên Hoán bình tĩnh nhìn nàng một cái, xoay người đi tới cửa, nàng giữ hần, chỉ sợ là vì giữ cửa.

Bàn tay trắng nõn thăm dò cổ tay Khúc Ngâm, cảm thụ mạch đập yếu ớt, thở dài, nhanh chóng cởi xiêm y của nàng ra, bàn tay ở trên giường nệm võ, liền thấy Khúc Ngâm từ từ bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Khúc Ngâm, một hồi lâu, nhắm hai mắt lại, một tia hồng quang quỹ dị ở giữa hai mắt lưu chuyển, lần nữa mở mắt thì đôi mắt đã biến thành màu đỏ, nắm Tuyết Liên trong tay chấn động, cánh hoa Tuyết Liên bay dòn dập về phía không trung, đôi tay giơ lên không trung nắm vào trong hư không một cái, những cánh hoa kia xếp thành hai hàng nâng thân thể Khúc Ngâm, sau đó lại chậm rãi xé rách, biến thành vô số dạng sợi mỏng manh ghim vào trong cơ thể Khúc Ngâm, lại không vào hết toàn bộ.

Sức lực vừa thu lại, Khúc Ngâm rơi xuống, Tô Tiểu Vũ nghiêng người tiếp được, sắc mặt cũng khê trắng bệch, âm thầm phun ra một ngụm trọc khí, hai ngón tay điểm trên người Khúc Ngâm, từng đạo lực lượng rót vào trong cơ thể nàng, liền thấy sợi hoa kia lấy tốc độ thật chậm vào trong cơ thể Khúc Ngâm, vẫn chưa tới một nửa, trên trán Tô Tiểu Vũ liền rịn ra mồ hôi lạnh.

Tư Thiên Hoán ở bên kia thấy phải kinh hồn bạt vía, mặc dù võ công hần không phải tuyệt đỉnh, nhưng cũng nhìn ra được giờ phút này thân thể Tô Tiểu Vũ căng thẳng, đó là biểu hiện nhịn thống khổ cực lớn, trong lòng lo lắng không thôi, tay đè cửa càng thêm chặt.

“Nữ nhân ngốc.” Thở dài một tiếng, trong tròng đỏ của Tô Tiểu Vũ tràn ra bất đắc dĩ, vẻ mặt đột nhiên lạnh, đưa tay kéo y phục Khúc Ngâm tới đây, tại lúc chưa che lại thân thể Khúc Ngâm thì chợt phát lực, đẩy toàn bộ những sợi chỉ hoa kia đi vào trong cơ thể, lực lượng khổng lồ cũng từ trong cơ thể nàng phát ra, cột nhà bốn phía, dụng cụ cũng bị lực lượng của nàng liên lụy hóa thành mảnh vỡ.

“Tô cô nương.” Tư Thiên Hoán cũng bị lực lượng liên lụy, rên lên một tiếng, khắc ra một búng máu, không khỏi khiếp sợ không thôi, chưa chờ hần hồi hồn, phía sau cửa liền bị người đẩy ra.

“Hoàng huynh, tránh ra!” Giọng nói Tư Thiên Hoán lạnh lẽo vang lên, hần lỗ tai rất thính, bên trong xảy ra chuyện gì hần đều nghe thấy rõ ràng, giờ phút này hần không để ý tới cái gì Khúc Ngâm, chỉ muốn chính mắt xác nhận an nguy Tô Tiểu Vũ.

“Tô cô nương muốn ta bảo vệ cửa này, vô luận như thế nào không cho người vào.” Tư Thiên Hoán dùng sức chống đỡ cửa, gấp gáp hô, nhìn cũng biết thời điểm này không thể quấy nhiễu họ, nếu không nhất định sẽ gặp chuyện không may.

“Ta sẽ không đánh nhiều nàng.” Tư Thiên Hoán lạnh mặt xuống, nếu hần mạnh mẽ đi vào, cửa này đã sớm không tồn tại, làm sao còn có thể giằng co với hần.

“Đừng cho hần đi vào.” Đợi tăng y phục kia đẩy thân thể Khúc Ngâm, Tô Tiểu Vũ chậm rãi quay đầu lại, màu đỏ trong mắt chưa hết, ngược lại càng thêm chói mắt, dứt lời, lại nhắm mắt lần nữa, một chuỗi đê bụng của Khúc Ngâm, đưa nội lực trong cơ thể vào, lần này làm cho Tuyết Liên dung nhập vào máu của nàng, theo lực lượng của mình trôi đi, khoe miệng của nàng cũng tràn ra máu tươi, hơn nữa càng chảy càng nhiều.

Tư Thiên Hoán gấp gáp, nhìn Khúc Ngâm thật sâu một cái, đột nhiên buông lỏng, chánh thân ra, để Tư Thiên Hoán vào, trong lòng hần, hần muốn cứu Ngâm Nhi, nhưng hần cũng không có thể hy sinh hạnh phúc

của đệ đệ, nếu như quả thật không cứu được Ngâm Nhi, hắn liền đi theo nàng.

Tư Thiên Hoán chợt vọt vào, thấy sắc mặt Tô Tiểu Vũ tái nhợt, người đầy vết máu, vẻ mặt lạnh lẽo tới cực điểm.

“Bạch lê, như xông lên người vậy, không sợ làm cho nàng càng bị thương nghiêm trọng hơn?” Bạch Thuật kéo Tư Thiên Hoán, trên mặt rớt cuộc có nghiêm nghị, bí quyết Huyết Đồng bọn họ không ai hiểu rõ, tùy tiện chặn, hậu quả khó có thể dự liệu.

“Ta không đi qua.”

86. Chương 40: Thiếu Chút Nữa Ăn Hết

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

“Ta đồng ý gả cho người.”

Tô Tiểu Vũ nâng mặt cọ xát mặt của hắn, nhỏ giọng mà nói ra, gương mặt hồng hồng, nhưng khóe miệng lại treo nụ cười hạnh phúc, nàng không sợ phiền toái, không đánh được một người giết một người, tới một đôi giết một đôi, nàng muốn đi cùng với hắn, mặc kệ sẽ chọc tới bao nhiêu phiền toái.

“Người, nói lại lần nữa.” Thân thể Tư Thiên Hoán cứng đờ, khuôn mặt chôn trên cổ nàng chỉ còn kinh ngạc, có phải hắn nghe nhầm rồi không? Hắn vốn nghĩ trước hết để cho hoàng huynh tứ hôn, danh chánh ngôn thuận mang theo nàng bên người, sau đó sẽ từ từ giải quyết vật nhỏ, nhưng lại không nghĩ đến, nàng sẽ đáp ứng.

“Người ngẩng đầu lên.” Tô Tiểu Vũ nhẹ nhàng cười, lại cọ xát mặt của hắn.

Tư Thiên Hoán ngẩng đầu lên, cõi lòng đầy chờ mong nhìn nàng, đang mong đợi nàng nói lại lần nữa, lại bị động tác kế tiếp của làm cho ngây người.

Tô Tiểu Vũ hít sâu một hơi, mắt không nháy nhìn hắn, đột nhiên gơ tay từ trong chăn ra, vòng qua cổ của hắn, kéo hắn giữa đầu hôn lên, nhưng không chính xác lắm, chỉ hôn được khóe miệng, không khỏi vừa thẹn vừa căm, đang suy nghĩ buông tay, hai bàn tay to lớn lại đè tay của nàng lại, ngay sau đó đôi môi bị hắn ngậm.

Từ trước tới nay Tư Thiên Hoán không biết hắn sẽ luống cuống đến mức này, dù là đối mặt với lời nói lạnh nhạt của mẫu hậu, hắn cũng không điên cuồng như vậy, hung hăng hôn nữ nhân dưới người, rất dùng sức, rất dùng sức, gần như muốn nuốt chửng nàng vào bụng, không có dịu dàng, không có trấn an, chỉ có chiếm đoạt, môi anh đào vừa đụng liền hóa mềm mại, vốn nên đối đãi dịu dàng, nhưng phía trên giống như thoa mì được tuyệt hảo, chỉ một lần, liền làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được, phải điên cuồng.

Khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng, ánh mắt Tô Tiểu Vũ khẽ hé mở, vẻ mặt nàng thấy không rõ Tư Thiên Hoán, lại cảm thấy lo lắng của hắn và điên cuồng, cánh môi đã nóng đến không thể nóng hơn nữa rồi, nhẹ nhàng giữa đầu, thuận theo mở cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi nam nhân tựa như mãnh thú vọt vào, tận dụng hết khả năng công chiếm thành trì, cướp đi hô hấp của nàng, lý trí của nàng.

Nàng cảm thấy không khí của mình gần như không còn, hô hấp càng ngày càng trở nên khó khăn, không khỏi nhẹ nhàng than nhẹ một tiếng, lại cảm thấy thân thể nam nhân trên người cứng đờ, sau đó môi mềm liền chặn lại.

“Xoẹt...” Một tiếng, Tô Tiểu Vũ cảm thấy quần áo trên người mình bị xé mở, khẽ mở mắt, luống cuống nhìn Tư Thiên Hoán, lại thấy hắn cũng đã mở mắt ra, con ngươi màu hổ phách không còn trong suốt như trước kia, mà là sâu thẳm như biển đáy, bên trong mang theo thần bí hấp dẫn, trong đầu hoảng hốt một hồi, liền quên cả giày giũa, ngơ ngác, mặc hắn hành động.

“Vũ nhi, ngươi là của ta.” Rót cuộc buồng môi của nàng ra, Tư Thiên Hoán nhỏ giọng nỉ non, nhìn nàng giống như tiên cá thiếu hụt không khí, khe hở miệng nhỏ, tham lam hô hấp không khí, sương mù trong đôi mắt đẹp lan tràn, gương mặt hồng như mây, quần áo trên người bởi vì hần xé rách, lộ ra mảng lớn da thịt nõn nà, màu hồng nhàn nhạt thật mê người, ánh mắt bỗng tối sầm lại, một tia lý trí còn sót lại trong đầu hoàn toàn biến mất, cúi người, bắt đầu gặm cắn cái cổ đẹp đẻ của nàng.

“Tư Thiên Hoán.....” Giọng nói mềm mại kiều mị, làm cho nàng không tin đó là giọng nói của mình, nhẹ giọng hô trên người nam nhân, đối với bàn tay hần làm loạn, môi ẩm áp không có sức chống cự, trong lòng có chút sợ, cũng không nhẫn tâm đẩy hần ra.

“Ngươi kêu ta là gì?” Tư Thiên Hoán tà khí híp mắt, nửa dụ dỗ nửa dụ hoặc, chạm khe cằm của nàng.

“Hoán.” Cẩn cánh môi sưng đỏ, Tô Tiểu Vũ cực thẹn nhắm hai mắt lại, giọng nói còn bé hơn muỗi kêu, nhưng Tư Thiên Hoán lại nghe được hết, cúi đầu nở nụ cười, tay dọc theo sống lưng nàng không biết từ lúc nào không còn quần áo che đậy chậm rãi hướng lên, mập mờ vuốt ve.

“Bảo bối ngoan, kêu một tiếng nữa.” Tư Thiên Hoán hôn mắt của nàng, trầm nhẹ nói.

“Hoán.” Tô Tiểu Vũ co rút thân thể, trong giọng nói mang theo nước mắt.

Tư Thiên Hoán dịu dàng cười một tiếng, bàn tay đã đánh úp tới cổ của nàng, tìm được cái dây nhỏ bé kia, nhẹ nhàng kéo.....

“Tiểu Hoán, hoàng huynh tới chúc mừng ngươi á..., ngươi.....”

Cửa chính “Bùm” một tiếng bị đá mở, Tư Thiên Bắc vừa hưng phấn vừa vui vẻ xông tới, hoàng huynh vừa mới tuyên bố tứ hôn, đây chính là đưa tới sóng to gió lớn, phía dưới cũng cãi nhau, nhưng hần là người đầu tiên chạy tới chúc mừng hần.

Giương mắt, thấy cảnh tượng phía trước mập mờ, khuôn mặt tuần mỹ trong nháy mắt cứng ngắc, phía sau Tư Thiên Chanh xông lên đụng mạnh vào người hần, hai người thiếu chút nữa ngã xuống phía trước.

“Cút.” Giọng nói lạnh lẽo vô tình vang lên, một cổ lực lượng cường đại đập vào mặt, Tư Thiên Bắc vận công chống cự, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, khạc ra một búng máu, tư Thiên Chanh vận khí tốt hơn chút, có Bạch Thuật đỡ nàng, an toàn rơi xuống đất, đi chậm nhất là Tư Thiên Hiểu đứng ở bên cạnh nhìn, nói thầm một tiếng thật nguy hiểm, ngay sau đó hài hước nở nụ cười, những người này vừa nãy vẫn còn “Thảo luận” chuyện của hần, hần còn chưa kịp nổi giận, tiểu đệ đã giúp hần báo thù.

“Ba” Cửa chính lần nữa đóng lại, bên trong một mảnh yên tĩnh, âm thanh châm rơi xuống đất đều có thể nghe thấy.

“Vũ nhi, chúng ta tiếp tục.” Bị hần quấy rối, đầu Tư Thiên Hoán coi như là hoàn toàn tỉnh táo, hỏa khí trên người cũng tiêu mất hơn phân nửa, nhưng vẫn không nhịn được trêu chọc Tô Tiểu Vũ.

Tô Tiểu Vũ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, gương mặt đỏ lên trợn mắt nhìn chằm chằm Tư Thiên Hoán, “Ngươi đứng lên cho ta.”

“A.....” Cúi đầu nhỏ giọng kêu trong đó chỉ có vui sướng, Tư Thiên Hoán đứng dậy, nhắm mắt lại, thu lại kiêu diễm trong mắt.

Nhanh chóng kéo chắn che thân thể của mình, Tô Tiểu Vũ mân mân cái miệng nhỏ nhắn, oán niệm nhìn nam nhân trước mắt vẫn chính tề như lúc ban đầu, “Ngươi đi tìm cho ta bộ y phục.” Tại sao xiêm y của nàng đều biến thành vải vụn, còn hần lại nguyên vẹn.

“Khụ khụ, chờ.” Tư Thiên Hoán khó được lúng túng, tai có chút đỏ lên, nhìn Tô Tiểu Vũ một cái, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

A, nàng thật sự là điên rồi, mới vừa rồi nàng ở đây làm cái gì a! Tô Tiểu Vũ ảo não nín lấy chặn, tay lơ đãng dùng nội lực, “xoẹt” một tiếng, chặn đắp bị nàng xé ra, thấy vậy, càng thêm tức giận gặm nhẹ một tiếng, chôn cả đầu vào.

Lúc Tư Thiên Hoán đi ra, Tư Thiên Bắc, Tư Thiên Chanh và Bạch Thuật đã đứng trước cửa thành một hàng, hai vị Tư gia cùng nhau cúi đầu, chỉ có Bạch Thuật mặt trần đầy trêu tức.

Lạnh lùng nhìn Bạch Thuật một cái, Tư Thiên Hoán lạnh lùng khẽ hừ, đi tới trước cửa phòng Khúc Ngâm, gõ cửa.

“Minh vương? Có phải Tiểu Vũ đã xảy ra chuyện gì không?” Khúc Ngâm mơ mơ màng màng ra ngoài, đầu óc bỗng tỉnh, lớn tiếng hỏi.

“Không có.” Tư Thiên Hoán nói mà không có biểu cảm gì.

“Vậy trẻ như thế ngài tới gõ cửa của ta là muốn.....” Trong lòng Khúc Ngâm tức giận ra ngoài, nàng thật vất vả mới ngủ được, hẳn muốn cái gì!

“Vũ nhi cần một bộ y phục.” Mặt Tư Thiên Hoán không biểu cảm như trước.

“Y phục? Y phục của nàng đâu?” Khúc Ngâm nghi ngờ.

“Hổng.” Giọng nói vững vàng.

“Tại sao lại hổng?” Mới vừa nãy còn hoàn hảo không chút tổn hại mà.

“Ta xé.” Mặt không thẹn, giọng điệu như thường.

“.....”

87. Chương 44: Không Hạ Được Quyết Tâm.

Edit: Lanh Thiên Nhi.

“Ta không đi qua.” Tư Thiên Hoán nhàn nhạt nói ra, trong mắt chỉ có đau lòng, tay gắt gao nắm thành quyền, “Nàng nói sẽ không lấy mạng đổi mạng.” Tin tưởng là tin tưởng, nhưng vẫn đau lòng.

“Nếu không phải ngăn cản nàng, vậy ngươi vào để làm gì?” Tư Thiên Hoán nhúc nhích đầu xoa xoa cái trán, không thấy được, thì sẽ không đau lòng như vậy.

“Ta muốn nhìn nàng.” Cười nhạt, Tư Thiên Hoán tiến lên nhìn ánh mắt Tư Thiên Hoán. “Nếu như nếu đổi lại là Khúc Ngâm, hoàng huynh muốn đi vào, hay là đứng bên ngoài chờ?”

“Đi vào.” Tư Thiên Hoán bắt đắc dĩ ngoắc ngoắc môi, cau mày nhìn Khúc Ngâm, đột nhiên phát hiện sắc mặt nàng khê khô phục đồ thắm, vui mừng trợn to mắt.

“Ừm!” Ói ra bùm máu tươi lớn, Tô Tiểu Vũ thu tay, chậm rãi mở mắt, màu đỏ chưa hết, càng thêm chói mắt.

“Vũ nhi.” Tư Thiên Hoán vọt lên trước tiên, tiếp được thân thể yếu đuối của nàng, đau lòng lau vết máu bên môi nàng, “Ngươi làm sao vậy?”

“Ngươi, không phải võ công rất tốt sao?” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt cười nói, “Giúp ta đưa nội lực vào khai thông.” Cứu người không giống với giết người, giết người nàng sẽ bị cản trở, cứu người chỉ bị khí huyết rối loạn, nhưng nếu không có nội lực mạnh hơn nàng kịp thời khai thông cho nàng, có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Nghe vậy, Tư Thiên Hoán lập tức cầm cổ tay của nàng, truyền nội lực thuần hậu vào trong cơ thể nàng, cảm thấy trong cơ thể nàng khí lưu tán loạn, nhúu chặt mày, rất hỗn loạn!

Bên kia Tư Thiên Hoán đã ôm Khúc Ngâm trở về trên giường, thấy mặc dù nàng khôi phục sắc mặt đỏ thắm, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, trong lòng gấp gáp, nhưng thấy Tư Thiên Hoán đang chữa thương cho Tô Tiểu Vũ, định mở miệng ra lại thôi.

Ánh mắt Tư Thiên Hoán nhìn thấy bên cạnh toàn là người, nhúu mày, ôm Tô Tiểu Vũ đứng dậy, đi ra ngoài cửa, tính toán đổi lại phòng.

“Đừng đụng vào hần.” Bạch Thuật kịp thời kéo Tư Thiên Chanh đang vươn tay ra, “Bạch Lê còn đang vận chuyển nội lực cho Tô Tiểu Vũ, người đụng hần sẽ bị lực lượng hộ thể quanh thân hần làm bị thương.”

Trơ mắt nhìn tiểu đệ đi qua trước mặt, Tư Thiên Chanh kinh ngạc nhìn Bạch Thuật, “Liệu, thời điểm chữa thương có thể hoạt động sao?”

“Hần có thể toàn tâm toàn ý.” Ánh mắt Bạch Thuật khẽ lóe lên, hình như không muốn nhiều lời, lôi kéo Tư Thiên Chanh ra khỏi phòng.

“Bắc Bắc, đi lấy giúp ta một chậu nước nóng.” Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt nhìn về phía Tư Thiên Bắc đang còn đứng ở cửa.

“À?” Tư Thiên Bắc bất khả tư nghị trợn mắt, chỉ mình lỗ mũi, “Ta đi?”

“Nhanh đi.” Sắc mặt Tư Thiên Hoàng trầm xuống, uy nghiêm để vương hiển thị rõ.

Tư Thiên Bắc bĩu môi, cúi gầm đầu, quay người đi, hoàng huynh hần cũng chỉ có dịu dàng với Tiểu hoàng đệ thôi.

Tư Thiên Hiểu một mực ngồi bên ngoài, thấy vậy, bất đắc dĩ cười, an ủi bình thường vỗ nhẹ bờ vai của hần.

Căn phòng cách vách, mang rất nhiều chân khí rót vào trong cơ thể, sắc mặt của Tô Tiểu Vũ cũng khẽ khôi phục hồng hào, nhưng mất máu quá nhiều cũng không chuyển khí là bổ sung được đâu.

“Thế nào rồi?” Tư Thiên Hoán thu tay lại, lo âu hỏi, “Sao sắc mặt còn khó coi như vậy?”

“Ta mất máu quá nhiều.” Tô Tiểu Vũ kéo kéo môi, khi nãy nàng vừa ói nhiều máu như vậy là giả sao?

“Chỉ là như vậy?” Tư Thiên Hoán rõ ràng không tin, giơ tay lên bắt mạch giúp nàng, thấy mạch tượng của nàng mặc dù suy yếu, nhưng vẫn tính là vững vàng.

“Sử dụng Huyết Đồng quyết, chia làm hai loại, một loại là giết người, một loại là cứu người, giết người lúc, ta dùng bao nhiêu lực lượng, sẽ gặp gặp phải bấy nhiêu cản trở; nếu là cứu người, sẽ khiến cho huyết khí hỗn loạn, chỉ cần tìm được người có nội lực mạnh hơn mình khai thông, là được rồi.” Gióng nói Tô Tiểu Vũ có chút suy yếu, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm.

“Nếu không tìm được người có nội lực mạnh hơn người thì sao?” Tư Thiên Hoán nhàn nhạt cười, nhìn qua như bình thường không có gì bất đồng.

Tô Tiểu Vũ khẽ giật mình, “Không tìm được, sẽ chờ nó từ từ bình thường lại.” Năm đó cứu Khúc Ngâm, nàng chính là như vậy, cũng không được sống tốt.

“Có phải ngươi cảm giác thấy mình vẫn là một người?” Tư Thiên Hoán khơi cảm Tô Tiểu Vũ lên, trong con người thanh thiếu nổi lên sắc mặt giận dữ.

Tô Tiểu Vũ bỏ ánh mắt qua một bên, hơi khó khăn mở miệng, “Hoán.”

“Nếu như còn cảm giác mình là một người, vậy thì chỉ có một người đi.” Tư Thiên Hoán nở nụ cười tà khí, nhưng trong mắt chỉ có lạnh lẽo, thoáng buông tay, thả Tô Tiểu Vũ lại trên giường, tỉ mỉ vì nàng đắp chăn, xoay người rời đi.

Đưa tay bắt được tay hần, Tô Tiểu Vũ ỷ khuất mím môi, một đôi mắt to long lanh ngẩng lên, phối hợp với sắc mặt tái nhợt của nàng, làm cho người ta thấy yêu thương, giọng nói mềm nhũn, khiến người đau lòng.

“Hoán, một lần này thôi.”

Tư Thiên Hoán hung hăng nhắm mắt lại, nghĩ muốn hất tay ra, nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm, thất bại thở dài, quay người ngồi xuống.

“Một lần cuối cùng, lần sau lại như vậy, ta phế bỏ võ công của ngươi.” Hần không nói giỡn.

“Được.” Cười híp mắt gật đầu một cái, bộ dáng Tô Tiểu Vũ lúc này ngoan ngoãn khéo léo hơn cả đáng yêu, nều cho người quen thuộc của Tô Tiểu Vũ thấy, sợ rằng cảm sẽ rơi đầy đất.

“Tại sao ngươi không có việc gì?” Tô Tiểu Vũ nhìn hắn chăm chăm thật lâu, phát hiện sắc mặt hắn hồng nhuận phơn phớt, hô hấp bình thường, không có dấu vết mất đi rất nhiều chân khí, kinh ngạc hỏi.

“Một chút chân khí mà thôi, mau ngủ, ta đi xem hoàng huynh một chút.” Tư Thiên Hoán khe khẽ gõ ót nàng một cái, đứng dậy rời đi.

Tô Tiểu Vũ ngơ ngác nhìn nóc giường, một chút, một chút chân khí mà thôi? Nàng hình như vẫn đánh giá thấp lực lượng người nam nhân này, may mắn ban đầu không trở thành kẻ địch với hắn, vốn dĩ là không cùng cấp bậc! Hắn và Bạch Thuật khẳng định cũng là lánh đời chạy đến đây, là nhà nào đây?

“Hoán.” Tư Thiên Hoán và Tư Thiên Bắc bọn họ đều ngồi ở trong vườn, thấy hắn xuất hiện, lên tiếng hỏi, trong mắt có áy náy, “Tô cô nương vẫn khỏe chứ?”

“Không sao, hoàng huynh không nên tự trách.” Tư Thiên Hoán nhàn nhạt nói ra, lại nhìn mấy huynh trưởng vẫn đang ngồi một chút, khẽ cau mày, “Đêm đã khuya.”

“Tốt.” Tư Thiên Hoán gật đầu, thấy hơi mệt cười cười.

Mấy người khác cũng nhao nhao gật đầu, đứng dậy trở về tấm cung của mình.

“Ngươi không về sao?” Nhìn Bạch Thuật đưa Tư Thiên Chanh đi xong lại trở về đây, Tư Thiên Hoán cười như không cười nhướn mày.

“Ngươi không có việc gì muốn nói cùng ta sao?” Bạch Thuật cười nhạo, dù sao cũng là huynh đệ cùng nhau sinh tử, hắn có thể không hiểu sao?

“Ở đó nhiều năm như vậy, ngươi hiểu rõ Huyết Đồng quyết nhiều hơn ta.” Tư Thiên Hoán đi thẳng vào vấn đề, trong mắt bình tĩnh không nhìn ra vẻ mặt.

“Ừ.” Bạch Thuật ưu nhã ngồi xuống, suy nghĩ một chút, gật đầu, “Người tu luyện Huyết Đồng quyết, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, nếu không phải có tâm trí cực mạnh, người thường khó có thể khống chế bí quyết Huyết Đồng, ngược lại Tô Tiểu Vũ lợi hại, chẳng những không có tẩu hỏa nhập ma mà càng nhanh tu luyện đến chương cuối.”

“Tiếp tục.” Tư Thiên Hoán nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói.

“Ta nghe nói, bí quyết Huyết Đồng tổng cộng 10 chương, chỉ có tu luyện chương 6 thành công, mới có hai mắt màu đỏ, Tô Tiểu Vũ thì có.” Bạch Thuật nghĩ con mắt màu đỏ, có chút cảm thán, trong lịch sử Y cốc không mấy người có thể luyện đến chương này.

“Sự cản trở làm thế nào tiêu trừ?” Tư Thiên Hoán quan tâm nhất là một điểm này, nghĩ đến mặt nàng tái nhợt, tay căng thẳng, ly trà vỡ vụn.

“Tu luyện tới chương 9 sẽ cực kỳ yếu ớt, chương 10 sẽ hoàn toàn tiêu trừ, hoặc là, phế võ công của nàng.” Bạch Thuật nhàn nhạt nhìn Tư Thiên Hoán, “Chuyện Tu luyện ngươi không giúp được nàng, nhưng ngươi có thể hủy bỏ võ công của nàng.”

“Cảm ơn.” Tư Thiên Hoán khẽ hạ mắt, không tiết lộ một chút tâm sự, đứng dậy liền đi.

“Ngươi đi đâu?” Bạch Thuật thấy hắn không phải đi nhìn Tô Tiểu Vũ, có chút kinh ngạc.

“Ta nấu canh cho nàng.” Hắn không quay đầu lại, rất nhanh biến mất trong bầu trời đêm.

Bạch Thuật kinh ngạc ngây ngốc tại chỗ, hắn, hắn, nấu canh?

88. Chương 41: Tâm Sự

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Đức vương phủ.

“Nữ nhi, người đang làm gì?”

Đức vương trưởng tôn Úc Phong vừa tiến vào, liền thấy nữ nhi bảo bối không ngừng ném đồ vật trên đất, gấp gáp hô.

Trưởng tôn Thanh Thanh từ trên bữa tiệc nghe được tin tức Hoàng đế tứ hôn, liền sụp đổ tại chỗ, thời điểm nàng nhỏ đã gặp qua Tư Thiên Hoán, vẫn thích hấn, thích nhiều năm như vậy, thích đến nỗi mọi người đều biết, nhưng vì cái gì nữ nhân đó nhanh chân đến trước! Nàng không quên được trong yến tiệc những người kia hả hê, khuôn mặt cười nhạo nàng, nàng không quên được!

Nàng không cam lòng, không cam lòng!

Hai mắt đỏ ngầu, tóc trưởng tôn Thanh Thanh đã tán loạn trông giống như kẻ điên, thấy trưởng tôn Úc Phong chạy tới, lập tức khóc rống lên.

“Phụ vương, người phải vì nữ nhi làm chủ! Ngài đi cầu hoàng thượng, bắt Tô Tiểu Vũ đi tìm chết, để cho ta đi làm vương phi Minh vương có được không, có được không!”

“Làm sao người vẫn không hiểu, không có Minh vương đồng ý, làm sao hoàng thượng có thể tứ hôn, hấn thật sự coi trọng nữ nhân kia!” Trưởng tôn Úc Phong hiểu rõ ràng, làm sao hấn không biết nữ nhi nhà mình thích Minh vương, thế nhưng người nam nhân kia không có kẻ nào có thể nắm được hấn trong tay, hấn cũng không dám đi đắc tội.

“Con tiện nhân kia, Vương Gia làm sao lại coi trọng nàng, nhất định là nàng quyến rũ vương gia!” Trưởng tôn Thanh Thanh tức giận nói, hung hăng ngồi trên giường.

“Vô luận như thế nào, chuyện đã định, vị trí chánh phi là Tô Tiểu Vũ đã định ra rồi, Thanh Thanh, nếu như người đi Minh vương phủ, cũng chỉ có thể làm trắc phi.” Trưởng tôn Úc Phong lo âu nói, trước kia hấn nghĩ hoàng thượng nhắc tới hôn sự Minh vương, nhưng hoàng thượng luôn nói Minh vương còn không có ý định đón dâu, hấn cũng không có biện pháp, nhưng lần này nếu như đã, nhiều hơn một trắc phi cũng không còn quan hệ, chỉ là nữ nhi của hấn từ nhỏ kiêu ngạo, trắc phi làm sao chịu.

“Chỉ cần có thể gả cho hấn, trắc phi thì trắc phi!” Trong mắt Trưởng tôn Thanh Thanh lóe ánh sáng hy vọng, chỉ cần có thể gả cho người nam nhân kia, trắc phi cũng không sao, chỉ cần nàng vào phủ Minh vương, nàng tin tưởng vị trí chánh phi nhất định là của nàng, về phần Tô Tiểu Vũ này, đáy mắt tràn ngập sát ý.

“Thanh Thanh, người chớ làm loạn.” Trưởng tôn Úc Phong làm sao không biết nữ nhi nghĩ cái gì, lập tức toát ra mồ hôi lạnh, giết người ngược lại không có lợi ích gì, chỉ là người kia nếu là người của Minh vương, sẽ không động vào được.

“Phụ vương yên tâm, trong lòng nữ nhi hiểu, cầu xin phụ vương đi cầu xin hoàng thượng, nữ nhi muốn vào phủ Minh vương.” Trưởng tôn Thanh Thanh thu hồi ác độc, thay bằng một nụ cười ngọt ngào, năn nỉ trưởng tôn Úc Phong.

“Ai, đứa nhỏ ngốc.” Thích ai không thích, cố tình đi thích cái tên sát thần đó, trưởng tôn Úc Phong lắc đầu một cái, để cho nàng nghĩ ngợi trước, tính toán ngày mai tiến cung cầu xin hoàng thượng, chỉ hy vọng đứa nhỏ này chớ làm loạn, hư đại kế.

Trưởng tôn Thanh Thanh ở chỗ này nổi giận, huyên náo Đức vương phủ thành loạn, bên kia phủ tướng quân cũng không bình tĩnh.

“Lão gia, Tuyền Nhi cũng là con gái của người, làm sao người có thể chỉ lo cho Tô Tiểu Vũ?” Từ Thiên lôi kéo Tô Nghị Tuyền, lớn tiếng chất vấn Tô Thanh Viễn.

“Ta cái gì chỉ lo nàng, chuyện này ta cũng không hiểu ra sao.” Tô Thanh Viễn tức giận quát, vốn dĩ hấn cũng không biết từ lúc nào Tô Tiểu Vũ có quan hệ với Minh vương, ý tứ của hấn là hy vọng gả con gái cho mấy Vương gia khác, như vậy ít nhiều hấn còn có thể nắm trong tay bọn họ, nhưng người này nếu đổi lại là Minh vương, hấn vạn vạn lần không dám ở trước mặt hấn chơi đùa, năm đó hấn vì đương kim thánh thượng thanh trừ phản đảng dùng thủ đoạn thiết huyết, đến cả hấn làm tướng quân nhớ tới đều phải sợ hãi.

Từ Thiển nhìn gương mặt Tô Thanh Viễn tức giận, thoáng vũng tâm tình, dịu dàng cười nói, “Lão gia, nếu Tô Tiểu Vũ gả cho Minh vương, ngài để cho nàng tagiúp chúng ta nói một chút, nếu để cho Tuyền Nhi vào Minh vương phủ, làm trắc phi, có thể cùng Tiểu Vũ chiếu ứng lẫn nhau.” Gả cho Minh vương, giá trị con người nữ nhi của nàng có thể tiến cao, mặc dù nàng là phụ nhân có chồng, nhưng những điều có liên quan đến tin đồn Minh vương nàng vẫn biết không ít.

Ở một bên đổ kị nói không ra lời Tô Nghê Tuyền vừa nghe, lập tức nóng nảy, nàng muốn gả cho hoàng thượng làm hoàng hậu, mẫu thân làm cái gì vậy, muốn nàng ở dưới Tô Tiểu Vũ? Nàng không làm được!

“Thúi lắm, người cho rằng Minh vương là cái gì, là người nghĩ như thế nào, hần liền làm như thế đó sao?” Tô Thanh Viễn chán ghét nhìn Từ Thiển, lúc đầu sao không thấy được nàng ngu xuẩn đến như vậy.

“Nhưng loại người Tô Tiểu Vũ cũng có thể gả cho hần, Tuyền Nhi xuất sắc thế này.....” Từ Thiển nóng giận, không phục nói.

“Không có Minh vương đồng ý, hoàng thượng không dám gả loạn, ý nghĩa là Minh vương thích Tiểu Vũ, hôn sự này là Minh vương chủ đạo, trừ phi người khiến cho hần cũng thích Tuyền Nhi, nếu không ngay cả cửa Minh vương phủ cũng không lại gần được.” Vô cùng ngu xuẩn!

Tô Thanh Viễn không cảm thấy Minh vương là ham sắc đẹp của Tô Tiểu Vũ, trong lòng suy đoán chắc là thấy được võ công của Tô Tiểu Vũ, mới có thể yêu cầu tứ hôn.

“Nhưng, nhưng, nhưng lúc này đi một chuyến yến hội, Tuyền Nhi không lấy được gì!” Từ Thiển nghĩ đến đây không phục.

“Chính nàng vô dụng, trách được ai?” Tô Thanh Viễn hừ lạnh.

Tô Nghê Tuyền nghe thấy liền rơi lệ, không thể tin nhìn Tô Thanh Viễn, phụ thân tại sao có thể nói nàng như vậy?

“Tốt lắm, không cần vừa gặp phải chuyện lại khóc lóc, người chuẩn bị cho tốt, không chừng mười ngày nữa trong cung sẽ cử hành so đấu tài nghệ, đây là cho hoàng thượng và các vị Vương gia chọn phi, ngày đó người nhất định phải đạt được thứ nhất.” Tô Thanh Viễn phiền lòng, trầm giọng nói, tân hoàng lên ngôi một năm rồi, hậu cung nhưng vẫn trống không, theo tổ huấn, một cuộc so tài tuyển người, bổ sung hậu cung, hần nhận được tin tức, không quá hơn mười ngày sẽ cử hành, Tô Tiểu Vũ đã thoát khỏi khống chế của hần, nữ nhi này cần phải cố tranh giành hơn một chút.

“Dạ, phụ thân.” Uất ức lau nước mắt, gương mặt Tô Nghê Tuyền khéo léo, trong lòng lại đã sớm cực hận, tại sao chuyện gì tốt đều tới người tiểu tiện nhân kia, chỉ là không sao, đợi nàng làm hoàng hậu, sửa trị nàng cũng không muộn!

Dạ yến vừa kết thúc, Tư Thiên Hoàng liền đi đến chỗ ở của Khúc Ngâm, thấy tất cả mọi người đều ở đây, khẽ lắc đầu một cái, những người này tham gia náo nhiệt, nhưng hần không để ý bọn họ, trực tiếp đi tới phòng Khúc Ngâm.

“Thật không nghĩ tới, người hoàng huynh yêu nếu lại là người ở cùng chỗ Tiểu Vũ, người nói cái này có phải duyên phận hay không?” Tư Thiên Chanh ăn bánh ngọt, liềm linh mạo hiểm nói.

“Hoàng tỷ, người thật đúng là đến cười ta, ta không biết Hoán sẽ đối phó bọn ta như thế nào.” Tư Thiên Bắc thở dài, nếu hần biết được việc Hoán đang làm, đánh chết hần cũng không dám tới.

“Tại sao ta phải lo lắng, Bạch Thuật sẽ giúp ta!” Tư Thiên Chanh cười híp mắt nhìn Bạch Thuật.

Bạch Thuật nhú mày, cười như không cười nói, “Lần này, ta không thể gánh nổi người rồi.” Chuyện vẫn còn lớn, chắc gì hần có thể gánh dậy nổi.

“Người!” Tư Thiên Chanh trợn mắt, con người đột nhiên chuyển một cái, nói, “Bạch Thuật, người nói đại hôn của chúng ta làm cùng tiểu tử thúi được không?”

Mắt khẽ tỏa sáng, Bạch Thuật dịu dàng cười nói, “Tất cả theo người.” Động tác Bạch Lê luôn luôn nhanh, những ngày an nhàn của hần lên đến rồi.

“Tốt mong đợi a!” Mắt Tư Thiên Chanh sáng lên, hoàn toàn không thấy nụ cười như hồ ly của nam nhân sau lưng, nhưng người khác nhìn thấy, ríu rít thăm mắng Tư Thiên Chanh ngu.

“Chuyện Hoán đã giải quyết, không biết lúc nào thì bên đại hoàng huynh giải quyết.” Tư Thiên Bắc chu mỏ một cái, lo âu nhìn cửa phòng Khúc Ngâm, bọn họ nhìn ra được hai người thích nhau, nhưng Khúc Ngâm chậm chạp không đồng ý hoàng huynh, cũng không biết tại sao.

“Ta cảm thấy được, Tô cô nương có lẽ sẽ giải quyết được chuyện này.” Tư Thiên Hiểu đột nhiên nói, trong lòng hẳn không hiểu tại sao cứ nghĩ như vậy.

“Hi vọng thế.” Tư Thiên Bắc gật đầu.

Mấy người tiếp tục trêu chọc, trong lúc nhất thời cũng không tính toán rời đi, điều này làm cho cung nữ thái giám nơi này tạo thành từng đoàn, bọn họ chưa từng thấy nhiều đại nhân vật tề tụ một chỗ như vậy.

89. Chương 45: Tay Hiền Phu Cầm Muôi

90. Chương 42: Khúc Ngâm Hôn Mê

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

“Ngâm Nhi, nếu như ngươi lo lắng ta sẽ cưới nữ nhân khác, ta lập tức chiếu cáo thiên hạ, hậu cung chỉ có một người là ngươi.” Khúc Ngâm ôm đầu gối ngồi ở trên giường, hai mắt vô thần, thần thờ nhìn dưới đất, Tư Thiên Hoàng ngồi chồm hổm trên mặt đất, đau lòng nhìn nàng, hẳn thật sự không hiểu rốt cuộc nàng đang lo lắng cái gì, hẳn có thể cả đời chỉ có nàng làm nữ nhân, nếu mấy hoàng đệ nguyện ý, hẳn cũng có thể buông tha ngôi vị hoàng đế, nhưng vì cái gì nàng vẫn không muốn gả cho hắn?

“Hoàng, chứ yêu ta.” Khổ sở nhắm hai mắt lại, trên mặt Khúc Ngâm đều là bi thương, nàng cũng muốn sống cùng hắn, nhưng điều này sao có thể?

“Ngươi nói lại lần nữa.” Tư Thiên Hoàng lạnh mặt, đứng dậy dùng sức bắt được bả vai của nàng, đùa giỡn gì hắn cũng có cho qua, nhưng loại đùa giỡn này hắn không thể bỏ qua.

“Có lẽ ban đầu, ta không nên cứu ngươi.” Khúc Ngâm mệt mỏi cười, nàng vốn định sống trong thôn trang nhỏ qua ngày, lại không nghĩ rằng sẽ gặp hắn, còn cứu hắn, bây giờ nghĩ lại, hóa ra là nghiệt duyên.

Tư Thiên Hoàng chợt đẩy nàng ngã xuống giường, cặp mắt nhiễm đỏ, “Ngâm Nhi, không nên ép ta tức giận, nói, ngươi yêu ta.” Rõ ràng mới vừa nãy thừa nhận thương hắn rồi, tại sao bây giờ không như vậy.

Khúc Ngâm lạnh lùng chống lại ánh mắt của hắn, quật cường mím môi, không nói lời nào.

Tư Thiên Hoàng chỉ cảm thấy tâm vừa đau vừa giận, cúi người, hung hăng hôn lên môi nữ nhân quật cường phía dưới.

Khúc Ngâm khổ sở nhắm mắt lại, nàng không muốn hắn tức giận, nàng cũng không muốn cùng hắn gây gổ, nhưng nàng không thể cho hắn hi vọng, sớm biết kết quả như vậy, ban đầu nàng nên độc ác, không hồi cung cùng hắn.

Không biết vì sao, hôm nay nàng đặc biệt mệt mỏi, không muốn tiếp nhận lửa giận của hắn, đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại đột nhiên phát hiện toàn thân không còn hơi sức, trước mắt cũng từ từ trở nên mơ hồ, mất đi ý thức, cuối cùng thấy là Tư Thiên Hoàng kinh hoàng lo lắng.

Thôi, đời này yêu người nam nhân này, cũng đủ rồi.

Tư Thiên Hoàng nhìn Khúc Ngâm đột nhiên mất đi hô hấp, trong nháy mắt cả người liền đã đời, hắn không biết một người có thể tuyệt vọng thế này, tuyệt vọng thế này.....

“Ngâm Nhi.....” Xuất phát từ tận đáy lòng bi thương hóa thành một tiếng gào thét, vang dội bầu trời đêm.

Tô Tiểu Vũ thay xong xiêm áo, đang đầu tức với Tư Thiên Hoán, đột nhiên tim đau xót, kế tiếp liền nghe Tư Thiên Hoàng hét, lập tức giận tái mặt, xông ra ngoài, Tư Thiên Hoán cũng nhanh chóng đi theo.

“Chuyện gì xảy ra?” Tư Thiên Hiểu luôn ôn hòa giờ đây mắt đi về mặt đó, đại hoàng huynh luôn trầm ổn kín kẽ, tại sao có thể như vậy?

“Đi xem một chút.” Tư Thiên Chanh cũng lộ ra khí thế cần có của trưởng công chúa, đứng lên đầu tiên đi đến phòng Khúc Ngâm.

“Đặt nàng xuống.” Tô Tiểu Vũ tức giận nhìn Tư Thiên Hoàng ôm chặt Khúc Ngâm giống như người mất hồn, hẳn không buông Khúc Ngâm ra, sao nàng có thể cứu?

Tư Thiên Hoàng giống như không nghe thấy lời nàng nói, không nhúc nhích, trong đầu không ngừng xuất hiện một câu nói, Khúc Ngâm chết rồi, Khúc Ngâm chết rồi.....

Thấy Tư Thiên Hoàng vẫn không có động tác, trong lòng khẩn trương, Tô Tiểu Vũ trực tiếp đi lên, một chưởng đánh bay Tư Thiên Hoàng, ôm Khúc Ngâm ra.

Tư Thiên Hoàng cũng ở một khắc này hồi hồn, hai mắt đỏ bừng nhìn Tô Tiểu Vũ, muốn đoạt lại Khúc Ngâm, Tư Thiên Hoán đứng ở cửa, thấy vậy, thân hình cực nhanh tiến lên, một tay nắm Tư Thiên Hoàng, một cái tay khác đánh về phía đầu của hắn, một đạo lực lượng rót vào đầu của hắn, Tư Thiên Hoàng sững sờ, khôi phục thần trí, nhưng vẫn muốn xông về chỗ Khúc Ngâm.

“Hoàng huynh, bình tĩnh một chút, Vũ nhi có thể cứu.” Tư Thiên Hoán vội vàng kéo Tư Thiên Hoàng, trầm giọng nói.

“Có thể sao?” Tư Thiên Hoàng sững sờ, trong mắt có khao khát.

“Xem trước một chút.” Tư Thiên Hoán kéo Tư Thiên Hoàng đi tới trước giường, nhưng tay vẫn như cũ giữ thật chặt hắn, tránh cho hắn quấy rối.

Tô Tiểu Vũ nhìn mặt Khúc Ngâm tái nhợt, hung hăng nhắm mắt lại, đè xuống đau lòng, đưa tay điểm ba đại huyệt trên người nàng, mới xoay người nhìn về Tư Thiên Hoàng, trong ánh mắt là hận ý nồng đậm.

“Có phải người cưỡng bức nàng hay không?” Trong mắt tràn ngập sát ý, giữa ngón tay đã ngưng tụ lực lượng cường đại, chỉ chờ Tư Thiên Hoàng gật đầu, liền giết hắn.

“Vũ nhi, hắn là đại ca của ta.” Tư Thiên Hoán nhìn ra sát ý của Tô Tiểu Vũ, mặc dù không rõ chân tướng, nhưng vẫn đứng trước người Tư Thiên Hoàng.

Không đợi Tô Tiểu Vũ tức giận, Tư Thiên Hoàng đã đẩy ra Tư Thiên Hoán đi tới trước mặt Khúc Ngâm, bị thương nhìn nàng mất đi hô hấp, giọng nói khàn khàn mở miệng, “Một năm trước ta ra lệnh thành du ngoạn, trên đường trùng hợp hoạn nạn, vốn tưởng rằng sẽ chết, là Ngâm Nhi đã cứu ta.” Nghĩ đến lần đầu bọn họ gặp mặt, trong mắt Tư Thiên Hoàng bị thương càng đậm.

“Nàng tự nguyện?” Tô Tiểu Vũ híp đôi mắt đẹp lại, lệ khí đầy mắt nặng hơn.

Những người khác cảm thấy phản ứng của nàng kỳ quái, lúc này nên cứu người trước mới phải? Tại sao lại nói những thứ này làm gì?

“Ừ.” Tư Thiên Hoàng gật đầu, lấy dũng khí đưa tay bắt mạch Khúc Ngâm, phát hiện khí tức nàng khôi phục, trên mặt mừng như điên, “Tô cô nương, người muốn biết cái gì sau này chúng ta hãy nói, trước cứu Ngâm Nhi!”

“Cứu? Thế nào cứu, chính nàng muốn chết, ta thế nào cứu?” Tô Tiểu Vũ giận quá hóa cười, không tin nhìn nữ nhân nằm trên giường, nàng phí hết tâm huyết cứu nàng, chính nàng lại không quý trọng.

“Trên đời không có người nào mà Vũ thiếu không cứu được?” Bạch Thuật nhàn nhạt mở miệng, có phải nàng đang nói lời vô ích hay không.

Nghe được hai chữ “Vũ thiếu”, trên người Tô Tiểu Vũ bộc phát ra lệ khí nồng nặc, là một loại sát ý muốn hủy diệt tất cả, giống như ác ma đầm máu, khí tràng cường đại chèn ép mọi người.

“Cầm miệng.” Tư Thiên Chanh lạnh lùng nhìn Bạch Thuật, muốn trêu chọc, lúc nào thì cũng có thể, bây giờ hoàng tẩu tương lai của nàng vẫn chờ Tiểu Vũ cứu mạng, hẳn cần gì phải chọc giận Tiểu Vũ.

Bạch Thuật thở dài, cau mày, năm đó Y cốc rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Vũ nhi, chờ cứu người, phát hỏa sau không muộn.” Tư Thiên Hoán nhẹ đến ôm chầm Tô Tiểu Vũ, hóa giải lệ khí trên người nàng, ánh mắt liếc Bạch Thuật, khe lạnh, đầu ngón tay giật giật, liền thấy sắc mặt Bạch Thuật tái đi, đẩy mắt một mảnh buồn bực.

“Hoán.” Sát ý trên người Tô Tiểu Vũ tiêu tán một chút, thay vào đó là nồng đậm uất ức, nắm chặt y phục Tư Thiên Hoán, khó chịu kêu một tiếng.

“Tô cô nương, vô luận tại sao người tức giận, van xin người cứu Ngâm Nhi trước, đợi Ngâm Nhi tỉnh lại, ta Tư Thiên Hoán mặc người trách phạt.” Làm một đế vương, Tư Thiên Hoán dùng chữ “Cầu xin”, đủ để thấy địa vị Khúc Ngâm trong lòng hắn.

“Cầm ba đóa Tuyết Liên, ba ngàn năm.” Tô Tiểu Vũ hình như bình tĩnh lại, ngẩng đầu, trên mặt không chút biểu cảm, cứu người không vội vàng được, nàng đã dẫn thông huyết vừa mới bế tắc của Khúc Ngâm, nàng có thể duy trì trạng thái này trong vòng bảy ngày, nhưng trong vòng bảy ngày, không tìm được vật kia, nàng sẽ chết, nàng muốn Tuyết Liên, là vì để bảy ngày này kéo dài thành mười lăm ngày.

“Trong phủ ta có, ta đi lấy.” Tư Thiên Bắc nói xong, lập tức vận khởi mười thành công lực, thi triển khinh công bay về phía bầu trời đêm.

“Chỗ sâu Y cốc có một nơi độc, nói là độc, thật ra thì bên trong không có độc vật, thế nhưng trên trăm loại kịch độc ở bên ngoài phát tán ra không khí, đều độc hơn cả kịch độc, ngày đó ta không có ở đây, cho nên những người đó bắt được Khúc Ngâm.” Tô Tiểu Vũ tựa trong ngực Tư Thiên Hoán, lâm vào hồi ức, trên mặt là nhàn nhạt đau lòng, “Y thuật và độc thuật của nàng đều rất tốt, võ công cũng không yếu, cho nên bọn họ muốn giết nàng không dễ dàng, vì vậy liền ném độc quật vào nàng, thời điểm ta chạy đến, nàng chỉ còn dư lại một tia khí tức, ta phong bế độc của nàng đến một chỗ, chỉ cần đời này nàng không hoan hợp với người khác, cả đời nàng sẽ không phát độc, nhưng mà.....”

Giọng nói dừng lại, Tô Tiểu Vũ từ trong hồi ức đi ra, nhìn về phía Tư Thiên Hoán ánh mắt rất phức tạp, không có lời giải, có oán hận, cũng có một chút cái hiểu cái không.

“Nhưng mà, nàng lại cứu người.”

91. Chương 46: Chương 46.1: Tiểu Hoán Kỳ Cục.

92. Chương 43: Không Cho Phép Đi Vào

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Cho đến giờ phút này, Tư Thiên Hoán mới biết tại sao Khúc Ngâm vẫn không nói thương hắn, không đồng ý gả cho hắn, bởi vì nàng không dám, nàng không dám hứa với hắn, bởi vì nàng không thể, không thể xác định mình có sống sót được không.

Hắn không biết cái gì là Y cốc, cũng không biết cái gì là độc quật, nhưng hắn biết trên người Khúc Ngâm có độc.

Lần đầu tiên gặp mặt, biết rõ ràng cứu mình sẽ chết, tại sao nàng còn cứu hắn, sao lại ngốc như vậy?

Tư Thiên Hoán vô lực yếu đuối ngồi bên giường, tay gắt gao nắm tay Khúc Ngâm, đầu nhẹ nhàng dựa vào đầu Khúc Ngâm, hai mắt nhắm nghiền, che giấu đi cảm xúc bên trong, một hồi lâu, một giọt trong suốt tràn ra khóe mắt.

“Sao người nhà chúng ta cũng là người si tình.” Tư Thiên Chanh bĩu môi, hốc mắt đỏ lên.

Bạch Thuật thở dài, kéo nàng đi ra ngoài, không nhìn thấy, trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.

“Hoán, thích một người, nên như vậy sao?” Tô Tiểu Vũ cau mày, trong mắt không hiểu, nàng cũng thích Tư Thiên Hoán, nhưng tự nhận không làm được lấy mạng đổi mạng.

“Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương người, bao gồm chính người.” Tư Thiên Hoán từ phía sau ôm nàng, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng giọng nói kiên định.

“Vậy còn người?” Tô Tiểu Vũ ngoắc ngoắc môi, quay đầu hỏi, lại thấy hắn chỉ dịu dàng cười, con ngươi màu hổ phách mê hoặc, không thấy rõ một chút cảm xúc, điều này làm cho Tô Tiểu Vũ có chút lo lắng, chậm rãi thu nụ cười, căng thẳng cầm lấy tay hắn, “Ta không cần người khác lấy mạng ra cứu.”

“Tốt.” Tư Thiên Hoán trả lời lập lờ nước đôi, sắc mặt càng thêm nhu hòa, người khác không được, nhưng hắn là người khác sao?

“Người.....” Tô Tiểu Vũ càng lo lắng hơn, còn muốn nói điều gì, Tư Thiên Bắc từ ngoài cửa vọt vào.

“Đệ muội tương lai, đồ lấy ra rồi!” Tư Thiên Bắc quơ múa ba đóa Tuyết Liên lớn chừng bàn tay trong tay, một điểm cũng không cảm thấy đồ cầm trong tay quý giá đến cỡ nào, tiếp tục lay động, giữa khoảng không rớt ra cánh hoa.

“Tên phá cửa.” Tô Tiểu Vũ không nhịn được giựt giựt khóe miệng, giơ tay lên hút hết cánh hoa trong không trung, Tư Thiên Bắc ngượng ngùng gãi gãi đầu, giao ba đóa Tuyết Liên trên tay cho nàng.

“Hai đóa 5000 năm, một đóa vạn năm.” Tô Tiểu Vũ bật cười, cũng khó trách Tư Thiên Hoán xây phòng ngọc xa xỉ như vậy, thì ra là cả nhà đều như vậy.

“Đệ muội tương lai, người đừng cảm thán, cứu người quan trọng hơn.” Tư Thiên Bắc là một người tính tình nôn nóng, chỉ là mấy đóa hoa, có thể cứu người là được, quản chi nó đáng bao nhiêu tiền.

“Các người đều đi ra ngoài.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Tư Thiên Bắc một cái, thưởng thức thoáng qua trong mắt, chậm rãi đi tới trước giường Khúc Ngâm.

“Hoàng huynh, rời đi trước, để Vũ nhi cứu người.” Tư Thiên Hoán khom người kéo tay Tư Thiên Hoàng, thấy hắn nắm rất chặt, nhúu mày.

“Ta, có thể lưu lại không?” Tư Thiên Hoàng muốn ở lại với Ngâm Nhi.

“Ừ, đứng xa một chút.” Tô Tiểu Vũ không phản đối, thấy đáng về Tư Thiên Hoán cũng muốn lưu lại, đôi mắt đẹp nhúu lại, “Người đi ra ngoài.”

“Vũ.....” Lòng mày Tư Thiên Hoán nhíu lên, đáng thương nhìn Tô Tiểu Vũ, lại bị câu tiếp theo của nàng chặn lại không nói ra được.

“Y phục của nàng phải cởi ra.” Tô Tiểu Vũ hừ lạnh, hắn không ngại nhìn nữ nhân khác, nhưng nàng để ý đấy.

Tư Thiên Hoán ngượng ngùng, cuối cùng rời đi, thuận tay đóng cửa phòng.

Thấy Tư Thiên Hoàng còn đang nắm tay Khúc Ngâm không thả, môi đỏ mọng của Tô Tiểu Vũ bĩu một cái, đưa tay kéo Tư Thiên Hoàng ra, trầm giọng nói, “Ngăn cửa lại, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không cho phép Hoán đi vào.” Dứt lời, ngồi bên cạnh Khúc Ngâm.

“Người muốn làm gì?” Tư Thiên Hoàng lại tiếp tục lo lắng cho Khúc Ngâm, nghe nói như thế có cảm giác không đúng, lập tức giận tái mặt, Khúc Ngâm có chuyện, hắn thương tâm khổ sở thì thôi, nhưng nếu Tô Tiểu Vũ vì cứu Ngâm Nhi mà xảy ra chuyện gì, thì Hoán.....

“Ta sẽ không chết.” Tô Tiểu Vũ lạnh nhạt nói.

Tư Thiên Hoàng bình tĩnh nhìn nàng một cái, xoay người đi tới cửa, nàng giữ hắn, chỉ sợ là vì giữ cửa.

Bàn tay trắng nõn thăm dò cổ tay Khúc Ngâm, cảm thụ mạch đập yếu ớt, thở dài, nhanh chóng cởi xiêm y của nàng ra, bàn tay ở trên giường nệm võ, liền thấy Khúc Ngâm từ từ bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt nhìn Khúc Ngâm, một hồi lâu, nhắm hai mắt lại, một tia hồng quang quỷ dị ở giữa hai mắt lưu chuyển, lần nữa mở mắt thì đôi mắt đã biến thành màu đỏ, nắm Tuyết Liên trong tay chấn động, cánh hoa Tuyết Liên bay dờn dập về phía không trung, đôi tay giơ lên không trung nắm vào trong hư không một cái, những cánh hoa kia xếp thành hai hàng nâng thân thể Khúc Ngâm, sau đó lại chậm rãi xé rách, biến thành vô số dạng sợi mỏng manh ghim vào trong cơ thể Khúc Ngâm, lại không vào hết toàn bộ.

Sức lực vừa thu lại, Khúc Ngâm rơi xuống, Tô Tiểu Vũ nghiêng người tiếp được, sắc mặt cũng khê trắng bệch, âm thầm phun ra một ngụm trọc khí, hai ngón tay điểm trên người Khúc Ngâm, từng đạo lực lượng rót vào trong cơ thể nàng, liền thấy sợi hoa kia lấy tốc độ thật chậm vào trong cơ thể Khúc Ngâm, vẫn chưa tới một nửa, trên trán Tô Tiểu Vũ liền rịn ra mồ hôi lạnh.

Tư Thiên Hoàng ở bên kia thấy phải kinh hồn bạt vía, mặc dù võ công hắn không phải tuyệt đỉnh, nhưng cũng nhìn ra được giờ phút này thân thể Tô Tiểu Vũ căng thẳng, đó là biểu hiện nhịn thống khổ cực lớn, trong lòng lo lắng không thôi, tay đè cửa càng thêm chặt.

“Nữ nhân ngốc.” Thở dài một tiếng, trong tròng đỏ của Tô Tiểu Vũ tràn ra bất đắc dĩ, vẻ mặt đột nhiên lạnh, đưa tay kéo y phục Khúc Ngâm tới đây, tại lúc chưa che lại thân thể Khúc Ngâm thì chợt phát lực, đẩy toàn bộ những sợi chỉ hoa kia đi vào trong cơ thể, lực lượng khổng lồ cũng từ trong cơ thể nàng phát ra, cột nhà bốn phía, dụng cụ cũng bị lực lượng của nàng liên lụy hóa thành mảnh vỡ.

“Tô cô nương.” Tư Thiên Hoàng cũng bị lực lượng liên lụy, rên lên một tiếng, khắc ra một búng máu, không khỏi khiếp sợ không thôi, chưa chờ hắn hồi hồn, phía sau cửa liền bị người đẩy ra.

“Hoàng huynh, tránh ra!” Giọng nói Tư Thiên Hoán lạnh lẽo vang lên, hắn lỗ tai rất thính, bên trong xảy ra chuyện gì hắn đều nghe thấy rõ ràng, giờ phút này hắn không để ý tới cái gì Khúc Ngâm, chỉ muốn chính mắt xác nhận an nguy Tô Tiểu Vũ.

“Tô cô nương muốn ta bảo vệ cửa này, vô luận như thế nào không cho người vào.” Tư Thiên Hoàng dùng sức chống đỡ cửa, gấp gáp hô, nhìn cũng biết thời điểm này không thể quấy nhiễu họ, nếu không nhất định sẽ gặp chuyện không may.

“Ta sẽ không đánh nhiễu nàng.” Tư Thiên Hoán lạnh mặt xuống, nếu hắn mạnh mẽ đi vào, cửa này đã sớm không tồn tại, làm sao còn có thể giằng co với hắn.

“Đừng cho hắn đi vào.” Đợi tầng y phục kia đẩy thân thể Khúc Ngâm, Tô Tiểu Vũ chậm rãi quay đầu lại, màu đỏ trong mắt chưa hết, ngược lại càng thêm chói mắt, dứt lời, lại nhắm mắt lần nữa, một luồng đê bụng của Khúc Ngâm, đưa nội lực trong cơ thể vào, lần này làm cho Tuyết Liên dung nhập vào máu của nàng, theo lực lượng của mình trôi đi, khước miệng của nàng cũng tràn ra máu tươi, hơn nữa càng chảy càng nhiều.

Tư Thiên Hoàng gấp gáp, nhìn Khúc Ngâm thật sâu một cái, đột nhiên buông lỏng, chấn thân ra, để Tư Thiên Hoán vào, trong lòng hắn, hắn muốn cứu Ngâm Nhi, nhưng hắn cũng không có thể hy sinh hạnh phúc của đệ đệ, nếu như quả thật không cứu được Ngâm Nhi, hắn liền đi theo nàng.

Tư Thiên Hoán chợt vọt vào, thấy sắc mặt Tô Tiểu Vũ tái nhợt, người đầy vết máu, vẻ mặt lạnh lẽo tới cực điểm.

“Bạch lê, như xông lên người vậy, không sợ làm cho nàng càng bị thương nghiêm trọng hơn?” Bạch Thuật kéo Tư Thiên Hoán, trên mặt rất cuộc có nghiêm nghị, bí quyết Huyết Đồng bọn họ không ai hiểu rõ, tùy tiện chặn, hậu quả khó có thể dự liệu.

“Ta không đi qua.”

93. Chương 47: Chương 46.2: Thiếu Hoán Kỳ Cục

94. Chương 44: Không Hạ Được Quyết Tâm

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

“Ta không đi qua.” Tư Thiên Hoán nhàn nhạt nói ra, trong mắt chỉ có đau lòng, tay gặt gao nắm thành quyền, “Nàng nói sẽ không lấy mạng đổi mạng.” Tin tưởng là tin tưởng, nhưng vẫn đau lòng.

“Nếu không phải ngăn cản nàng, vậy ngươi vào để làm gì?” Tư Thiên Hoán nhúc nhích đầu xoa xoa cái trán, không thấy được, thì sẽ không đau lòng như vậy.

“Ta muốn nhìn nàng.” Cười nhạt, Tư Thiên Hoán tiến lên nhìn ánh mắt Tư Thiên Hoán. “Nếu như nếu đổi lại là Khúc Ngâm, hoàng huynh muốn đi vào, hay là đứng bên ngoài chờ?”

“Đi vào.” Tư Thiên Hoán bắt đắc dĩ ngoắc ngoắc môi, cau mày nhìn Khúc Ngâm, đột nhiên phát hiện sắc mặt nàng khê khô phục đồ thắm, vui mừng trợn to mắt.

“Ừm!” Ói ra bùm máu tươi lớn, Tô Tiểu Vũ thu tay, chậm rãi mở mắt, màu đỏ chưa hết, càng thêm chói mắt.

“Vũ nhi.” Tư Thiên Hoán vọt lên trước tiên, tiếp được thân thể yếu đuối của nàng, đau lòng lau vết máu bên môi nàng, “Ngươi làm sao vậy?”

“Ngươi, không phải võ công rất tốt sao?” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt cười nói, “Giúp ta đưa nội lực vào khai thông.” Cứu người không giống với giết người, giết người nàng sẽ bị cản trở, cứu người chỉ bị khí huyết rối loạn, nhưng nếu không có nội lực mạnh hơn nàng kịp thời khai thông cho nàng, có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Nghe vậy, Tư Thiên Hoán lập tức cầm cổ tay của nàng, truyền nội lực thuần hậu vào trong cơ thể nàng, cảm thấy trong cơ thể nàng khí lưu tán loạn, nhúu chặt mày, rất hỗn loạn!

Bên kia Tư Thiên Hoán đã ôm Khúc Ngâm trở về trên giường, thấy mặc dù nàng khôi phục sắc mặt đỏ thắm, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, trong lòng gấp gáp, nhưng thấy Tư Thiên Hoán đang chữa thương cho Tô Tiểu Vũ, định mở miệng ra lại thôi.

Ánh mắt Tư Thiên Hoán nhìn thấy bên cạnh toàn là người, nhúu mày, ôm Tô Tiểu Vũ đứng dậy, đi ra ngoài cửa, tính toán đổi lại phòng.

“Đừng đụng vào hắn.” Bạch Thuật kịp thời kéo Tư Thiên Chanh đang vươn tay ra, “Bạch Lê còn đang vận chuyển nội lực cho Tô Tiểu Vũ, người đụng hắn sẽ bị lực lượng hộ thể quanh thân hắn làm bị thương.”

Tơ mắt nhìn tiểu đệ đi qua trước mặt, Tư Thiên Chanh kinh ngạc nhìn Bạch Thuật, “Liệu, thời điểm chữa thương có thể hoạt động sao?”

“Hắn có thể toàn tâm toàn ý.” Ánh mắt Bạch Thuật khê lóe lên, hình như không muốn nhiều lời, lôi kéo Tư Thiên Chanh ra khỏi phòng.

“Bắc Bắc, đi lấy giúp ta một chậu nước nóng.” Tư Thiên Hoán nhàn nhạt nhìn về phía Tư Thiên Bắc đang còn đứng ở cửa.

“À?” Tư Thiên Bắc bất khả tư nghị trợn mắt, chỉ mình lỗ mũi, “Ta đi?”

“Nhanh đi.” Sắc mặt Tư Thiên Hoán trầm xuống, uy nghiêm để vương hiển thị rõ.

Tư Thiên Bắc bĩu môi, cúi gầm đầu, quay người đi, hoàng huynh hắn cũng chỉ có dịu dàng với Tiểu hoàng đệ thôi.

Tư Thiên Hiểu một mực ngồi bên ngoài, thấy vậy, bắt đắc dĩ cười, an ủi bình thường vỗ nhẹ bờ vai của hắn.

Căn phòng cách vách, mang rất nhiều chân khí rót vào trong cơ thể, sắc mặt của Tô Tiểu Vũ cũng khê khô khôi phục hồng hào, nhưng mất máu quá nhiều cũng không chuyển khí là bổ sung được đâu.

“Thế nào rồi?” Tư Thiên Hoán thu tay lại, lo âu hỏi, “Sao sắc mặt còn khó coi như vậy?”

“Ta mất máu quá nhiều.” Tô Tiểu Vũ kéo kéo môi, khi này nàng vừa ới nhiều máu như vậy là giả sao?

“Chỉ là như vậy?” Tư Thiên Hoán rõ ràng không tin, giơ tay lên bắt mạch giúp nàng, thấy mạch tượng của nàng mạch dù suy yếu, nhưng vẫn tính là vững vàng.

“Sử dụng Huyết Đồng quyết, chia làm hai loại, một loại là giết người, một loại là cứu người, giết người lúc, ta dùng bao nhiêu lực lượng, sẽ gặp gặp phải bấy nhiêu cản trở; nếu là cứu người, sẽ khiến cho huyết khí hỗn loạn, chỉ cần tìm được người có nội lực mạnh hơn mình khai thông, là được rồi.” Gióng nói Tô Tiểu Vũ có chút suy yếu, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm.

“Nếu không tìm được người có nội lực mạnh hơn người thì sao?” Tư Thiên Hoán nhàn nhạt cười, nhìn qua như bình thường không có gì bất đồng.

Tô Tiểu Vũ khẽ giật mình, “Không tìm được, sẽ chờ nó từ từ bình thường lại.” Năm đó cứu Khúc Ngâm, nàng chính là như vậy, cũng không được sống tốt.

“Có phải ngươi cảm giác thấy mình vẫn là một người?” Tư Thiên Hoán khơi cảm Tô Tiểu Vũ lên, trong con người thanh thiên nổi lên sắc mặt giận dữ.

Tô Tiểu Vũ bỏ ánh mắt qua một bên, hơi khó khăn mở miệng, “Hoán.....”

“Nếu như còn cảm giác mình là một người, vậy thì chỉ có một người đi.” Tư Thiên Hoán nở nụ cười tà khí, nhưng trong mắt chỉ có lạnh lẽo, thoáng buông tay, thả Tô Tiểu Vũ lại trên giường, tỉ mỉ vì nàng đắp chăn, xoay người rời đi.

Đưa tay bắt được tay hần, Tô Tiểu Vũ ưỡn khuất mím môi, một đôi mắt to long lanh ngẩng lên, phối hợp với sắc mặt tái nhợt của nàng, làm cho người ta thấy yêu thương, giọng nói mềm nhũn, khiến người đau lòng.

“Hoán, một lần này thôi.”

Tư Thiên Hoán hung hăng nhắm mắt lại, nghĩ muốn hất tay ra, nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm, thất bại thở dài, quay người ngồi xuống.

“Một lần cuối cùng, lần sau lại như vậy, ta phé bỏ võ công của ngươi.” Hần không nói giỡn.

“Được.” Cười híp mắt gật đầu một cái, bộ dáng Tô Tiểu Vũ lúc này ngoan ngoãn khéo léo hơn cả đáng yêu, nếu cho người quen thuộc của Tô Tiểu Vũ thấy, sợ rằng cảm sẽ rơi đầy đất.

“Tại sao ngươi không có việc gì?” Tô Tiểu Vũ nhìn hần chăm chăm thật lâu, phát hiện sắc mặt hần hồng nhuận phơn phớt, hô hấp bình thường, không có dáng vẻ mất đi rất nhiều chân khí, kinh ngạc hỏi.

“Một chút chân khí mà thôi, mau ngủ, ta đi xem hoàng huynh một chút.” Tư Thiên Hoán khe khẽ gõ ột nàng một cái, đứng dậy rời đi.

Tô Tiểu Vũ ngơ ngác nhìn nóc giường, một chút, một chút chân khí mà thôi? Nàng hình như vẫn đánh giá thấp lực lượng người nam nhân này, may mắn ban đầu không trở thành kẻ địch với hần, vốn dĩ là không cùng cấp bậc! Hần và Bạch Thuật khẳng định cũng là lánh đời chạy đến đây, là nhà nào đây?

“Hoán.” Tư Thiên Hoàng và Tư Thiên Bắc bọn họ đều ngồi ở trong vườn, thấy hần xuất hiện, lên tiếng hỏi, trong mắt có áy náy, “Tô cô nương vẫn khỏe chứ?”

“Không sao, hoàng huynh không nên tự trách.” Tư Thiên Hoán nhàn nhạt nói ra, lại nhìn mấy huynh trưởng vẫn đang ngồi một chút, khe cau mày, “Đêm đã khuya.”

“Tốt.” Tư Thiên Hoàng gật đầu, thấy hơi mệt cười cười.

Mấy người khác cũng nhao nhao gật đầu, đứng dậy trở về tẩm cung của mình.

“Ngươi không về sao?” Nhìn Bạch Thuật đưa Tư Thiên Chanh đi xong lại trở về đây, Tư Thiên Hoán cười như không cười nhướng mày.

“Ngươi không có việc gì muốn nói cùng ta sao?” Bạch Thuật cười nhạt, dù sao cũng là huynh đệ cùng nhau sinh tử, hần có thể không hiểu sao?

“Ồ đó nhiều năm như vậy, người hiểu rõ Huyết Đồng quyết nhiều hơn ta.” Tư Thiên Hoán đi thẳng vào vấn đề, trong mắt bình tĩnh không nhìn ra vẻ mặt.

“Ừ.” Bạch Thuật ưu nhã ngồi xuống, suy nghĩ một chút, gật đầu, “Người tu luyện Huyết Đồng quyết, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, nếu không phải có tâm trí cực mạnh, người thường khó có thể khống chế bí quyết Huyết Đồng, ngược lại Tô Tiểu Vũ lợi hại, chẳng những không có tẩu hỏa nhập ma mà càng nhanh tu luyện đến chương cuối.”

“Tiếp tục.” Tư Thiên Hoán nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói.

“Ta nghe nói, bí quyết Huyết Đồng tổng cộng 10 chương, chỉ có tu luyện chương 6 thành công, mới có hai mắt màu đỏ, Tô Tiểu Vũ thì có.” Bạch Thuật nghĩ con mắt màu đỏ, có chút cảm thán, trong lịch sử Y cốc không mấy người có thể luyện đến chương này.

“Sự cản trở làm thế nào tiêu trừ?” Tư Thiên Hoán quan tâm nhất là một điểm này, nghĩ đến mặt nàng tái nhợt, tay căng thẳng, ly trà vỡ vụn.

“Tu luyện tới chương 9 sẽ cực kỳ yếu ớt, chương 10 sẽ hoàn toàn tiêu trừ, hoặc là, phế võ công của nàng.” Bạch Thuật nhàn nhạt nhìn Tư Thiên Hoán, “Chuyện Tu luyện người không giúp được nàng, nhưng người có thể hủy bỏ võ công của nàng.”

“Cảm ơn.” Tư Thiên Hoán khẽ hạ mắt, không tiết lộ một chút tâm sự, đứng dậy liền đi.

“Người đi đâu?” Bạch Thuật thấy hắn không phải đi nhìn Tô Tiểu Vũ, có chút kinh ngạc.

“Ta nấu canh cho nàng.” Hắn không quay đầu lại, rất nhanh biến mất trong bầu trời đêm.

Bạch Thuật kinh ngạc ngây ngốc tại chỗ, hắn, hắn, nấu canh?

95. Chương 48: Chương 46.3: Tiểu Hoán Kỳ Cục

96. Chương 45: Tay Hiền Phu Cẩm Muôi

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Mặc kệ đêm qua tứ hôn ở bên ngoài nhắc lên bao nhiêu sóng lớn, trong hoàng cung vẫn tĩnh lặng như thường.

Hoán Vân cung, thời điểm hoàng tử Tư Thiên Hoán ở tẩm cung, đẹp đẽ tinh xảo, hành lang uốn khúc, chín khúc mười ngoặt, núi giả san sát, nước suối chuyển động tuần hoàn, thể hiện rõ thân phận chủ nhân Hoán Vân cung vô cùng tôn quý, thật ra thì năm đó, ngoại trừ hoàng hậu, mỗi người đều yêu quý con út như châu bảo, có cái gì tốt cũng đều đưa đến Hoán Vân cung.

Lông mi nhẹ nhàng rung động, Tô Tiểu Vũ chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn hoàn cảnh xa lạ lại cao quý trước mắt, chợt ngồi dậy, cảnh giác hí mắt.

“Chủ tử Tiểu Vũ, người tỉnh rồi!” Tây Vân bưng chậu nước đi vào, nhìn thấy Tô Tiểu Vũ đã đứng dậy, vui vẻ chạy tới, đêm qua nàng bị Minh vương mang tới, nói là chủ tử bị nội thương, muốn nàng tới chăm sóc.

“Đây là đâu vậy?” Thấy Tây Vân, yên lòng, Tô Tiểu Vũ vuốt vuốt đầu, nhẹ giọng hỏi.

Tây Vân sững sờ, đưa ướt khăn đến tay Tô Tiểu Vũ, “Đây là Hoán Vân cung.”

“Hoán Vân cung là nơi nào?” Tô Tiểu Vũ kéo khéo miệng, nhận lấy khăn rửa mặt.

“Chủ tử Tiểu Vũ, Hoán Vân cung này năm đó là Tứ hoàng tử, bây giờ tẩm cung Minh vương.” Tây Vân thở dài, người chủ nhân này của nàng thật đúng là không để ý đến chuyện bên ngoài, Hoán Vân cung nổi danh cao quý.

“Hắn ở đâu?” Biết đây là tấm cung Tư Thiên Hoán, cả người buông lỏng rất nhiều, theo bản năng Tô Tiểu Gũ tìm kiếm chủ nhân tấm cung.

“Ồ, chủ tử Tiểu Vũ, mới không một lúc, liền nhớ rồi à?” Tây Vân cười đến nỗi thấy rằng không thấy mặt, đáng vẻ vui vẻ, giống như được ăn một thùng mật.

“Tây Vân.” Giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt, Tô Tiểu Vũ liếc xéo Tây Vân, nha đầu này lá gan càng lúc càng lớn.

Thân thể Tây Vân cứng đờ, cười gượng hai tiếng, nhanh chóng lui ra ngoài, tại sao nàng lại quên chủ tử Tiểu Vũ nguy hiểm cỡ nào rồi.

“Vũ nhi.” Tư Thiên Hoán dịch thân thể, né tránh đụng tới Tây Vân, chậm rãi đi tới giường, bước chân mặc dù nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng tốc độ không chậm, chỉ mấy bước, liền xuyên qua tấm cung to như vậy, đi tới trước mặt Tô Tiểu Vũ.

Bánh ngọt cuộn, sữa quả nho, chén dứa nhỏ, cháo tổ yến..., mấy thứ đồ đặt trong khay, nhìn qua liền cảm thấy ngon miệng, Tô Tiểu Vũ chu môi, lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng xuống, ánh mắt như có như không nghiêng mắt nhìn trên người Tư Thiên Hoán.

“Đói thì ăn, nhìn cái gì.” Tư Thiên Hoán cưng chiều cười, chưa bao giờ biết rằng vật nhỏ còn có vẻ mặt đáng yêu này, xem ra nhiều cái hắn chưa hiểu rõ nàng.

Vội ho một tiếng, Tô Tiểu Vũ giật giật khoe miệng, đang chuẩn bị động tác, tay lại bị bắt được.

“Thôi, ta cho ngươi ăn.” Tư Thiên Hoán lôi kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, một tay khác cầm đĩa lên, gắp lên một bánh bao nhỏ, đưa đến trước miệng Tô Tiểu Vũ.

“Ta không sao rồi, có thể tự ăn.” Tô Tiểu Vũ theo bản năng lui về phía sau, từ sau khi mẫu thân mất tích, không có người nào bón cho nàng ăn, trong lúc nhất thời chưa thể thích ứng.

“Có ăn hay không?” Tư Thiên Hoán cười đến càng sủng nịnh, giọng nói càng phát ra dịu dàng, đưa bánh bao lại gần một chút.

Trong nội tâm run lên, môi anh đào lập tức mở ra, cắn một cái trên bánh bao kia, nhưng nàng đoán sai nàng chỉ cắn một nửa, mắt thấy nửa bên kia sẽ rớt trên giường, đang muốn đưa tay ra tiếp, lại không nghĩ rằng trước mắt tối sầm lại, trên môi mềm nhũn, nửa bên kia bị Tư Thiên Hoán cắn đi, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt phẫn hồng.

“Mùi vị cũng không tệ lắm.” Tư Thiên Hoán ưu nhã nuốt một nửa bánh bao vào, lưỡi biếng nhìn Tô Tiểu Vũ, thấy gương mặt nàng hồng hồng, nụ cười trong mắt sâu hơn.

Tô Tiểu Vũ xoay mặt, trút hận nhai bánh bao, đột nhiên phát hiện mùi vị đó cũng không tệ lắm, con ngươi sáng lên, không ai chống cự được thức ăn ngon hấp dẫn.

“Ăn ngon.” Tô Tiểu Vũ gật đầu một cái, “Yến tiệc hôm qua cùng một ngự trù làm sao? Mùi vị hình như tốt hơn.”

“Thích sao?” Tiếp đó Tư Thiên Hoán lại bưng chén ngọc lên, thổi nguội thì cháo, đưa đến bên miệng nàng, thấy nàng ngoan ngoan há miệng ăn, hài lòng cười một tiếng.

“Ừm, ăn ngon!” Tô Tiểu Vũ tiếp tục gật đầu, mặt mày cong cong, vào miệng tan đi, mềm dẻo hương nồng, không tệ.

“Sau này đồ ăn của Tiểu Vũ đều giao hết cho ta phụ trách được không?” Tư Thiên Hoán tiếp tục dút cháo, không cho là điều mình nói có bao nhiêu dọa người.

“Khụ khụ, ngươi nói cái gì?” Tô Tiểu Vũ bị sặc, không ngừng ho khan, cặp mắt xinh đẹp mở thật lớn, khó mà tin nổi nhìn Tư Thiên Hoán, hắn phụ trách? Đồ ăn?

”Những thứ này đều là người làm hay sao?

“Ừ.” Tư Thiên Hoán cau mày vỗ nhẹ lưng của nàng, ”Ăn cái gì cẩn thận một chút, đã lớn rồi lại có thể sặc.

“Người...người làm sao làm được?” Tô Tiểu Vũ rút khóe miệng, đột nhiên cảm thấy đồ trong miệng có giá trị ngàn vàng, đây chính là xuất từ tay Minh Vương điện hạ tôn quý, có thể gặp nhưng không thể cầu.

“Tối hôm qua học cùng ngự trù.” Tư Thiên Hoán cười khổ, nguyên liệu nấu ăn của ngự thiện phòng bị hắt hủy gần hết, mới làm ra những thứ này.

“Sao thông minh đến như vậy.” Tô Tiểu Vũ chu môi, cúi đầu cười ầm ập, một hộp lại một hộp ăn đồ hắt hủy đưa tới.

“Phu quân người thông minh, người hưởng phúc chẳng phải người hay sao.” Tư Thiên Hoán cụp mắt, nhìn nàng cúi thấp mặt xuống, giặt mình, cúi người hôn một cái trên mặt nàng.

“Cái gì phu quân?” Tô Tiểu Vũ hí mắt, sáng sớm có cần phải kích thích thế này không.

“Đêm qua hoàng huynh đã hạ chỉ giả, chọn đại hôn của chúng ta cùng lúc với Bạch Thuật.” Tư Thiên Hoán tốt bụng nhắc nhở, “Chính người đã đáp ứng.”

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ.

Tô Tiểu Vũ giứt giứt khóe miệng, đoạt lấy chén, từng ngậm từng ngậm trong đầu buồn bực ăn.

“Vũ nhi chậm một chút, muốn ăn còn có rất nhiều, đừng có gấp.” Tư Thiên Hoán dịu dàng vuốt ve đầu của nàng.

“Ngày sau, người phụ trách đồ ăn của ta?” Tô Tiểu Vũ đẩy tay hắt ra, nhú mày hỏi.

“Ừ.” Tư Thiên Hoán thuận tay lau bên miệng cho nàng, ở bên miệng nàng lưu lại cảm giác tê tê đại đại, chọc cho nàng theo bản năng đưa đầu lưỡi ra khê liếm, đầu ngón tay ầm ập, khiến con người hắt chợt co rút lại.

“Một Vương gia có thể rảnh rỗi như vậy sao? Không vào triều? Không tấu chương?” Tô Tiểu Vũ nghiêng đầu, trong lòng ẩn giấu rất nhiều nghi vấn, nàng nghe nói có rất ít người gặp qua diện mạo thực của Tư Thiên Hoán, vậy hắt không cần vào triều sao?

“Không cần vào triều, không cần phê duyệt tấu chương, Tiểu Vũ quan trọng nhất!” Tư Thiên Hoán tựa vào bên giường, cầm lên một ít tóc Tô Tiểu Vũ tán lác trên giường, vuốt lên, hắt lưỡi phải nhìn những sắc mặt người đó, sau khi hoàng huynh lên ngôi liền tuyên bố hắt không cần vào triều, về phần tấu chương, phía trên hắt không phải còn có hai người sao.

“Đường đường là Minh vương lại xuống bếp làm việc của nữ nhân, người ngoài sẽ đàm tiếu.” Tô Tiểu Vũ lưỡi biếng cười, buồn bực liếc Tư Thiên Hoán một cái, nam nhân này thật đúng là ăn nói khéo léo.

“Ai dám nói nữ nhân của ta, giết.” Tư Thiên Hoán từ tốn nói, gương mặt giống như chuyện đương nhiên.

Khóe miệng khóe mắt cùng nhau co rút, Tô Tiểu Vũ lựa chọn trầm mặc.

97. Chương 49: Tiểu Hoán Kỳ Cục

98. Chương 46-1: Tiểu Hoán Kỳ Cục (1)

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Hoán Vân cung.

Tư Thiên Hoàng, Tư Thiên Chanh, Tư Thiên Bắc, Tư Thiên Hiểu và Bạch Thuật sáng sớm liền chạy đến Hoán Vân cung, Tô Tiểu Vũ khê nhếch mí mắt, bĩu môi, có cần phải tụ họp lớn như vậy không, nàng chỉ là một thứ nữ phủ tướng quân nho nhỏ có tài đức gì?

“Tiểu Vũ, đã tốt hơn chưa.” Tư Thiên Chanh cười híp mắt tiến lên, trong tay giơ lên một đồng lớn thuốc bổ, để xuống trên bàn.

“Ta không sao.” Tô Tiểu Vũ cười nhạt, bình tĩnh nhìn một bàn thuốc bổ này, nàng chỉ là mất máu quá nhiều, không phải là vấn đề gì nghiêm trọng, người hoàng thất ra tay ai cũng hào phóng như vậy sao?

“Các người tới làm gì?” Tư Thiên Hoán mặt không đổi nhìn lướt qua mọi người, đặc biệt dừng lại thêm một ít trên người Tư Thiên Hiểu.

Tư Thiên Hiểu ôn hòa cười, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, tiểu tử thú vị thật đúng là cảnh giác, hắn không muốn giành vợ với hắn.

“Tiểu Hoán, chúng ta tới đây không phải là quan tâm đệ muội này sao?” Tư Thiên Bắc ưỡn mặt tiến lên, nhìn chằm chằm sắc mặt Tô Tiểu Vũ đã khôi phục như thường, trong lòng than vãn, ngày hôm qua mặt còn trắng như tờ giấy, bây giờ đã khôi phục thật nhanh, còn có cái kia.....

“Hôm nay đôi mắt nàng không đỏ, các người có thể rời đi.” Tư Thiên Hoán hừ lạnh, ngày hôm qua thì quá gấp, bọn họ không kịp nữa, hôm nay đầu óc thanh tỉnh, không tới hỏi mới là lạ.

“Khụ khụ, Tiểu Hoán.....” Tư Thiên Bắc bị nói trúng tâm sự, lúng túng lui về phía sau.

Tư Thiên Hoán lạnh lùng nhìn Bạch Thuật một cái, hắn cố ý không giải thích, cho bọn họ đi vào, có ý tứ gì?

“Muốn biết cái gì, hỏi Bạch Thuật, hắn biết rõ ràng hơn ta.”

“Bạch Thuật!” Tư Thiên Chanh chợt quay đầu lại, hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Thuật, thời điểm tới hôm qua nàng hỏi, hắn nói không biết.

Bạch Thuật hí hửng nhìn về phía Tư Thiên Hoán, thấy hắn cúi đầu nhìn Tô Tiểu Vũ, trong lòng thầm hận, ngay sau đó nhìn Tư Thiên Chanh dịu dàng cười, “Có một số việc không được sự đồng ý của Bạch Lê, ta không thể tùy ý nói.”

“Ta hiện tại đồng ý, đi ra ngoài.” Hạ lệnh đuổi khách, hắn còn ngại thời gian ở cùng vật nhỏ không đủ, những người này mau mau cút đi.

Người đồng ý ta cũng không thể nói a! Bạch Thuật cắn răng, quyết định nói một nửa, lừa gạt một nửa.

“Tô cô nương, Ngâm Nhi còn chưa tỉnh.” Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt nhìn bọn họ rời đi, quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu Vũ, đáy mắt xanh đen thấy được hắn cả đêm không ngủ.

“Tuyệt Liên chỉ dùng để kéo dài thời gian nàng hôn mê, nếu mười lăm ngày sau, không chiếm được vật kia, nàng sẽ chết.” Tô Tiểu Vũ cup mắt, nhàn nhạt nói ra.

Trong lòng Tư Thiên Hoàng đau xót, gấp gáp hỏi, “Là vật gì?” Đã có đồ vật có thể giải độc, tại sao trước kia họ không đi tìm, Ngâm Nhi không nói cho hắn biết?

“Tuyệt triết thảo.” Tô Tiểu Vũ mím môi, nhàn nhạt nhìn Tư Thiên Hoán một cái, cũng không biết hắn lấy được hai gốc từ đâu để ăn, nàng tìm nhiều năm như vậy cũng không tìm được.

“Còn hai cây cuối cùng.” Tư Thiên Hoán cau mày, “Có thể dùng máu không?” Trong máu của hắn có được tính tuyệt triết thảo.

“Một cây mới có thể cứu, người phải truyền một nửa máu cho nàng?” Tô Tiểu Vũ hừ nhẹ, hắn nguyện ý, nàng không nguyện ý.

“Không được.” Tư Thiên Hoán còn chưa kịp mở miệng, Tư Thiên Hoàng đã trầm giọng nói, trên mặt không có nửa điểm do dự, hắn không thể nào tổn thương tiểu đệ của hắn.

Tư Thiên Hoán yên lặng nhìn Tư Thiên Hoàng, một hồi lâu, chậm rãi hiện lên nụ cười khóe miệng.

“Làm gì, chưa nói muốn máu Tư Thiên Hoán.” Tô Tiểu Vũ không có thời gian cảm thán huynh đệ tình thâm của bọn họ, nhàn nhạt nhìn trên đất.

“Ta lập tức phái người đi tìm, cho dù lật cả Phong quốc.” Tư Thiên Hoàng nắm chặt quả đấm, chỉ cần còn có thể cứu, coi như hắn phí hết tâm huyết cũng phải tìm được tuyệt triết thảo.

“Đây chính là chí bảo, cho dù lật cả Phong quốc thì như thế nào?” Tô Tiểu Vũ cười khở, nếu đơn giản như vậy đã tốt.

Sắc mặt Tư Thiên Hoàng trắng nhợt, trong nháy mắt vô lực, hung hăng ngã nhào trên ghế.

“Vật nhỏ, đừng làm cho hoàng huynh khó chịu, người biết nơi đó có.” Tư Thiên Hoán bắt đầu dĩ vuốt vuốt đầu của nàng, nếu như vật nhỏ không biết tuyết triết thảo ở nơi nào, tuyết đối sẽ không ngồi được ở đây như vậy.

“Tô cô nương người biết nơi nào có tuyết triết thảo?” Tư Thiên Hoàng hung hăng nhắm mắt lại, coi như nàng muốn trả thù hắn do hắn khiến Ngâm Nhi chịu khổ, cũng xin đợi về sau có được không?

“Tư Thiên Hoán.” Tô Tiểu Vũ mặt không chút thay đổi, nhìn Tư Thiên Hoán một cái, hắn có thể hiểu nàng, nhưng hắn không thể bán nàng.

“Hắn là hoàng huynh của ta.” Tư Thiên Hoán bắt đầu dĩ, không nhận được gờ tay lên gõ đầu của nàng, lại bị nàng nhanh chóng tránh được, không khỏi nhíu mày, một buổi tối, liền khôi phục bản lĩnh?

“Ta bỏ ra ba năm, tra được Mặc gia Vân La thành có một cây tuyết triết thảo, tuyết triết thảo này là bảo vật đời đời tương truyền của Mặc gia, đã truyền thừa mười đời.” Tô Tiểu Vũ hơi híp mắt lại, nếu là nhà khác coi như xong, nhưng lại là Mặc gia, thật đúng là không dễ trêu chọc, những cơ quan kia nàng không biết dù một chữ.

“Nếu là bảo vật tương truyền, trực tiếp hỏi bọn họ sẽ không có khả năng.” Tư Thiên Hoàng cũng đã nghe nói qua Mặc gia, nếu như lấy danh nghĩa hoàng thất, chỉ sợ rất khó, sự tồn tại của Mặc gia vô cùng đặc biệt, ban đầu tổ tiên Phong quốc lúc chinh chiến, Mặc gia ra sức giúp đỡ, vì vậy, hoàng thất vẫn lễ đãi với bọn họ rất nhiều.

“Giành được là xong.” Tư Thiên Hoán lười biếng cười, trong lúc vô tình trên người lộ ra chút khí phách.

Tô Tiểu Vũ nhìn si ngốc nhìn Tư Thiên Hoán, “Nếu như giành được, ta đã không chờ tới bây giờ?”

Truyền thừa Mặc gia trăm năm, vô cùng tinh thông ngũ hành bát quái, hơn nữa mỗi một đời Mặc gia đều có người tinh thông độc thuật, cơ quan hợp với độc thuật, khiến Mặc gia càng thêm cường thịnh.

“Tô cô nương, đã như vậy, vậy tiểu đệ, người liền giúp huynh một tay đi.” Lần này Tư Thiên Hoàng hoàn toàn an tâm, thậm chí có ý định trêu chọc, hắn biết tiểu tử thói quen thuộc những thứ trận pháp cơ quan kia hơn bất kỳ ai khác, Mặc gia ở trong mắt người khác là vững như thành đồng, nhưng sợ rằng tiểu tử thói còn không để trong mắt.

“Hoàng huynh, thân thể Vũ nhi còn chưa khỏe.....” Mày đẹp Tư Thiên Hoán nhảy lên, lười biếng tựa vào trên giường, bộ dáng muốn ăn đòn, nhìn thấy Tư Thiên Hoàng nghiêng rằng, Tô Tiểu Vũ hết sức khinh bỉ.

“Thịnh thế đại hôn, khắp chốn mừng vui.” Ý tưởng Tư Thiên Hoàng lóe lên, từ từ vuốt cái ly, lộ ra nụ cười hệt y từ phụ.

Tư Thiên Hoán vừa nghe, hài lòng nhếch miệng, “Vũ nhi, ngày mai chúng ta liền lên đường.” Ra roi thúc ngựa, ba ngày có thể đến Vân La thành, qua lại sáu ngày, bọn họ còn có 9 ngày có thể tìm tuyết triết thảo, tốc độ nhanh một chút, có lẽ còn có thể mang vật nhỏ đi dạo Vân La thành một chút.

Tư Thiên Hoàng nhếch môi, hài lòng gật đầu một cái, xoay người rời đi, thời thời khắc khắc hắn nhìn Ngâm Nhi mới có thể an tâm.

Khóe miệng Tô Tiểu Vũ rụt rụt, ngậm thật chặt miệng, hai mắt tê dại nhìn địa phương không biết tên phía trước, nàng không muốn mắng người, nhưng có người thật sự rất thiếu mắng, bọn họ thương lượng chuyện giống như món hàng, khỏe hay không giống như món hàng không thương lượng qua nàng!

“Độc Khúc Ngâm không thể kéo dài nữa.” Tư Thiên Hoán chậm rãi đứng dậy, đau lòng thở dài.

“Khúc Ngâm là nữ nhân của ta, ta tự nhiên sẽ cứu, không cần dùng phép khích tướng.” Tô Tiểu Vũ lười biếng ngáp dài, nhu nhược không xương tựa vào phía sau giường, liếc xéo Tư Thiên Hoán.

“Nữ nhân của người?”

Tư Thiên Hoán nguy hiểm hí mắt, giống như một con sư tử phát hiện con mồi, mặc dù đứng cách giường không gần, thế nhưng cảm giác bị áp bức không có giảm bớt nửa phần.

“Hôn qua, sờ qua, ôm chầm, ôm lấy, ngủ qua, còn kém bái thiên địa, vào động phòng, nàng không phải của ta nữ nhân, thì là cái gì?” Cảm giác bị áp bức này đối với người khác có lẽ rất có lực sát thương, nhưng đối với Tô Tiểu Vũ không có tác dụng chút nào, cười như một con mèo thoải mái, giọng nói cũng là nhu nhu nhược nhược, thế nhưng lời nói lại có thể tức chết đối phương.

Sờ qua, ngủ qua, còn kém bái thiên địa? Tư Thiên Hoán giận quá hóa cười, hai bước vọt tới trên giường cúi người, cả người tức giận không ẩn giấu, nào có giống như tiên như yêu trong rừng hoa lê ngày đó, không nhiễm trần thế? Hoàn toàn chính là một nam nhân ghen tuông.

“Con người của ta luôn luôn không thích thua kém người khác, người đã cùng nữ nhân kia làm nhiều như vậy, ta tự nhiên không chịu thua nàng, không bằng, chúng ta tiếp tục chuyện hôm qua đang dang dở cho xong, như thế nào?” Tư Thiên Hoán nhướn mày, khoe miệng tà tà nâng lên, nụ cười trên mặt hoa như mạn châu sa diêm dúa lẳng lơ vô cùng hấp dẫn.

“A, đầu đau quá, mắt máu quá nhiều chưa hồi phục, đau quá!” Tô Tiểu Vũ không tránh mà tiến tới, lông mày nhíu lên, một đôi mắt to hơi nước lượn lờ, đôi môi mím lại uất ức, cánh tay nhỏ còn khéo léo ôm eo nam nhân cường tráng.

Tô Tiểu Vũ ở phủ tướng quân giả vờ ngây ngốc năm năm, nói muốn diễn kịch, nàng liền diễn ngay được.

“Người.” Trên trán Tư Thiên Hoán gần như có thể mơ hồ thấy được gân xanh, môi mỏng mấp máy, cuối cùng hóa thành vẻ bất đắc dĩ cười yếu ớt, vật nhỏ nghĩ hẳn chắc chắn không hạ được quyết tâm với nàng sao?

“Người đi chuẩn bị đồ, ta đi thăm Khúc Ngâm một chút.” Tô Tiểu Vũ cười híp mắt nói.

Tinh quang đáy mắt Tư Thiên Hoán lưu quang chuyển một cái, dịu dàng cười nói, “Đồ tự nhiên có người đi chuẩn bị, Khúc cô nương cũng là hoàng tẩu của ta, ta đây là đệ đệ tự nhiên muốn thăm hỏi.”

“Nàng là nữ.” Tô Tiểu Vũ ngồi được vị chưa nòng nặc, cắn răng nói ra.

“Nàng là nữ nhân của người.” Tư Thiên Hoán cười đến dịu dàng mê người.

“Vậy đi thôi.” Tô Tiểu Vũ khẽ cười một tiếng, chợt đẩy hẳn ra, thuận tay cầm áo khoác trên bình phong, trèo lên liền đi, Tư Thiên Hoán hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đuổi theo.

Phượng Tê cung, tẩm cung Tư Thiên Chanh.

“Bạch Thuật a Bạch Thuật, từ lúc nào thì người lừa gạt ta?” Tư Thiên Chanh hai tay chống nạnh, khuôn mặt nhỏ tràn đầy tức giận.

“Chanh nhi, tức nhiều, sẽ sinh nếp nhăn.” Bạch Thuật hài hước cười nói, không nhìn ra một chút thành ý.

Tư Thiên Chanh trừng hai mắt thật to, thấy dáng vẻ hẳn vẫn còn lạnh nhạt, tức giận lườm một cái, lười phải nhìn hẳn.

“Hiểu, ta vẫn cảm thấy đại tỷ ngọc phối hợp với Bạch Thuật, thật sự là lãng phí một người thanh niên tài tuấn.” Tư Thiên Bắc nhàn nhã uống trà, thờ dãi nói.

“Đừng xem thường hoàng tỷ như vậy.” Tư Thiên Hiểu không nóng không lạnh nhìn hẳn một cái, “Bạch Thuật cũng không phải vĩnh viễn đắc chí.”

“Quả thật, Tiểu Thuật Thuật ở trước mặt Hoán một chút tính khí cũng không có, Bạch Thuật đúng là nữ, người nói bây giờ còn có chuyện Tô Tiểu Vũ thì sao?” Tư Thiên Bắc nghĩ đến lúc Bạch Thuật ở trước mặt Tư Thiên Hoán ngoan ngoãn, cúi đầu nở nụ cười.

“Nhỏ giọng một chút.” Tư Thiên Hiểu cảm nhận được ánh mắt đến từ Bạch Thuật, nhàn nhạt nói.

“Thôi đi, lỗi tại hẳn đâu có thánh như vậy, ta nói nhỏ hơn nữa, hẳn cũng không nghe thấy được.” Tư Thiên Bắc khinh thường hừ hừ.

“Nhị vương gia?” Bạch Thuật cười như không cười liếc hắt một cái, hài lòng nhìn hắt cam miệng.

“Ánh mắt Tô Tiểu Vũ đổi sang màu đỏ, là bởi vì nàng học võ công, bình thường võ công nàng không tính là quá mạnh mẽ vì loại này võ công ẩn núp, dù sao, đả thương người khác càng nănggj, cản trở sẽ càng nghiêm trọng hơn.” Bạch Thuật nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói ra, không biết Bạch Lê quyết định thế nào, phé võ công của nàng?

“Sự cản trở này thật sự quá lớn.” Tư Thiên Bắc nhú mồm, ngày hôm qua Tô Tiểu Vũ dùng hai lần công phu kia, liền té xỉu hai lần.

Tư Thiên Hiểu sờ mũi một cái, không nhận được hỏi: “Người nói Hoán có thể phé võ công của nàng không?” Dù sao tổn thương quá lớn.

“Không biết.” Bạch Thuật nhún vai, cười nhìn Tư Thiên Hiểu, lão Tam này tính tình ôn hòa, nhưng rất thông minh.

“Tiểu tử thú sẽ không phé võ công Tiểu Vũ.” Tư Thiên Chanh bĩu môi, hoàn toàn không tán thành lời Tư Thiên Hiểu nói.

Tư Thiên Hiểu nghi ngờ, “Hoàng tử vì sao khẳng định như thế?”

“Tiểu tử thú thương yêu Tiểu Vũ, không nỡ nhìn nàng chịu nửa điểm khổ, cho nên không hy vọng Tiểu Vũ luyện loại võ công đó, nhưng tiểu tử thú còn hi vọng Tiểu Vũ có năng lực bảo vệ chính mình, mặc dù hắt cường đại, nhưng không thời thời khắc khắc che chở được cho Tiểu Vũ, cho nên ở thời điểm nguy hiểm tính mạng, hắt hi vọng Tiểu Vũ có thể sống sót, cho dù, người bị thương nặng.”

Tư Thiên Chanh bĩu môi, đáng may râu này biết cái gì.

“Hoàng tử, người không phải gốc nha.” Tư Thiên Bắc nhú mồm, giải thích rất độc đáo.

Đôi mắt đẹp Tư Thiên Chanh nhú lại, hung tợn nhìn chăm chăm Tư Thiên Bắc, bình thường nàng biểu hiện rất ngốc sao? Nàng chỉ là ham chơi một chút, đâu có ngốc?

“Chanh nhi không ngốc.” Bạch Thuật kéo nàng về trong lòng, cảnh cáo nhìn Tư Thiên Bắc một cái, nữ nhân của hắt chỉ có hắt có thể khi dễ.

“Nhóc con bảo vệ.” Tư Thiên Bắc khinh thường hừ nhẹ, nhìn Tư Thiên Hiểu, “Tam hoàng đệ, chúng ta mới là người của một thế giới.” Không có ai yêu thương!

“Tam hoàng đệ người không giống người, người ta có.....” Bạch Thuật nhàn nhạt nhìn không trung, giống như tùy ý nói.

“Bạch Thuật, chúng ta nên nên đi thăm Khúc cô nương một chút.” Tư Thiên Hiểu nhẹ nhàng ho khan, cắt đứt lời của hắt, trong mắt thoáng qua một tia u ám, chỉ trách chính hắt không cẩn thận thu tay kia lại, khiến cho con hồ ly này nhìn thấy.

“Cũng đúng, tối hôm qua vẫn ngủ mê man, bây giờ nên tỉnh.” Tư Thiên Chanh vẫn là đau đệ đệ, cười híp mắt đón lời của hắt, kéo tay Bạch Thuật, ánh mắt ý bảo không cho phép hắt khi dễ đệ đệ.

99. Chương 50: Tiểu Hoán Kỳ Cục(tt)

100. Chương 46-2: Tiểu Hoán Kỳ Cục (2)

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Bạch Thuật nhú mồm, người chọn hắt không chọn ta?

Tư Thiên Chanh nhếch môi cười, chọn người, thương đệ đệ.

Khóe miệng Bạch Thuật rụt rụt, trở tay kéo tay Tư Thiên Chanh, sải bước lên trước.

“Chắc chắc, xem ra đại tỷ vẫn có chỗ thích hợp.” Tư Thiên Bắc lật đổ trước tất cả phán đoán suy luận, ít nhất đại tỷ sẽ thương đệ đệ nha, “Hiểu nha, vị kia của người rốt cuộc là ai?”

“Ta cũng không biết.” Trên mặt Tư Thiên Hiểu thoáng qua chán nản.

Tư Thiên Bắc sững sờ, cười hì hì chạy.

Tư Thiên Hiểu cười nhạt, cũng đi theo

“Người phải đi Mặc gia?” Bạch Thuật phun một ngụm trà ra, nâng tay áo lên lau miệng, “VẬY ta cũng phải phải đi.”

“Tiểu Thuật Thuật, người có phải mẫu thân Hoán đâu, sao cả ngày da dẻ bảo vệ hần vậy?” Tư Thiên Bắc thật sự không hiểu.

Lời này vừa nói ra, Tư Thiên Hoán lườm biếng nhếch môi, cười như không cười nhìn nhị hoàng huynh của mình, “Người hâm mộ?”

Bạch Thuật nghe vậy, hùm trà thứ hai cũng thiếu chút nữa phun ra, có chút buồn bã nhìn Tư Thiên Hoán, hần có thể dừng ác miệng như vậy được không.

Tô Tiểu Vũ hiếm có tỏ vẻ quan sát Bạch Thuật và Tư Thiên Hoán, quan sát cẩn thận, mơ hồ phát giác không đúng, Bạch Thuật và Tư Thiên Hoán quan hệ tốt giống như không xác thực, từ phòng ngọc đến lần trước Bạch phủ đặt bẫy, hần không ra vẻ quan tâm đến Tư Thiên Hoán, mà bây giờ, Tư Thiên Hoán đi đâu, hần không thể không đi theo.

Rốt cuộc là tại sao vậy chứ, khiến Bạch Thuật thời thời khắc khắc không rời Tư Thiên Hoán? Coi như bọn họ đi ra từ một gia tộc đi, cũng không cần như vậy nha.

Hứng thú nháy mắt, Tô Tiểu Vũ sờ cằm, giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị.

Cuối cùng Bạch Thuật nhất định phải đi theo, Tư Thiên Chanh lấy lý do muốn đi Vân La thành mở mang kiến thức một chút, muốn đi theo đi, một nhóm hai người biến thành bốn người, Tư Thiên Hoán bất mãn.

Ngày tiếp theo, ngoài cửa Ung hòa, hai chiếc xe ngựa nhìn như nhà giàu bình thường đứng đó, nhưng nếu có người am hiểu về ngựa, liền nhìn ra hai con ngựa kéo xe, đều là con ngựa ngày đi ngàn dặm Lương Câu, hai thiếu niên mặc áo đen chia ra mỗi người một chiếc xe ngựa.

“Làm rất tốt.” Tư Thiên Hoán ôm Tô Tiểu Vũ lên một chiếc xe ngựa, tán thưởng nhìn Bạch Thuật một cái.

Bạch Thuật hớn hử tiếp nhận, lôi kéo Tư Thiên Chanh lên một chiếc xe ngựa khác, nói giỡn, nghĩ tới thể giới hai người cũng không chỉ có hần.

“Chủ tử Tiểu Vũ, người không mang theo ta sao?” Tây Vân uất ức đứng trước xe ngựa, nàng cũng muốn đi Vân La thành xem một chút.

“Khụ, người đi giúp Liễu Nguyệt, ta đi không quá mấy ngày liền trở lại.” Tô Tiểu Vũ nhàn nhạt cười, lần này nàng không phải đi chơi.

“Oh.” Tây Vân xẹp miệng, “Chủ tử Tiểu Vũ phải bảo trọng nha.”

“Ừ.” Tô Tiểu Vũ bật cười, chỉ là đi lấy tuyết triết thảo, lần này có Tư Thiên Hoán đi cùng không phải là việc khó gì.

Màn xe hạ xuống, xe ngựa chậm rãi đi, Tư Thiên Hoán nhìn xe ngựa chậm rãi rời khỏi tầm mắt của hần, khóe miệng chậm rãi gợi lên nụ cười.

“Hiểu, Bắc Bắc, chúng ta bắt đầu chuẩn bị.” Tư Thiên Hoán vừa nghĩ tới tiểu đệ, không khỏi bật cười, thân ca ca cũng bị tính kế.

“Chuẩn bị cái gì?” Tư Thiên Bắc ngoẹo đầu, nghi ngờ hỏi.

“Hôn lễ, ba cặp hôn lễ.” Tư Thiên Hoàng tin tưởng bọn họ nhất định có thể mang tuyết triết thảo về, cho nên hân tít cả mình và Ngâm Nhi vào hôn lễ.

“Không phải có Lễ độ sao, mắc mớ gì tới chúng ta.” Tư Thiên Bắc là loại có thể lười biếng liền lười biếng, mới nghe phản ứng đầu tiên chính là từ chối.

“Bắc Bắc, ngươi luôn luôn tự xưng là thương yêu Hoán nhất, hôn lễ của hân, chẳng lẽ ngươi yên tâm để cho Lễ bộ tổ chức?” Nụ cười trên mặt Tư Thiên Hiểu dịu dàng và tinh quang nơi đáy mắt vô cùng không tương xứng, Nhị hoàng huynh mặc dù không phải giàu có nhất, nhưng bảo bối trong phủ cũng không ít, đúng lúc cầm chút ra.

“Người của hân là Bạch Thuật.” Khóe miệng Tư Thiên Bắc rụt rụt, hân chỉ thỉnh thoảng quan tâm một chút mà thôi, không cần trả thù hân như vậy.

“Nhưng hân đi rồi nha.” Tư Thiên Hiểu hừ nhẹ, nghiêng đầu nhìn hân một cái.

“Tư Thiên Hiểu!” Tư Thiên Bắc trợn mắt nhìn.

Tư Thiên Hiểu ôn hòa cười một tiếng, xoay người nhìn về phía Tư Thiên Hoàng, trong mắt có hưng phấn không dễ dàng phát giác, “Hoàng huynh, ta cũng vậy muốn rời lãng thành mấy ngày.”

“Người mới từ Tuyên Châu trở lại làm việc, không nghỉ ngơi cho tốt, còn muốn đi đâu?” Tư Thiên Hoàng hỏi.

Tư Thiên Hiểu trừng mắt lên, khóe miệng hiện lên nụ cười dịu dàng, “Hoàng huynh, ta muốn tranh thủ tứ hỉ lâm môn.”

“Đúng.” Tư Thiên Hoàng sáng tỏ gật gật đầu, quay đầu nhìn Tư Thiên Bắc một cái, “Bắc Bắc, nếu có năm hỉ lâm môn càng tốt hơn không phải sao?”

“Khụ, ta đi giúp các người chuẩn bị hôn lễ được rồi.” Tư Thiên Bắc cả người run lên, giống như bay mất, nói giỡn, sinh vật nữ nhân vẫn còn quá kinh khủng.

“Hiểu, nàng rốt cuộc là ai?” Chờ Tư Thiên Bắc đi, Tư Thiên Hoàng vẫn là nhin không được hỏi.

“Hoàng huynh, ta không biết nàng là người nào.” Tư Thiên Hiểu thở dài, nếu là biết, hân cũng không cần đi tìm, “Trong khoảng thời gian này sẽ để cho Nhị hoàng huynh trợ giúp hoàng huynh xử lý chánh sự rồi.” Dứt lời, quay người đi.

“Hoàng thượng, ngài không đi sao?” Tây Vân nín thật lâu, không nhin được nói, bọn họ đều là Vương Gia, muốn đi là có thể đi, nàng chỉ là một tỳ nữ nhỏ nhoi, không tự do như bọn họ, Hoàng đế không đi, nàng cũng không dám đi!

“Đi thôi.” Tư Thiên Hoàng nhàn nhạt cười, trong mắt vẻ mặt không hiểu, đi tới ngự thư phòng, hân rất muốn đi nhìn Khúc Ngâm, nhưng hân còn có trách nhiệm hoàng đế, sao có thể thời thời khắc khắc ở cùng với nàng, nếu như có thể, hân hi vọng hân chỉ là một người bình thường, nhưng không bao giờ được.

Trên xe ngựa.

“Đây là trước khi đi hoàng huynh cho ta.” Tư Thiên Hoán nghiêng người dựa vào trên giường, con người rủ xuống nhàn nhạt nhìn vãi màu vàng trong lòng bàn tay.

“Không mở xem một chút sao?” Tô Tiểu Vũ hơi híp mắt lại, đúng là hiếm khi thấy người nam nhân này cái bộ dáng như vậy.

“Không muốn xem.” Tư Thiên Hoán như bốc đồng giống như đứa bé, mím môi, nhắm mắt lại.

Tô Tiểu Vũ có chút kinh ngạc, hân đang trốn tránh? Đưa tay cầm lấy tấm vải trên tay hân, nhìn đến nội dung phía sau, liền hiểu rõ, nàng không có tỷ muội đối sử với nàng tốt nên sẽ không hiểu loại tình thân này, nhưng sau khi thấy mấy huynh đệ Tư gia này, nàng lại hiểu.

“Tiểu Hoán, ta muốn người bình an.”

Tô Tiểu Vũ bĩu môi, cũng biết quan tâm đệ đệ của mình, không sao, Khúc Ngâm có nàng thương.

“Vật nhỏ, hoàng huynh đối xử rất tốt với ta, từ nhỏ vẫn giúp ta, đêm đó hẳn không thể ngăn cản chuyện của mẫu hậu, vẫn rất áy náy, nhưng trên thực tế, ta nợ hẳn nhiều hơn.” Tư Thiên Hoán không nhìn này cũng biết phía trên viết cái gì, tình nghĩa hoàng huynh, hẳn không biết nên làm sao báo.

“Về sau đối xử với Khúc Ngâm tốt hơn một chút, chính là báo ân.” Tô Tiểu Vũ lười biếng ngáp dài, ném mảnh vải ra ngoài cửa sổ.

“Vật nhỏ, tại sao ngươi đối xử với Khúc Ngâm tốt như vậy?” Tư Thiên Hoán nghe ra trong lời nói của nàng có bảo vệ, ghen tuông trong lòng lại xông ra.

“Sư phụ muốn truyền vị trí Cốc chủ cho ta là một người ngoài, dĩ nhiên sẽ có rất nhiều địch nhân, lần đó, bọn họ đuổi giết ta, trong lúc vô tình ta chạy trốn tới thánh địa Y cốc, sau đó biết Khúc Ngâm, thánh địa chỉ có Thánh cô mới có tư cách ở, cho nên Khúc Ngâm vẫn luôn một mình, sau khi ta đến, nàng coi ta là bạn, trước đó ta không hiểu ý, đều là nàng dạy ta.”

Tô Tiểu Vũ nâng cằm lên, nghĩ tới chuyện lúc trước, trong mắt ý cười nhàn nhạt.

“Nàng theo ta đi ra thánh địa, ta tiếp tục bị đuổi giết, nhưng mà, bởi vì có Khúc Ngâm bảo vệ, cho nên ta an toàn toàn sống được tới bây giờ, nhưng võ công của nàng vì ta mà mất hết, hơn nữa cả đời không cách nào tiếp tục luyện võ, độc trên người nàng, cũng bởi vì ta, nếu không có nàng, ta không sống được tới bây giờ, càng không thể nào luyện bí quyết huyết đồng đến Chương 7”

Ánh mắt Tô Tiểu Vũ càng ngày càng nhu hòa, càng ngày càng ấm, thấy phải lúc này Tư Thiên Hoán rất ghen tức.

“Chỉ là như vậy?” Trong lòng Tư Thiên Hoán không thoải mái, vẻ mặt cũng rất kỳ cục, giọng nói càng thêm kỳ quái.

Tô Tiểu Vũ nhú mày, ngẩng đầu lên, cười như không cười nhìn hắn, “Đương nhiên không chỉ có thế này..., ban đầu nàng không biết ta là nữ, cho nên yêu ta rồi.”

“Rất đặc ý?” Tư Thiên Hoán đẩy cằm nàng lên, tất cả trong mắt đều là nguy hiểm.

Tô Tiểu Vũ trừng mắt, vô cùng vô tội nháy mắt, “Ta là đang vì ngươi đặc ý, đến nữ nhân đều yêu thích ta, chứng minh ánh mắt của ngươi rất tốt.”

“Nơi này thật đúng là càng ngày càng ngọt.” Ngón tay thon dài đẹp mắt đặt trên môi của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, con ngươi màu hổ phách từ từ nhuộm vẻ mê ly, giống như trong hồ phát ra ánh sáng.

Lông mi Tô Tiểu Vũ run lên một cái, cảm giác tê dại từ trên môi chảy vào cốt tủy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng lơn cũng vì vậy mà ửng hồng, giống như quả táo chín, ngon miệng mê người.

“Ta đoán, cái này nhất định là Vũ nhi và Khúc Ngâm không có làm, hả?”

Giọng nói êm ái, giống như thanh tuyến với vùng đất khô cằn, gió mát với nóng bức, vô cùng hấp dẫn.

Theo giọng nói càng ngày càng gần, Tư Thiên Hoán chậm rãi đặt lên môi của nàng, nhẹ nhàng gặm nuốt, lông mi thật dài bởi vì khoảng cách hai người gần nhau chạm nhẹ qua mí mắt nàng, chọc cho nàng không nhịn được co rúm lại.

“Đã làm sao?” Tư Thiên Hoán đột nhiên dùng sức cắn nàng, giọng nói tà khí mê người, tay ôm nàng cũng mập mờ vuốt ve sống lưng nàng.

Đáy mắt Tô Tiểu Vũ chợt lóe lên ý cười xấu xa, khe hở cặp mắt ra, giống như vô tội “Ừ” một tiếng, kết quả chọc cho trên môi đau nhói, mắt to cười đến cong cong, giống như nhận sai, ngoan ngoãn mở cái miệng nhỏ nhắn.

Đáy mắt Tư Thiên Hoán mơ hồ phát ra âm u, bàn tay nhấn cái ót nàng một cái, như dã thú phá nhà tù, bá đạo mà cuốn lấy nàng theo bản năng lui về phía sau co lại cái lưỡi, tận tình trêu chọc.

Tô Tiểu Vũ mơ màng nhìn hắn, chẳng những không có bị hù, ngược lại trong lòng có chút vui mừng, không nhịn được động đầu lưỡi, nuốt hơi thở của hắn, cánh tay càng thêm từ từ ôm hông của hắn.

“Ừ.....” Hai má Tô Tiểu Vũ ửng hồng, lông mày đen khê nhíu lại, một đôi mắt mông lung không rõ, cánh mũi rỉ ra tầng mồ hôi thật mỏng, trong lòng rung động khác thường, toàn thân cũng tê dại, không có chút hơi sức, không nhin được khê rên một tiếng, kiều mỹ tận xương.

“Vật nhỏ, muốn ta sao?” Tư Thiên Hoán đột nhiên đẩy nàng té trên tấm da hổ, hé nửa đôi mắt đều là thăm thẳm, giọng nói cũng khan khan tê dại.

Bị áp đảo trên da hổ mềm mại, nàng không cảm thấy đau đớn, bị ánh mắt nóng bỏng của Tư Thiên Hoán nhìn hơi mất tự nhiên, khê nghiêng đầu, cẩn nhẹ cánh môi sưng đỏ, nàng không biết cái gì là “Muốn”, cũng không biết làm sao để trả lời, nhưng chính dáng vẻ mê mang này của nàng, càng một phần mê hoặc.

Dùng sức thở dốc một cái, đôi mắt Tư Thiên Hoán lại chuyển thành màu vàng kim nhàn nhạt, cũng không biết động thủ như thế nào, sau một khắc liền tháo vạt áo Tô Tiểu Vũ, nhìn áo rơi xuống, lộ ra áo ngực màu vàng nhạt, ánh mắt càng nóng bỏng, cúi người, cắn vành tai nhạy cảm của nàng.

“Ừm, dừng!” Tô Tiểu Vũ như bị sét đánh, chợt mở to mắt mắc cỡ, dùng sức đẩy Tư Thiên Hoán, nhưng khí lực nữ nhân kém nam nhân, nàng không đẩy được hẳn, ngược lại bị ôm chặt hơn, cảm thấy vành tai bị người cắn một cái, rên khê một tiếng, đáy mắt óng ánh trong suốt.

Tư Thiên Hoán hài lòng nhìn phản ứng Tô Tiểu Vũ, xem ra, lỗ tai vật nhỏ rất nhạy cảm, cắn một cái nữa, bàn tay thăm dò vào trong quần áo của nàng, xúc cảm mềm mại trơn nhẵn khiến cho hắn kích động đến lông măng đều dựng lên, rời đi vành tai của nàng, môi mỏng xuống phía dưới, hôn cái cổ dài tuyệt đẹp của nàng, lưu lại một đường ẩm ướt.

“Tư Thiên Hoán.....” Đôi mắt sống chết, nàng cũng không sợ giống như bây giờ, Tô Tiểu Vũ mím môi không biết làm sao, tay nắm thật chặt xiêm y của hắn, không biết nên để ở đâu.

“Người là của ta.” Tư Thiên Hoán phát giác sự lo lắng của nàng, khê cắn một hợp sau gáy nàng, giọng nói khàn khàn dịu dàng, chớp mũi đụng tới dây áo, đồng tử màu vàng kim càng thêm thuần khiết, tà khí nhếch môi, hàm răng trắng nõn nhẹ nhàng cắn vào, dây áo lới lỏng ra.

“Ừm.” Thân thể run lên, Tô Tiểu Vũ nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, tay lặng lẽ vòng trên hông của hắn, nhỏ giọng nỉ non, nàng không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, chỉ là, nàng tin tưởng hắn sẽ không làm thương tổn nàng.

“Chủ tử, sắc trời đã tối, nơi này có một khách sạn, có lên nghỉ ngơi cả đêm ở chỗ này không?” Xe ngựa đột nhiên dừng lại, giọng nói hộ vệ áo đen lạnh lẽo truyền vào.

“Tư Thiên Hoán!” Đôi mắt đẹp Tô Tiểu Vũ hung hăng khép lại, xấu hổ néo hông của hắn, mặt đã đỏ hồng, rốt cuộc nàng đang làm gì, tại sao lại quên bên ngoài còn có người.

“Đi đặt phòng.” Giọng nói lạnh lẽo hơn cả thị vệ truyền đi, nam tử áo đen kia chợt sợ run cả người, nhanh chóng chạy vào trong khách sạn.

“Chạy trốn thật là nhanh.” Bạch Thuật chậm rãi xuống xe ngựa, hài hước cười nói.

“Này, người nói có phải tiểu tử thú vị vừa ăn Tiểu Vũ không?” Đôi mắt hạnh Tư Thiên Chanh sáng lên, bỏ nhào trong ngực Bạch Thuật, khấn trương hỏi.

Bạch Thuật chê cười, “Hắn ăn được, còn có thể hù dọa người chạy sao? Đúng không? Bạch nhị.” Cười híp mắt nhìn về phía người lái xe giúp bọn hắn, nhất định là thời khắc mấu chốt bị cắt đứt rồi.

Bạch nhị yên lặng cúi đầu, không muốn nói, chuyện chủ tử đâu phải thuộc hạ bọn họ có thể nghị luận, cũng không phải là không muốn sống nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-ngbiet-khuynh-thanh-minh-vuong-doc-sung-cung-chieu-phi>